

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Eddings_David_a_Leigh-Snici_2-Zlata_bohyne.PDB

PDB Name: Eddings-Snici2-Zlata bohyne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David a Leigh Eddingsovi
Zlatá bohyně

Copyright © David and Leigh Eddings 2004
Map p.v © Richard Geiger 2003
Translation © Adéla Bartlová, 2007
Cover © Jan Patrik Krásný, 2007
Illustration © Milan Fibiger, 2007
© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7254-768-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

DAVID A LEIGH
EDDINGSOVI
ZLATÁ BOHYNĚ

Druhá kniha Snícíh

Prolog

Ve Vlaghově hnízdě nastal čas nejistoty, protože služebníci, kteří se vydali norami pod tvář země k rozlehlým vodám, ležícím pod zapadajícím sluncem, se stále ještě nevrátili se zprávami o úspěchu.

Když se válečníci vydali chodbami k zemi pod zapadajícím sluncem a po cestě zabijeli tamější lidské tvory, nejdřív šlo všechno podle plánu a naše milované Vlagh bylo radostí bez sebe, neboť jakmile bude země západu naše, budeme mít spoustu jídla a Vlagh, jež nás všechny stvořilo, bude moci stvořit další, až nás bude tolik, že to nebude možné spočítat. Vládnoucí mysl, již jsme součástí, poroste, protože roste s každým novým tvorem.

Naše milované Vlagh bylo netrpělivé, protože žádný z jeho služebníků ještě nepřinesl zprávu o vítězství, a bez takové zprávy Vlagh nemohlo plodit. Přestože vyslalo k zemi západu své smysly, aby se zeptalo vládnoucí mysli na úspěch podivných válečníků, mysl neodpověděla, a to bylo velmi neobvyklé.

Dny plynuly a naše Vlagh bylo stále podrážděnější, protože nejistota mu nedovolovala naplnit jeho touhu po množení. "Běžte, zjistěte, co se děje, a pak se vraťte a řekněte mi, co potřebuji vědět."

Mnoho válečníků s jedovými zuby odspěchalo a ti z nás, kteří jsou pravými služebníky, pečujícími o Vlagh a novorozené, se vynasnažili, aby Vlagh ujistili, že vše je tak, jak by mělo být.

Nebyla to však pravda.

Jedovatí podivní válečníci se vrátili a ohlásili, že nedokázali najít jediného z nás z oné skupiny, která se chodbami pod tvář země vypravila k zemi západu u rozlehlé vody. Nedokázali ani najít stopy po oněch chodbách. A co hůř, nepocítili na onom území přítomnost vládnoucí mysli.

Žal našeho milovaného Vlagh neznal hranic, neboť vládnoucí mysl se o mnoho zmenšila a zůstane taková, dokud se hloubiči chodeb a válečníci s jedovými tesáky nenajdou a jejich vědomí se k ní opět nepřipojí.

Pak přišel k hnízdu Vlagh hloubiči chodeb s chybějícími končetinami a hlubokými propálenými ranami v krunýři, a mluvil o žhavém bílém světle, vylétávajícím z hor, a o rudé tekutině žhavější než oheň, jež se valila dolů chodbami pod tvář země a požírala všechno, co se jí postavilo do cesty. Řekl také to, co nemělo nikdy být vysloveno. "Už nejsou. Všichni, kdo šli skrytými chodbami k zemi západu, byli zničeni rudou tekutinou žhavější než oheň a nás je teď méně, neboť oni už nejsou."

Tím splnil hloubiči chodeb svůj úkol a zahynul.

A naše milované Vlagh vykřiklo bolestí, neboť slova hloubiče zničila jeho touhu množit se. Všichni jsme trpěli, protože nás bylo o tolik méně a země západu byla teď už navždy mimo náš dosah. Smutek Vlagh byl nezměrný a ten smutek nás přivedl k zuřivosti.

Dozvěděli jsme se, že se podivní služebníci s jedovými zuby, kteří odešli na průzkum území lidských tvorů, mezi sebou radili. Pátrači, kteří sbírají údaje, nejsou jako praví služebníci, jejich určení je změnilo. Pátrači se pohybují mimo dosah přímých rozkazů Vlagh, sami posuzují údaje, které naleznou, a někdy, když se vracejí s novými vědomostmi do hnízda Vlagh, dokonce nabízejí různé možnosti.

A tak se stalo, že se pátrači mezi sebou usnesli, že země západu je teď navěky kvůli tekutému ohni stékajícímu z hor mimo dosah hloubičů chodeb i válečníků, a navrhli jinou možnost, nabízející se z posbíraných údajů. Nebylo by lepší, řekli, vydat se teď jiným směrem? Hory nad zemí delšího léta jsou klidné a neskrývá se v nich touha vyvrhovat oheň. V zemi dlouhého léta je také mnohem víc potravy než v zemi západu. Protože přítomnost potravy povzbuzuje touhu Vlagh množit se, neměli bychom hledat území, kde je toho hodně k jídlu? Pokud tak učiníme, touha množit se ještě vzroste a za chvíli nás bude mnohem víc než předtím, když hloubiči chodeb otevřeli vchody pod tvář země a prokopali se do země západu. Vědomí vládnoucí myslí, které všichni sdílíme, bude rozšířeno a pozvedne se k výšinám, jichž nikdy předtím nedosáhlo.

Naše milované Vlagh se spojilo s vládnoucí myslí, aby společně posoudili výhody alternativy nabízené pátrači, a vládnoucí mysl v ní našla mnoho dobrého. Při našem pokusu ovládnout zemi západu se hodně naučila. Podivní válečníci se na cestě k západu setkali s mnoha odlišnými tvory a vládnoucí mysl pochopila, že tyto odlišné tvory by mohli v našem boji s lidskými tvory ze země dlouhého léta být užiteční. Lidská stvoření jsou velmi neústupná a nedají se snadno odklidit z cesty, po níž směřujeme k našemu cíli. Vládnoucí mysl však také Vlagh varovala, že největší nebezpečí, jaké v zemi dlouhého léta potkáme, nebudou - stejně jako v zemi západu - lidská stvoření, ale spící děti a záhadné kameny.

Obrátili jsme se tedy zády k zemi západu a upnuli jsme svou pozornost na zemi dlouhého léta, kde dvounožci získávají potravu ze země a kde je hodně prostoru, neboť potrava a prostor jistě opět povzbudí Vlagh k množení a vládnoucí mysl poroste, až bude větší, než bývala předtím, než ji poškodily hory v zemi západu. Nám všem to přinese radost, neboť všichni sdílíme užitek přinášený růstem vládnoucí myslí.

Nastane chvíle, kdy všechny země lidských stvoření budou naše, a pak nás bude nekonečné množství a naše vládnoucí mysl se bude rozpínat, až nám bude patřit veškeré vědění - a celý svět.

Teprve pak budeme spokojeni.

Ashadův sen

Během oněch mnoha cyklů, které jsem prožil ve svém panství, jsem si ho velmi oblíbil. Krása zdejších hor se nemůže nic rovnat. Moje sestra Zelana miluje moře nejspíš stejně intenzivně, ale nemyslím, že by se moře mohlo rovnat horám. Horský vzduch je čistý a ryzí a věčný sníh na vrcholcích čistotu ještě zvýrazňuje.

Po nekonečných věcích jsem zjistil, že východ slunce nad horami mi poskytuje to nejlahodnější světlo, jaké jsem kdy ochutnal; kdykoli to tedy bylo možné, vystoupil jsem za východu na úbočí hory Shrak, abych se opájel krásou slunečního svitu. Ať už pak den přinese cokoli, nic mi nedodá takový vyrovnaný pocit jako východ slunce v horách. Jednoho dne na sklonku jara onoho roku, kdy se příšery z Pustiny marně pokusily uchvátit Zelanino panství a narazily na Eleriinu povodeň a Yaltarova sopečná dvojčata, jsem vyšel ze své jeskyně pod horou Shrak, abych pozdravil vycházející slunce.

Když jsem dorazil na své obvyklé hodovní místo, spatřil jsem na východě hradbu mraků. Za takových podmínek je východ slunce ještě úžasnější.

Rozhlédl jsem se po okolních horách. Zdálo se, že léto přichází do mého panství o trochu pomaleji než obvykle, tu a tam se na nižších hřebenech ještě držely zbytky sněhu. Napadlo mě, že by to mohla být známka jedné z těch pravidelných klimatických změn, k nimž dochází mnohem častěji, než si lidé, kteří nám slouží, uvědomují. Teplota na tváři Otce Země ve skutečnosti nikdy není stálá. Řídí se rozmary Matky Moře, a když je Matce Moře zima, na Otci napadne hodně sněhu. Může to vydržet celá staletí.

Když jsem nad tím však popřemýšlel, musel jsem to zavrhnout. Zelana během uplynulé zimy hodně ovlivňovala počasí, aby oddálila invazi služebníků Vlagh do svého panství, než z Maagu dorazí její najatá armáda. Bude chvíli trvat, než se počasí vrátí do normálu.

Každopádně události tohoto jara byly celkem příznivé. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím větší jsem měl jistotu, že moje rozhodnutí vzbudit mladší bohy z jejich spánku o něco dřív a vrátit je do dětské podoby naplnilo prastaré proroctví. Eleriina povodeň a Yaltarova sopečná dvojčata navždy uzavřela Zelanino panství útokům z Pustiny.

Slunce vyšlo ve vši parádě, nabarvilo oblačnou hradbu na východě úžasnou karmínovou červení a poskytlo mi světlo pro moje hody. Světlo časného léta jsem vždycky považoval za více osvěžující než bledé zimní světlo nebo zamlžený svit podzimu, což se také projevilo na mém kroku, když jsem scházel zpět po úbočí hory ke vchodu do jeskyně.

Mé malé osobní sluníčko už tam na mě čekalo a položilo mi svou obvyklou otázku.

"Jen jsem se díval na počasí, maličká," zalhal jsem. Kdykoli totiž pojala podezření, že mám světlo skutečného slunce raději než to její, bývala mrzutá a nazlobená. Domácí mazlíčci jsou občas nevypočitatelní. "Ashad ještě spí?" zeptal

jsem se.

Sluníčko malinko nadskočilo a zase kleslo.

"Výborně," kývl jsem. "Poslední dobou nespál moc dobře. Asi ho události v Zelanině panství vyděsily. Možná bys měla trochu ztlumit světlo, aby si přispal. Potřebuje si odpočinout."

Slunce souhlasně poskočilo a světlo pohaslo. Když jsem si Ashada přivedl do jeskyně, byla nejdřív trochu naštvaná, ale brzo to přešlo a teď měla mého blondatého chlapce velmi ráda. Nikdy zcela nepochopila, že Ashad kromě světla potřebuje i pevnou potravu, a tak se neustále vznášela v jeho blízkosti a zalévala ho světlem - jen tak, pro případ, že by nějaké potřeboval.

Šel jsem kroutící se chodbou do jeskyně a shýbal jsem se pod rampouchovitými stalaktity, visícími pod stropem. Byly mnohem delší a tlustší, než bývaly na začátku mého cyklu, a začínaly mi překážet. Vznikly tu díky minerály prosycené vodě, která prosakovala z hory Shrak, a každé století se výrazně prodlužovaly. Pomyslel jsem si, že na ně některý den musím vzít kyj, až budu mít čas.

Když jsem vyšel z chodby do velké síně, v níž jsme bydleli, Ashad, zabalený v kožešinovém plášti, ještě spal. Nerušil jsem ho.

Stále jsem byl přesvědčený, že rozhodnutí vzbudit mladší bohy už na konci našeho cyklu bylo správné, bylo však stále očividnější, že si s sebou přinesli některé ze svých vzpomínek. Posadil jsem se do křesla u stolu, u kterého Ashad jídal to, čemu říkal "skutečné jídlo", a zamyslel jsem se nad několika skutečnostmi, které jsem nepředpokládal. Musel jsem si chtít nechtě přiznat, že jsem měl mladší bohy prozkoumat trochu pečlivěji, než jsem je vzbudil, teď už však bylo pozdě. Usoudil jsem, že děti budou reagovat na nebezpečí, hrozící panstvím jejich náhradních rodičů, docela dost jsem se tedy lekl, když mi Veltan oznámil, že Yaltarův sen předpověděl válku o Zelanino panství. Předpokládal jsem, že nás bude varovat Eleria. Když šlo do tuhého, Yaltar nechal předpověď předpovědi a vrhl se přímo do akce. Zdálo se, že Yaltar a Eleria si v minulém cyklu museli být velmi blízcí - potvrzoval to i fakt, že Yaltar občas nazval Elerii jejím pravým jménem "Balacenia" a Eleria někdy mluvila o "Vashovi", což bylo zase Yaltarovo skutečné jméno.

"Řekl bych, že můj dokonalý plán má pár trhlinek," řekl jsem si zachmuřeně.

Čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím jasnější se zdálo, že jádro problému leží ve Vlagh a tom, že strávilo několik set věků vylepšováním svých služebníků. Všichni živí tvorové se mění, obvykle v odpověď na změny okolního prostředí.

Někdy jsou změny k dobrému, jindy se nepovedou. Druh, který si vybere správnou změnu, přežije, ale špatná volba vede k vyhynutí. Většinou záleží přežití na pouhém štěstí.

Než se objevili chlupatí předchůdci tvorů, kterým teď říkáme lidé, osidloval zemi Dhrall nespočet jiných stvoření, ale většina z nich v některou chvíli odbočila špatným směrem a vymřela.

Vlagh naneštěstí přežilo.

Vlagh původně nebylo nic víc než poněkud exotický druh hmyzu, hnízdící na pobřeží vnitrozemního moře, pokrývajícího v dávné minulosti nynější Pustinu. Postupná změna podnebí moře odstranila a Vlagh nezbylo než začít upravovat své služebníky. Po změně počasí bylo naprosto nezbytné vyhnout se žhavému slunečnímu svitu, jestliže jsem se však nemýlil, Vlagh se neuchýlilo k prostému tápání, ale spolehlo se na vlastní pozorování. Jsem si prakticky jistý, že v tomto bodě se objevila vládnoucí mysl. Schopnost sdílet informace dala služebníků Vlagh obrovskou výhodu nad jejich sousedy. Cokoli viděl jeden jediný z nich, viděli všichni. Tou dobou žil druh Vlagh na zemském povrchu a "pátrači" - neboli špehové, chcete-li - sledovali sousedy a zaznamenávali velmi přesné popisy končetin, které tyto tvorové používali pro hloubení podzemních nor. Vládnoucí mysl myšlenku ukradla, Vlagh ji okopírovala a příští várka služebníků už byli hloubiči.

Dlouhé tunely chránily služebníky Vlagh před spalujícím sluncem, to byl však pouze první problém, se kterým se museli vypořádat. Jak století plynula, horké podnebí zabilo veškerou vegetaci na kdysi úrodném území a rostoucí populace služebníků neměla dostatek potravy.

Vlagh samozřejmě snášelo další vejce, v každé další várce však bylo méně a méně potomků a Vlagh se ocitlo tváří v tvář možnosti, že jeho druh vymře.

Když hmyz dospěl pod zemí až k horám, narazil na pevný kámen a jeho postup se zastavil. Zanedlouho poté ovšem objevili jeskyně a tam se druhu, odsouzenému k vymření, podařilo přežít.

Mám na jeskyně rozporuplný názor. Miluji ty svoje, ale nenávidím ty jejich.

Služebníci Vlagh se setkali v jeskyních pod horami s dalšími tvory a vládnoucí mysl očividně napadlo, že někteří z těchto tvorů mají užitečné vlastnosti. Začala tedy experimentovat - nebo spíš zahrávat si - a vymyslela výstřední a velmi nepřírozené variace.

Zachmuřeně jsem konstatoval, že experiment, z něhož vzešlo to, čemu kapitán Sorgan Háknos z Maagu barvitě říkal hadí potvory, byl velmi úspěšný, přestože jsem zaboha nedokázal pochopit, jak přesně dokázalo Vlagh vyplodit tvora, jenž byl zčásti hmyzem, zčásti plazem a zčásti teplokrevným savcem, silně připomínajícím člověka. Biologické nesmysly mě neuvěřitelně rozcílovaly.

Musím ale přiznat, že nebýt geniality šamana Toho, který uzdravuje, tvorové z Pustiny by pravděpodobně válku o území mé sestry vyhráli.

Ashad ze spaní zavrnil. Vstal jsem a přešel jsem jeskyni ozářenou tlumeným světlem ke kamenné lavici, která mu sloužila jako postel, abych se přesvědčil, že mu nic není. Byl přikrytý kožešinovým pláštěm a měl zavřené oči, byl jsem si tedy jistý, že je v pořádku. Když jsme zjistili, že naše snící děti nedokážou žít jen ze světla, začali jsme být trochu nesví. S něčím takovým jsme si nechtěli zahrávat. Pak jsme narazili na další podivnost - dýchání. Deset věků, které Veltan strávil na povrchu Měsíce, je dostatečným důkazem, že nepotřebujeme dýchat. Mnozí z našich lidských svěřenců byli rybáři a celkem často se stávalo, že se některý utopil. Přestože snící děti byly vlastně bohové, jejich současný stav jasně naznačoval, že potřebují vzduch a jídlo, a nikdo z nás si nehodlal zahrávat.

Ashad se však pořád nadechoval a vydechoval, vrátil jsem se tedy na křesílko. Vzpomněl jsem si na Ashadovy první hodiny v jeskyni. Kdyby se našel někdo tak krutý, že by chtěl vidět boha ve stavu čisté paniky, byl by se tenkrát pomněl. Panikařila celá rodina. Ve chvíli, kdy Ashad začal vřískat, málem jsem se zbláznil. Nakonec jsem si vzpomněl na zvláštnost medvědů, žijících v mém panství spolu s vysokou, lidmi a vránami. Medvědice rodí mláďata během zimního spánku a medvíďata si musí sama od matky získat potravu. Vzpomněl jsem si, že v jeskyni, vzdálené asi tak míli od mé, pravidelně spává medvědice Zlomený zub.

Stále ve stavu paniky jsem popadl vřešticího Snícího a utíkal jsem k mámě Zlomenému zubu. Už porodila medvěď Dlouhý dráp, a když jsem vstoupil do jeskyně, zrovna kojila. Naštěstí jsem se s ním nemusel dohadovat, byl hodný, o kousek uhnul a já jsem mohl Ashadovi nabídnout medvědí mléko.

Okamžitě přestal kvílet.

Kupodivu - nebo možná ani ne - Ashad a Dlouhý dráp vůbec nepochybovali, že jsou bratři, a sotva se oba nakrmili mlékem mámy Zlomeného zubu, začali si spolu hrát. Zůstal jsem v jeskyni, dokud se Zlomený zub neprobudila.

Krátce obě medvíďata očichala - vůbec si nevšímal toho, že jedno z nich rozhodně nevypadá jako medvěď - a pak si je jemně opřela o chlupatou hrud', jako kdyby se nic zvláštního nedělo. Jistě, medvědi nevidí moc dobře, spoléhají se tedy spíš na čich; po dvou týdnech povalování na špinavé podlaze jeskyně byl Ashad zcela jistě cítit medvědinou.

Ashad spal skoro do poledne, ale když vstal, natáhl si koženou halenu a přisedl si ke stolu, vypadal pořád unaveně.

"Dobré ráno, strejdo," pozdravil mě a vyčerpaně zapadl do křesla. Nepřítomně si přitáhl velkou mísu s červenými bobulemi, které si včera přinesl, a začal je po jedné jíst. Z nějakého důvodu se mu zhoršila chuť k jídlu.

"Něco tě trápí, Ashade?" zeptal jsem se.

"Měl jsem zlý sen, strejdo," odpověděl chlapec a nepřítomně si hrál s lesklým černým kamenem, velkým jako dvě orlí vejce. "Zdalo se mi, že stojím v prázdnosti, někde na nebi, a koukám se dolů na Vashovo panství. Země na jihu nevypadá jako naše, vid'?"

A bylo to tu zas. Ashad očividně znal Yaltarovo pravé jméno stejně jako Eleria. "Lidé z jihu jsou rolníci, Ashade," vysvětlil jsem mu. "Pěstují si potravu sami, neloví jako naši lidé. Museli pokácet stromy, aby mohli založit pole, proto jejich země nevypadá jako naše. Co ještě se ti zdálo?"

Ashad si odhrnul z očí žluté vlasy. "No," pokračoval, "řekl bych, že do Vashova panství se hrnula spousta ošklivých potvor - podobných těm, které se nedávno vplížily do Balaceniiny země." Položil lesklý černý kámen na stůl a snědl ještě pár bobulí.

A zase. Snící už, možná nevědomky, překračovali hranici, kterou jsem vytyčil mezi nimi a jejich minulostí.

"Každopádně," pokračoval Ashad, "tam byli cizinci a bojovali s potvorami, stejně jako s nimi bojovali v Balaceniině panství, ale pak to začalo být nějaké zmatené. Přes Matku Moře připlula z jihu spousta dalších cizinců, ale válka je moc nezajímala, celou dobu mluvili s rolníky o nějakém Amarovi. Ti, kteří mluvili, měli na sobě černé oblečení, ale také tam byli jiní, kteří měli červené oblečení a strkali rolníky sem a tam a nutili je, aby poslouchali, když lidé v černém mluvili. Tak to šlo nějakou dobu a pak cizince z jihu něco rozrušilo a všichni utíkali na sever k velkému vodopádu a ostatní cizinci - ti, kteří přijeli první - se jim na chvíli klidili z cesty a pak, když všichni dorazili k vodopádu, zdálo se mi, že se všichni snaží navzájem pozabít. Ať jsem se snažil jakkoli, nedokázal jsem pochopit, o co tam šlo."

"O snech jsem slyšel, Ashade, ale já spát nepotřebuju, proto nevím, jaké to je mít sny." Zaváhal jsem. "Kde jsi našel ten černý kámen?" zeptal jsem se, spíš abych změnil téma, než že by mě to opravdu zajímalo.

"Našel jsem ho v jeskyni, kde spí v zimě máma Zlomený zub," odpověděl Ashad. "Tuhle zimu se jí narodila tři medvíďata; zatímco jsi pomáhal své sestře Zelaně, šel jsem je do jeskyně navštívit. Jsou to vlastně bratři má a Dlouhého drápu, ne? Zlomený zub mě a Dlouhý dráp kojila, když jsme byli malí, a teď se stará o tři další. Tím pádem jsme do jisté míry příbuzní, ne?"

"Řekl bych, že ano."

"V každém případě, ti tři vyluzovali takové ty legrační zvuky, jaké vydávají medvíďata při pití mléka, a máma Zlomený zub je objímala stejně, jako objímala Dlouhý dráp a mě, když jsme byli malí." Vzal kámen do ruky. "To je achát, že ano?" zeptal se a ukázal mi ho.

Sáhl jsem po kameni, ale když jsem ucítil mocnou sílu, která z něj vyzařovala, málem jsem ho upustil. "Myslím, že máš pravdu, Ashade. I když černé acháty jsou velmi vzácné."

"Je hezký a opravdu se mi zalíbil, když jsem ho našel. Zeptal jsem se mámy Zlomeného zubu, jestli si ho smím nechat, a ona mi řekla, ať si ho klidně vezmu. Nosil jsem ho všude s sebou, ale pak jsem ho asi někde ztratil, ale když jsem se dnes ráno probudil, ležel u mě v posteli. Není to divné?"

"Celý tenhle rok je divný, Ashade," rozesmál jsem se. "Mám pocit, že kamkoli se podívám, vidím další hromady divnot. Co ostatní medvědi, jak přežili zimu?"

"Výborně, strýčku," odpověděl Ashad. "Narodila se spousta nových medvíďat." Najednou se široce zazubil a zachmuřený výraz byl ten tam. "Malí medvědi jsou tak legrační. Vyvádějí spoustu věcí, ze kterých jsou jejich mámy vážně nabručené. Zrovna minulý týden lovila máma Zlomený zub v potoku ryby - víš jak, vyhazovala je jak obvykle na břeh -, ale medvíďata si myslela, že je to hra, a házela ryby zpátky do potoka. Když si všimla, co provádějí, vyběhla z vody, dala jim pár pohlavků a pak je vyhnala na strom a nechala je tam viset zbytek dne. Smál jsem se, ale vrčela na mě. Nejspíš jí to vůbec nepřipadalo vtipné."

"Postaráš se o sebe, když tě tu nechám pár dní samotného? Musím si jít promluvit s bratrem a sestrami. Je tu pár věcí,

kteřé by měli vědět."

"Samozřejmě, strejdo. Byl jsem tuhle v osadě a Tlingar mi slíbil, že mě naučí používat vrhač oštěpů - takovou tu dlouhou dřevěnou tyč, kterou místní lidé používají k metání oštěpů na opravdu velkou dálku. Tlingar je ve vrhání oštěpů přece ten nejlepší, souhlasíš?"

"Díky němu mají lidé z Asmie pořád co jíst, to rozhodně ano," souhlasil jsem. "Nebudu pryč dlouho, Ashade. Kdyby tě vrhání oštěpů přestalo bavit, můžeš si jít hrát s mláďaty mámy Zlomeného zubu. Jestli jsou opravdu tak nezbední, jak jsi říkal, chudák máma Zlomený zub už musí být úplně vyčerpaná. Dopřej jí trochu odpočinku. Víš, co se říká - buď hodný na své sousedy a oni budou hodní na tebe. Musím vyrazit. Rád bych si s Aracií promluvil dřív, než její kněží začnou se všemi těmi připitomělymi ceremoniály."

"Pozdravuj ode mě Enallu, strýčku."

Zase to udělal. Ashad právě použil právě jméno Araciiny Snící, Lillabeth. Přes veškerou mou opatrnost Snící neustále protahovali skrz bariéru, kterou jsem postavil mezi ně a jejich minulost, kousky vzpomínek. Pomyslel jsem, co by se mohlo stát, kdyby se Snícím podařilo narazit na něco významnějšího než jen jména, a oťrásl jsem se.

Řekl jsem svému malému sluníčku, aby zůstalo doma, a pak jsem vyšel dlouhou zatočenou chodbou ven na vzduch. Záře časného letního rána byla zlatá. Zavola jsem na blesk a rozjel se na něm dolů k jihovýchodu k panství sestry Aracie.

Araciino panství je podobné území našeho nejmladšího bratra Veltana, jsou na něm obrovská pole s obilím, rozkládající se od obzoru k obzoru v záři začínajícího léta jako nekonečný zelený koberec. Nerad to přiznávám, ale počátky pěstování obilí a pečení chleba přineslo Araciinu a Veltanovu panství větší stabilitu, než jaká panovala v mém a Zelanině panství, kde se stále ještě lovila zvěř a ryba a žilo se tak trochu z ruky do úst. K životu však nestačí jen přezvykovat kus napůl zplesnivělého chleba. Jsem si poměrně jistý, že Aracii a Veltanovi připadám jako staromódní primitiv, ale není to tak jednoduché. Lidé na jejím panství jsou sotva něco víc než dobytek. Pohybují se ve stádech a vůbec bych se nedivil, kdyby se slovo "bů" v jejich jazyce objevovalo více než často.

Lidé z mého - a Zelanina - panství jsou naprosto nezávislí. Nikdo - ani já nebo Zelana - jim neříká, co musejí dělat. Podle mého názoru Araciini rolníci připomínají spíš bezduché služebníky Vlagh než opravdové lidi.

Ale nemusíte to Aracii a Veltanovi říkat.

* * *

Kde jsem to skončil? Aha, už vím. Jsem přesvědčený, že právě zemědělský způsob života přivedl Araciiny lidi k náboženství. Jakmile skončí jarní setí, nemá takový rolník až do podzimní sklizně nic pořádného na práci, a má proto spoustu času na přemýšlení. Dokud se lidé musejí soustředit na to, co budou zítra jíst nebo jak v zimě neumrznout, zabývají se výhradně praktickými záležitostmi. Teprve když mají dost volného času, začnou si pokládat otázky typu "kdo jsem?" nebo "kde jsem se tu vzal?" a trápení je na světě.

Pravidelně jsem opouštěl zemi Dhrall, abych se podíval, jak si vedou cizí národy, a všiml jsem si, že ti inteligentnější z nich tráví spoustu času přemítáním o záhadných bozích. V zemi Dhrall to pochopitelně není nutné, protože je dost pravděpodobné, že bůh určitého území žije za nejbližším kopcem nebo ve vedlejší ulici.

Někteří z obyvatel Araciina panství se chopili neopakovatelné příležitosti. Aracia si mohla pohrávat s počasím a tak zajistit bohatou úrodu. Projevy vděčnosti jejich lidí bývaly poněkud přemrštěné. Kdyby některý z mých svěřenců takhle přeháněl, vysmál bych se mu do obličeje.

Aracia si však ve zbožňování a přehnaných projevech vděčnosti libovala. Aracia v hloubi duše miluje uctívání. Do tohoto období jsem se z naší rodiny probudil jako první já, byl jsem tedy protentokrát velitelem. Aracia se probudila jako druhá, ale toužila být první, proto povzbuzuje své lidi, aby jí neustále projevovali vděčnost. Ti chytřejší z nich její potřebu vycítili a přehánějí až absurdně, stavějí chrámy a oltáře a padají tváří k zemi pokaždé, když Aracia projde kolem. Aracia si myslí, že je to od nich strašně hezké.

Araciina touha po zbožňování přilákala mnohé z méně pracovitých obyvatel a během let tak vyrostlo slušné město, které zase přilákalo obchodníky. Araciino chrámové město je v celé zemi Dhrall v podstatě jediným pravým městem. Velké kamenné budovy mají bílou omítku a střechy pokryté červenými taškami. Úzké ulice jsou vydlážděné velkými dlažebními kameny a celé město je skoro míli široké.

Uprostřed samozřejmě stojí Araciin obrovský chrám se zářícími bílými věžemi, vypínajícími se k nebi. Upřímně řečeno se mi to celé zdá trochu směšné.

Když mě blesk vysadil v Araciině mramorovém trůnním sálu, její vypasení pochlebovači buď rovnou omdleli, nebo v hrůze utekli. Slabě jsem se usmál. Zdá se, že nic neupoutá člověka tak jistě jako blesk.

Araciin zlatý trůn stál na mramorovém podstavci a za ním visely rudé závěsy. "Napadlo tě někdy, že bys mi mohl dát o svém příjezdu vědět předem, Dahlaine?" otázala se má honosně oděná sestra ledovým hlasem.

"Vždyť jsem to udělal," odpověděl jsem bez obalu. "Ohluchla jsi snad? Pokaždé, když zaslechněš hrom, jsem to nejspíš já." Rozhlédl jsem se po trůnním sále a spatřil skupinku duchovních, kteří se s vytřeštěnými očima snažili schovat za mramorovými sloupy u stěn obrovského sálu. "Pojďme někam, kde budeme sami. Musím ti něco říct a nemám na to moc času."

"Jsi opravdu neotesanec, Dahlaine, víš to?"

"To je moje slabá stránka. Už dávno jsem zjistil, že zdvořilost je mrhání časem, a teď mám zrovna naspěch. Půjdem?" Dobře vím, že s Aracií je nejlepší jednat příkře. Stačí trochu polevit a začne se chovat obřadně, což zabere tak půlku dne.

Aracia se tvářila velmi uraženě, ale zvedla se z trůnu a sestoupila z podstavce, aby mě odvedla ze zdobeného trůnního sálu.

"Copak tě zase tak rozrušilo, bratře?" zeptala se mě, zatímco jsme šli dlouhou opuštěnou chodbou.

"Vydrž, než se dostaneme na nějaké soukromé místo," zarazil jsem ji. "Ve vzduchu visí malér a neřekl bych, že by bylo vhodné tvoje lidi plašit."

Aracia mě zavedla do prosté místnosti a zavřela za námi dveře. Posadili jsme se do velkých dřevěných křesel u vyřezávaného stolu.

"Určitě nás nikdo nemůže slyšet?"

"Samozřejmě, Dahlaine," odvětila dotčeně Aracia. "Tohle je speciální místnost. Nikdo nás neuslyší, protože tenhle pokoj tu ve skutečnosti není."

"Jak se ti to podařilo?"

Aracia pokrčila rameny. "Trochu jsem poopravila čas. Místnost je o dva dny starší než zbytek chrámu, takže si povídáme vlastně předevěřem."

"Chytré," přikývl jsem uznale.

"Jsem ráda, že se ti to líbí. Tak co se děje, Dahlaine?"

"Ashadovi se minulou noc zase zdál jeden z těch snů. Vlagh se očividně v Zelanině panství nepoučilo dostatečně, takže poslalo své služebníky na jih k Veltanovi - nebo je v dohledné době pošle. Ashadův sen byl trochu komplikovanější než Yaltarův o invazi do Zelanina panství, některým věcem jsem v něm nerozuměl. Řekl mi o dvou oddělených a očividně spolu nesouvisejících útocích a podivné válce poblíž Vashova vodopádu. To je mimochodem další záhada - Ashad nazýval Yaltara pravým jménem, stejně jako Yaltar pořád říká Elerii Balacenii. Málem jsem se udusil, když Ashad poprvé řekl Yaltarovi Vash."

"Říkala jsem ti, že budit naše soukmenovce nebyl dobrý nápad, Dahlaine. Jestli se Snící proberou a uvědomí si, co se děje, mohl by se zhroutit celý svět."

"Zdá se, že některé z hranic, které jsem jim připravil, obcházejí," připustil jsem, "ale teď už s tím nemůžeme nic dělat. Vlagh se nepřestane snažit nás porazit a na vychovávání nových Snících nemáme čas. Měla už Lillabeth nějaký sen?"

"O žádném nevím," odpověděla Aracia. "Měla jsem poslední dobou dost práce."

"Nechávat se uctívat a obskakovat jistě zabere hodně času."

"To ani ne, ale běhat pořád dokolečka na ostrov Akalla a jednat s Trenicií ano. Zlato ji totiž příliš nezajímá, takže musím najít něco jiného, co by ji zaujalo."

"Kdo je Trenicia?" zajímal jsem se.

"Královna akallských válečnic."

"Jsou ženy dobré válečnice?"

"Pokud jsou velké, tak ano. Trenicia je skoro tak vysoká jako Sorgan Háknos a s mečem to umí lépe, než se on kdy bude schopen naučit."

"Působivě," přikývl jsem, "jenže když ji nezajímá zlato, jak jí chceš zaplatit?"

"Diamanty, rubíny, smaragdy a safíry," odpověděla Aracia. "Jsou to válečnice, ale také ženy. Pro pěkný diamantový náhrdelník klidně zabijí každého, kdo se jim postaví do cesty."

"Jestliže Akalle vládnou ženy, co dělají muži?"

"Plní v podstatě úlohu domácích mazlíčků, Dahlaine. Jestliže jsem správně pochopila Treniciino vysvětlení, akallští muži povýšili lenost na umění. Na Akalle všechnu práci zastávají ženy."

"Tedy i válčení?"

"Především válčení. Akallští muži jsou líní a bázlívi a vesměs k nepotřebě."

Raději jsem to nekomentoval. "Mám pocit, že bychom možná mohli vzít královnu Trenicii a prince Ekiala do bitvy ve Veltanově panství," navrhl jsem. "Nejspíš budou brzy sami bojovat proti služebníkům Vlagh, takže jim neuškodí, když poznají nepřítele už teď."

"Nejspíš máš pravdu, Dahlaine," souhlasila Aracia. "Jestli si dobře vzpomínám, Maagové a Trogité se netvářili moc vesele, když jim Zelana konečně popsala zvláštnosti jejich nepřítele. Možná bychom měli raději zvolit upřímnost než klam."

"To je opravdu zvláštní návrh, Aracie," zavtipkoval jsem. "Šokovala jsi mě. Šokovala!"

"Ale jdi, nech toho!" plácla mě Aracia.

Pak jsme se oba rozesmáli.

Blesk mě nesl přes spodní hranici Pustiny, takže jsem mohl pátrat v písku a skalách pod sebou, jestli neuvidím služebníky Vlagh táhnout k panství našeho mladšího bratra, v poušti jsem však nezahlédl jedinou známku života. Sopky u čela strže nad Lattašem pořád chrly oheň a budou ho nejspíš chrlit ještě dlouhá léta. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc se mi zdálo, že jsem možná měl schopnostem Snících určit nějaké hranice. Byly to koneckonců děti a děti se občas nechají unést nebo přeženou nadšením. S těmihle dětmi však byly trochu potíže. Přestože byli Snící ještě nedospělí, měli takřka neomezenou moc nad silami přírody, a tak mi nezbývalo než si přiznat, že by pravděpodobně dokázali překonat jakoukoli překážku, kterou bych jim postavil do cesty. Původně se mi zdálo, že jsem přišel na perfektní řešení zapeklitého problému, teď jsem však viděl, že jsem měl trochu víc přemýšlet.

Vyslal jsem pátrací myšlenku a vycítil jsem Zelaninu přítomnost na severní straně zátoky. Zamířil jsem k ní. Zelana diskutovala s Rudou bradou a Dlouhým lukem v téměř hotové nové vesnici vybudované kus od Lattašské zátoky. Oblé kopce za novou osadou měly mírnější svahy než strmé vrcholy na východ odsud, na sever od vesnice rostl les a za ním se na míle daleko rozkládala louka.

"Musíš to dělat, Dahlaine?" pokárala mě Zelana, když jsem se u nich náhle objevil. "Nemůžeš ten strašný hluk nějak ztlumit?"

"To těžko. Blesk je nejrychlejší dopravní prostředek, ale s hlukem se musíš smířit. Ashad měl sen a vypadá to, že naše

domněnky byly poměrně přesné. Zdálo se mu, že tvorové z Pustiny teď zaútočí na Veltanovo panství."

"Viděl chlapec, kde máme další útok služebníků Vlagh čekat?" zeptal se lučištník Dlouhý luk.

"Někde poblíž Vashova vodopádu," odpověděl jsem a zvědavě jsem se podíval na Zelanu. "Vidím, že sis to rozmyslela a rozhodla se pomoci nám bránit ostatní panství," nadhodil jsem.

"Všichni patříme do země Dhrall, drahý bratře. Jestli Vlagh získá byť jedinou část, budeme v nebezpečí všichni."

Zaváhal jsem. "Už je ti líp, Zelano?" zeptal jsem se. "Měli jsme starost, když ses najednou vrátila domů do jeskyně."

"Ne, Dahlaine," odpověděla příkře. "Není mi líp, ale Eleria mě násilím donutila, abychom se vrátily zpět do světa chaosu."

"Násilím? Je to jen malé děvčátko, Zelano. Jak by tě mohla donutit?"

"Řekla mi, že když Veltanovi nepomůžu, pomůže mu sama. Jakmile si sundá tu sladkou masku, pod kterou se ukrývá, dokáže být velmi krutá. Nedala mi na vybranou. Myslím, že s tím má něco do činění ta perla, kterou pořád nosí s sebou."

"Je to možné," přikývl jsem. "Jejich poklady mají určitě silnou souvislost s jejich sny. Ashad má také takový a jsem si jistý, že jeho sen vyvolal právě ten kámen."

"Co je to za kámen?" zeptala se Zelana zvědavě.

"Černý achát. Je opravdu hezký a Ashad bez něj neudělá krok."

"Černý achát jsem snad ještě neviděla. Kde ho našel?"

"V brlohu mámy Zlomeného zubu."

"Kdo je máma Zlomený zub?"

"Medvědice, která Ashada kojila, když byl mimino."

"Nebylo trochu nebezpečné dát malé dítě medvědovi?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ani ne. Medvědice rodí v zimním spánku, a když se probudí, medvíďata zrovna sají mléko nebo si hrají v brlohu. Medvědice se o mláďata pak automaticky starají, takže Ashad byl v bezpečí. Máma Zlomený zub právě porodila Dlouhý dráp, když jsem Ashada přinesl, a Ashad se tedy považuje za jeho bratra." Rozhlédl jsem se kolem. "Kde je Eleria?" zeptal jsem se tiše.

"Šla s Yaltarem na louku támhle za stromy," informoval mě Rudá brada. "Hlídá je Zahradnice."

"Kdo je Zahradnice?"

"Učí ženy z našeho kmene pěstovat potravu," vysvětloval Rudá brada, "a ony za ní chodí, když mají potíže. Je občas trochu příkrá, ale ví, co dělá."

"Ty mi něco tajíš, vid', Dahlaine?" zeptala se nabroušeně Zelana.

"Právě jsem o tom chtěl mluvit. Ashadovi se zdálo, že zrůdy z Pustiny napadnou Veltanovo panství, ale zmínil také druhý útok, ke kterému dojde z moře."

"To je absurdní, Dahlaine," zamračila se Zelana. "Copak se snad Vlagh spolčilo se samotnou královnou ryb?"

"Jen říkám, co mi pověděl Ashad, Zelano. Kde je Veltan? Měli bychom mu o tom říct."

"Je na moři s velitelem Narasanem na trogitské lodi," odpověděl Rudá brada. "Dlouhý luk tě k němu vezme na kánoi, jestli chceš. Odvezl bych tě sám, ale mám teď hodně práce."

"Děje se něco?"

"Tak trochu. Ohnivé hory zničily Lattaš a kmen staví novou osadu. Možná nebude tak hezká, ale bude bezpečnější."

Podíval jsem se na napůl dokončené chýše u pláže. "Ty domky nevypadají jako v Lattaši," poznamenal jsem, "ale jsou mi nějak povědomé."

"Nediv se," opáčil Dlouhý luk. "Okopírovali jsme chýše, jaké se stavějí na severu tvého panství."

"Je to součást složitějšího podvodu, bratře," poučila mě Zelana s jemným úsměvem. "Muži z kmene náčelníka Rudé brady věří, že pěstování potravy je ženská práce, která by byla pod jejich důstojnost. Ženy potřebovaly pomoci připravit půdu na setí a náčelník Dlouhého luku, Starý medvěd, těmhle dvěma řekl, že některé kmeny z tvého panství žijí na obrovské stepi, kde nejsou stromy, a stavějí si chýše z drnů místo z větví. Muži z kmene Rudé brady postavili obvyklé chýše z větví a pak si sedli, lenořili a vyprávěli si historky z boje. Ale jedné větrné noci tihle dva nové chýše nenápadně strhli. Sotva vyšlo slunce, napochodovali sem se zachmuřenými tvářemi a sdělili mužům, že větve nejsou dost těžké, protože tu fouká, a že bude potřeba použít něco lepšího. Navrhli drny a muži z kmene jsou teď na louce a vysekávají drny, až se z nich kouří. Ženy jdou hned za nimi a sejí semena. Kmen Rudé brady bude mít na zimu pěkné pevné chýše a spoustu potravy, a nikomu to neublížilo."

"Chytré," pokývl jsem uznale. Pak jsem se zamračil. "Co se stalo náčelníkovi Bílému copu?" zeptal jsem se.

"Nedokázal přenést přes srdce zkázu Lattaše," vysvětlil mi smutně Rudá brada. "Věděl, že kmen si musí najít nové místo, ale sám to nedokázal, protože zármutek mu zatemnil rozum natolik, že nemohl udělat jediné rozhodnutí. Ale uvědomoval si to, přeložil tedy své povinnosti na má bedra. Sice jsem to tak nechtěl, ale nedal mi na výběr."

"Určitě to zvládneš, náčelníku Rudá brado," ubezpečil jsem ho. "Všiml jsem si, že muži, kteří o odpovědnost a velení nestojí, jsou lepší velitelé než muži, kteří po takovém postavení touží. Pojdme si promluvit s našim bratříčkem, Zelano. Musíme mu toho hodně říct a možná nám nezbyvá moc času."

Dlouhý luk nás zavedl dolů na pláž, kde spočívala na písku jeho kánoe. Něco na Zelanině lučištníkovi ve mně vzbuzovalo nemalý respekt. Byl to zachmuřeně se tvářící muž, který bojoval s příšerami z Pustiny už prakticky od dětství, a zabití služebníků Vlagh bylo jedinou náplní jeho života. Byl pořád vážný, neměl moc přátel a vynikal až nelidskou sebekontrolou.

Říkal jsem si, že bychom ho měli udržet poblíž. Pokud všechno půjde dobře, odrazíme útok služebníků Vlagh, ať už přijde kdykoli a odkudkoli, ale Vlagh pravděpodobně zůstane naživu. Dlouhý luk by mohl tenhle problém vyřešit. O vymření příšer z Pustiny se může postarat jediný otrávený šíp, a přesně o to samozřejmě všichni usilujeme.

Dlouhý luk odtáhl kánoi na vodu a přidržel ji na místě, abychom mohli se Zelanou nastoupit. Pak ji odstrčil a plavným pohybem naskočil.

"Řekla bych, že náš bratr bude na palubě Narasanovy lodi," nadhodila Zelana.

"Nejspíš ano," souhlasil Dlouhý luk a pádloval směrem k obrovské trogitské lodi velitele Narasana, na které na nás čekal mladý voják Keselo. "Děje se něco?" zeptal se, když Dlouhý luk hladce zatočil s kánoí k boku plavidla.

"Ani ne," uklidnila ho Zelana. "Jen jsme přijeli našemu bratrovi oznámit, že je čas pustit se do práce."

"Elerii se zase něco zdálo?"

"Ne, mladíku," řekl jsem mu. "Tentokrát to byl můj kluk, Ashad, a v jeho snu se stalo něco divného. Doufáme, že Veltan by nám to dokázal vysvětlit." Na chvíli jsem se zarazil. "Když o tom tak přemýšlím, možná bys nám to mohl vysvětlit ještě lépe než Veltan. Co kdybys šel s námi?"

"Jistě. Váš bratr je vzadu v kajutě velitele Narasana."

"Narasan je tam také?" zeptala se Zelana.

"Ne, paní Zelano. Velitel je na Rackovi na poradě s kapitánem Sorgenem."

"Výborně," přikývl jsem. "Nejsem si jistý, že by se Narasanovi líbilo, co Ashad ve snu viděl. Je tvůj velitel nábožensky založený?"

"Nevšiml jsem si," odpověděl Keselo. "Je to důležité?"

"Hned se k tomu dostaneme. Pojďme za Veltanem."

"Dobře," přisvědčil voják, otočil se a vedl nás na zád' ke zdobené kajutě, která připomínala malý domek. Zdvorele zaklepal na dveře.

"Pojďte dál," ozval se zevnitř Veltanův hlas.

Keselo otevřel a poodstoupil stranou, abychom mohli vejít jako první.

Kajuta byla vyzdobená mnohem víc, než jsem čekal. Připomínala spíš pokoj v domě než část lodi. Strop nebyl moc vysoký, a protože námořníci používali střechnu kajuty jako součást paluby, musel být podepřený trámy, aby nespadl obyvatelům kajuty na hlavu. V zadní stěně bylo velké okno, aby lidé uvnitř měli trochu výhled. Přišlo mi to všechno takové pošetilé, ale rozhodl jsem se nechat to být.

Veltan seděl u velkého stolu a prohlížel si mapu. "Něco se děje?"

"Ještě ne," informoval jsem ho. "Zatím ne. Ashadovi se minulou noc zdál sen a potvrdil, že v jedné věci jsme měli pravdu. Služebníci Vlagh se nás chystají v dohledné době navštívit."

"Řekl ti kdy?"

"O čase se v těchhle snech nikdy nemluví, Veltane," opáčil jsem. "To už bys měl ale vědět. Teď k tomu složitějšímu. Ashad mi řekl, že ve snu viděl druhý útok a útočníci neměli se služebníky Vlagh nic společného."

"Kdo to byl?"

"Podle všechno Trogité a chtěli mluvit s tvými lidmi o svých bozích. Co jsi zjistil o Amarovi?"

"Nic moc," odpověděl Veltan. "Narasan má pro kněze Amarského kultu jen slova pohrdání."

"Není sám, Veltane," dodal Keselo. "Každý člověk z Trogitské říše, který je trochu slušný nebo má rozum, amarskou církev nesnáší. Jejich kněží jsou zkorumpovaní, chantiví až hrůza a nemají ani kouska cti. Každý ví, že ta jejich církev není nic víc než zástěrka, pod kterou kněží okrádají obyčejné lidi o poslední zbytečky jejich majetku."

"To zní povědomě, že?" ozvala se Zelana. "Naše milovaná sestřička má kněze, kteří se chovají v podstatě stejně."

Pokrčil jsem rameny. "Asi jí to dělá dobře." Podíval jsem se na Veltana. "Kde je zbytek Narasanovy armády?" zeptal jsem se. "Jestli tomu rozumím dobře, tak armáda, která přišla do Lattaše, byl jen předvoj."

"Hlavní část Narasanovy armády ještě čeká v přístavu Castano na severním pobřeží říše. Proč se ptáš?"

"Druhý útok v Ashadově snu musel zahrnovat Trogity, protože Amarská církev je trogitský vynález."

"To je pravda," souhlasil Veltan. "Kam tím míříš, Dahlaine?"

Zkoumavě jsem se zadíval na Kesela. "Předpokládám, že většina mužů Narasanovy armády tvoje pocity ohledně toho takzvaného náboženství sdílí. Je možné, že někteří z nich smýšlejí opačně, ale nechávají si to pro sebe?"

"Po tom, co se stalo loni na jihu říše, určitě ne," odpověděl. "Přišli jsme o dvanáct kohort díky zradě, jejíž stopu jsme sledovali až k vysoce postavenému knězi amarské církve. Proto velitel Narasan zahodil meč a stal se žebrákem. Kdyby někdo z armády nadhodil, že amarská církev je jen trošku slušná, jeho druhové by z něj vymlátili duši."

"Raději bychom to neměli úplně zavrhnout, Keselo," řekl Veltan ustaraně. "Co jsem slyšel, slovo zlato vzbuzuje v členech amarského řádu záchvaty chantivosti, a pokud si dobře vzpomínám, v Kaldacinu v kasárnách se o zlatě mluvilo docela dlouho. Přepokládejme, zatím pouze teoreticky, že některý voják z vaší armády navštívil hospodu v Castanu, během hovoru zcela náhodně vyřkl slovo zlato a hovor také náhodou zaslechl někdo z amarské církve. Nebylo by to možné vysvětlení pro druhý útok z Ashadova snu?"

"To moc nesedí," nesouhlasil Keselo. "I kdyby sem amarský kult chtěl vyrazit pro zlato a otroky, nejdřív by museli vykoumat, jak se dostat přes hradbu plovoucího ledu, a mapu mají jen Gonda a Padan."

"To je pravda," přisvědčil Veltan, "ale Narasan mi řekl, že může postavit armádu o sto tisících mužů. Stačí jeden zrádce a bude po tajemství. Řekl bych, že příčinu druhého útoku ve snu tvého chráněnce musíme hledat tady, Dahlaine."

"Tím by se to vysvětlilo, to ano," souhlasil jsem a pak jsem se opět otočil na Kesela. "Co znamená otroci?" zeptal jsem se. "To slovo jsem ještě nikdy neslyšel."

"Tak to jste měl štěstí. V začátcích říše bylo obvyklé, že vojáci napadli obyvatele méně vyspělého území, zajali je a prodali statkářům jako dobytek. Statkáři najali biče s biči a ti násilím přinutili nešťastníky pracovat na polích. Asi tak před sto lety se otroci přestali používat, ale před několika desetiletími si církev uvědomila, že jí utíká skvělá příležitost, jak vydělat peníze. Takže otrokáři už zase existují a minimálně polovina z nich jsou kněží."

Veltan zbledl jako křída. "Jestli se ti parchanti někdy jen přiblíží k hranicím mého panství, zničím je!"

"Veltane, ne!" poručil jsem mu příkře. "Nezničíš. Dobře víš, že zabíjení je zakázáno. Jestli něco takového zkusíš, budeš navždy vyhnán, a tentokrát ne na Měsíc. Strávíš zbytek věčnosti v absolutní temnotě, kde budeš slyšet jen své vlastní zoufalé výkřiky. Jsem si jistý, že najdeš alternativní řešení, ale jestli se pokusíš někdy někoho zabít, svážu tě do tak pevného kozelce, že ti bude trvat čtyři cykly, než se ti podaří rozvázat aspoň prsty na nohou."

"Tak proto jste si museli najmout armádu!" vyjekl Keselo. "Nikdy jsem nechápal, proč jste jednoduše nevyhladili nepřátele mávnutím ruky. Vy prostě nesmíte zabíjet, je to tak?"

"Chci, abys okamžitě zapomněl, co jsi právě slyšel, mladíku," řekl jsem přísně. "Rozumíš mi?"

"Jistě, ano. Rozumím."

"Výborně." Podíval jsem se na bratra. "Běž říct Narasanovi, ať vydá flotile rozkaz k vyplutí. Tady v Zelanině panství jsme hotoví a musíme se přemístit. Ashadův sen nám neřekl, kolik máme času. Všechny sny Snících jsou takové. Vždycky se z nich do posledního detailu dozvíme, co se stane, ale časové určení bývá poněkud vágní."

"Zmínil se Ashad, kde se odehraje rozhodující bitva?" zeptal se Veltan.

"Někde poblíž Vashova vodopádu. Neřekl, kde přesně, a já jsem ho nechtěl nutit."

Veltan sebou trhl. "To je dost nehostinné místo. Trogité tam určitě nebudou chtít bojovat."

"Nemůže to snad být horší než ve strži nad Lattašem!" ozvala se Zelana.

"Drahá sestřičko, v porovnání s tím je strž příjemná mýtinka," odpověděl Veltan zamračeně. "Na konci svého posledního cyklu jsem tam ani nebyl. Když jsem se vzbudil, lidští tvorové z mého panství z toho měli obrovskou radost. Nevím, proč tam Vash ten vodopád vytvořil, ale nedivil bych se, kdyby Yaltarovy sopky byly následkem toho, co dělal ještě jako Vash. Řeka, která přes vodopády teče, tryská z gejzíru, vysokého dobrých sto stop. To smrdí zemětřeseními a erupcemi. Asi míli jižně od gejzíru je zlom, strmá skála, vysoká skoro dvě stě stop, přes kterou se valí vodopád. Nedá se na ni vyšplhat, takže když se chcete dostat nahoru, musíte jinudy." Veltan se najednou zastavil a luskl prsty. "Měl jsem to tušit!" vykřikl. "Minulé jaro mi Omago říkal, že se ho nějakí cizinci ptali na Vashův vodopád. Měl jsem tehdy jiné věci na práci, takže jsem se tím nezabýval. Vlagh očividně posílalo na naše panství průzkumníky už dřív."

"Kdo je Omago?" chtěla vědět Zelana.

"Spolehlivý chlapík, který má u mého domu velký sad. Ví o pěstování plodin víc než kdokoli jiný v mém panství, a umí velmi dobře naslouchat. Ostatní sedláci si k němu chodí pro radu a vyprávějí mu, co se kde stalo nezvyklého. On potom informuje mě."

"Takže on je náčelník?" zeptal se Dlouhý luk.

"Náčelník zrovna ne, Dlouhý luku. Dává rady, ne rozkazy."

"Řekl bych, že je to totéž. Dobrý náčelník radí. Jen špatní náčelníci svoje lidi komandují. Naštěstí obvykle nevydrží dlouho."

"Má pravdu, Veltane," souhlasil jsem. "Měl bys Omagovi poslat vzkaz. Ať ví, co se chystá, a varuje ostatní. Tvoji lidé by měli vědět, že tvorové z Pustiny přicházejí a že by se měli připravovat na válku."

"To je absurdní, Dahlaine," zamračil se Veltan. "Moji lidé ani netuší, co slovo válka znamená. Proto jsem si musel najmout Narasanovu armádu. Omago se postará, aby vojáci dostali dost jídla, ale to je asi tak to jediné, co může pro válku udělat." Slabě se usmál. "Samozřejmě, pokud přesvědčíme Aru, aby vařila, budeme mít po válce co dělat, abychom cizince odsud dostali."

"Kdo je Ara?" zeptala se Zelana.

"Omagova žena. Je hezká a pravděpodobně nejlepší kuchařka na světě. Když to z její kuchyně zavoní, někdy to svádí i mě."

"Abych nezapomněl, Veltane," přerušil jsem ho. "Rádi bychom s Aracií vzali velitele armád do tvého panství, aby si to tam prohlédli. Nejspíš se budou muset armádě Vlagh postavit brzo a měli by se raději podívat, co je čeká."

"Samozřejmě, bratře," odpověděl Veltan s drzým úsměvem. "Řeknu Narasanovi a Sorganovi, že je čas vydat se na jih, a pak mě můj drobek odnese k Omagovi, abych si s ním promluvil. Zatím nic jiného dělat nemůžeme. Všechno je teď tak trochu ve hvězdách, takže budeme muset ledacos upravovat za pochodu."

"Ještě nějaké noviny?" zeptal jsem se kysele. "Mám pocit, že to samé děláme od začátku."

"Od začátku války myslíš?" zeptala se Zelana.

"Neomezoval bych to na začátek války. Upravujeme věci za pochodu už od začátku světa, nebo snad ne?"

"Život je pak mnohem zajímavější, bratře," usmála se Zelana rozpustile. "Když víš, co se v příští chvíli stane, je to nuda."

Raději jsem na to nic neřikal.

Jižní země

1

Omagův otec měl pole a sady hned za Veltanovým obrovským domem a díky této blízkosti Omago bral Veltana spíš jako souseda než jako vládce - nebo boha. Veltan své božství nijak zvlášť nezdůrazňoval a Omago se tak v jeho přítomnosti cítil příjemně.

Když byl Omago ještě dítě, pracoval s otcem raději v sadech než na polích, protože pod stromy byl stín; na jaře, když ovocné stromy kvetly, mu krása květů přímo brala dech.

Brzy přišel na to, že není sám, komu se květy líbí. Když stromy kvetly, Veltan se do sadu prakticky přestěhoval; oba se zde lépe poznali - trávili dlouhé hodiny povídáním. Mluvili o všem možném a malému Omagovi, aniž by si to

uvědomoval, se dostávalo vzdělání, hodně vzdáleného tomu, co by pro okopávání, pěstování a sklizení potřeboval vědět.

Veltanovo panství na jihu země Dhrall bylo jen jednou částí celého kontinentu. Byly tu ještě tři další, kterým vládl Veltanův bratr a sestry. Veltan popisoval své příbuzné tak vtipně, že se Omago pořád musel smát. Život lidí ze západu a severu, jak mu ho Veltan popisoval, mu však přišel nesnesitelný. Nedokázal si představit, že by celý život musel lovit. Občas se pokusil rybařit, ale moc mu to nešlo a zdálo se mu, že spoléhat na lov a rybaření je poněkud pochybné, protože nelze zaručit, že se člověk opravdu pravidelně nají. Veltanův popis hlubokých prastarých hvozdů, vznešených jelenů s paroží a lovců oblečených do jelenice však v mladém Omagovi vzbuzoval jisté touhy. Zemědělská krajina v jižním panství neskýtala mnoho příležitostí k dobrodružstvím, zdejší obyvatelé především toužili po klidu. Klid farmaření svědčil, ale nebyl příliš vzrušující.

Veltan během dlouhých jarních rozhovorů nikdy nepopisoval příliš podrobně své zvláštnosti, Omago o nich však skoro všechno slyšel odjinud. Nejdřív se mu historky, které si ostatní hospodáři vyprávěli, zdály silně přemrštěné, když však Veltana poznal o něco lépe, nezbylo mu než připustit, že jsou pravdivé. Nikdy neviděl Veltana jíst a nikdy ho neviděl zavřít oči.

Krátce po svých devátých narozeninách položil Omago Veltanovi otázku týkající se druhé skupiny bohů. Seděli s Veltanem v sadu a silný vánek je zasypával chomáči jabloňových okvětních lístků.

"Nemusíš odpovídat, jestli nechceš, Veltane," začal Omago váhavě, "ale starý Enkar mi řekl, že nejsi bohem této části Dhrallu odjakživa. Že se o ni prý dřív staral někdo jiný. Je to pravda, nebo si ze mě jen utahoval?"

Veltan pokrčil rameny. "Je to hodně blízko pravdě, Omago," odpověděl. "Možná se zdá, že nikdy nespíme, ale to není tak úplně přesné. Procházíme obdobím bdění a spánku; když dlouho bdíme, začneme být pomalí a unavení. Přestává nám sloužit paměť a chováme se divně. To je jasná známka toho, že bychom měli jít spát - a v tu chvíli se budí druhá část rodiny. Zatímco my spíme, oni se starají o svět."

"To dává smysl," připustil Omago. "Jak dobře se s těmi vašimi bratřenci a sestřenicemi znáte?"

"Bratřenci a sestřenice?"

"Bratřenci a sestřenice jsou děti sourozenců tvých rodičů," vysvětloval Omago. "To jsi přece měl na mysli, když jsi mluvil o druhé části rodiny?"

"Teď, když to říkáš, tak to docela souhlasí. Musím si to pamatovat."

"Mluvíte spolu někdy?"

"Nemluvíme ze spaní, Omago. Ve skutečnosti znám jen bratřencovo jméno - a to jen díky tomu, že nahoře v horách je vodopád, který je po něm pojmenován. Slyšel jsi přece o Vashově vodopádu, ne?"

"Slyšel, ale nikdy jsem ho neviděl. Ten tvůj bratranec ho stvořil?"

"To nevím, chlapče. Když jsem se vzbudil, místní lidé neuměli moc dobře mluvit, takže jsem z nich dostal jen to jméno."

Veltan se odmlčel a tázavě se zadíval do Omagovy mladé tváře. "To by ti zatím mělo stačit. Až strávíš, co jsem ti dnes řekl, můžeš za mnou přijít s dalšími otázkami."

"Asi mi to bude chvíli trvat," připustil Omago. "Měl bych být se svojí zvědavostí opatrnější. Odpovědi mě trochu vyděsily."

"Časem si zvykneš, chlapče. Zvědavost je dobrá věc, ale musíš jí povolovat uzdu opatrně."

"Všiml jsem si," souhlasil Omago.

"Všiml jsem si, že sis všiml," přikývl Veltan bez úsměvu.

Když Omago dospěl, ostatním hospodářům jeho dobré vztahy s Veltanem neušly. Napadlo je, že by toho mohli využít. Bylo jistě snadnější vyhledat Omaga a promluvit s ním, než jít do Veltanova domu na kopci a jednat s ním osobně.

Veltan se sice svým božstvím moc neoháněl, ale stejně...

Časem se z toho stala tradice. Skoro každý den přišli za Omagem dva nebo tři rolníci a řekli mu o věcech, o kterých by Veltan podle jejich soudu měl vědět. Omago večer vystoupal po kopci k Veltanovu zvláštnímu domu a zprávy mu předal.

Omago nevnímal Veltana jako boha. Byl to pro něj spíš přítel než nějaká vzdálená nadpřirozená bytost. Časem se mu každodenní rozhovory začaly velmi líbit. Staly se příjemnou tečkou za každým dnem a Omago se u Veltana stavoval večer co večer, i když neměl žádnou novou zprávu.

Roční doby ubíhaly a Omagovi se zdálo, že zemědělská krajina kolem Veltanova domu se mění ve stejném rytmu.

Slychal, že na jih odsud jsou města a vesnice, ale odjakživa měl pocit, že snažit se nacpat všechny lidi na jedno místo je trochu divné. Hospodářství jeho otce se rozkládalo na mnoha akrech krajiny zvedající se v mírných kopečkách a každá plodina měla své pravé místo - na západě a na jihu pšenice, na severu zelenina a na východě, kousek od domu, rostl sad. Někteří z okolních hospodářů si mysleli, že stromy jen zbytečně zabírají místo - dokud ovšem nepřišlo horké léto a slunce nepražilo všude s výjimkou stínu pod stromy.

Domy tu stály daleko od sebe. Každý dům - všechny měly střechy pokryté došky - stál zhruba uprostřed polí rolníka, který v něm bydlel. Omagovi to připadalo praktické. Ve dne se mělo pracovat, ne se procházet.

Když Omago oslavil dvacáté první narozeniny, znal už místní hospodáře velmi dobře a ke zprávám pro Veltana vždycky přidával hodnocení lidí, od kterých je přinesl.

"Selgovy řeči bych nebral moc vážně, Veltane," řekl například jednoho večera.

"Proč?"

"Protože Selga má problém. Není moc vysoký a lidé ho obvykle přehlížejí. Jenže on chce, aby si ho všimli, takže mi skoro každý den přinese nějakou novinu - jakoukoli - a chce, abych ti ji vyřídil. Stačí, když předstírám, že jeho zprávu pokládám za nesmírně důležitou a že ti ji předám při první možné příležitosti a neopomenu se zmínit, kdo mě na ni

upozornil, a Selga je z toho šťastím bez sebe."

"To je smutné," vzdychl Veltan.

Omago pokrčil rameny. "Každý má nějaké starosti, Veltane. Není potřeba kvůli tomu brečet. Lidé přicházejí a zase odcházejí. Ale to přece víš?"

"Občas umíš být opravdu krutý, Omago."

"Já si pravidla nevymýšlím, Veltane. Já se jimi jen řídím."

"Jak se má tvůj otec?"

Omago se lekl. Ať se jakkoli snažil před Veltanem něco skrýt, jeho přítel ho pokaždé prohlédl. "Moc se to nelepšší," odpověděl smutně. "Někdy si ani nevzpomíná na své vlastní jméno. Pořád se ptá po matce. Asi si nevzpomíná, že zemřela už před rokem."

"To je mi líto, Omago," řekl Veltan upřímně. "Kéž bych pro něj mohl něco udělat."

"Stejně si myslím, že by to nebyl dobrý nápad, Veltane. Otec je už opravdu unavený, a kdybychom ho tu zdržovali, jen by byl pořád smutnější. Proč ho prostě nenechat jít? To je to nejlepší, co pro něj můžeme udělat."

Jednoho dne následujícího jara byl Omago v sadu, když se za ním ozval jasný ženský hlas: "Proč to děláš?"

Omago se lekl a otočil se jako na obrtlíku.

"Promiň," omluvila se žena. "Nechtěla jsem tě polekat. Proč trháš ta malá zelená jablka?" Byla celkem vysoká, měla dlouhé, tmavě kaštanové vlasy, něžné zelené oči a byla oblečená v modrých lněných šatech.

Omago se usmál. "Jabloně se nechávají na jaře trochu unést," vysvětloval. "Chtějí mít co nejvíc potomků. Kdybych každé jaro nová jablíčka trochu neprotřhal, byla by všechna po dozrání velká asi jako žaludy. Snažil jsem se to stromům vysvětlit, ale neposlouchají mě. Je těžké přimět strom, aby poslouchal, zvláště na jaře."

"Ty jsi Omago, že?"

"Přesně tak."

"Jsi mladší, než jsem čekala. Jsi ten Omago, za kterým lidé chodí, když chtějí něco vyřídit Veltanovi?"

Omago přikývl. "Chceš, abych mu něco řekl?"

"Ne, v tuhle chvíli ne. Jen jsem tě chtěla poznat, abych věděla, za kým jít, kdybych potřebovala něco vzkázat."

"Můžeš přece kdykoli zajít do jeho domu a povědět mu to sama."

"Možná, ale lidé mi říkali, že raději mluv s tebou. Jak ses s ním vlastně seznámil?"

"Chodíval sem do sadu, když kvetly stromy. Rozkvetlý sad je krásnější než jakákoli květinová zahrada. Tehdy sad patřil mému otci a já jsem byl jen malý chlapec. Celé hodiny jsem si vydržel s Veltanem povídat, takže ho pravděpodobně znám líp než kdokoli z místních. Proto mě asi také místní hospodáři používají jako poslíčka. Ty nejsi odtud, že ne?"

Žena zavrtěla hlavou. "Ne. Bydlím kus odtud. Slyšela jsem, že tvůj otec nedávno zemřel - je mi to líto."

Omago pokrčil rameny. "Čekal jsem to. Byl už několik let nemocný."

"Máš práci," řekla žena, "a já mám naspěch. Ráda jsem tě viděla." Pak se otočila a odcházela.

"Jak se jmenuješ?" zavolal za ní Omago.

"Ara," odpověděla přes rameno.

Omago nemohl podivnou dívku dostat z hlavy. Uvědomil si, že o ní nic neví. Sama mu své jméno neřekla, kdyby se nezeptal, nedozvěděl by se nic.

Byla zjevně o několik let mladší než on, ale nechovala se jako dospívající dívka. Podařilo se jí vyzvědět od Omaga spoustu věcí a na oplátku mu o sobě neřekla skoro nic.

Omago se na ni snažil zapomenout, ale vzpomínka na krátký rozhovor se pořád vracela. A nejen na rozhovor. Omago nikdy neviděl tak krásnou dívku. Její bohaté kaštanové lokny mu připomínaly podzim a její jasný hlas mu stále zněl v uších. Cítil, že o ní prostě musí zjistit něco víc.

Bylo jaro a Omago potřeboval udělat spoustu práce, jenže se na ni prostě nedokázal soustředit.

"Nedokážu myslet na nic jiného, Veltane," přiznal se o pár dní později.

Veltan se usmál. "Je pořád ještě někde tady?" zeptal se.

"Lidé mi tvrdí, že ano," odpověděl Omago. "Na vlastní oči jsem ji neviděl, ale pár hospodářů ji prý potkalo. Prý se ptá na hodně věcí - většinou se ptá na mě. Myslíš, že se zase otočí a vrátí se zpátky domů? Neřekla mi ani jméno vesnice, ze které pochází. Jak ji, pro všechno na světě, najdu?"

"Toho bych se nebál, Omago. Ona nikam nepůjde."

"Jak to můžeš vědět?"

Veltan se široce zazubil, ale neodpověděl.

"Myslím, že je čas, abychom s tím něco udělali, Omago," prohlásil jasný hlas přísně.

Omago upustil motýčku a prudce se otočil. "Aro, kde jsi byla?" zeptal se. "Všude jsem tě hledal."

"Ano, já vím. Ani jeden z nás nic pořádného neudělá, dokud to nevyřešíme. Jmenuju se Ara, je mi šestnáct a chci tě."

Omago se málem udusil. "To jste u vás všichni taková přímá, Aro?"

"Zřejmě ne," odpověděla, "ale já nerada marním čas. Máš zájem?"

"Na nic jiného nemyslím," přiznal se Omago.

"Výborně. Musíme něco zařídit, než u tebe začnu bydlet?"

"Nevím to jistě. Dřív jsem se takovými věcmi vůbec nezabýval."

"To je hezké," usmála se malinko šibalským úsměvem. "Pojďme si promluvit s Veltanem. Jestliže musíme projít nějakým obřadem, tak ať ho máme za sebou. Ráda bych ti včas uvařila večeři."

A tak se Omago a Ara toho jara vzali a Omagův život už nikdy nebyl stejný jako předtím. Ve skutečnosti o Aře nikdy nezjistil žádné podrobnosti, ale jak léta plynula, vadilo mu to stále méně. Svůdné vůně, linoucí se z kuchyně, jeho zvědavost spolehlivě uspávaly, na druhou stranu ovšem spolehlivě probouzely jeho chuť k jídlu.

2

Jedné bouřlivé jarní noci deset let po Omagově a Ařině svatbě je přišel navštívit Veltan. Omagovi se zdálo, že jeho přítel nemá daleko k panice. "Potřebuju pomoc," vyhrkl zoufale.

"Co se děje?" zeptal se Omago.

"Tohle," odpověděl Veltan a ukázal cosi zabaleného v kožešině. "Přišel za mnou starší bratr a tohle mi hodil na krk. Nemám nejmenší tušení, co s tím mám dělat." Odhrnul rúžek kožešiny a pod ním vykuklo malé dítě. "Myslím, že by potřeboval něco k jídlu, ale netuším co."

Ara rozrušenému bohovi dítě sebrala a přivinula si ho na prsa. "Postarám se o něj, Veltane," slíbila.

"Vypadá to, že nemá žádné zuby, Aro," poznamenal Veltan. "Jak může jíst, když nemá zuby?"

"Postarám se o něj," opakovala Ara. "Vím o několika ženách v okolí, které kojí. Jistě některou přesvědčím, aby tvého chlapečka nakrmila."

"Kojí?" nechápal Veltan. "Co je to kojení?"

"A jéje," řekla Ara a obrátila oči v sloup. "Běž raději zpátky domů, Veltane. Já to vyřeším."

"To jsou všichni takhle malínci?" zeptal se Veltan. "Nikdy jsem ještě člověka v téhle fázi neviděl."

"Běž domů, můj milý Veltane. Všechno bude v pořádku."

"Cítím se jako pitomec," přiznal se Veltan. "Bratr zaklepal na dveře, řekl mi, že tenhle chlapeček bude jeden ze Snících, a pak odešel, aniž by mi řekl, jak se o něj postarat. Nikdy jsem dětem nevěnoval zvláštní pozornost, takže o nich vůbec nic nevím. Snad mu v dohledné době nějaké zuby vyrostou, nebo ne?"

"Bude v pořádku, Veltane. Běž domů - hned teď," poručila Ara a velitelsky ukázala ke dveřím.

Omago se příští měsíc moc nevyspal. Zjistil, že malé děti bývají dost hlučné, a kdykoli se vypravil za Veltanem, bůh měl moc práce. Omago napadlo, že by měl možná přistavět ke svému domu další místnost, nebo raději rovnou dvě či tři. Začal si připravovat jíl a slámu na výrobu sušených cihel, které se ve Veltanově panství používaly na stavbu domů. Došlo mu, že bude muset zvětšit i střechu, to by ovšem neměl být problém. Na jih a na západ od sadů měl velká pšeničná pole, takže po sklizni bude dost slámy na došky.

Veltan se poradil s Arou a rozhodli se, že malému Snícímu budou říkat Yaltar. Omago netušil, kde se vzalo slovo "Snící", měl však hodně práce, než aby seděl a dumal nad takovým detailem.

Yaltarovi ještě nebyl ani rok a už se začal batolit kolem Omagova domu, zatím však nemluvil. Aře chvíli trvalo, než to Veltanovi vysvětlila. "Naučit se mluvit je pravděpodobně to nejdůležitější, co musí malé dítě během prvních let svého života zvládnout," poučovala ho.

"Myslel jsem, že se s tím rodí," divil se Veltan. "Chceš mi říct, že se všechny děti musí učit mluvit?"

"Nikdy jsem neslyšela, že by se některé narodilo a už to umělo," odpověděla Ara.

"Ptáci umějí pípat a zpívat hned po vylíhnutí."

"Lidská řeč je trochu složitější, můj milý Veltane," připomněla mu Ara. "Lidé by si toho pomocí pípání a cvrlikání asi moc neřekli."

"Dobrá..." Veltan si se svým chlapečkem očividně vůbec nevěděl rady. "Nechápu, proč mi Dahlain dal Yaltara v takovém nehotovém stavu."

"Ber to jako cennou zkušenost, Veltane. Když budeš Yaltara vychovávat od malička, hodně se toho o lidech naučíš."

Ara se šibalsky usmála. "To přece zní jako skvělá věc."

"Já se zatím moc nebavím."

"To přijde časem, Veltane. I když bych na to nespolehala."

Když byly Yaltarovi tři roky, Veltan si ho začal každý den na několik hodin brát do svého domu, ale stále ho posílal zpátky k Aře, která chlapce myla, prala mu a připravovala mu jídlo.

"Opravdu musí jíst tak často?" zeptal se Veltan jednoho večera Omagovy ženy.

"Ty jíš světlo, vid?" zeptala se Ara.

"Neřikal bych tomu jíst, Aro," odpověděl Veltan.

"Dobrá, tak řekněme vstřebáváš. Slunce je na obloze většinu dne, takže vlastně vstřebáváš světlo mnohem delší dobu, než jakou Yaltar stráví jídlem, ne?"

"Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel," připustil Veltan.

"Měl bys to trochu omezit, Veltane. Když se budeš celý den ládovat světlem, začneš tloustnout; lidem z tvého panství by se to určitě nelíbilo. Tlusté bohy nikdo nebere příliš vážně, víš."

Veltan se zamračil a nepřítomně si přejel rukou přes břicho.

"Jen jsem si dělala legraci, Veltane," řekla mu Ara s něžným úsměvem. "Kdybys náhodou začal přibírat, prostě se chvíli slunci vyhýbej." Koukla se na Yaltara, který se hladově krmil večerí. "Už měl nějaký sen?" zeptala se tiše.

"O žádném mi neřekl," odpověděl Veltan. Pak se zatvářil polekaně. "Jak ses o tom dozvěděla?"

"Staré zkazky ještě nezanikly, milý Veltane, a dědové je stále rádi vyprávějí. Starci z mé vesnice byli schopní mluvit o Snících celé hodiny. Pokud se jejich pověsti jen trochu blížily skutečnosti, Yaltar by měl začít v dohledné době snít; to bude znamení, že brzo začnou potíže. Měl by sis o tom promluvit se starším bratrem. Až se začnou Yaltarovi zdát sny, raději bys z toho neměl dělat zbytečně velkou událost. Nevyplaš ho. Kdybys ho polekal, mohl by špatně spát, a když nebude spát, nebude snít. A to přece nechceš, že ne?"

"To tedy rozhodně ne," přikývl Veltan. "Musím říct, že se v těchhle věcech opravdu vyznáš."

"Je to dar," odpověděla Ara a zasmála se. Omago nechápal proč.

* * *

Roční doby plynuly a Yaltar trávil stále víc času s Veltanem v jeho domě na kopci. Ara mu tam začala nosit i jídlo.

"Chybí ti, Aro?" zeptal se jí Omago.

"Trochu ano. Ale je tam, kde má být, nebudu se do toho vměšovat. Co bys chtěl dnes k večeři, Omago?"

"Uvař, co chceš, miláčku," odpověděl Omago a pak se zazubil. "Nechám se překvapit."

"Moc vtipné, Omago," odsekla Ara.

Nedlouho po Yaltarových šestých narozeninách se Veltan jednoho rána zastavil, aby Omagovi a Aře řekl, že teď bude pár týdnů pryč, protože musí vyřešit něco důležitého.

"Klidně běž, Veltane," řekl Omago. "My se o Yaltara postaráme."

"Věděl jsem, že se na vás můžu spolehnout," oddechl si Veltan. Pak spěšně odešel.

Ara se zamračila, ale neřekla nic.

Nanton, vysoký vousatý pastevec, pásal velké stádo na loukách nad Vashovým vodopádem. Dolů ke vsi moc často nechodil, protože rolníci byli z apetitu jeho ovci poněkud nervózní.

"Mají spoustu otázek a žádá se netýká toho, co by je mělo zajímat," zpravil Nanton Omaga tichým hlasem. "Tvrdí, že jsou obchodníci z Araciina panství, ale ať se propadnu, jestli s sebou mají něco, co by obchodníci měli mít."

"Proč by se kupci procházeli v kopcích?" zeptal se Omago a nechápavě se zamračil.

"Přesně tak. V kopcích jsou jen pastevcí jako já a nikdo z nás nepotřebuje žádné tretky, jaké vnucují kupci z východu hloupým sedlákům a jejich ženám. A ještě něco."

"Co?"

"Nevypadají jako lidé. Jsou hrozně malí a všichni chodí v šedém - v pláštích s kápěmi, které jim zakrývají celý obličej - a mumlají."

"Mumlají?"

"Nemluví jasně a všichni divně šišljají."

"Zvláštní. Říkal jsi, že se vyptávají. Na co?"

"Chtěli vědět, kolik lidí žije poblíž Vashova vodopádu. Řekl bych, že jim do toho nic není, takže jsem jim zalhal."

"Nantone!" vykřikl Omago.

"Nebuď jako malý, Omago," opáčil Nanton. "Nepůsobili na mě vůbec přátelsky, takže jsem je trochu postrašil. Řekl jsem jim, že nás jsou v kopcích tisíce a že jsme dobře ozbrojení. Chtěl jsem jim předvést, jak umím zacházet s prakem, ale pak jsem si to rozmyslel. Protože jestli jsou opravdu nepřátelští, čím méně toho o nás vědí, tím lépe."

"Určitě máš pravdu. Ptali se tě ještě na něco?"

"Ano, ale nedávalo to moc smysl. Nevím proč, ale mysleli si, že náš Veltan a jeho sestra Zelana se navzájem nenávidí a že spolu naši a její lidé neustále válčí. Odpověděl jsem jim tak neurčitě, jak jen to šlo. Řekl jsem jim, že během uplynulých let jsem zabil desítky nepřátel. Samozřejmě jsem zatajil, že ti nepřátelé nebyli lidé, ale vlci, takže to nejspíš spolkl i s navijákem. Bude Veltan pryč dlouho?"

"Nevím to jistě, Nantone. Když odcházel, neřikal, kdy se vrátí," zamračil se Omago. "Kde je teď tvoje stádo?"

"Nahore v kopcích. Svěřil jsem je svému synovci."

"Asi se nebudeš s ovceři v dohledné době vracet do hor?"

"Počkám, až roztaje sníh a až budou ostříhané. Minulou zimu jsem měl opravdu hodně vlny."

"Dobrá. Obvykle paseš poblíž vodopádu, že?"

"Skoro pokaždé. Je tam dobrá tráva a dostatek vody."

"Buď tak hodný a pohlídej mi ty cizince. Kdyby se vrátili, rád bych, abys sem dolů poslal synovce a dal mi vědět. Veltan to rozhodně musí vědět."

Nanton si popotáhl opasek. "Postarám se o to, Omago. Teď se radši vrátím ke stádu. Poblíž naší pastviny žije mladá pasačka a synovci se trochu zapalují lýtky, takže se asi ovceři moc nevěnuje."

"Poslední dobou se to tu děje často," řekl Omago beze stopy úsměvu.

"Řekl bych, že za to může jaro, už je koneckonců za dveřmi," pokrčil rameny Nanton. "Prospívá to chovu."

"Mluvíme o lidech, nebo o ovceři?"

"Pravděpodobně o obojím. Dokud je dobrá pastva, nic se neděje. Mimina jsou stejně roztomilá jako jehňata a jakmile vyrostou, dají se zapřáhnout do práce. Hezký den, Omago." Pak se otočil a odešel.

"Raději bys o nich měl Veltanovi říct," navrhl Omagovi o týden později Selga, malý pěstitel lnu. "Nikdo je tu nezná a divně mluví."

"Divně?" podivil se Omago. "Co tím myslíš, Selgo?"

"Přišlo mi to, jako by jim při mluvení překážely zuby. Myslím, že se tomu říká šišlání. Kromě toho jsou strašně malí. Já také nejsem zrovna vysoký, ale oni mi nebyli ani po ramena a ty jejich šedé kápě nebyly ani ze lnu, ani z vlny, ale z něčeho úplně jiného. Ptali se na spoustu divných věcí, ale hned mi bylo jasné, že jim do toho nic není, takže jsem jim nedal žádné přímé odpovědi. Měl bys o nich Veltanovi dát vědět. Jestli mají ti mňaví prevíti v plánu dělat nějaké potíže, já jsem jim tedy moc nepomohl."

"Veltan to určitě ocení, Selgo. Podařilo se ti zjistit, odkud přišli?"

"Podle toho, co jsem se dozvěděl, přišli z hor poblíž Vashova vodopádu. Kdybych ještě na nějakého narazil, zeptám se ho na to. Řekni Veltanovi, že mám oči na stopkách a zjistím toho o nich co nejvíc."

"Jistě bude rád, Selgo."

Omago si byl jistý, že Veltan by o cizincích měl vědět, takže toho večera před večeří vyšel k Veltanovu domu, aby si promluvil s Yaltarem. Vyšel po kamenném schodišti a zaklepal na dveře. "To jsem já, Yaltare," zavolal.

Yaltar otevřel. "Pojď dál, Omago."

"Už víš, kdy se vrátí?" zeptal se Omago a přísně si prohlížel chlapcův neuklizený pokoj a neustlanou postel.

"Nic bližšího mi neřekl, Omago," odpověděl chlapec. "Asi se někde děje něco, u čeho musí být."

"Jakmile se vrátí, řekni mu, že s ním musím mluvit, Yaltare," přikázal mu Omago. "Poslední dobou se tu staly divné věci, o kterých by měl vědět."

"Určitě mu to vyřídím, Omago," odpověděl Yaltar a dál si hrál s podivným kamenem, který měl zavěšený na koženém řemínku na krku.

"Kde jsi našel ten opál, Yaltare?" zeptal se Omago.

"Venku přede dveřmi," odpověděl Yaltar. "Není krásný?"

"Je hezký," souhlasil Omago. "Jen je trochu zvláštní, že jsi ho našel. Pokud vím, tady v okolí se opály nevyskytují."

"Možná šel okolo a ztratil se - nebo se možná cítil osamělý."

"Kameny se necítí osaměle, Yaltare. Ara vaří večeři. Pojď se mnou, najíme se."

"Moc rád, Omago."

Veltan se vrátil asi za týden a jednoho časného rána se zastavil za Omagem. "Yaltar říkal, že mi chceš něco povědět. Prý je to důležité."

"Mohlo by být," přikývl Omago a zopakoval Veltanovi, co mu Nanton a Selga řekli o cizincích a jejich divných otázkách.

"Promluvíš si s bratrem," řekl Veltan. "Měj uši nastražené, a kdyby se objevili další, dej mi vědět."

"Dobrá," slíbil Omago.

Jarní obleva způsobila toho roku málem katastrofu. Na horách bylo mnohem víc sněhu než obvykle a jarní větřík nebyl tentokrát teplý, byl přímo horký. Ze všech řek, slévajících se z hor, se přes noc vylila voda a začala povodeň. A jako by to nestačilo, Veltan s Yaltarem byli pryč, takže nemohli proti vodě zasáhnout a hospodáři mohli jen lomit rukama a koukat, jak jim voda zaplavuje pole.

Pastevci, kteří pásli stáda na pastvinách na západ od Vashova vodopádu, přinášeli zprávy o velkých potížích v Zelanině panství, ale nebyli bohužel schopni poskytnout žádné detaily.

Když začala voda opadávat, dorazili další pastevci, jejich verze událostí v Zelanině panství však byly tak strašlivé, že jim Omago odmítal uvěřit.

A pak jedné noci poté, co začaly kvést jabloně, Omago probudilo zaburácení hromu.

"Veltan se vrátil, láska," oznámila mu Ara. "Měli bychom jít za ním, aby nám řekl, co se v panství jeho sestry opravdu stalo."

"Máš pravdu, Aro," souhlasil Omago. "Ty divoké historky, které nám vykládali pastevci, mě už začínaly štvát."

"Půjdu s tebou, miláčku," řekla Ara rozhodně. "Jsem stejně zvědavá jako ty."

Omagovi to sice přišlo trochu divné, ale nepřemýšlel nad tím.

Vstali, oblékli se a šli vlahou jarní nocí k Veltanovu domu. Když dorazili, Veltan už na ně čekal ve dveřích. "Doufal jsem, že se stavíte," přivítal je. "Pojďte dál. Musím vám toho hodně říct a nemám na to moc času."

"Jsem rád, že jsi zase doma, Veltane," řekl Omago, zatímco spolu s Arou šli za Veltanem po schodišti do místnosti, kde Yaltar trávil většinu času. "Pastevci, kteří pasou poblíž hranice s panstvím tvé sestry, nám vykládali opravdu divoké historky a já bych rád věděl, co se opravdu stalo."

"Možná bys to rád věděl, ale obávám se, že se ti to nebude moc líbit," odpověděl Veltan neradostně.

Vstoupili do neuklizeného pokoje a Ara se rozhlédla. "Kde je Yaltar?" zeptala se.

"Zůstal u mé sestry," odpověděl Veltan. "Domnívám se, že ještě není dost velký, aby mohl jezdit na blesku."

"Správná domněnka," přikývla Ara.

"Dobrá," začal Veltan, "ukázalo se, že Yaltar opravdu je jedním ze Snících a jeho sen nám ukázal část budoucnosti.

Nestvůry z Pustiny napadly Zelanino panství, ale díky Yaltarovu snu jsme měli čas se připravit. Zelana odcestovala na západ a najala armádu maagských pirátů, kteří měli bojovat ve válce v její zemi. Já jsem odjel na jih a přivedl jsem profesionální vojáky, kteří nám pomohou bránit naši část Dhrallu. Předvoj Trogitské armády jsem vzal s sebou do Zelanina panství, abych jí pomohl."

"Pastevci mi o tom vyprávěli," přikývl Omago. "Myslel jsem, že si vymýšlejí."

"Ne, Omago, opravdu je to tak. Cizinci jsou vyspělejší než my a jejich zbraně jsou vyrobené ze železa - v některých případech z bronzu. Všechny nástroje a zbraně v Dhrallu jsou z kamene a zvířecích kostí, ale kovové zbraně jsou o mnoho lepší." Veltan tasil z opasku nůž a podal ho Omagovi. "Tohle je železný nůž. Určitě vidíš, že je mnohem silnější než pazourek nebo kost."

Omago vzal podivný nůž do ruky a opatrně přejel palcem přes ostří. "Je opravdu ostrý," poznamenal.

"To tedy je," souhlasil Veltan. "Napáchala tu povodeň hodně škod?"

"Mohlo to být horší," řekl Omago. "Hodně lidí přišlo o střechu nad hlavou a slyšel jsem, že na jihu se jich pár utopilo. Voda už ale ustupuje a brzy bych měl mít přesnější údaje."

"Povodeň byla asi trochu extrémní, ale věř mi, že byla nutná. Broučí nestvůry, které slouží Vlagh, vtrhly do Zelanina panství; a povodeň přivolala její Snící, aby je zdržela, než dorazí najaté armády. Ve vodě se utopily tisíce nepřátel a Vlagh muselo vyslat z Pustiny další. Nepřítel se k nám dostal strží, kterou se nám naštěstí podařilo zahradit. Nevíme

jistě, jak dlouho se nepřátelé budou snažit obranu prorazit. Nejsou moc bystří, ale dříve nebo později to nejspíš vzdají a změní směr. Jestliže přijdou na jih, musíme být na ně připravení - nejspíš bychom je měli očekávat u Vashova vodopádu."

"Bude mít tvoje armáda dost času, aby se sem dostala, než nás nepřítel napadne?" zeptal se Omago.

"Určitě ano. Mají velké lodě, takže plují po vodě a nemusejí pochodovat přes souš. Pokusím se sestru přesvědčit, aby nám poslala i další pomoc. Její lidé jsou lovci a skvělí lučištníci. Velitel armády, kterou jsem najal, je výborný stratég, a jakmile dostane své lidi na správné místo, nepřítel nemá šanci přes ně projít."

"Myslím, že ti moc nepomůžeme, Veltane," zapochyboval Omago. "Budeme schopni dodat pro tvoje cizince jídlo, ale nemáme přece zbraně. Pastevci používají na obranu svých stád před vlky praky, ale kromě toho..." nedokonal větu.

"Uvidíme, Omago. Promluv si s ostatními hospodáři a zjisti, jaký z toho mají pocit. Řekl bych, že nejdůležitější je začít shromažďovat zásoby. Trogitská armáda, kterou jsem najal, má asi sto tisíc mužů, takže budeme potřebovat hodně jídla."

"Dám vědět ostatním, Veltane, a pustíme se do toho."

"Věděl jsem, že se na vás můžu spolehnout," odpověděl Veltan. "Myslím, že teď se raději vrátím. Chtěl jsem vás varovat, co se chystá, ale teď je válka v Zelanině panství a měl bych tam být pro případ, že by mě potřebovala."

Omago z toho neměl dobrý pocit. Nikdy neměl nic společného s válkou, a proto vůbec netušil, co má čekat.

"Nedělej si starosti, miláčku," chlácholila ho Ara, když sestupovali z kopce dolů. "Prostě uděláme všechno, co budeme moci, a starosti necháme na Veltanovi."

"Prozatím mu můžu leda tak pomoci s těmi starostmi, Aro," odpověděl Omago zachmuřeně.

3

Kovový nůž, který Omago dostal od Veltana, vzbudil v novém majiteli nadšení. Okamžitě ho napadly desítky způsobů, jak vylepšit běžné nástroje, ale to mohlo zatím počkat. Teď se musel soustředit na zbraně. Pochopil, že zbraň by měla plnit dvě funkce - měla by umět zranit nepřítele a zároveň mu zabránit, aby udělal totéž svojí zbraní.

Kovový nůž by jistě dokázal ublížit každému, kdo by se odvážil moc blízko, ovšem pokud bude mít nepřítel také zbraně, bude situace trochu horší.

"Kdyby tak měl delší rukojeť," zamumlal Omago. Pak si najednou uvědomil, jak je hloupý. Většina jeho nástrojů - především těch, které používal v sadu - měla dlouhé rukojeti s menší tyčí přidělanou kolmo na ni, aby mohl stahovat větve ovocných stromů dolů a česat ovoce, aniž by musel někam šplhat. Delší rukojeť, kterou potřeboval, měl po ruce přímo tady, v kůlně na nářadí.

Omago pokusně odmontoval kolmou tyčku z jednoho česacího nástroje a ke dřevu pevně přivázal nůž. Tyč přestala být nástrojem a stala se něčím, co by se dalo nazvat zbraní. Omago zkusil několik výpadů a zdálo se mu, že zbraň přece jen má nějaký potenciál. Kdyby se proti němu nepřítel rozběhl, mohl by ho ostrým nožem bodnout do tváře nebo do břicha a tím by ho jistě zranil, ne-li rovnou zabil. A nejen to, díky dlouhé tyči by si udržel nepřítele od těla.

"Dobrá," zamumlal si pro sebe. "To je docela zajímavé."

Myšlenka na úmyslné zabití lidí byla pro rolníky z Veltanova panství naprosto cizí, ale pokud se zprávy, které se Omagovi v poslední době donesly, zakládaly alespoň z části na pravdě, blízcí se nepřátelé nebyli lidé. Někteří z nich možná jako lidé vypadali, to však nejspíš nebyla pravda. Ze Zelanina panství se donesl mnohem přesnější termín - broučí potvory -, což by mohlo být užitečné vědět. Když Omago při popisování nepřátel zdůraznil slovo broučí, rolníci se nebudou cítit tak provinile, až je budou zabíjet. Pole čas od času napadla hejna kobylek a místní hospodáři zjistili, že nejlepší zbraní proti nim je zapálená tráva. Omago napadlo, že slovo brouk bude možná mnohem užitečnější než kovové zbraně. Rolníci se dostávali do bojové nálady pokaždé, když to slovo zaslechli.

Omago najednou dostal spoustu nápadů a odcházel domů přeplněný nadšením.

"Čemu se směješ, Omago?" zeptala se Ara, když se posadil ke stolu.

"Myslím, že nebudeme tak bezmocní, jak si Veltan myslí. Udělat z nástrojů zbraně nebude těžké a kromě toho mě napadlo, jak vyřešit jeden mnohem větší problém."

"Který?"

"Sedláci udělají všechno pro to, aby ochránili pole před brouky. Pokud jsem dobře pochopil, co nám Veltan o našich nepřátelích říkal, jsou minimálně zčásti brouky. Stačí, když si stoupnu na kopec a zařvu: "Brouci!" Jakmile to vyřknu, seběhne se sem celé panství a pomůže mi je zadupat do země."

"To je opravdu zajímavé, miláčku," odpověděla Ara. "A teď sněz tu večeři, než ti vystydne."

Omago poslal vzkaz několika přátelům a toho večera se sešli u jeho domu. Vzal je do kůlny na nářadí a ukázal jim improvizované zbraně. Zdálo se, že je to zaujalo.

"Myslíš, že by nám Veltan mohl dát víc nožů, Omago?" zeptal se obtloustlý pěstitel pšenice Benkar. "Kdybychom všichni měli kovové nože, jako je tenhle, mohli bychom si je přivázat na tyče a pak bychom cizím vojákům snadno pomohli, až z hor přijdou broučí tvorové."

"Já bych to netvrdil tak jistě, Benkare," zapochyboval Omago. "Cizinci možná nebudou chtít, abychom jim v bitvě překáželi, a já opravdu netuším, jestli nože opravdu k něčemu jsou."

"Měli bychom o tom určitě popřemýšlet, Omago," ozval se vousatý Nanton. "Kdybyste všichni měli ostré tyče, jako je tahle, dokázali byste broučí potvory zpomalit a my pastevci bychom na ně mohli z praků střílet kamení. Takové setkání by jich asi mnoho nepřežilo. Podle příběhů, které sem přišly ze Zelanina panství, se cizinci na její lidi nejdřív dívali trochu spatra, ale jen do té doby, než začali lučištníci zabíjet broučí tvory po stovkách."

"Jestli se na mě někdo bude dívat spatra, vyrazím mu zuby!" vyskočil malý Selga.

"Budeme muset nějakou dobu cvičit," pravil rolník Eknor.

"Jak můžeme cvičit, když jediný železný nůž v celém Veltanově panství vlastní Omago?" chtěl vědět Benkar.

"Nejdůležitější na tom je ta tyč, Benkare," upozornil ho Eknor. "Můžeme si zkoušet výpady prostě jen s tou tyčí. Až dorazí cizinci, dají nám další nože, my si je přivážeme na tyče a budeme připraveni bojovat. Nebude se to moc lišit od sklizení pšenice. Stačí, když půjdeme vedle sebe v rovné řadě - jen místo obilí budeme sklízet brouky."

Omagoovi se podařilo skrýt úšklebek. Nakonec to bylo ještě lepší, než se odvažoval doufat. Slovo brouk stačilo, aby se všichni místní hospodáři okamžitě postavili na jeho stranu, a k tomu je očividně dostalo do velmi bojovné nálady. Dost pravděpodobně nebyli tak bezmocní, jak se Veltan obával. Nanton s Eknorem zareagovali na hrozbu, přesně jak Omago doufal. Začínalo to vypadat nadějně.

Dny plynuly a Omagovo varování před broučimi lidmi přivedlo z okolí další rolníky a pastevce, kteří se chtěli přidat k improvizované armádě. Eknor je učil, jak mají držet zatím neškodné tyče před sebou a jít v šiku, zatímco Nanton trénoval s pastevci vrhání kamenů z praků na stále vzdálenější cíle.

Cvičili už dva týdny, když jednoho slunného odpoledne otfásko zemí prásknutí hromu a objevil se Veltan. "Co to tu tropíte, Omago?" zeptal se.

"Napadlo mě, že by ten nůž potřeboval delší rukojeť," vysvětlil mu Omago, "tak jsem ho přivázal na tyč a teď to vypadá spíš jako zbraň než jako náradí. Ostatní hospodáři si také mysleli, že je to velmi zajímavé, a řekli jsme si, že by nám cizinci mohli dát další nože." Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo z rolníků nemůže slyšet. "Trochu jsem je oklamal," řekl tiše. "Když jsi mi řekl, že naši nepřátelé jsou napůl brouci, začal jsem jim říkat broučí tvorové. V nás sedlácích slovo brouk vzbuzuje dost útočnou náladu, takže jakmile se zpráva rozšířila, všichni se chtěli pustit do boje. Nanton a jeho pastevci nás podpoří praky. Řekl bych, že cizinci budou koukat, až uvidí, že nejsme tak bezmocní, jak si mysleli."

"Výborně, Omago," pochválil ho Veltan. "Jakmile dorazí Králík, přesvědčím ho, aby pro vás vyrobil kopí. To jsou lepší zbraně než nože přivázané na klacek."

"Kdo je Králík?"

"Takový malý Maag, který umí pracovat s kovy. Až budou mít tvoji muži kopí - a jed -, nepřítel nebude mít šanci se přes vás dostat."

"Co je to za jed?"

"Tvorové z Pustiny jsou zčásti hadi a mají jedové zuby. Ve válce v Zelanině panství používali vojáci zbraně namočené v tomhle jedu. Zabili stovky služebníků Vlagh. Mimochodem, Dahlainův Snící Ashad měl sen a potvrdil, že nepřátelé jdou na nás. Ale neřekl bych, že je potřeba se bát. Cizinci určitě dorazí včas, aby nám je pomohli odrazit."

"Doufám," zapochyboval Omago. "Sedláci i pastevci jsou čím dál tím lepší, ale rozhodně nejsme připraveni vybojovat válku sami."

"Uvidíme, Omago," řekl Veltan. "Půjdu se podívat, jestli bych mohl Maagy nějak popohnat."

Jak končilo období setí, přicházeli další a další hospodáři, přilákaní historkami kolujícími po okolí. Přesně jak Omago předpokládal, nově příchozí byli velmi zvědaví na železný nůž, který dostal od Veltana, a velmi je zklamalo, když jim nedokázal říct, kde by mohli najít to, co Veltan nazýval "kovem". Pár se jich otočilo a odešlo domů, ale většina zůstala a přidala se k Omagově rostoucí armádě. Výcvik nováčků byl velmi únavný, Omago si však byl jistý, že to stojí za to, a tak vytrval několik týdnů.

Jednoho rána se opět ozvala známá rána a Veltan se vrátil domů.

Omago se oblékl a pak šli s Arou do Veltanova obrovského domu na kopci, aby se ho zeptali, jak dopadla válka na západě.

"Dopadlo to mnohem lépe, než jsme čekali," oznámil jim Veltan. "Přišli jsme sice o osadu Lattaš, ale myslím, že je to malá cena za dosažené vítězství. Maagové a Trogité už míří sem, aby nám pomohli. Když to tady na jihu půjde stejně dobře jako na západě, vyhraje a tvorové z Pustiny možná pochopí, že by se měli vrátit tam, odkud přišli."

"To je jen zbožné přání, drahý Veltane," ozvala se Ara. "Brouci bohužel nejsou tak chytří."

"Kdy myslíš, že cizinci dorazí?" zeptal se Omago. Přiliš se mu nelíbilo, že bude muset v boji přijmout pomoc úplně cizích lidí.

"Nejspíš během zítřka nebo tak nějak," odpověděl Veltan. "Zelana jim trochu pomáhá, takže vítr je velmi příznivý." Pak se trochu zamračil. "Měla bys varovat ženy, Aro. Narasan drží své vojáky na uzdě, ale Sorganovi Maagové jsou trochu neurvalí, a když vidí mladé dívky, napadají je různé hlouposti."

"Postarám se o to," slíbila Ara.

"Myslíš, že bude dlouho trvat, než dostaneme víc kovových nožů?" zeptal se Omago.

"Jakmile Králík dorazí, projednáme to s ním," odvětil Veltan. "Ale neomezuj se jen na nože. Králík umí být velmi tvořivý. Když mu řekneš, co by měla nová zbraň umět, přijde na nejlepší způsob, jak tvé přání splnit. Kovové hroty šípů, které vyrobil pro Dlouhý luk a ostatní lučištníky, byly mnohem úspěšnější než pazourkové, které používali předtím."

"Budu na to myslet," přikývl Omago.

4

"Ty chceš, abych odvedl svoje lidi na pobřeží, než zítra dorazí vojáci ze zámoří, Veltane?" zeptal se trochu pochybovačně Omago.

"Chápu dobře, že z toho nejsi moc nadšený?" opáčil Veltan.

"Moc ne," přiznal se Omago. "Jsou to profesionálové a upřímně řečeno, moji lidé s tím ještě trochu bojují. Až nás cizinci spatří, jak si hrajeme na vojáčky, mohli by se začít smát, a v ten moment bych přišel o půlku mužů. Nebylo by lepší si o tom s cizinci nejdřív promluvit?"

"Je mi jasné, o co ti jde. Dobrá. Půjdeme na pobřeží sami."

"Ara by chtěla jít také. Už dlouho Yaltara neviděla a stýská se jí po něm."

"Dobrý nápad. Stejně bych chtěl, aby se seznámila s mou sestrou."

"Kdy bychom měli vyrazit?"

"Až se nasnídáš, to bude tak akorát. Zelana mi vzkázala, že flotila dorazí až během dopoledne, a na pláž jsou to jen dvě míle." Veltan na chvíli přimhouřil oči. "Měl jsem trochu času si to promyslet a zdá se mi, že možná není dobrý nápad přivést sem celé armády. Stačilo by přivést několik důstojníků a vojáci mohou zůstat na lodích, dokud nebude potřeba, aby vyrazili k Vashovu vodopádu. Tím se minimalizuje pravděpodobnost nepříjemných potíží."

"Jak myslíš, Veltane," souhlasil Omago.

První známkou blížící se flotily byla hradba plachet na horizontu. Jejich počet Omago omráčil. Na Aru, která stála vedle něj, to tak velký dojem neudělalo. Ara občas reagovala velmi nepředvídatelně.

Když se flotila ozářená zlatým letním sluncem přiblížila, začal Omago rozeznávat rozdíly. Některé lodě byly baculaté a jiné štíhlé jako proutky. "Koukám, že vypadají každá jinak," podotkl k Veltanovi.

"Každá měla původně jiný účel," vysvětloval Veltan. "Ty široké a pomalé jsou určené k převážení velkých nákladů nebo hodně lidí. Ty štíhlejší mohou plout velmi rychle, takže dokážou dohnat pomalé lodě a napadnout je."

"To by ale znamenalo, že jsou to nepřátelé," ozvala se Ara.

"Původně si moc nerozuměli," připustil Veltan, "ale hrozba z Pustiny je sjednotila."

Směrem k pobřeží se vydala malá rychlá loďka. Veltan se na ni zadíval s jistou náklonností. "To je moje šalupa," řekl Omagovi a Aře. "Podívejte, jak je čiperná."

"Za jakým účelem byla postavena, Veltane?" zeptala se Ara. "Zdá se mi, jako by k těm ostatním nepatřila."

"Je velice rychlá," pravil pyšně Veltan. "Používám ji, když se potřebuju někam honem dostat."

"Na to přece používáš blesk?"

"Můj blesk je rychlý, ale je příliš hlučný. Někdy je nenápadnost důležitější než rychlost."

V šalupě seděli čtyři muži. Jeden byl docela malý, druhý tak akorát a poslední dva vysocí a oblečení v kůži.

"Ten malý je Maag Králík, o kterém jsem ti vyprávěl, Omago," vysvětloval Veltan. "Ten mladý vedle něj je trogitský voják Keselo a ti dva jsou Dlouhý luk a Rudá brada, lučištníci ze Zelanina panství."

"To znamená lovci?" ujistil se Omago.

Veltan přikývl. "Velmi dobří lovci. Rudá brada není tak dobrý jako Dlouhý luk, ovšem na druhou stranu nikdo není tak dobrý jako Dlouhý luk. Pokud je mi známo, nikdy neminul cíl. Jeho šípy vždycky doletí tam, kam chce, aby doletěly."

Omago se mírně pousmál. "Když jsem byl kluk, snil jsem o tom, že jednou budu lovcem. Musí to být velmi vzrušující."

"Řekl bych, že ano, Omago, ale Dlouhý luk není jen tak obyčejný lovec. Je to už dávno, co začal válčit s nestvůrami z Pustiny. Nenávidí je a zabije každou, kterou potká. Teoreticky pracuje pro mou sestru Zelanu, ale ve skutečnosti nerad přijímá rozkazy. Poslouchá jedině Elerii, a stejně i ji občas neposlechne."

"A tvoji sestru to nerozčiluje?" zeptala se Ara.

Veltan pokrčil rameny. "Ani ne. Zelana ví, že je loajální a že dělá, co může, aby jí pomohl, ale prostě si dělá všechno po svém. Koneckonců důležité jsou výsledky. Cesta k nim tak důležitá není."

"Kde je Yaltar?" zeptal se Omago.

"Se Zelanou a Elerií na Rackovi - to je loď Sorgana Háknose, kapitána Maagů," vysvětlil Veltan. "Jednoho dne ho vezmu s sebou na blesk, ale zatím je na to ještě moc malý."

"To tedy ano," přisadila si Ara přísně.

Veltanova malá šalupa přistála u pobřeží kus před flotilou a Veltan představil Omago a Aru mužům na palubě. "To je ten, o kterém jsem ti vyprávěl, Omago," řekl a položil ruku na Králíkovo rameno. "Když mu vysvětlíš, co potřebujete, vyrobí vám z kovu cokoli."

"To doufám," odpověděl Omago a zadíval se na mužíčka, kterému Veltan říkal Králík. "Veltan za mnou před nějakou dobou přišel," sdělil Maagovi, "a pověděl mi, co se děje v panství jeho sestry. Pak mi dal nůž, aby mi ukázal, co je to kov. Trochu jsem o tom přemýšlel a napadlo mě, že kdybych přivázal nůž na konec dlouhé tyče, získal bych celkem užitečný nástroj proti nepřátelům z Pustiny."

"My tomu říkáme kopí, Omago," řekl Králík, "používají se už velmi, velmi dlouho."

"Opravdu? Myslel jsem, že jsem vynalezl něco nového. Víš, my toho o válkách moc nevíme."

"Má chytrou hlavu, Králíku," vložil se do hovoru mladý Trogita Keselo. "Jestliže nikdy předtím neviděl kopí, ani o něm neslyšel, v podstatě ho během chvilky vymyslel."

"Vypadá to tak," souhlasil Králík a malinko se zamračil. "Kdybys dostal nějaké další nápady, Omago, popiš mi je. Já ti pak vykovám vzorek a uvidíme, jak bude fungovat. Jak tě vlastně napadlo vyrobit kopí?"

Omago pokrčil rameny. "Mám velký sad a používám dlouhou tyč s připevněnou kolmou tyčkou, kterou si přitahuju větve, abych mohl očesat ovoce a nemusel nikam šplhat. Takže jsem stál s nožem v jedné a tyčí v druhé ruce a najednou - bum - a napadlo mě spojit je dohromady."

"Až zase uslyšíš nějaké bum, chci o tom vědět," nařídil mu Králík.

"Přijíždějí čluny," oznámil vysoký lučištník Dlouhý luk. "Sorgan, Narasan a pár dalších tu budou za chvíli."

"Výborně," pochvaloval si Veltan. "Máme spoustu práce a málo času."

Omago obrovští Maagové překvapili. Nikdy neviděl tak vysoké lidi a sbírka kovových zbraní, která se jim kývala na opascích, na něj udělala dojem. Trogité byli menší a trochu tmavší, ale vyzbrojení úplně stejně.

Pak Omago spatřil Yaltara, který se šoural vzadu s krásnou dámou, s nejvyšší pravděpodobností Veltanovou sestrou

Zelanou, a možná ještě krásnější holčičkou, Zelaninou Snící Elerií. Ara se rozběhla k vodě, chlapce objala a Yaltar se k ní přitiskl, jako by se mu nedávno stalo něco strašného.

"Hezká země, Veltane," poznamenal Trogita se stříbrem prokvetlými spánky.

"Děkuji, Narasane," odpověděl Veltan. "Kde je Gonda?"

"Poslal jsem ho zpátky do Castana, aby přivedl zbytek armády," odpověděl Trogita. "Doufám, že v ledu je ještě pořád otevřená cesta."

"Je," ubezpečil ho Veltan. "Setkali jste se na cestě s nějakými problémy?"

"Ne, jediné potíže, které nás potkaly, se naskytly ještě před vyplutím. Kmen Rudé brady nepřijal moc dobře, že bude chvíli pryč. Rudá brada se stal náčelníkem teprve nedávno a dával jasně najevo, že o to moc nestojí. Jeho lidé jsou přesvědčení, že se vydal na jih, aby utekl. Zahradnice, to je žena z jeho kmene, mu to před odjezdem pěkně vytmavila."

"Nech to být, Narasane," zavrčel rudobradý chlapík, který právě vystoupil ze šalupy.

"Jen jsem se mu to snažil vysvětlit," odpověděl Narasan. "Můj zaměstnavatel má právo vědět i o těch nejmenších maličkostech, nemyslíš?"

Rudá brada se otočil a s tichým mumláním odkráčel.

"Tohle je Omago, veliteli," představil Veltan Omaga. "Znám ho od malička. Všichni ostatní hospodáři a pastevcí za ním chodí se svými problémy."

"Je to chytrý člověk, veliteli," dodal Keselo. "Veltan mu daroval železný nůž, aby mu předvedl, co je to kov, a Omago prakticky přímo na místě vynalezl kopí."

"Kopí už existuje celá staletí, Keselo," zamračil se další, hubený Trogita.

"V téhle oblasti ne, Jalkane. Sedláci ani netuší, co znamená slovo válka, takže nikdy ani neviděli žádnou zbraň. Omago říká svému kopí nástroj. Z toho snad jasně vyplývá, že zdejší lidé přemýšlejí úplně jinak."

"Na ostatní hospodáře udělalo velký dojem, když jim Omago kopí ukázal, veliteli Narasane," pokračoval Veltan, "a rádi by měli svá vlastní."

"Na co potřebuje rolník zbraň?" zeptal se trochu pohrdavě hubený Trogita Jalkan.

"To stačilo, Jalkane," napomenul ho přísně velitel Narasan.

"Má pro svou otázku důvod, veliteli," zastal se Jalkana Veltan. "Zmínil jsem se jim, že naši nepřátelé jsou částečně brouci. Také se sem ze Zelanina panství dostaly zvěsti o válce a Omago slyšel o jakýchsi broucích tvorech. Když rolník zaslechne slovo brouk, vidí rudě. Hejno kobylek dokáže během jednoho dne zničit celoroční sklizeň. Když Omago ukázal sedlákům své kopí, sami se mu nabídli, že budou bojovat ve válce."

"Kdybychom je naučili, jak se postavit do šiku, mohli by být užiteční, veliteli," navrhl Keselo.

"To by mohli," souhlasil Narasan. "Budou ovšem potřebovat štíty."

"Co je to štít?" zeptal se ho Omago.

"Kovová deska, kterou si připevniš na levou ruku a chráníš se jí před nepřátelskými zbraněmi."

"Přichází Sorgan, pane," hlásil Keselo.

"Dobrá." Narasan se podíval na Veltana. "Kde bychom měli rozbít tábor?" zeptal se.

"Chtěl jsem s tebou ještě o něčem mluvit, veliteli," odvětil Veltan. "Nechci se tě nijak dotknout, ale napadlo mě, že by tvoje armáda - Sorganova také - měla zůstat na lodích. Tvoji muži jsou disciplinovaní, ale Sorganovi Maagové... Chápeš, co mám na mysli?"

"Je mi to naprosto jasné, Veltane. Příliš mnoho volného času nedělá Maagům dobře."

"Stejně se budeme v dohledné době přemísťovat k Vashovu vodopádu," pokračoval Veltan, "takže stavět tábor by bylo jen mrhání časem a silami. Moji lidé pro vás nashromáždili jídlo a donesou ho sem na břeh. Mezitím bych se s tebou a Sorganem chtěl u mě doma podívat na mapu. Půjčil jsem si Králíkův vynález prostorového obrazu, takže se dozvíte, jak vypadá terén kolem vodopádu. Snící mého staršího bratra tvrdí, že bojovat se bude tam, musíte se tedy seznámit s okolím."

Od moře přišel vysoký Maag. "Země je tady okolo mnohem plošší než na západě, Narasane," řekl, "a není tu tolik stromů."

"Nemůžu říct, že by mi to vadilo, Sorgane," odpověděl Narasan. "Bojovat v lese mě nebaví. Tohle je Omago. V podstatě tu tomu velí."

"Takže je náčelník?"

"Na oficiality si tu nepotrpíme, Sorgane," poučil ho Veltan. "Omago nedává ostatním hospodářům rozkazy. Jen občas poradí, ale to je všechno."

"Veltan si myslí, že by naši muži měli zůstat na lodích," informoval Sorgana Narasan. "Stejně za pár dnů vyrazíme do hor, takže by nemělo smysl se vylodňovat a stavět tábor."

"V tom s tebou souhlasím, Veltane," přikývl Sorgan.

"Chtěl bych tě s Narasanem - a případně ostatními, kdybyste chtěli vzít někoho s sebou - pozvat k sobě domů," dodal Veltan. "Sestavil jsem mapu, na kterou byste se měli podívat. Budeme bojovat v mnohem strmějších kopcích, než byla stráž nad Lattašem."

Sorgan pokrčil rameny. "Vezmu Bejka a Pazoura," řekl. "Koneckonců tohle je Narasanova válka. My jsme jen jeli kolem."

"To není pravda a ty to dobře víš, Sorgane," vyletěl Narasan.

"Možná ne," odpověděl Sorgan se zlomyslným šklebem, "ale tentokrát si to uděláme po svém. To znamená, že když se něco pokazí, svedu to na tebe."

"Ty jsi prostě dobrák, Sorgane," pravil kysele Narasan.

"Říkal jsem si, že sis toho musel všimnout," odpověděl Sorgan a zazubil se ještě víc.

Omago viděl, že ti dva zcela rozdílní muži se během války na západě sprátelili, a byl si jistý, že se to hodí, až nastanou potíže.

"Jak přesně je tady v Dhrallu organizovaná církev?" zeptal se Omago zvědavě hubený Trogita v kůži, kterému ostatní říkali Jalkan. Šli spolu za ostatními po pěšině mezi obilnými lány k Veltanovu domu.

"Nerozumím ti," odpověděl Omago. "Co je to církev?"

"Kněží. Ti, kteří nás učí, jak se správně modlit, a dohlížejí, abychom neporušovali články víry." Jalkana to očividně velmi zajímalo.

"Tady ve Veltanově zemi nic takového nemáme," odpověděl Omago. "Slyšel jsem, že se podobné věci vyskytují v panství jeho sestry Aracie, ale Veltan si nemyslí, že bychom něco takového tady na jihu potřebovali také. Když se někdo chce Veltana na něco zeptat, může jít za ním domů a promluvit si s ním. Pravda, obvykle to z nějakého důvodu řeší prese mě."

"Chceš říct, že mluvíte se svým bohem přímo?" vyděsil se Jalkan.

"Proto je snad tady, ne?"

"Ale..." Jalkan nevěděl, jak pokračovat.

"Jiný kraj, jiný mrav," pokrčil Omago rameny. "Jsme tady na jihu dost neformální."

"Kde jsou zlaté doly?" změnil Jalkan hbitě téma. "Kvůli nim se přece bojuje, ne? Ti útočníci, se kterými budeme bojovat, sem přišli kvůli zlatu, nebo se mýlím?"

"Pochybují. Neřekl bych, že služebníky Vlagh zajímá nějaký žlutý kov, ze kterého se vyrábějí cetky. Vlagh chce naši půdu a jídlo, které pěstujeme."

Jalkan se zatvářil podezřívavě a najednou odkráčel.

"S ním by ses neměl moc bavit, Omago," ozval se tiše Dlouhý luk. "Ostatní Trogité ho nemají rádi. Je chantivý a ke svým mužům se chová špatně."

"Cizinci jsou divní."

Dlouhý luk se slabě usmál "Oni si ovšem myslí, že divní jsme my. Jejich životy jsou velmi složité, zatímco my se snažíme mít všechno co nejjednodušší. Nevím proč, ale z nějakého důvodu je to velmi rozčiluje."

"Nemůžu se dočkat, až to bude za námi a oni se sbalí a odjedou domů."

"Tak to nejsi sám, milý Omago."

* * *

"To není možné!" vyjekl Trogita Padan a zůstal civět na Veltanův dům. "Vždyť je to z jednoho kusu skály!" Veltan pokrčil rameny. "Je to dobré proti špatnému počasí. Všiml jsem si, že ve většině vašich krásných budov v Kaldacinu je pěkná zima."

"Jak jsi to dokázal?"

"Chceš to opravdu vědět, Padane?" zeptal se Veltan s potutelným úsměvem.

Padan po něm vrhl rychlý polekaný pohled. "Vlastně ani ne," řekl honem. "Mám silný pocit, že kdybys mi řekl, jak přesně jsi svůj dům postavil, neměl bych z toho dobré spaní."

"Pojďme dovnitř, přátelé," pobídl Veltan ostatní. "Ukradl jsem Králíkovi nápad a vyrobil jsem podrobnou mapu krajiny, ve které se střetneme s nepřítelem. Měli byste se na ni podívat, abyste věděli, na čem jste."

Omago počkal u dveří, dokud nedorazila Ara. "Jak se má Yaltar?" zeptal se jí šeptem.

"Ne moc dobře," odpověděla Ara. "Jestli jsem to dobře pochopila, musel v Zelanině panství udělat něco nepříjemného a teď ho to trápí. Zelana se ho snaží uklidnit, seč může, ale jemu pomáhá, jen když ho Eleria drží za ruku."

"Zůstaneš u nich?" zeptal se Omago.

"Raději ano, drahý. Budeme v kuchyni. Stejně musím udělat cizincům večeři a vůně jídla Yaltarovi obvykle udělá dobře."

Omago se usmál. "Vůně z tvé kuchyně udělá dobře každému, srdíčko," řekl něžně.

"Vypadá to tak. Tak běž. Veltan bude potřebovat pomoc, až bude cizincům vysvětlovat plány."

Omago se přidal k ostatním a spolu s Veltanem vstoupili do velké místnosti. Omago si nepamatoval, že by ji už někdy viděl. To by ovšem nebylo moc divné, protože Veltan čas od času svůj dům trochu pozměnil a jen tak, bez zvláštního důvodu, prohodil umístění pokojů.

"To je moje mapové centrum," oznámil Veltan pyšně. "Je to něco podobného jako vaše strategické ústředí v Kaldacinu, veliteli Narasane, jen jsem ho trochu pozměnil."

"Všiml jsem si," pravil trogitský velitel se stopou ohromení v hlase. Místnost byla kruhová a dveře vedly na galerii, tyčící se dobrých deset stop nad podlahou. Veltanova mapa ležela dole a Omago si byl jistý, že je to dokonalá kopie horské krajiny kolem Vashova vodopádu. Omago věděl, že Veltan je šikovný, ale mapa byla neuvěřitelně přesná.

"Odkud teče ta voda?" zeptal se Sorgan Háknos. "Nevidím žádné přítoky."

"Řeka pramení pod zemí," vysvětlil mu Veltan. "Teď je pramen docela klidný. Čas od času se rozbourí a tryská sto stop nad zem."

"To jsi vytvořil ty, Veltane?" zeptal se Keselo.

Veltan zavrtěl hlavou. "Myslím, že to způsobilo zemětřesení. Země pod horami je trochu nestabilní."

"Kopce u vodopádu jsou mnohem strmější než ve strži nad Lattašem," poznamenal Sorgan. "Mohlo by nám to

znepříjemnit situaci."

"Můžeš upřesnit, kdy se nepřítel do těch míst dostane, Veltane?" zeptal se velitel Narasan.

"Máme před sebou stejný problém jako ve strži," odpověděl Veltan. "Snící mého bratra řekl, kde dojde ke střetu, ale nedokázal určit kdy."

"Jestliže hloubili tunely pod zemí, už tam na nás možná dávno čekají," ozval se Padan.

"Ne," nesouhlasil Keselo. "Trvalo jim staletí, než se prokutali skálou od schodiště k jeskyním ústicím do starých vesnic u strže. Na to, aby se dostali k vodopádu, ještě neměli dost času."

"Keselo má pravdu, Padane," souhlasil Narasan. "Kdyby tam tunely už byly, nepřítel by pravděpodobně napadl obě území současně. Tentokrát žádné podzemní chodby nenajdeme. Mám pocit, že jednájí v zoufalství. Strž je navěky zahrazená vulkány, ale nepřítel chce zabrat nové území a je mu jedno, kde to bude. Co na to říkáš, Sorgane?"

"Zatím jsem o tom moc nepřemýšlel, ale dává to smysl," připustil Háknos. "Pokud je to opravdu tak, měli bychom sebou hodit. Jakmile se dostaneme nahoru, budeme muset začít stavět pevnosti a tak podobně. Nerad bych se těm hadím potvorám postavil na volném prostranství, když se tomu můžu vyhnout."

"Máš pravdu, Sorgane," souhlasil Narasan. "Zbytek mé armády dorazí každým dnem, ale měli bychom k vodopádu co nejdříve dopravit předvoj. Nestojím o to, aby se nám hadi vplížili do týla jako posledně. Na taková překvapení jsem už moc starý."

5

O hodinu později vešla do kruhové místnosti Ara. "Večeře je na stole," oznámila. "Pojďte se najíst, než to vystydne."

"Čeká vás velká pocta, pánové," pronesl hrdě Veltan. "Ara je pravděpodobně nejlepší kuchařka na celém světě."

"V tom případě tu mrhá svým opravdovým talentem," řekl Jalkan s oplzlým úšklebkem. "Žena s jejím tělem by si v Kaldacinu mohla vydělat jmění."

Omagovi přejel mráz po zádech. "Nějak jsem tě nepochopil, Jalkane," řekl stroze.

"Jsi slepý, člověče? Jen se na ní podívám a vaří se mi krev. Zaplatil bych poctivým zlatem za to, abych ji dostal do postele."

Omago bez přemýšlení praštil hubeného Trogitu pěstí do obličeje takovou silou, že ho srazil k zemi. Jalkan se nejistě postavil, vyplivl krev, zuby a pár kleteb a šmátral po rukojeti nože.

Keselo však tasil meč mnohem rychleji. Přiložil jeho špičku na Jalkanův vychrtlý krk. "Polož to, Jalkane," přikázal příkře.

"Polož ten nůž, nebo tě zabiju přímo na místě."

"Ale ten hraboš mě právě praštil!" vykřikl Jalkan. "Taková urážka se trestá šibenicí! Jsem důstojník!"

"Už nejsi," oznámil mu Narasan suše. "Už jsem tě trpěl dost dlouho a teď jsi mi konečně dal důvod, na který jsem čekal."

Tvoje kariéra u armády skončila, Jalkane, a zaplať pámbu za to."

"To nemůžeš udělat!" zaječel Jalkan. "Zaplatil jsem za povýšení ve zlatě! Ve zlatě!"

"Právě jsi o to zlato přišel, Jalkane. Skončils." Narasan se otočil. "Padane, dej toho mizeru do řetězi a vezmi ho zpátky na pobřeží. Vyřídím to s ním později, až se uklidním." Pak se otočil k Omagovi.

"Chceš to vyřídít sám, nebo se o něj mám postarat já? Neznám moc dhrallské zvyky. Urazil tvoji ženu, proto myslím, že bys o jeho osudu měl rozhodnout ty."

"Prostě mi ho odvedte z očí, veliteli," zavrčel Omago a zatínil pěstí.

"Takže se o to postarám já." Narasan se podíval na Padana. "Odved' toho slizkého hajzla pryč," rozkázal mu.

"S potěšením, veliteli," odpověděl Padan s širokým úsměvem. "Půjdeš po dobrém, slizký hajzle? Nebo tě mám na každém kroku cestou na pobřeží kopat do zadku?"

"To jsi řekl hezky, Padane," kývl uznale Rudá brada.

"Jsem zvyklý takhle mluvit," odpověděl Padan skromně.

Když se Omago druhý den ráno dostavil do kruhové místnosti, našel tam Veltana a několik cizinců.

"Tady jsi, Omago," pozdravil ho Veltan. "Rád bych ti představil pár lidí." Ukázal na impozantního vousáče oblečeného do zvířecích kožesín.

"Tohle je můj starší bratr, Dahlain ze severu."

"Omago," pronesl vousáč a kývl na pozdrav.

"Rád tě poznávám," odpověděl poněkud nejistě Omago. Nevěděl proč, ale byl z Veltanova bratra trochu nervózní.

"Mou sestru Zelanu už znáš," pokračoval Veltan, "a toto je má druhá sestra Aracia."

Aracia na sobě měla přepychové šaty a tvářila se povýšeně.

"Paní," pozdravil ji Omago zdvořile.

"Dahlain a Aracia by rádi přizvali velitele armád, které najali, aby nás mohli pozorovat," řekl Veltan. "Zcela jistě se také střetnou s tvory z Pustiny a jistě jim neuškodí, když budou vědět, proti čemu stojí."

"Postarám se o to, Veltane," pravil vousatý Dahlain a pak se otočil na Omaga. "Veltan nám řekl, že jsi velitel místní armády."

"Nevím, jestli mám právo nazývat své lidi armádou," řekl Omago. "Moc to se zbraněmi neumíme, ale velitel Narasan slíbil, že na nás dohlédne, abychom dostali správný výcvik."

"Slyšeli jste někdy o koních?" zeptal se Dahlain.

Omago se zamračil. "Myslím, že ne," přiznal se.

"Kůň je něco jako kráva - jen nemá rohy a umí utíkat mnohem rychleji než kráva," vysvětlil mu Dahlain. Natáhl ruku a položil ji na rameno hubeného muže se zjizvenou tváří. "Tohle je princ Ekial, vůdce koňského národa. Ekialovi lidé před nějakou dobou koně ochočili a naučili je vozit náklady. Časem nějakého chytrého člověka napadlo, že kůň, který unese těžké balíky zrní nebo otepi dřeva, unese nejspíš i člověka - a kůň dokáže běžet rychleji než člověk. Po nějaké době,

kteřou jezdcí strávili na koních, přišla válka. Zjistili, že z koňského hřbetu se dá bojovat mnohem efektivněji. Protože v Dhrallu moc koní není, služebníci Vlagh nebudou tušit, proti čemu stojí. Jsem si jistý, že se jim koně ani jezdcí, kteří na nich pojedou, nebudou ani trochu líbit - myslím tím přeživším, a těch nebude mnoho."

"Vy opravdu lezete na zvířecí hřbet, když chcete někam jít?" zeptal se Omago prince Ekiala.

Ekial pokrčil rameny. "Je to jednodušší než jít po vlastních nohách," odpověděl, "a koně rádi běhají. Když máš dobrého koně, dostaneš se do cíle pětikrát rychleji, než kdybys šel pěšky."

"Mohli bychom si pospíšet?" vložila se náhle do hovoru Aracia. "Mám na starosti i jiné věci." Otočila se na Omaga.

"Kroť své nadšení, Omago." Pak ukázala na vysokou ženu, které u koženého opasku visel velmi dlouhý nůž. "To je Trenicia, královna válečnic z ostrova Akalla. Zvyky a tradice nejsou všude stejné. Na ostrově Akalla vládnou ženy a ženy také bojují."

"Co dělají muži?" zeptal se zvědavě Ekial.

"Prakticky nic," pravila žena suše. "Podařilo se jim hodit v podstatě všechny povinnosti na nás. Musíme pěstovat potravu, lovit maso a bojovat v bitvách. Muži jen sedí, tloustnou a hádají se mezi sebou navzájem o něco, čemu říkají filozofie - většina z toho jsou samozřejmě čisté hlouposti."

"Není tvůj meč nějak tenký?" zeptal se jezdec. "Přece nemůže mít sílu, aby prorazil brnění..."

"Proč bych měla mrhat časem bušením do brnění?" opáčila Trenicia pohrdavě. "To nejdůležitější na mém meči je špička. Je velmi ostrá a celkem snadno nepřítelem projede. V nepřítelevě hlavě a břiše je spousta důležitých orgánů. Stačí je párkrát propíchnout a většina nepřátel pak ztratí zájem válčit dál."

"Snad nebojujete s jinými ženami?" zeptala se překvapeně Zelana.

"Vlastně musíme," odpověděla Trenicia. "Akallští muži ani netuší, který konec meče je který. Před několika lety vypukl na ostrově menší spor o to, kdo je pravá královna. Ale už se hádat nemusíme. Všichni, kdo zůstali naživu, celým srdcem souhlasí s tím, že královna jsem já, a já vydávám rozkazy." Zářivě se usmála. "Není to skvělé?"

Omagovi běhal z válečnice mráz po zádech. V jejím nitru se skrývala divokost, která ho děsila.

Dahlain si vzal Veltana stranou, ale Omago stál dost blízko na to, aby jejich rozhovor slyšel.

"Řekl jsi někomu z nich o druhém útoku, který Ashad viděl ve snu?" zeptal se Dahlain tiše.

"Ještě ne," odpověděl Veltan. "Nedokážu vymyslet, jak to Narasanovi sdělit, aniž bych ho urazil. Doufám, že si s tím poradím sám, možná se Zelaninovi menší pomocí. Dobře to umí s větrem a vodou a jistě by dokázala blížící se flotilu přimrazit na místo a nechat ji tam třeba pár století."

"Nebyl bych si tím tak jistý," pravil Dahlain opatrně. "Podle Ashadova snu se druhý útok odehraje na jižním pobřeží tvého panství."

"To neznamená, že se to odehraje přesně tam," nesouhlasil Veltan. "Elerii se přece zdálo, že Sorgan a jeho muži budou ještě v Maagu zavražděni, ale pak se do toho vložil Dlouhý luk a sen se nesplnil. Sny nás někdy jen varují, proroctví nejsou nevyhnutelná."

"Možná," připustil Dahlain, "ale měj oči a uši na stopkách."

"Tady do toho kulatého otvoru nasadím násadu kopí, Omago," vysvětloval Králík druhý den Omagovi u něho na dvorku. "Pak do špiče několikrát udeřím kladivem a tím ji pevně přitluču."

"Vypadá to mnohem lépe než pouhé přivazování nožů na tyče," souhlasil Omago. "Minulou noc jsem nad tím přemýšlel a něco mě napadlo."

"Dostal jsi zase jeden ze svých geniálních nápadů?" zeptal se Králík s potutelným úšklebkem.

"Tak nějak. Říkal jsem si, že by nebylo špatné, kdyby kopí mělo víc než jeden hrot."

"Myslím, že kopí s víc než jedním hrotem jsem ještě nikdy neviděl."

Omago si přinesl z kůlničky na nářadí dřevěnou hrabačku na seno. "Tohle používáme na shrabování slámy po sklizni," řekl a podal hrabačku Králíkovi. "Kdyby tady ty špičky mířily směrem ven a ne takhle dolů, nebylo by to lepší než jeden hrot?"

Králík zamrkal a nepřítomně zaklepal kladivem na kovadlinu. "Možná na tom něco je, Omago," přikývl. "Obyčejné kopí má jen jeden hrot, protože většinou bojuješ jen s jedním nepřítelem, ale kdybychom na hroty natřeli jed, který jsme použili ve strži, dokázali bychom jedním bodnutím zabít tři nebo čtyři hadí bestie najednou. Zkusíme to a uvidíme, co na to řeknou kapitán a velitel Narasan. Jestli jsou vaši lidé nachystaní tak, jak jsi tvrdil, vznikla by celá řada otrávených hrotů."

"Koho napadlo namáčet špičky zbraní do jedu?"

"Dlouhý luk - i když možná to byl Ten, který uzdravuje - nejsem si jistý. Dlouhý luk zabíjí hadí lidi už od malička. Nevěřil bys, jak je se svým lukem dobrý."

"Řekl ti někdy, proč hadí tvory tak nesnáší?" zeptal se Omago.

"Neřekl, ale mluvil jsem v Lattaši s jedním člověkem z jeho kmene a ten mi pověděl, že hadí potvora kdysi zabila dívku, s níž se měl Dlouhý luk oženit. Od té doby ho nezajímalo nic jiného než zabíjení. Zkusíme vykovat kopí podle tvého nápadu a ukážeme ho kapitánovi a Narasanovi. Jestli bude aspoň z poloviny tak dobré, jak mi připadá, jsem si jistý, že se jim bude líbit. Mám pocit, že vymýšlíš nové věci skoro na každém kroku."

Omago se mírně usmál. "Nejspíš proto, že jsem dost líný, Králíku. Jednoho dne možná vynalezu nástroj, který udělá všechnu práci za mě. Pak budu moci ležet v posteli až do oběda."

"Přesně po takovém nástroji toužím od chvíle, kdy jsem začal pracovat," zazubil se Králík.

* * *

Keselo otočil velký kovový štít a ukázal Omagovi, jak vypadá na rubu. "Tady pod ten řemen musíš strčit levou ruku a pevně chytit tohle madlo. Tím se štít stane vlastně prodloužením tvé ruky a můžeš vykrývat úderů nepříteleva meče

nebo výpady kopím. Tvorové, proti kterým jsme bojovali ve strži, neměli zbraně, jen zuby a žihadla, ale pomocí štítů jsme si je udrželi dostatečně od těla, takže na nás nedosáhli. Mluvil jsem dnes ráno s Králíkem, říkal, že dřevěné štíty poslouží stejně dobře jako kovové, protože hadí lidé nemají meče ani sekery. Nedokázali bychom shromáždit dost kovu, abychom nadělali štítů pro všechny tvé muže, a kromě toho je dřevo lehčí a lépe se s ním manipuluje než se železem nebo bronzem."

"A když bude štít ze dřeva, Králík by mohl doprostřed přidělat špičatý hrot," navrhl Omago.

Keselo zamrkal. "To mě nikdy nenapadlo!" vyjekl. "Jak jsi na to pro všechno na světě přišel, Omago?"

"Nějak se mi to prostě spojilo," odpověděl Omago. "Nechtěl jsem to nějak znevažovat. Ale kdyby byl na štítu hrot namočený v jedu, mohl by ses jím bránit, pokud by se některému hadovi podařilo proklouznout pod hradbou kopí vepředu."

"Jsi génius, Omago!"

"Nepřeháněj, Keselo," odpověděl Omago a cítil se před nadšeným mladým Trogitou trochu rozpačitě. "Jestli se nemýlím, naučit se šikovat, jak říkal váš velitel, bude chvíli trvat."

Keselo přikývl. "Minimálně několik týdnů. Když se postavíme do šiku, zvedneme před sebe štíty tak, že vznikne jednolitá stěna. Pak si strčíme konec kopí do pravého podpaží a pravou rukou držíme násadu. Je potřeba držet madlo štítu levou rukou velice pevně a stejně pevně pravou rukou kopí. Sice z toho zpočátku večer vždycky bolí svaly, ale po nějaké době to přejde. Důležité je, že vojáci nebojují každý sám za sebe. Stane se z nich jednotka a velmi těsně spolupracují. Všichni najednou musí namířit kopí před sebe a pochodovat stejným krokem. Kopím nebudají, ale napochodují přímo do nepřítele."

"Bude asi chvíli trvat, než si na to zvykneme," zapochyboval Omago.

"To ano. Začneme tím, že budeme tvé muže učit pochodovat. Tak se naučí jít stejným krokem. Potřebujeme, aby všichni naráz vykročili stejnou nohou. Po nějaké době to budou umět tak, že by mohli pochodovat i ve spánku - tedy skoro."

"Být vojákem je trochu složitější, než jsem si původně myslel," podotkl Omago.

"Je to složitější než poctivá práce," odpověděl Keselo a zašklebil se.

"Moje lodě jsou mnohem rychlejší než tvoje, Narasane," pravil toho večera u večeře Sorgan Háknos. "Dokážu sem lučištníky paní Zelany dopravit v polovičním čase než ty na těch svých pramicích."

"A přivezeš jich polovinu," odpověděl Narasan suše. "Mohli bychom se hádat celou noc, jestli je lepší rychlost nebo množství."

"Máš zvrácený smysl pro humor, Narasane."

"Nikdo není dokonalý," odvětil velitel mírně.

"Kde přesně leží hranice mezi tvým a Zelaniným panstvím, Veltane?" zeptal se Dlouhý luk.

"Neříkal bych tomu zrovna hranice," odpověděl Veltan. "Proč se ptáš?"

"Většina lučištníků jsou lovci a lovci umějí běhat mnohem rychleji než lidé, kteří tráví život sezením na jednom místě. Každá loď - Sorganova i Narasanova - by musela plout velkou oklikou, aby se dostala zpátky do Lattaše. Lučištníci mohou jít po souši, a pokud si dobře vybavuju tvoji plastickou mapu, vzdušnou čarou je to z Lattaše sem ke tvému domu o polovinu blíže než lodí po moři." Podíval se na Sorganu a pousmál se. "Jestli chceš, můžeme si dát závod; mohli bychom se i vsadit."

"Já sázím na Dlouhý luk, Sorgane," prohlásil Narasan.

"Proti mně ne," odpověděl Sorgan kysele. "Naučil jsem se, že pokoušet se porazit Dlouhý luk nemá cenu - v ničem."

Druhý den ráno přišel z pobřeží plešatějící Trogita jménem Gonda a hlásil se veliteli Narasanovi. "Nechal jsem udělat kopii mapy pro Andara," informoval ho, "aby mohl průplavem v ledu přivést zbytek armády. Pak jsem si koupil šalupu, abych mohl připlout sem a podívat se, kde přesně potřebujeme armádu vylodit. Chystám se zpátky k ústí průplavu, abych Andara dovedl na správné místo."

"Jak dlouho to bude trvat, Gondo?" zeptal se Narasan.

"Asi tak dva týdny. Už se tu něco děje?"

"Pokud víme, tak ne," odpověděl Narasan. "Ovšem co se týká hadích potvor, nikdy si nemůžeš být ničím jistý. Proč jsi s sebou nevzal Padana?"

"Je trochu nervózní, veliteli," vysvětloval Gonda. "Až se s tebou setká, bude ti muset ohlásit pár věcí, ze kterých není zrovna šťastný."

"Například?"

"Mám to brát jako rozkaz, pane?" zeptal se Gonda. "Nerad bych, aby to Padan vzal, jako že jsem ho prásknul."

"Ber to jako rozkaz, Gondo. Co se na pobřeží stalo?"

"Totiž když se Padan včera ráno probudil, okamžitě si všiml, že Veltanova šalupa je pryč."

"Co jsi to řekl?" zeptal se Veltan.

"Je pryč," opakoval Gonda, "ale to není všechno. Padan mi řekl, že velitel Narasan zbavil Jalkana důstojnické hodnosti a nechal ho spoutat do řetězů. Po chvíli si Padan dal dvě a dvě dohromady a utíkal dolů do místnůstky v podpalubí, kde Jalkana přikovali ke zdi - a co myslíš? Jalkan tam samozřejmě nebyl. Mohla by to sice být jen náhoda, že Jalkan a loď zmizeli ve stejnou noc, ale svůj měsíční žold bych na to rozhodně nevsadil."

"Už jsi s tím žertováním skončil, Gondo?" zeptal se Narasan.

"Jen říkám, co se stalo, veliteli. Jestli si dobře vzpomínám, dostal jsem rozkaz, abych ti to řekl, a dobrý voják vždycky poslouchá rozkazy." Zatvářil se jako nevinítko.

Pak se rozchechtal.

* * *

Když nad tím Omago zapřemýšlel, uvědomil si, že cizinci jsou o dost vyspělejší než ostatní obyvatelé Dhrallu, ale jejich sociální struktura by snesla mnohá vylepšení. Byli trochu jako děti - s tím rozdílem, že vlastnili smrtící zbraně a stačilo málo, aby vyhlásili válku.

Dětinská agresivita ovšem byla pro Dhrallce výhodou. Současná situace si žádala co nejvíc nájemných zabijáků a zdálo se, že Veltan a jeho sestra našli ty nejlepší, kteří se mohli služebníkům Vlagh postavit.

Omago se pousmál. Cizinci byli ohromeni vylepšeními, která navrhl. Nejspíš všichni trpěli předsudkem o "primitivních barbarech". Nedokázali pochopit, že by někdo z Dhrallu dokázal vymyslet, jak zdokonalit zbraně.

Do jisté míry mohly jejich předsudky pramenit z jejich nedostatečného povědomí o vzdělání - nebo možná z nezájmu. Omago učil už od dětství sám Veltan, ale Omago si byl jistý, že nikdo z Trogitské říše ani z Maagské země neměl jako učitele boha. Spojení, která Omagův mozek tak snadno činil, byla jeho druhou přirozeností. Běžně se pohyboval od výsledku k příčině a to bylo pro cizince očividně nezvyklé. Mysleli přesně opačně. Nikdy je patrně nenapadlo, že příčinou vzniku mnoha vynálezů je pouhé "potřebuji něco, co bude dělat to a to" a ne "zajímalo by mě, co bych mohl dělat s takovouhle věcí, kdybych ji vyrobil".

Omago si ovšem musel připustit, že udělal velkou chybu. Jalkanova urážka byla skvělou příležitostí k odvrácení něčeho, co by se za nějakou dobu mohlo ukázat jako velmi nebezpečné. "Měl jsem ho na místě zabít," zamumlal Omago. "Narasan mi to dokonce nabídl a já jsem to nechal být - nejspíš proto, že jsem nechtěl Trogity urazit. Určitě jsme toho sprostého hajzla neviděli naposled."

Pak ho cosi napadlo. Co když Ara schválně Jalkanovu chlípnost povzbudila? Omago si byl téměř jistý, že to mohla udělat. Ostatně jemu samému to kdysi provedla při jejich prvním setkání v sadu. Stačil jediný pohled na ni a byl lapen. Omago se proklel. Zklamal ji. Zcela jistě chtěla, aby zareagoval tím nejprimitivnějším způsobem a vymlátil z Jalkana duši nebo ho rozpáral železným nožem.

"Jestli to opravdu tak chtěla, měla mi to říct." Pak pokrčil rameny. "Ale co," povzdychl si. "Možná příště."

Zrada

1

Jalkan z Kaldacinu byl posledním žijícím potomkem kdysi mocné rodiny Trogitské říše. Mnoho jeho předků sloužilo se ctí a nasazením Palvanu a ostatní patřili mezi rádce historicky významných císařů. Rodina nabyla za ta léta majetku, prestiže a moci a jména některých jejích členů se skvěla na velkých památnících.

Během minulého století ovšem Jalkanova rodina zažila strmý pád. Pár nepovedených potomků prohýřilo rodinné jmění nerozvázným utrácením, ve hrách a při pitkách. Pronásledovali je věřitelé a slušný počet Jalkanových předků strávil poslední léta svého života ve vězení pro dlužníky.

Když Jalkan dospěl, pověst jeho rodiny už byla nenávratně poškozená a on si proto nemohl moc vybírat, co bude dělat.

Zvážil možnost vstoupit do řad Trogitského sdružení, které vydělávalo obrovské jmění v Shaanu. Možnost obírat hloupé barbary o zlato ho samozřejmě lákala, ale pak do Kaldacinu dorazila zpráva o katastrofě a Jalkan si to rozmyslel. Nějaký ozrálý pitomec se pochlubil svým úspěchem na špatném místě před špatnými lidmi, shaanští domorodci se rozzuřili a pobili (a snědli) všechny Trogity, které našli.

Vypadalo to, že Jalkana čeká tvrdá poctivá práce za málo peněz, uchýlil se proto do posledního možného útočiště. Oblékl si nejstřízlivější šaty, které měl, nasadil nejstřízlivější zbožný výraz a začal se třikrát až čtyřikrát denně zúčastňovat bohoslužeb v místním amarském klášteře.

Časem si jeden z nižších hierů Jalkana ve svatyni všiml a upozornil na něj orana, neboť v něm viděl možného nového člena řádu. Oran Jalkana vyslechl a přijal ho jako novice. Jako projev dobré víry si vyžádal dobrou třetinu Jalkanova mizerného zbývajícího majetku. Jalkan sebou bolestně trhl, ale nakonec souhlasil.

První měsíce v řádu byly přiměřeně nepříjemné, protože amarský řád vynakládal hodně námahy na oddělení zrna od plev. Jalkan byl dost chytrý na to, aby moc nekradl a neznevažoval ostatní novice, pokud byli příliš poctiví nebo očividně chytřejší než on sám.

Nadřizení si jeho mazanosti všimli a ocenili ji.

Jako novic se Jalkan snažil postoupit o jednu příčku na žebříčku hodností a stát se hierou. Hiera v amarském řádu nemusel moc tvrdě pracovat a bydlel ve svém vlastním pokoji. Pokojům hierů se říkalo cely a byly maličké, ale o hodně lepší než zatuchlé páchnoucí společné ložnice, kde byli novicové nacpaní na sobě jako dobytek.

Protože Jalkan byl trochu vzdělaný, jako hiera pracoval převážně v administrativě, kde s údivem zjistil, že amarské církvi patří skoro polovina říše. Obrovské statky patřící církvi vyráběly většinu potravy pro říši - za slušnou cenu - a nájemné za budovy v hlavním městě Kaldacinu dávalo ročně dohromady neuvěřitelnou sumu peněz.

Jednoho šerého zimního odpoledne narazil Jalkan na prastarý dokument o zrušení upadajícího kláštera v jedné z chudších čtvrtí Kaldacinu. Podle tohoto dokumentu byl klášter zrušen už celé století a peněžní záznamy ukazovaly, že za celá ta léta z něj církev nedostala ani měďák. Jalkan si uvědomil, že pakliže je to pravda, je možná jediným mužem na světě, který o budově ví.

Ovládla ho zvědavost. Zabalil se do těžkého pláště a vydal se do městské čtvrti, kde se měl klášter nacházet.

Oněšlou budovu obklopovala rozpadající se kamenná zeď a sama budova byla skoro úplně zarostlá stromy a keři. Jalkana to zklamalo. Doufal, že opuštěný klášter bude mít aspoň nějakou hodnotu, ale teď na vlastní oči viděl, proč z něj církev nemá ani vindru. Kdyby si trochu silněji kýchl, stavba by se mu složila k nohám.

Už se znechuceně obracel, když tu si všiml nenápadného záblesku světla procházejícího drolicí se deskou, která zakrývala jedno z oken. Budova zřejmě nebyla tak opuštěná, jak se zdálo, ledaže by uvnitř hořelo. Jalkan si pomyslel, že by mohl objevit něco užitečného, a tak přešel zhroucenou zeď a šel k polorozpadlé budově. Jak se blížil, zaslechl uvnitř lidské hlasy. Stoupl si na špičky a podíval se mezi popraskanými prkny do okna. Klášter nebyl prázdný, uvnitř u hrubého stolu seděl neuvěřitelně tlustý muž a ve světle čadící lampy ukazoval druhému muži krásný kovový podnos. "Je to z pravého stříbra, Esagu. Má mnohem větší cenu než jednu zlatou korunu." "Možná bych ti mohl dát i jednu a půl, Rabelle, ale protože má na sobě vyryté ty ruce, nemůžu si ho jen tak vystavit do výlohy. Kdyby šel kolem ten vznešený trouba, kterému jste ho ukradli, měl bych ještě týž den na krku hlídku." Jalkan se málem udusil. "Zlodějské hnízdo!" zasípal. "A neplatí nám za nájem ani penci!" "Jsem ochotný ti ho prodat za dvě koruny, Esagu," svolil tlustý och, "ale níž s cenou nepůjdu." "Jsi odporný držgrešle, Rabelle," zavrčel Esag. "Nemusíš ho kupovat, jestli nechceš," nedal se tlustý Rabell. "Mám spoustu dalších zákazníků." Esag vytáhl z kapsy dvě zlaté mince, hodil je na stůl a odešel se stříbrným tácem. Pak ze stínů vyklouzl urostlý poberta s malou holčičkou. "Smlouvat ty prostě umíš, Rabelle," řekl chraplavým hlasem. "Takové pitomce si dávám k obědu, kdykoli se mi zachce, Grole," usklíbl se Rabell. Podal mu jednu zlatou korunu. "Tady je tvoje půlka, příteli." "Právě o tom jsem si chtěl s tebou promluvit, Rabelle," pravil zloděj. "Zdá se mi, že se se mnou nedělíš férově. Tady Holčička a já jsme rovnocenní partneři a ona přitom nedostává rovný podíl." "To si vyřešte mezi sebou, Grole. Domluvili jsme se, že půjdeme půl na půl. Ty s Holčičkou to ukradnete a já to prodám." Grol něco zamumlal, ale minci si vzal. "Nevím, jak dlouho ještě Holčička bude moc krást, Rabelle," řekl. "Z nějakého neznámého důvodu hrozně tloustne a nemůže se protáhnout malými okénky do domů, ve kterých pracujeme. Nebude trvat dlouho a budu si muset najít nějaké jiné dítě." "To je tvůj problém, Grole," opakoval Rabell. "A teď zmizte. Čeká na mě pár dalších lidí, kteří se chtějí pochlubit svojí kořistí."

Jalkanovi se té noci nespalo moc dobře. Jako člen církve měl povinnost upozornit na záležitost s klášterem orana, ale znal svého nadřízeného velmi dobře a věděl, že oran Paldor by pravděpodobně zašel za tlustým zlodějem Rabellem a žádal od něj podíl na zisku. Byl si také prakticky jistý, že Paldor by se o tom nikomu nezmínil, ani svému nadřízenému. Pochopitelně by byl Jalkanovi vděčný, ovšem ne tak vděčný, aby se o vynucené peníze podělil. Byla tu samozřejmě ještě jedna možnost, a ta byla mnohem, mnohem přitažlivější.

"Tohle je majetek církve, Rabelle," říkal Jalkan druhého dne odpoledne tlustý ochovi v rozpadlém klášteře. "Nemůžeš sem jen tak přijít a bez našeho povolení si ho přivlastnit. Mám pocit, že z toho budeš mít velké problémy." "Nerozčiluj se," řekl mu Rabell rezignovaně. "Než slunce zapadne, budu pryč." "Neřekl jsem, že musíš odejít, Rabelle. Jen jsem chtěl naznačit, že bys měl církví za používám této úžasné stavby zaplatit. Říká se tomu nájemné. Jestli zaplatíš, můžeš zůstat." "K věci, Jalkane. Kolik chceš?" "Nevím. Ale půlka se mi zdá tak akorát." "Na to zapomeň. Můžu klidně vyřizovat obchody někde jinde." "Nerozčiluj se, Rabelle. To byl jen návrh. Jsem ochotný smlouvat." "Ne, dokud mi nepřestaneš lhát. Církev s tím nemá nic společného a všechny peníze, které ti dám, půjdou do tvé kapsy. A netvrď mi, že jsem neuhodl, co si tvůj chamtivý mozeček vymyslel!" "Vlastně..." "Myslel jsem si to. Nemrkej, Jalkane, protože jestli mrkneš, nebudu tady, až otevřeš oči." "Postarám se, aby se ti to vyplatilo, Rabelle," řekl Jalkan poněkud zoufale. "To by to muselo opravdu stát za to," zavrčel Rabell. "Jsem hiera amarské církve a mnohokrát jsem byl uvnitř paláců nejvyšších představitelů našeho kultu. Můžu ti říct, kde přesně mají schované cennosti. To by stálo za to, co říkáš?" "Možná. Taky budu potřebovat vědět, jak dobře jsou paláce hlídané. Děti, které při krádežích používáme, jsou příliš cenné, než abychom jen tak riskovali jejich životy." "Jak tě vůbec napadlo používat děti?" zeptal se Jalkan zvědavě. "Odkud jsi spadl, Jalkane?" nechápal Rabell. "Takhle to funguje už celé generace. Když jsem byl malý, byl jsem nejlepší zloděj v celém Kaldacinu. Dokázal jsem se protáhnout mezi mřížemi na kterémkoli okně ve městě, a kde nebyla okna, vplížil jsem se potkaními dírami." Poplácá se rukama po břicho. "Od té doby jsem, pravda, trochu ztloustl." "Všiml jsem si. Co myslíš, Rabelle? Měly by informace o umístění cenností cenu podílu na zisku?" "Mohli bychom to zkusit - ale podíl dostaneš jen z toho, co ukradneme na místech, o kterých nám řekneš. Pracuje pro mě víc týmů a kradou v nóbl domech po celém městě." "Něčemu stejně nerozumím, Rabelle," přiznal se Jalkan. "Copak by sis nevydělal víc, kdyby ses zbavil zlodějů, kteří děti k domům doprovázejí?" "Chceš, abych hlídal na ulici, zatímco děti jsou uvnitř a kradou všechno, na co jim padnou ruce? Zbláznil ses?" "Aha," přikývl Jalkan. "To dává smysl." "A teď si popovídáme, Jalkane," usklíbl se tlustý och. "Chci o jednom z těch církevních paláců vědět všechno do nejmenší podrobnosti."

"Vím jen, jak to tam vypadá," řekl Jalkan a promnul si ruce.

"Tak co, jak to jde, Rabelle?" ptal se o několik dní později Jalkan tlustého zloděje.

"Líp, než jsem čekal," odpověděl Rabell. "Dům, který jsi mi navrhl, se ukázal být zlatým dolem. Nechal jsem ho Grolovi a Holčičce. Musela jít osmkrát z kuchyně k oknu, aby odnesla celou kořist. Získal jsem za tu sadu nádobí a přborů spoustu peněz."

"Prohlédl jsem si pár dalších domů," řekl Jalkan. "Dva z nich bychom měli zvážit. Teď vyřešíme moji odměnu a pak si o nich můžeme promluvit."

2

"Já jsem snad musel svému oranovi něco provést," postěžoval si Jalkan starému sluhovi v paláci adnariho Radana.

"Tvrdí, že musíme přesně změřit všechny církevní budovy v Kaldacinu kvůli záznamům, ale mám pocit, že lže, až se mu od huby práší. Od chvíle, kdy jsem vstoupil do řádu, mi takhle otravný úkol nedal. Než splním jen polovinu, budu starý a šedivý."

"Žijeme, abychom sloužili," děl zbožně sluha.

"Samozřejmě," souhlasil Jalkan sarkasticky. "Určitě máš na práci jiné věci. Nebudu tě rušit a až budu odcházet, zavřu za sebou dveře."

"Ano, mám také své úkoly, které potřebuju splnit, hiero Jalkane," přikývl stařec. "Určitě mě nebudeš potřebovat?"

"Dělám to samé už celé týdny, příteli," odpověděl Jalkan. "Ještě chvíli a budu to zvládat i ve spánku."

Starý sluha se usmál a odešel. Jalkan vstoupil do pracovny adnariho Radana a rozhlédl se. Byla plná nejrůznějších cenností. Jalkan si rychle začal psát poznámky o těch nejceněnějších. Adnari Radan měl dobrý a drahý vkus. Jeho palác nemohl na Rabellově seznamu chybět.

Když se vracel domů a stoupal po schodech do druhého patra ke své cele, hvízdal si.

Pak se náhle zastavil. Čekali tam na něj tři nesmlouvavě se tvářící muži ve známých uniformách řádových regulátorů, vnitřní policie amarské církve.

Jalkan se otočil, ale regulátoři byli rychlejší. Chytili ho a přitiskli na zeď. "Jsi zatčen, hiero Jalkane," oznámil mu jeden z nich téměř znuděným tónem.

"Nic jsem neprovedl!" bránil se Jalkan.

Jeden z regulátorů ho nenuceně udeřil pěstí do břicha, až mu vyrazil dech. Zatímco Jalkan lapal po dechu, nasadili mu pouta.

"Vezmeme tě do vazby, hiero Jalkane," pravil další regulátor. "Půjdeš s námi; pokud budeš dělat potíže, budeme tě mlátit tak dlouho, až bude tvůj život viset na posledním vlásku."

"Z čeho jsem obviněn?" zlobil se Jalkan.

"To tě nemusí zajímat," děl regulátor. "Adnari Estarg nám přikázal, abychom tě přivedli, a my to splníme."

Jalkan se rozklepal jako osika. Adnari Estarg byl jeden z nejmocnějších mužů amarské církve a všichni se ho báli.

Církevní právo zakazovalo vynášet nad kněžími a novici trest smrti, ale v Kaldacinu bylo dostatečně známo, že adnari Estarg dokáže vymyslet takové tresty, že se proti nim poprava zdá mnohem mírnější.

Regulátoři odtáhli klepajícího se vězně ulicemi Kaldacinu do vznosného paláce sousedícího s obrovským, bohatě zdobeným klášterem, hmotným centrem amarské víry. Pak ho po vznešeném mramorovém schodišti dovedli do honosně zařízené studovny ve druhém poschodí. Před trůnem, na němž seděl tělnatý muž zabalený do karmínového roucha adnariho, ho srazili na kolena.

"Vězeň Jalkan, Vaše Milosti," ohlásil regulátor, který předtím nejvíc mluvil.

"Výborně," zamul si tlustý adnari ruce. "To bude vše, pánové. Poradím si s tím bídákem sám."

"Jak si přejete, Vaše Milosti," řekl regulátor, uklonil se a všichni tři odešli a zavřeli za sebou dveře.

"Taková hanba, hiero Jalkane," řekl adnari Estarg. "Hanba, hanba, hanba. Copak s tebou uděláme, ty zlobivý hochu?" Adnari vypadal skoro pobaveně. "Uvědomuješ si, že založením zlodějského hnízda jsi zneuctil posvátný klášter?"

"Byl už dlouho opuštěný, Vaše Milosti," bránil se Jalkan.

"To neznamená, že bylo zrušeno jeho posvěcení," trval adnari na svém.

"Nebyl to můj nápad, Vaše Milosti. Starý klášter byl dlouho bez dohledu a vůdce zlodějského klanu se do něj prostě nastěhoval, aniž by se kohokoli ptal na povolení."

"Proč jsi to neoznámil svému oranovi?"

"Totiž..." Jalkan se zoufale snažil přijít na výmluvu, která by mu nepřitížila.

"Čekám, Jalkane."

"Ztratil jsem hlavu, Vaše Milosti," přiznal se Jalkan. "Zloději vydělávají hromady peněz a..." Jalkanovi selhal hlas.

"Takže ses chopil šance o většinu těch peněz je obrát, že?"

"Jen o čtvrtinu, Vaše Milosti," protestoval Jalkan. "Nejdřív jsem si myslel, že bych si mohl vzít víc, ale Rabell se nenechal přemluvit."

"Rabell?"

"Tlust'och, který najímá zloděje. Oni kradou a on jejich kořist prodává. Nejchytřejší částí celého podniku je využívání dětí."

Adnari Estarg prudce zvedl hlavu. "Děti?" vykřikl. "Jakou roli v tom můžou hrát děti?"

"Kradou, Vaše Milosti. Jestli jsem to dobře pochopil, zloději využívají děti už léta. Lidé, kteří mají v domě cennosti, mívají obvykle na oknech mříže, ale Rabellovy děti jsou tak malé, že se mezi nimi protáhnou a snadno vlezou dovnitř. Rabell mi říkal, že když byl dítě, byl nejlepším zlodějem v Kaldacinu."

"A jaká přesně je tvá role v jejich velkolepých plánech, hiero Jalkane?"

"Ehm... O tom bych raději pomlčel, Vaše Milosti," odpověděl Jalkan nervózně.

"Jsem si jistý, že regulátoři by tě dokázali přinutit, aby sis to rozmyslel, hiero Jalkane," řekl adnari výhružně.

"Dobrá..." začal nejistě Jalkan. "Já vyhledávám domy, ve kterých jsou cenné věci."

"Jak do těchto domů získáváš přístup?" naléhal adnari.

"Většinou jsou to domy - a paláce - bohatších členů církve, Vaše Milosti. Řekl jsem jim, že církevní učenci vymysleli pravidlo, podle kterého musí být do církevního registru zanesená přesná poloha všech součástí našeho majetku a všech budov. To mi otevřelo dveře, a tak jsem se mohl podívat do všech domů členů řádu. Když jsem přišel někam, kde měli hodně cenností, sdělil jsem to Rabellovi a on zařídil vykradení. Já jsem dostal čtvrtinu z výdělku. Říkal mi, že jeho zloději pracují i jinde, ale mně platil jen za domy, které jsem mu doporučil."

"Začíná mi to dávat smysl," zavrčel adnari Estarg. "Jsi chytrý, hiero Jalkane, ale jistě chápeš, že jsi spáchal strašný čin?"

Jalkan se opět začal silně třást.

"Netřeš se tak, chlapče," uklidnil ho adnari Estarg. "Myslím, že jsem přišel na způsob, jakým bys mohl svůj ohavný hřích odčinit - ale bude tě to něco stát. Všechno má svou cenu - toho už sis jistě všiml."

"Zaplatím cokoli, Vaše Milosti," zalkal Jalkan roztřeseným hlasem.

"To rozhodně, Jalkane. Ale k věci. Kolik dětí pro toho parchanta Rabella pracuje?"

"Nevím to jistě, Vaše Milosti. Moc jsem se s jejich opatrovníky nesetkával."

"Opatrovníky?"

"S muži, kteří děti víceméně vlastní. Oni určují, který dům vykradou, a zatímco je dítě uvnitř, stojí venku na stráži."

"Zdá se, že náš podnik je velmi dobře organizovaný."

"Náš podnik?"

"Měl bys Rabella zpravit, že od této chvíle jsem vedoucím já. Sestavím příkaz o zaznamenávání rozměrů církevních budov a označím ho svou pečeti. Tak se dostaneš do domů a paláců, o kterých nejspíš ani nevíš. Náš báječný naos, Parok VII., je tak senilní, že nepozná ani den od noci. To znamená, že já, starší adnari, teď řádu velím, a cokoli řeknu, to je zákon. Naším prvním krokem bude dát opatrovníkům, o nichž ses zmínil, uniformy regulátorů. To se nám hodí, protože s regulátory se nikdo nehádá. Běž svému tlustému příteli oznámit, že situace se trochu změnila."

"Vaše Milosti," řekl Jalkan, "teď nemůžu nikam jít. Jsem jaksi spoutaný, vidíte?"

"To je pravda, Jalkane," odpověděl adnari Estarg s předstíraným údivem. "Není to zvláštní, že jsem si toho nevšiml?"

"Situace se změnila, Rabelle," pravil Jalkan, sotva se vrátil do starého kláštera.

"Změnila? Jak?" zeptal se tlustý och podezřívavě.

"Když jsem si prohlédl palác adnariho Radana, vrátil jsem se do své cely, abych uspořádal poznámky, které jsem si napsal, jenže místo toho tam na mě čekali tři regulátoři."

"Regulátoři!" vykřikl Rabell. "Jak je možné, že jsi ještě naživu?"

"Regulátoři nejsou tak suroví, Rabelle. Samozřejmě mě spoutali a pak mě táhli přes celé město do paláce adnariho Estarga."

Rabell najednou zbledl a začal se třást.

"Adnarimu se očividně donesly zvěsti o tom, co děláme, takže ze mě vyrazil pravdu."

"Když si pospíšíme, můžeme z Kaldacinu zmizet do západu slunce," zapípal Rabell.

"Buď v klidu, Rabelle. Řekl mi, že vydá rozkaz, podle kterého musí být veškerý majetek řádu včetně budov zanesený do oficiálních dokumentů a že musí být změřeny i přesné rozměry všech místností v těchto budovách. Rozkaz bude mít jeho pečeť a já ho budu mít v kapse. Každý mi bude muset otevřít a pustit mě dovnitř. Do týdne budou tvoji lidé vykrádat domy, o kterých ani nevěděli - a opatrovníci, kteří hlídají děti, budou mít na sobě uniformy regulátorů, takže nikdo, kdo má rozum, si s nimi nebude začínat."

Rabellovi se na tváři rozhostil výraz neličeného údivu. "Budeme bohatí, Jalkane!" zasmál se. "Budeme zatraceně bohatí! Jestli se mi to zdá, tak mě prosím nebud'!"

"Něco takového by mě nenapadlo ani ve snu, příteli," slíbil Jalkan.

A pak se oba rozchechtali.

Regulátor, který před několika měsíci Jalkana zatkl, zdvořile zaklepal na dveře jeho cely a tentokrát se choval mnohem příjemněji.

"Chce s tebou mluvit adnari Estarg, hiero Jalkane," pronesl mírně.

"Hned tam budu," řekl Jalkan a vyskočil.

Šli ulicemi Kaldacinu k adnariho paláci a Jalkan byl okamžitě vpuštěn do Estargovy studovny.

"Tady jsi, Jalkane," přivítal ho tlustý adnari. "Vypadá to, že nám nastanou lepší časy."

"Ano?"

"Svatý naos Parok VII. má vážné zdravotní problémy. Jeho lékaři mi sdělili, že už tu s námi dlouho nebude."

"Modlím se za jeho uzdravení, Vaše Milosti," prohlásil Jalkan zbožně.

"My všichni se samozřejmě modlíme," souhlasil Estarg, "ale nepřehánějme to. Bůh Amar má teď hodně práce - dohlíží na změnu ročního období, dává pozor, aby slunce vycházelo a zapadalo ve správnou dobu - spousta malých

drobností, které mu zabírají hodně jeho božského času. Parok VII. prožil krásný život a zasloužil se o mnoho dobra. Řád ho bude velmi postrádat, ale život jde dál. Jakmile ten starý zbožný blázen zemře, bude ho muset někdo nahradit." "Mám jistou představu, kdo se posadí na svatý trůn, až nás drahý Parok opustí," opáčil zdvořile Jalkan.

3

Jak se ovšem později ukázalo, situace se nevyvinula přesně tak, jak si hiera Jalkan a adnari Estarg představovali. Každý rozumný člověk ví, že mocný Kaldacin je středem samotného vesmíru a že bůh Amar to tak zamýšlel už od počátku věků.

Byli tu ovšem kacíři - většinou na jihu říše -, kteří neoblomně odmítali přání boha Amara akceptovat. Racionálně smýšlející lidé věděli, že bůh Amar ve své nekonečné moudrosti zvolil za nástupce svatého Paroka VII. adnariho Estarga, ale kacíři z jihu se od jeho rozhodnutí odvrátili, a aniž by se s někým poradili, posadili na svatý trůn naose téměř neznámého orana Udaru.

Kaldacinští členové řádu to pokládali za dobrý vtíp a dlouho a hlasitě se té absurditě smáli.

Smích je však přešel, protože najednou z jihu dorazilo dvanáct armád a mocný Kaldacin obklíčily.

Obyvatelům Kaldacinu se to nelíbilo a požádali o pomoc armády sídlící v kasárnách uvnitř města.

Armády ovšem poslechl, co jim řekl jejich velitel Narasan: "Nenecháme se zatáhnout do náboženských sporů."

"Ale co tedy budeme dělat?" kvílely světské i církevní autority.

"Doporučuji kapitulovat," odpověděl Narasan. "Ale je to samozřejmě na vás." Pak se sebral a odešel.

Nedlouho poté se vláda říše zhroutila a armády z jihu mohly projít branami města, aniž se setkaly s větším odporem.

Obsadily císařský palác a klášter Amarského řádu. Kacíři z jihu doručili církvi několik ultimát. Ta byla samozřejmě sepsána oficiálním tónem, ale mluvila jasně: "Jestli neuděláte, co vám řekneme, pozabijíme vás."

Obřad zvolení téměř neznámého Udaru na post naose netrval ani půl hodiny a děkovační řeč naose Udaru IV. byla ještě kratší. Řekl: "Bůh Amar mě vyslal, abych očistil řád, a já ho poslechnu. Pokud se mi někdo pokusí postavit do cesty, zašlapu ho do prachu."

V tu chvíli přeběhl Jalkanovi po zádech mráz.

"Chce někdo promluvit na obranu tohoto odporného ničemy?" zeptal se amarský soudce ve zdobené róbě a věnoval spoutanému Jalkanovi pohled plný hlubokého pohrdání.

Jalkan sebou trhl a s nadějí v očích se zadíval na svého přítele, adnariho Estarga.

Estarg však odvrátil pohled a Jalkanova poslední naděje pohasla.

"Myslel jsem si to," pravil soudce. "Naneštěstí církevní právo zakazuje trest smrti pro členy řádu, včetně tak nízko postavených, jako je obžalovaný. Soud proto rozhodl, že obžalovaný bude odveden na veřejné náměstí, obdrží padesát ran bičem a bude zbaven svého členství v řádu. Dále budiž dáno na vědomí všem vyznavačům amarské víry, aby se s tímto ohavným netvorem žádným způsobem nestýkali ani ho nenechali u sebe přebývat a nepodali mu žádnou potravu, dokud bude živ. Odveďte mi tu špínu z očí."

Regulátoři z Jalkana strhali všechno oblečení kromě bederní roušky, připoutali ho na pranýř uprostřed náměstí a pak ho, ignorující jeho křik a prosby o smilování, zbičovali téměř do bezvědomí.

Když ho odvázáli, štkal a krvácel po celém těle. Popadl své šaty a utekl, provázen posměšky a smíchem davu, který se přišel na jeho potrestání podívat.

Vběhl do postranní uličky, oblékl se a celou dobu si mumlal kletby. Všechno šlo tak dobře, dokud se neobjevil ten zatracený Udar, neobsadil svatý trůn naose a nerozbil tak Jalkanův svět na tisíc kousků.

Adnari Estarg ho zradil, aby si zachránil kůži, ovšem vzhledem ke svému postavení neměl moc na vybranou.

Jalkan si ze všeho nejdřív potřeboval zařídit jednu důležitou věc. Musel se vrátit do své cely v klášteře a vzít si oblečení a ostatní věci, než se k mnichům dostane zpráva o jeho vyhoštění z řádu. Mnohem důležitější než věci byl pochopitelně měšec, pečlivě ukrytý pod lůžkem. V situaci, do jaké se dostal, se bez peněz nemohl obejít. Bez onoho měšce z něj bude pouhý žebrák.

Novic, který stál na stráži u vchodu do obytné části kláštera, byl naštěstí napůl opilý a pustil Jalkana dovnitř bez otázek. Jalkan na něj kývl a šel přímo do své cely.

Když vstoupil dovnitř, oddechl si - všechno bylo zatím na svém místě. Byl si jistý, že jakmile se sem dostane zvěst o jeho vyhoštění, bude před jeho celou stát fronta mnichů dychtivá prohrabat jeho věci. Když lezl pod postel, trhal sebou bolestí, ale obnošená stará bota byla stále na svém místě u stěny. Její váha vrhla do temného dne trochu světla. Jalkan odložil mnišskou kutnu a oblékl se do svého nejlepšího oblečení. Pak vyndal z obnošené boty těžký měšec a zastrčil si ho do boty. Naposledy se rozhlédl po cele. Vzato kolem a kolem byla jeho církevní kariéra celkem úspěšná, teď bylo ovšem načase jít o dům dál.

Prohlášení velitele Narasana, že se nehodlá míchat do církevních záležitostí, skýtalo zajímavou příležitost. Jalkan věděl, že měšec plný zlata upoutá Narasanovu pozornost, a kariéra armádního důstojníka by mohla být ještě zajímavější než život v řádu. "Za pokus to stojí," zamumlal si pro sebe a opustil klášter. "Tady už jsem všechny možnosti vyčerpal a mimoto už mě to neustálé modlení a plazení se před někým přestávalo bavit."

4

Prizpůsobit se vojenskému životu Jalkanovi chvíli trvalo. Po mniších nikdo moc fyzické aktivity nechtěl, proto neměl příliš dobrou kondici. Několik týdnů běhal denně pět mil ještě před snídaní a tím se to naštěstí spravilo, přesto to však neměl moc v lase.

Pak následoval trénink boje s mečem a Jalkan se záhy naučil nenávidět plešatějšího důstojníka Gondu, který ho cvičil. Jalkan soudil, že drahý poplatek za důstojnickou hodnost v armádě velitele Narasana by mu mohl přinést trochu

respektu, ale Gonda slovo respekt nejspíš ani neznal a měl velice barvitý slovník. Jakmile udělal Jalkan sebemenší chybu, Gonda ho zasypal kletbami a nadávkami.

Časem se Jalkan zlepšil, ale stejně pořád nechápal, k čemu mu to bude. Je přece důstojník. Bude vydávat rozkazy, ne zabíjet nepřátele. Zabíjení je práce obyčejných vojáků, ne důstojníků.

Asi tak měsíc poté, co se Jalkan přidal k armádě, bylo vojsko velitele Narasana najato, aby bojovalo v menší válce na východě říše. Důstojník Padan válku charakterizoval jako menší nepříjemnost. Jalkan měl pocit, že Padan má dost zvrácený smysl pro humor. Podle něj nazvat onu válku nepříjemností bylo hrubé podcenění situace.

Asi tak po roce si Jalkan na vojenský život zvykl o něco víc a začal se mu dokonce líbit. Protože velitel Narasan byl zřejmě nejlepší a nejšikovnější strateg v celé říši, války, jichž se účastnil, byly povětšinou krátké a jejich konec předvídatelný - tak předvídatelný, že nebylo vůbec neobvyklé, že se nepřátelská armáda vzdala, jakmile se dozvěděla, proti komu bude bojovat.

Jalkan s tím rozhodně souhlasil. Žold byl slušný a nebezpečí minimální. Zmocnil se ho pocit, že v řádu jen promarnil čas. Narodil se pro život v armádě.

Během třetího roku Jalkanovy služby se u Narasanova vojska objevil mladý Keselo, kterému důstojnickou hodnost zaplatil otec. Nejdřív si byl Jalkan jistý, že se s poněkud staromódním mladým šlechticem spřátelí, ale Keselo zůstal odměřený. Léta strávená studiem na Kaldacinské univerzitě mu očividně nezdravě zvedla sebevědomí. Jalkan se s tím setkával docela často, když byl ještě v amarském řádu. Někteří muži zkrátka nedokázali přijmout fakt, že vzdělání z nich šlechtice neudělá. Jalkan nechal Kesela být. Vždyť v podstatě žádné přátele ani nepotřeboval.

Na jaře pátého roku Jalkanovy důstojnické kariéry navštívil velitele Narasana vévoda z jižní části říše a učinil mu štědrnou nabídku. Jalkan pochopil, že někde zemřel starý baron bez dědice a vládci sousedních vévodství se už rok nemohou dohodnout, kdo z nich má právo baronství anektovat jako "protektorát".

Vévoda, který za Narasanem přišel, už toho měl očividně po krk a rozhodl se pro přímější řešení.

Nabídl dost peněz a velitel Narasan rychle souhlasil.

Jalkan měl ovšem pochybnosti. Jižní výspa říše byla kolébkou kacífství, které dosadilo na trůn naose amarské církve uzurpátora Uda IV., proto měl Jalkan sklony nikomu z jihu nevěřit.

Bohužel se ukázalo, že je pochybnosti byly na místě. Druhý vévoda si proti Narasanovi tajně najal tři armády a výsledek byl katastrofální.

Jalkan nikdy zcela nepochopil Narasanovu reakci na nešťastnou událost na jihu říše. V bitvě zahynulo dvanáct kohort, ale padlo jen málo důstojníků. Většina mrtvých byli obyčejní vojáci, kteří přece nebyli tak důležití. Narasana ovšem přemohl hluboký smutek. Zlomil svůj meč, odešel z kasáren a stal se žebrákem v chudé čtvrti Kaldacinu.

Tím se naskytla spousta zajímavých možností. V armádě bylo několik vyšších důstojníků než Jalkan, ale to nebyla žádná překážka. Jalkan znal několik profesionálních vrahů, kteří pracovali pro vysoce postavené církevní představitele. Jakmile budou Gonda, Padan - a nejspíš i Keselo - odklizeni z cesty, stane se Jalkan Narasanovým následníkem.

To Jalkana zahřálo u srdce a začal pracovat na realizaci. Obyčejní vojáci dostávali zbytečně vysoký žold. Jakmile se Jalkan stane velitelem, ze všeho nejdřív nařídí snížení platů alespoň na polovinu, a až udělá z nejhlučnějších odpůrců odstrašující příklady, zbytek vojska jeho nařízení ještě rád přijme. Pokud všechno půjde podle plánu, velitel Jalkan bude mít už brzy víc peněz, než kdy nahrabal adnari Estarg.

Jalkan cítil, že jedině tak to bude správné. Jeho budoucnost vypadala stále zářivěji.

O několik měsíců později se v Kaldacinu objevil ten zatracený cizinec Veltan a během týdne se Jalkanův velkolepý plán zhroutil jako domeček z karet. Velitel Narasan se vrátil k vojsku a vyfoukl Jalkanovi jeho velkolepou budoucnost přímo před nosem.

Jalkan se ze všech sil snažil skrýt zklamání, ale když byl sám, trávil hodně času vynalézáním nových nadávek.

5

Jalkan si byl jistý, že Veltan velitele Narasana během jednání oklamal, ale když předvoj armády po dlouhém pochodování dorazil do Castana, Veltan čekal v přístavu na malé rybářské loďce a ukázal jim deset cihel ryzího zlata. To zaujalo Jalkanovu pozornost a dal si pozor, aby byl v Narasanově kajutě na palubě velké trogitské lodi, kterou si velitel najal jako dopravní prostředek pro většinu důstojníků, když tam Narasan zlato odnášel. Jalkan chtěl vědět, kde budou cihly uloženy.

Velitel Narasan téměř lhostejně uložil zlato do velké truhly pod svou postelí a pak podal Jalkanovi velkou mapu.

"Odnes ji Gondovi," řekl. "Je na ní vyznačená cesta, kterou musíme plout, abychom se dostali přes pás ledových ker, ležících mezi námi a zemí Dhrall."

"Ano, pane!" odpověděl Jalkan stručně, postavil se do pozoru a zasalutoval. Domníval se, že pro tento okamžik se formální vojenské chování hodí. Napadala ho spousta zajímavých myšlenek a musel se krotit, aby nedal svůj zájem o zlato moc najevo.

Když velitel Narasan s Veltanem odpluli na jeho šalupě na sever, převzal velení Gonda a začaly přípravy na vyplutí z Castana.

Jalkan byl celý bez sebe z obrovských možností, které se mu naskýtaly. Věděl, kde přesně je deset zlatých cihel uloženo, a velitel Narasan se neobtěžoval truhlu ani zamknout. Na druhou stranu, Veltan jim řekl, že v zemi Dhrall jsou celé hory zlata, které jen čekají, až si je někdo přijde vyzvednout. Jalkan by samozřejmě mohl sebrat deset cihel a zmizet, než by si toho někdo všiml, jenže tím by si navždy uzavřel cestu ke zlatým horám v Dhrallu. To ho ochromilo a nedokázal se rozhodnout.

Nakonec flotila vyplula a Jalkan už neměl na vybranou.

Když flotila doplula k ledovému pásu dělicímu moře mezi říší a Dhralllem, začal toho vážně litovat. Zjistil, že označení ledové kry bylo silným podceněním - spíš by se hodilo pohoří plovoucího ledu. Průplavy, kterými se lodě vydaly, byly nepříjemně úzké a útesy modrobílého ledu rostly a rostly, až téměř zakryly výhled na oblohu. V Jalkanově mysli se během opatrné plavby na sever vynořila spousta "co kdyby". "Co kdyby se změnil proud" bojoval o pozornost s "co kdyby vítr zadul z jiného směru". Jalkan si uvědomil, že by to stejně bylo jedno, protože výsledek by byl tentýž. Ledové hory by se pomalu, ale jistě přiblížily k sobě a rozdrtily lodě včetně všech členů posádky na třísky a krvavou kašičku.

Jalkan se uchýlil do podpalubí a odmítal se na ledové hory tyčící se všude kolem flotily být jen podívat.

Když flotila vplula do přístavu u Lattaše, osady domorodců, počasí se trochu zlepšilo, ale na horách tyčících se za vesnicí ležely závěje sněhu.

Velitel Narasan stál na pobřeží, u kterého lodě zakotvily, a zdravil důstojníky, kteří vystupovali na břeh.

Jalkanovi připadala vesnice Lattaš tak primitivní, že v ní očekával barbary pobíhající po všech čtyřech jako psi, a ani na špinavé Maagy nebyl lepší pohled. Ale dalo by se toho využít. Dobře vycvičená armáda by si mohla od domorodců vzít cokoli, aniž by se příliš zapotila. Jalkan byl šťastný, že neukradl zlaté cihly a neutekl, když byla flotila ještě v castanském přístavu. Tady bude mnohem víc příležitostí.

Když je velitel Narasan vedl do jeskyně, kde se měli setkat s Veltanovou sestrou, málem se rozchechtal. Jeskyně - nic primitivnějšího už si nedokázal představit.

Pak poprvé spatřil Zelanu a z pouhého pohledu na ni se mu málem zastavilo srdce. Nikdy v životě neviděl krásnější ženu.

Pirátský vůdce Sorgan také stál za to. Jalkan nikdy neviděl tak obrovského chlapa, a piráti Bejk a Pazour byli ještě větší. Velitel Narasan z nějakého neznámého důvodu pokládal malého šlachovitého Maaga Králíka za někoho výjimečného.

Velitel Narasan a pirát se po poradě rozhodli nechat své muže na lodích v přístavu, což Jalkanovi nijak nevadilo. Čím méně se bude muset s barbary a piráty stýkat, tím lépe.

Čekali, až sníh na horách roztaje. Čas plynul velice pomalu, Jalkan ovšem nespěchal.

Pak přišel den, kdy jim stařec z jednoho z místních kmenů vyprávěl neuvěřitelné příběhy o lidech, kteří byli napůl hadi a velmi nebezpeční. Jalkan to zamítl jako absolutní nesmysl. Čím méně bude primitivní domorodce poslouchat, tím lépe pro něj.

Když Jalkan odhalil pravou podstatu probíhající války, málem z toho přišel o rozum. Od té chvíle trávil většinu času modlitbami k Amarovi, aby ho chránil - nejen před ohavnými hadími lidmi, ale především před čarodějnici Zelanou. Znal několik gest, která dokázala udržet zlo v bezpečné vzdálenosti, a když pochodovali zpět do osady na pobřeží, jeho prsty se prakticky nezastavily.

Trvalo celou věčnost, než se Narasanova armáda opět nalodila a vyplula směrem k jihu Dhrallu, aby vybojovala válku, na kterou byla najata. Jalkan si přál, aby prostě pluli dál na jih. V zemi Dhrall bylo všechno tak příšerně nepřírozené.

Jalkan zjistil, že Veltanovo panství je mnohem hezčí než území, na kterém vládla jeho sestra. Hvozdy v Zelanině panství Jalkana dělily a barbarští lovci, kteří tam žili, neměli nejmenší respekt k důstojnickým hodnostem. Vůbec si nevšimli toho, že Jalkan je důstojník a muž vznešeného původu. Veltanovi rolníci si své nižší postavení uvědomovali. Jalkan opatrně vyzpovídal sedláka Omega ohledně místní víry a s údivem zjistil, že narazil na národ tak bezbožný, že nemá ani jediný kostel a se svým bohem mluví přímo, nikoli přes kněze.

Jalkan skryl své opovržení a raději se toho zaostalého balíka mazaně zeptal, kde jsou zlaté doly, ale balík předstíral, že to neví. Jalkan tiše zaklel a odkráčel. Věděl, že v pravý čas najde rolníka, který bude o něco vstřícnější. Země Dhrall nabízela tolik příležitostí, nejdřív však Jalkan potřeboval nasbírat víc informací, aby se některé mohl chopit.

Kus cesty od pobřeží dorazili k Veltanovu paláci a jejich hostitel je odvedl do strategické místnosti.

Velitel Narasan a pirát Sorgan začali dlouze probírat terén a taktiky, které by mohly - nebo nemusely - být pro válku vhodné, ale Jalkan jim nevěnoval pozornost. Bylo mu jasné, že oblast kolem Vashova vodopádu je plná zlata. Proč jinak by domorodci chtěli oblast bránit a proč by nepřátelé útočili právě tam? Všechno bylo jasné jako slunce. Sopečný výbuch v panství Veltanovy sestry Zelany pohřbil zlaté doly u čela strže a Dhrallští se teď zoufale snažili ochránit zásoby zlata na Veltanově území.

Teď, když pochopil, o co tu jde, potřeboval Jalkan podniknout kroky, které by mu zajistily dostatečný zisk.

Po chvíli vstoupila do místnosti velmi přitažlivá žena, aby oznámila, že večere je připravená, a Jalkan si neodpustil několik komplimentů. Kterákoli selka v říši by se cítila jeho pozorností poctěná a žádný venkovan by si netroufl považovat takové poznámky za nevhodné, ale Ornago si dovolil zareagovat násilím. Bez varování udeřil Jalkana pěsti do obličeje a jedinou ranou ho srazil k zemi. Jalkan vyskočil a sáhl po noži, ale mladý Keselo drze tasil meč a začal mu vyhrožovat.

Jalkan žádal velitele Narasana, aby zjednal pořádek. Bylo víc než jasné, kdo je v právu. Rolník, který si dovolí udeřit důstojníka, bude na místě popraven.

Jenže velitel Narasan odmítl zachovat se podle práva a dokonce zašel tak daleko, že Jalkana zbavil hodnosti, kterou si poctivě zaplatil.

Jalkan vášnivě protestoval, ale velitel Narasan jeho oprávněné námitky ignoroval a pak ho nechal - k Jalkanově nesmírnému údivu - spoutat do řetězů a odvést do přístavu, kde měl na lodi čekat na jeho rozhodnutí.

Nikomu z nich zřejmě nedošlo, že Jalkan své poznámky myslel jako lichotky.

Neuvěřitelná nespravedlivost celé události naplnila Jalkana vztekem. Jeho práva a privilegia důstojníka byla opakovaně porušována, ale nikdo z ostatních důstojníků se na jeho obranu nepostavil.

Teď už bylo jasné, že Narasan přijal Jalkanův měšec jen proto, aby uchvátil jeho zlato, a ve Veltanově paláci se chopil příležitosti, jak peníze zabavit a nechat si je. V Jalkanovi bublal vztek a touha po pomstě.

Posoudil situaci a brzy mu došlo, že má po ruce jednoduché řešení. Dobře se znal s několika vysoce postavenými členy amarského církevního sboru a byl si jistý, že slovo "zlato" je nenechá chladnými. Jediný problém spočíval v tom, že dříve nebo později jim bude muset nějaké zlato ukázat, aby získal jejich podporu. I když až takový problém to určitě nebude. Věděl, kde získat tolik zlata, kolik nikdo z členů řádu v životě pohromadě neviděl.

Byl stále ještě připoutaný v podpalubí lodě, která veliteli Narasanovi sloužila jako plovoucí velitelství, ale to by nemělo vadit. Během svých novických let v amarském řádu si musel mnohokrát poradit se zamčenými dveřmi a zámek na řetězech nebyl nijak složitý. Přestože ho Padan předtím důkladně prohlédl, nenašel pár skrytých osobních zbraní - například jako jehla tenkou dýku, kterou měl Jalkan schovanou v botě a která už mu otevřela mnoho dveří. Svobodu měl na dosah.

Svoboda v zemi Dhrall by mu samozřejmě byla k ničemu, ale řešení problému kotvilo kousek od jeho vězení. Jalkan se smál. Přece jen dosáhne jisté spravedlnosti. Veltan nepodnikl jediný krok na jeho obranu, když Narasan porušil jeho práva, a Veltan byl velmi pyšný na svou malou šalupu.

Jalkan několik dní počkal, pak si sundal botu, vyndal schovanou dýku a odemkl zámek na řetězech. Přiložil ucho ke stěně vězení a vylezl po žebříku na palubu. Chvilí se krčil ve stínu a pak se potichu rozběhl ke stězi a k zamčené kajutě velitele Narasana. Pošťoural se v zámku a brzy ho odměnilo hlasité cvaknutí.

Truhla u postele byla pořád ještě odemčená a Jalkan v ní během chvilky nahmatal jednu ze zlatých cihel.

Potom se chvíli trápil nad nutným nepříjemným rozhodnutím. Věděl, že k Veltanově loďce bude muset doplovat, a zlato je velmi těžký kov. Nevěděl, jak s sebou vzít všechny cihly, protože by se utopil. Nakonec si vzal jen dvě, ale málem se z toho zhroutil a rozplakal.

S tichým klením opustil kajutu, rozbalil provazový žebřík a tiše sešplhal dolů. Voda byla velmi studená a díky dvěma zlatým cihlám měl co dělat, aby udržel hlavu nad vodou. Když doplaval k šalupě, silně se třásl zimou a vyčerpáním. Vylezl na palubu a chvíli tam ležel a lapal po dechu, než se vzpamatoval. Pak čtvrt hodiny pižlal kotevní provaz jedním ze svých malých nožů. Když lano konečně přeřízl, zalila ho vlna radosti. Konečně byl volný.

Posadil se na lavičku uprostřed loďky, chopil se vesel a vyplul směrem na otevřené moře.

Když se konečně dostal natolik daleko od kotvící flotily, aby si připadal dostatečně v bezpečí, svítalo. Ze severu vál čerstvý větrík a Jalkan mohl odložit vesla a zvednout plachtu.

Říše ležela na jihu. Jalkan se posadil ke kormidlu a otočil loď směrem k moci a bohatství.

Adnari Estarg nevěřil vlastním očím, když si potěžkal zlatou cihlu, kterou mu Jalkan podal. "Proč dělají ze zlata cihly?" nechápal. "Nebylo by jednodušší razit z něj mince?"

"Oni ho nepoužívají jako platidlo, Milosti," vysvětloval Jalkan. "Jsou primitivní, a pokud jsem to dobře pochopil, vůbec netuší, jak je zlato cenné. Mimochodem, byli by z nich dobří otroci."

"Konvertité, Jalkane, konvertité," opravil ho adnari.

"To je snad to samé, ne?"

"Zní to lépe, a když se budeme slovem konvertovat ohánět dostatečně, ospravedlníme svoje počínání před Jeho Svatostí Udarem IV."

"On pořád ještě žije?" podivil se Jalkan. "Než Narasanova armáda vyplula do Dhrallu, donesly se mi nějaké zvěsti o tom, že se klér rozhodl ho eliminovat."

"Je obklopen fanatiky, Jalkane. Naši vrahové se k němu nemohou nijak dostat." Adnari zamyšleně zamžoural. "Řekl bych, že ten tvůj Dhrall je příliš dobrá příležitost, než abychom si ji nechali utéct. Je tam zlato a tisíce potenciálních otroků. Už to je samo o sobě skvělé, ale ještě lepší je jeho vzdálenost."

"Nerozumím, Vaše Milosti."

"Naos má ruce v kapsách všech duchovních a pěkně nás okrádá. Samozřejmě má právo na slušný podíl, ale jeho definice slušného podílu je velkorysejší, než bývalo zvykem. A co hůř, má všude špehy, takže je naprosto nemožné před ním utajit zisky. Dhrall je tak daleko, že se tam špehové nedostanou. Uvidíme, jak to půjde, ale už teď mi to silně páchne odtržením. Naše nová církev bude také uctívat Amara, ale nebudeme posílat žádné peníze do Kaldacinu. Rádi přivítáme kupce, ale pokud se nás pokusí navštívit agenti svatého Udar, potká je nejspíš nějaké neštěstí. Tak po deseti letech přetneme všechna zbývající spojení s říšskou církví a budeme pokračovat na vlastní pěst."

"Ale on tě i s tvými přáteli vyloučí z řádu," namítl Jalkan.

"To může zkusit," odpověděl adnari Estarg mazaně, "ale my ho budeme ignorovat a zabijeme každého regulátora, kterého za námi pošle, aby jeho příkazy splnil. Časem mu to dojde. Kolik myslíš, že budeme potřebovat armád, Jalkane?"

"Trochu jsem o tom cestou domů přemýšlel, Vaše Milosti," pravil Jalkan. "Myslím, že pro začátek by to chtělo aspoň pět. Půl miliónu mužů by mohlo na obsazení jižní části Veltanova panství stačit. Tím si vytvoříme základnu. Veltan se teď soustředí na útok ze severu, je tedy vysoce nepravděpodobné, že by nám poslal naproti hodně vojáků."

"Začneme tedy s pěti," souhlasil adnari. "Když se ukáže, že potřebujeme víc, najmeme víc."

"Myslel jsem, že Jeho Svatost nechala pokladnici pečlivě hlídat."

"To rozhodně, Jalkane," souhlasil adnari Estarg s mírným úsměvem, "ale když Udar uchvátil trůn, už v ní moc peněz nebylo. Jakmile jsem spatřil za humny jeho dvanáct armád, pořádně jsem ji vyčistil. Mám všechno ukryté na dobře utajeném místě a jsem jediný, kdo ví, kde to je." Na chvíli se odmlčel. "Nezacházeli jsme s tebou moc dobře, když soudili," pravil omluvně.

"Myslím, že jsi neměl moc na vybranou. Nový naos se snažil očistit řád od všech duchovních, kteří nepocházeli z jeho domovské části říše. Kdyby se kdokoli z vás pokusil vystoupit na mou obranu, skončili byste v řetězech na pranýři vedle mě."

"Dostaneš za svůj objev odměnu, Jalkaně."

"To tedy ano, Vaše Milosti," odpověděl Jalkan stroze. "Jelikož jsem jediný, kdo ví, jak se do Dhrallu dostat, jsem poměrně cenný, že?"

Obtloustlý adnari věnoval Jalkanovi ostrý pohled.

"Myslel jste si, že se prostě překulím na záda a budu dělat mrtvého, Vaše Milosti?" zeptal se Jalkan. "Jak vám zní dvacet procent?"

"Dvacet procent čeho?"

"Dvacet procent všeho, Vaše Milosti - zlata, otroků, země, všeho."

"To je nepřijatelné!" vybuchl Estarg.

"Taková je moje cena, Milosti," usadil ho Jalkan. "Berte nebo nechte být. Jestli nechcete hrát hru podle mých pravidel, mohla by mi na cestě do Dhrallu začít selhávat paměť. Už nejsem členem řádu, takže nebudu automaticky poslouchat svoje bývalé nadřízené. To znamená, že tentokrát budu stanovovat pravidla já." Při pohledu na Estargův konsternovaný výraz zalil Jalkana příjemně hřejivý pocit.

Do Castana se Jalkan vzal ve zdobených nosítkách, nesených osmi otroky, a cestou přemýšlel nad svou osobní bezpečností. Věděl, že vysoce postavení členové řádu, které s sebou adnari Estarg vzal, ho budou vnímat jako zbytečnou zátěž, jakmile vojsko dorazí do jižního Dhrallu. Musel zajistit, aby i poté zůstal naživu.

Odpověď našel brzy. Byl jediný, kdo viděl Veltanovu mapu okolí Vashova vodopádu, a protože zlaté doly jižní části Dhrallu byly zcela jistě tam, samotný fakt, že mapu zná, mu zajistí dostatečnou ochranu. Jakmile doplují k dhrallskému pobřeží, bude na to muset všechny upozornit.

Jakmile ovšem vojsko doly najde, bude po ochraně. Jalkan se snažil vykresat ze svého mozku nějaké řešení. Odpověď byla nasnadě, ale moc se mu nelíbila. Musel by si najmout - a tím pádem i zaplatit - skupinu profesionálních vojáků jako tělesnou stráž, což by znamenalo vynaložit nehoráznou sumu peněz. A co hůř, kdyby se je pokusil oklamat, buď by odešli a nechali ho samotného, nebo by se rovnou obrátili proti němu a zabili ho sami.

Ochrana života - a peněz - není levná záležitost.

Jalkan si smutně povzdychl. Být bohatý je tak nepraktické.

"Co se dá dělat," zamumlal si pro sebe rezignovaně. "Cena slávy a majetku je prostě vysoká." Pokrčil rameny. "Ale je to lepší než být chudý a opovrhovaný."

Na skok v zemi snů

Eleria té noci nespala dobře. Milovaná už se sice zdála být v pořádku, ale stále bylo vidět, že se zcela nezbavila rozrušení z výbuchu Yaltarových sopek u strže, které ji zahnilo na útěk. Její cyklus se chýlil ke konci a únava jí zamlžovala úsudek.

Za normálních okolností by to moc nevadilo, ale v Dhrallu teď nic neprobíhalo normálně, bylo tedy potřeba podniknout jisté kroky. Eleria se, ač nerada, rozhodla, že je čas přestat si hrát a pustit se vážně do díla.

Bariéry, kterými Dahlain mladší bohy obestavěl, když je vzbudil a vrátil zpět do dětství, nebyly příliš masivní, proto je Balacenia celkem snadno prorazila a zalila ji vlna skutečnosti. Pocit, že je dvěma bytostmi zároveň, byl nejdřív trochu nepříjemný, ale Balacenii, která nikdy nebyla dítětem, se Eleriiny vzpomínky líbily a Eleriina láska a obdiv k Zelaně jí vehnaly slzy do očí. Chvíli se ve vzpomínkách zdržela, ale pak nechala snění sněním a kontaktovala své sourozence. Vash samozřejmě odpověděl jako první, protože si s Balacenií byli velmi blízcí už od zrození světa. "Volala jsi mě, Elerie?" zeptal se ospalým hlasem.

"Nehraj s Dahlainem tu jeho hloupou hru, Vashi," přikázala mu Balacenia. "Když obejdeš jeho slaboučké bariéry, vrátí se ti tvoje vlastní vzpomínky a poznáš, kdo jsi. Musíme si promluvit o něčem velmi důležitém, ale můžeme to udělat jen ve snu. Nepotřebujeme, aby nás starší slyšeli."

Když Vashe zasáhlo poznání skutečnosti, jen zalapal po dechu.

"To bylo rychlé," podotkla Balacenia.

"To není možné," vyjekl Vash.

"Ale Yaltara neopouštěj, milý Vashi," poradila mu Balacenia. "Jeho vzpomínky teď patří tobě a jsou jedinou verzí dětství, kterou kdy zažiješ. Běž na naše tajné místo a počkej tam. Přivedu Dakase a Enallu hned, jak otevrou oči."

"Budu tam, sestřičko," slíbil Vash.

Balacenia se spojila s Dakasem a překvapeně zjistila, že už se se skutečností seznámil sám. Pochopitelně, Dakas byl z nich všech Dahlainovi nejbližší, a tak si už stihl uvědomit, jak mazaní starší dokážou být. "Kde přesně je to místo, kde se setkáme?" zeptal se.

"Není to skutečné místo, Dakasi. Je to jen fantazie. Vymysleli jsme si ji s Vashem, abychom se tam mohli setkávat. Je to tam hezčí než ve skutečném světě. Spoj se s Vashem a on tě tam dovede."

"Počkám tam na tebe."

S Enallou to bylo trochu horší. Zoufale se držela Lillabethiných dětských vzpomínek. Nebylo divu, Aracia ji neuvěřitelně rozmazlila a Enalle se teď nechtělo vyrůst a přijmout svou skutečnou identitu. Chvíli to trvalo, ale Balacenia měla být v nadcházejícím cyklu nejstarší, a proto mělo její slovo váhu. Když se připojily k bratrům, byla Enalla ještě rozmrzelá.

Místo, kde se Balacenia s Vashem v předchozím cyklu často setkávali, existovalo jen v jejich spojené představivosti, a bylo mnohem krásnější než kterékoli opravdové místo. Na hvězdném nebi nad temným hvozdem se převalovala polární záře a Snící se vznášeli pod ní a s radostí vstřebávali krásu kolem sebe.

"Jak jste to dokázali?" zeptal se Dakas udiveně.

"Spojená představivost, bratře," vysvětlila Balacenia. "Chvíli nám trvalo, než jsme na to přišli, ale za tu námahu to stálo." Rozhlédla se a vzdychla. "Raději se do toho dáme," řekla smutně. "Jistě se všichni shodneme, že Dahlainův chytrý plán byl neuvěřitelně nebezpečný, ale s tím teď nemůžeme nic dělat."

"To máš pravdu," souhlasil Vash. Po tváři se mu mihaly odlesky polární záře. "Protože ty budeš během dalšího cyklu nejstarší, navrhuji, abychom nechali rozhodnutí na tobě." Podíval se na Dakase a Enallu. "Souhlasíte?"

"Budu jedině rád, když na sebe břemeno velení vezme naše milovaná sestra," odpověděl Dakas. "Já jsem si během minulého cyklu pod tou tíhou málem zlámal záda."

"Já také nic nenamítám," souhlasila nepřítomně Enalla a zasněně se dívala na světla vířící na obloze. "Nic hezčího jsem v životě neviděla," prohlásila.

"Počkej, až uvidíš východ slunce," řekl Vash pyšně.

"Tak dobrá," shrnula Balacenia. "Musíme být velmi opatrní a nenarušit rovnováhu světa, protože jsme vzhůru my i naši starší. Očividně si můžeme během snění pohrávat s přírodními silami, aniž bychom při tom rozbili svět na kusy, ale raději nebudeme nic takového zkoušet v bdělém stavu."

"Stejně si pořád myslím, že Dahlain šíleně riskoval," skočila jí do řeči Enalla. "Taková váha navíc mohla svět vrhnout do slunce."

"Druhá možnost nebyla o moc lepší, děvče," připomněl jí Dakas. "Vlagh - nebo kdo poroučí nestvůrám v Pustině - porušovalo přirozený běh věcí už hodně dlouho, nezbývalo tedy než riskovat."

"Zatím tu nemáme co dělat," podotkla Balacenia, "i když pravděpodobně nezbývá moc času do chvíle, kdy se jeden z nás vzbudí. Mám silné podezření, že pokud se začneme plést do přirozeného chodu událostí příliš, způsobíme katastrofu. Když spíme a sníme, dokážeme prakticky cokoli, ale jakmile se vzbudíme, přestane to. Cokoli se stane během našeho bdění, budeme to muset vydržet, než někdo z nás zase usne."

"To je jednoduché, sestřičko," zazubil se Vash. "Během dne musí prostě někdo z nás vždycky spát. Cizí vojáci tomu říkají spát na stráži a podle nich je to smrtelný hřích. My to uděláme opačně. Pokud každý z nás bude spát šest hodin denně, bude na stráži nad námi ostatními."

"Má pravdu, Balacenie," souhlasila Enalla. "Vash umí být vážně chytrý - jednou za čas." Vrhla po Vashovi úkosem škodolibý pohled.

"Nezlob, Enallo," napomenula ji Balacenia.

"Já nikdy nezlobím, sestřičko - i když je to hrozně nudné. Být hodná není žádná zábava."

"Aracii bych to raději neříkal, Enallo," přidal se Dakas. "Má kolem sebe pořád ty tlusté a nudné kněze, kteří sledují každý její krok. Kdyby ji začalo zajímat zlobení, její církev by se mohla zhroutit."

"Až Aracia usne, nezůstane jen u hroucení, Dakasi," odpověděla Enalla. "Ta tlustá líná prasata mě znechucují, takže první, co udělám po probuzení, bude zničení těch pitomých chrámů. Pak jim řeknu, že už je nikdy nechci vidět. Budou muset jít ven a najít si poctivou práci."

"Vash našel odpověď na většinu našich problémů," pronesla Balacenia. "Pokud bude jeden z nás spát, bude připraven okamžitě reagovat na každý pohyb Vlagh. Je jasné, že Vlagh schválně čekalo, až naši starší začnou být unavení a senilní. Občas musím Zelanu opravdu nakopnout, abych z ní dostala nějakou odpověď, a vůbec se mi to nelíbí. Všiml jste si na svých starších podobného chování?"

"Dahlain byl poslední dobou trochu pomalejší," odpověděl Dakas. "Občas zapomene, že Dlouhý dráp a já jsme skoro bratři, a také mu činí potíže rozeznávat náčelníky některých osad."

"Veltan se zdá být v pořádku," pravil Vash váhavě. "Jenže on byl vždycky trochu pošuk. Už mě unavuje pořád dokolečka poslouchat jeho zážitky z Luny, ale Ara mě pořád napomíná, abych se krotil, když ho to chytne."

"Ty máš Aru hodně rád, vid', Vashi?" zeptala se Enalla.

"Aru mají rádi všichni. Omago je nejšťastnější muž pod sluncem, protože Ara je jeho žena."

"Je přinejmenším výborná kuchařka," souhlasil Dakas. "Naši starší nemají o jídle ani ponětí."

"My jsme také donedávna neměli," připomněla mu Enalla. "A myslím, že jsme o hodně přišli."

"A co Aracie?" zeptala se Balacenia.

Enalla pokrčila rameny. "Je podrážděná a duchovní přehánějí ty své únavné obřady, aby si nevylévala zlost na nich." "Vypadá to, že všichni začínají být trochu mimo," konstatovala Balacenia. "Za normálních okolností by to nevadilo, ale tentokrát jsme uprostřed války, takže bychom se do toho měli vložit - opatrně, samozřejmě - a pomoci jim. Už se mi několikrát stalo, že jsem musela jít přímo za Dlouhým lukem, když jsem potřebovala něco udělat."

"Přesvědčit Dlouhý luk, aby něco udělal, je ještě těžší než vzpamatovat Zelanu," podotkl Vash.

"Chvíli trvalo, než si zvykl," souhlasila Balacenia a malinko se zamračila. "Budeme muset zůstat v mnohem užším kontaktu než obvykle," řekla. "Vlagh rádo využívá momentu překvapení, potřebujeme tedy být připraveni reagovat okamžitě."

"Když nám Dahlain říkal o tvém snu, Dakasi, řekl všechno správně?" zeptala se Balacenia.

"V podstatě ano," souhlasil Dakas. "Samozřejmě mi to po probuzení nedávalo moc smyslu. Nedokážu pochopit důvod toho druhého útoku, i kdybych se rozkrájel." Podíval se na Vashe. "Myslel jsem, že Trogité pracují pro Veltana."

"Přesně tak - minimálně Narasanova armáda ano," odpověděl Vash. "Veltan mi vysvětloval, jak se mu podařilo v trogitské zemi najmout vojsko, ale do detailů moc nezabíhal, takže jsem nepochopil, jak to u nich funguje."

Balacenia se podívala k východu a spatřila na obzoru slabé světlo. "Už bude ráno," pronesla, "většina z nás se bude

budit. Já tu zůstanu do poledne. Potřebuju si to promyslet. Nemyslím, že budeme muset čelit nebezpečí tak brzo, ale kdybyste mě náhodou někdo potřeboval, budu tady."

"Až budeš ospalá, zavolej mě," navrhl Dakas. "Dokážu usnout kdykoli přes den. Zřejmě následek mého života mezi medvědy."

"A až se vzbudíš, zavolej mě," ozvala se Enalla. "Budu chvíli spát a pak přijde na řadu Vash. A potom zase Balacenia."

"Ještě jednu věc, než odejdete," pronesla Balacenia. "Až budete mluvit se staršími, buďte velmi opatrní. Já a Vash jsme si nedali pozor a řekli jsme si pravými jmény. Kdyby se to dělo moc často, starší začnou něco tušit. Potřebujeme, aby byli klidní - a ospalí. Nechceme, aby věděli, že jsme vzhůru, nebo snad ano?"

Všichni souhlasili a pak se z neskutečného světa vytrátili.

Na obzoru na východě bylo nebe stále světlejší a Balacenia se toulala polární září. Pak se objevilo majestátné slunce a zbarvilo oblohu narůžovělým karmínem. Balaceniino srdce se naplnilo smutkem. Milovaná měla velké starosti a její bolest ztěžka dopadala na Eleriinu část Balaceniina vědomí.

Pak se objevilo něco v podstatě nemožného. Z vycházejícího slunce vystoupila ženská postava a objevila se na místě, které existovalo pouze ve spojené představivosti Balacenie a Vashe.

"To se ti opravdu povedlo, moje milá," řekla Balaceni zvučným, zvonivým hlasem.

Balacenia ten hlas okamžitě poznala a kupodivu ji vůbec nepřekvapilo, že se tu Ara objevila. Přišlo jí to nějak normální. Zdvořile na Omagovu krásnou ženu kývla.

"Chtěla jsem se tě na něco zeptat, Aro," začala, "a teď je na to možná správná chvíle i doba. Měla jsem takový neodbytný pocit, že už jsem tě někdy potkala. Ale to se nemohlo stát, že ne?"

"Ale ano," odpověděla Ara a něžně se usmála, "ale už je to velmi, velmi dávno - i pro tebe." Natáhla paže a Balacenia šla automaticky k ní.

"Vedeš si výborně, Balacenie," řekla Ara a pevně ji objala. "Trochu jsem pochybovala, jestli bude Dahlainův plán fungovat, ale vám se přechod podařil tak hladce, že když jste si uvědomili, kdo opravdu jste, nedali jste to ani náznakem najevo."

"Měla jsem prostě pocit, že Dahlainův plán nezašel dost daleko, Aro. Elerii to trápilo. Tohle byl vlastně nápad Eleriiny části mé osoby. Věděla, že ona a ostatní Snící budou potřebovat pomoc, proto mě zavolala." Balacenia se usmála.

"Nikdy předtím mě nikdo nebudil a její vzpomínky na dětství mi vhnaly slzy do očí."

"Dávej si pozor, když na tebe Eleria vybalí své kouzlo. Má s tebou hodně společného, ale také má své vlastní zvláštnosti. Možná za to může dětství strávené s delfíny. Zvykneš si na ni, ale bude to chvíli trvat. Mezitím dej pozor na Zelanu. Není ve své kůži."

"Ale bude to lepší, víd?" zeptala se Balacenia ustaraně.

"Tentokrát už asi ne, milá Balacenie. Chystá se na spánek a jde to trochu rychleji, než Dahlain očekával, ale s tím si poradím. Prozatím ji uklidňuj, hlídej ji a zbytek nech na mně. Teď jdi spát, dítě. Zítra je také den."

Balacenia se vzbudila a zjistila, že leží v Eleriině posteli.

Muž cti

1

Narasan se narodil v kasárnách, kde přebývala armáda jeho otce, byl tedy v armádě v jistém slova smyslu celý život a nikdy ho ani nenapadlo, že by se mohl stát třeba kupcem nebo úředníkem.

Vojenské ležení původně stálo na okraji Kaldacinu, hlavního města Trogitské říše, a rozkládalo se na ploše několika set akrů. Město však rostlo, postupně kasárny obklopilo a několik vysokých představitelů městské rady si měřilo pozemek hladovým pohledem, protože v něm viděli možný zdroj bohatství. Během posledních desetiletí dostávali Narasanovi předkové časté nabídky na odkoupení, ale tvrdošíjně odmítali o věci být jen diskutovat.

Otcovo vojenské ležení bylo samo o sobě městem s administrativními budovami, byty důstojníků, ubytovnami vojáků, zbrojnicemi a sklady roztroušenými mezi cvičišti, přehlídkovými plochami a cvičnými vzorky snad všech druhů terénů, se kterými by se armáda mohla při bojích v říši setkat. Od města ho oddělovaly vysoké masivní zdi a dobře střežené brány. Kamenné budovy uvnitř ležení byly všechny stejně velké, měly stejné bílé omítnuté zdi a červené taškové střechy, a všechno bylo rovné a hranaté a vyzařovalo takovou stálost, jaké neustále se měnící město za zdmi nemohlo nikdy dosáhnout. Narasan se jako dítě občas na město venku podíval, ale nepřipadalo mu, že by tam musel i chodit. Všechno, co potřeboval, měl uvnitř kasáren, proč by se tedy obtěžoval ven do města?

Uvnitř budov, kde bydlely rodiny důstojníků, byly hlídané herny pro děti, když však děti dosáhly určitého věku, nemohli si už chlapci hrát v jedné místnosti s dívkami. Důstojnické manželky to tak z nějakého důvodu chtěly.

Ze stejného důvodu byla venkovní hřiště pro děti vždycky oddělená od cvičišť pro vojáky. Matkám připadala mluva vojáků krajně nevhodná a udělaly všechno proto, aby své děti ochránily.

Narasan a jeho kamarádi trávili většinu času hraním na vojáky. Ozbrojili se dřevěnými meči a štíty a starí invalidní veteráni, kteří na ně dávali pozor, jim ochotně radili, jak pochodovat a jak se ohánět mečem, a přitom hlídali, aby se děti nezranily.

Narasanovými nejbližšími přáteli byli už od malička Gonda a Padan, synové nižších velitelů v otcově armádě. Gonda byl poněkud zavalitý a už jako dítě byl velmi šikovný s dřevěným mečem. Padan byl hubenější než Gonda a bavil se věcmi, které Narasanovi moc vtipné nepřipadaly. Narasan se poměrně záhy rozhodl, že by při hře na vojáky neměl příliš zdůrazňovat otcovu hodnost. Měl pocit, že mávat kamarádům před nosem tatínkovým postavením se naprosto nehodí, ba dokonce by to bylo nečestné.

Časem si Narasan uvědomil, že jejich hřiště ve stínu velké bílé obytné budovy pro důstojníky se příliš neliší od cvičišť pro opravdové vojáky. Děti vojáků si hrály na vojáky do doby, než byly dost staré, aby se mohly stát opravdovými vojáky.

Mladému Narasanovi to přišlo zcela normální.

"Táta mi neřekl, jak se to stalo, Narasane," řekl jednoho mrazivého rána na hřišti Gonda. "Říkal jen, že Padanova tátu během té poslední války na jihu zabili. Proto tu s námi Padan několik posledních dní nebyl."

Narasana to omráčilo. Věděl, že vojáky občas někdo v boji zabije, ale tohle bylo poprvé, co se něco takového stalo otci jednoho z jeho nejbližších přátel. "Co myslíš, že bychom Padanovi měli říct, až se vrátí?" zeptal se Gondy.

"Jak to mám vědět?" odpověděl Gonda.

"Možná bychom neměli prostě říkat nic," pravil Narasan váhavě.

"A mluvit třeba o počasí?"

"Nevím. Možná bychom si o tom měli promluvit s některým četařem. Ve válkách umírají lidé. O tom přece války jsou, ne? Jsem si jistý, že už se to někdy stalo, takže některý četař nám poradí, jak se s tím vyrovnat."

"Asi máš pravdu. Staří četaři vědí o válkách všechno. Až vyrosteme, možná se nám podaří najít způsob, jak tu armádu, která zabila Padanovi tátu, vyzvat k boji. Kdybychom je zadupali do země, Padanovi by se určitě udělalo líp, co myslíš?"

"Možná máš pravdu, Gondo," souhlasil Narasan. "Zjistím, které vojsko to udělalo, a až budeme velitelé, zaútočíme na ně." Zamžoural přes hřiště do dálky. "Neměli bychom o tom nikomu říkat. Mysleli by si, že chovat k někomu takovou zášť je nečestné."

"Ty pořád myslíš jen na jedno, Narasane," ohradil se Gonda. "Samozřejmě bychom měli být aspoň trochu čestní, ale když někdo ublíží jednomu z našich přátel, je čas vyhodit čest oknem a vyrovnat účty."

"Asi máš pravdu," souhlasil Narasan, "ale neřekl bych, že by bylo vhodné hned všem vyklopit, k čemu se chystáme."

"Ty budeš velitel, Narasane, takže to uděláme tak, jak říkáš."

"Před nějakými padesáti nebo šedesáti lety se armády rozhodly, že už nechť sloužit ani říši, ani tomu pitomému Palvanu - všem těm hrabatům a baronům, který jen mluvě a mluvě," vyprávěl chlapcům jednoho deštivého odpoledne, když bylo na hraní venku moc mokro, vrásčitý starý četař Wilmer. "Všecko to prej začalo tehdy, když Palvani dali svoje vymetený palice dohromady a rozhodli se, že my vojáci dostáváme zbytečně moc zaplacen. Tenkrát byl samozřejmě mír, takže vojáci neměli co na práci, jen si ležili meče a hráli kostky. Palvanům se to ani trochu nepasovalo, takže vojákům srazili plat na polovičku a pak, jak vyšlo najevo ještě později, se Palvani usnesli, že za svoje kecání nedostávají dost prašulů, takže se jedné noci zase sešli a pořádně si zvedli vejplaty - a drželi to pěkně pod pokličkou."

"Oni to takhle můžou dělat?" zeptal se mladý Padan. "Prostě sáhnout do pokladnice a vzít si peníze, kolik chtějí?"

"Rozhodně si mysleli, že můžou. Když se to dozvěděli velitelé, taky se sešli a rozhodli se, že pro takový drzgrešele pracovat nebudou, a prostě dali výpověď. Ale zůstali v barákách. Jasně že situace byla nějakou dobu trochu našponovaná, ale pak se pár vévodů a baronů z východních provincií rozhodlo, že už nechť bejt součástí říše, přestali platit daně, zavřeli hranice a pověřili každého výběrčího daní, kterež se jim dostal do pracek."

"Není to proti zákonu?" zeptal se Gonda.

Četař Wilmer se rozesmál. "Vždyť Palvanům nemělo žádnou armádu, chlapče," řekl. "Nikoho, koho by poslali do východních provincií, aby vévodům a baronům vysvětlil, že porušili zákon. Palvani začali okamžitě řečnit a psát rozkazy armádě, aby utíkala na východ a vévodům a baronům nakopala zadky, aby začali zase platit daně, ale velitelé těm náfukům řekli, kam si maj svoje rozkazy strčit, a zůstali sedět hezky na místě a čekali."

Narasan a ostatní chlapci se zasmáli.

"No, a tak," pokračoval četař, "netrvalo pitomcům z Palvana moc dlouho, než jim došlo, odkud vítr vane, a tak šli sem do kasáren a vojákům řekli, že jim moc rádi dají stejnej plat jako předtím, ale vojáci řekli, že nemaj zájem. Pak řekli, že to bude stát dvakrát tolik, aby vůbec zvedli zadky ze seslí. Řeknu vám, nikdy jste neslyšeli tolik křiku a řevu! Palvani skákali až ke stropu a vyhrožovali a snažili se armádu přinutit poslechnout napsaný rozkazy a tak všelijak podobně, ale vojáci jednoduše zavřeli brány a ani neodpovídali, když na ně Palvani začali bušit."

"To vypadá na čisté vítězství pro vás, četaři," prohlásil Gonda.

"Bylo to ještě lepší, chlapče," pravil četař, opřel se v křesle a dlouze se napil piva z korbele. "Palvani se vrátili do svých nařinčanejch sněmoven a celej tejden řečnili jeden přes druhýho. Pak se ke vzbouřeným provinciím přidaly další dvě a ti pitomci se slámou v hlavách se najednou probrali. Kdyby to tak šlo dál, během měsíce by bylo po říši. Všichni se hned rozběhli ke kasárnám a prosili naše velitele, že prej jim zaplatí, co chtěj, ale velitelé jim hned odpověděli: "Nikam nepůjdem, dokud neuvidíme peníze." Znova spousta křiku, ale Palvani už věděli, že velitelé myslí svoje slova vážně, takže se konečně vzdali, zaplatili a byl konec."

"A jak dopadla válka, četaři?" zeptal se Narasan zvědavě.

Četař Wilmer si odfrkl. "To ani válka nebyla. Když vévodové a baroni z východu viděli deset armád pochodujících přímo na ně, na místě se otočili na záda a zatřepali nožičkami." Starý četař se znovu napil piva a rozhlédl se po chlapcích shromážděných před ním. Venku dul vítr a do oken bušil déšť. "Až vás začnou vzdělávat, nejspíš vám řeknou úplně jinou verzi," pravil vážně a opustil dokonce svůj obvyklý způsob mluvy, "ale to, co jsem vám teď vyprávěl, se opravdu stalo. Můj četař mi o tom pověděl, když jsem byl stejně starý jako vy, on byl ovšem přímo u toho. Učitelé se čas od času pokusí minulost trochu pročistit, ale skutečné události bývají mnohem ošklivější a nepříjemnější. Skutečný svět není tak hezký, jak by ho někteří lidé chtěli mít, nenechte si proto namluvit všechno, co vám budou vaši vznešení učitelé vykládat, aniž byste tomu sami nevěnovali pečlivý pohled."

Narasan si radu zapamatoval, přetáhl si přes hlavu kapuci a vydal se domů.

Narasanovi se doneslo, že někteří velitelé žijí v palácích a předstírají, že jsou vznešeného původu, ale Narasanův otec to odsuzoval, protože to bylo nečestné.

Narasanův otec byl hubený, ale svalnatý, a bylo mu něco málo přes čtyřicet let. Břemeno velení na něj těžce doléhalo a lesklé černé vlasy měl na spáncích stříbrně prokvetlé. Velení armády obnášelo hodně práce, ale přesto si otec na Narasana vždycky udělal čas, když za ním syn přišel s otázkami.

Když Narasan přišel domů, šel za otcem do jeho studovny plné knih. Příběh četaře Wilmera ho trápil, protože teď viděl svou nadcházející vojenskou kariéru v jiném světle. "Máš na mě chvilku, tati?" zeptal se.

"Něco tě trápí, chlapče?" odpověděl otec a odložil dokument, který si četl. "Co se stalo?"

"Když začalo dnes odpoledne pršet, náš instruktor nás vzal do společenské místnosti, abychom nezmokli, a tam seděl četař Wilmer. Mimochodem, on někdy mluví opravdu legračně..."

Narasanův otec se pousmál. "To je taková jeho póza, chlapče. Mluví tak, aby upoutal pozornost. Předpokládám, že vám vyprávěl příběh o původu naší armády."

"Jak to víš, tati?"

"Vypráví ten příběh našim dětem už hodně dlouho. Každý chlapec dříve nebo později vyslechne Wilmerovo vyprávění o tom, odkud jsme se kdysi dávno vzali."

"Myslel jsem, že si to vymýšlí."

"Nevymýšlí, Narasane. Wilmerova verze je velmi blízká tomu, co se opravdu stalo. Tehdy byly armády pod velením vlády říše a oddělily se během sporu s Palvanem o výši platu vojáků bez důstojnických hodností. Protože chceme, aby naši synové věděli, jak se to stalo, pouštíme na ně Wilmera." Opřel se v křesle a světlo svíčky na stole se dotklo jeho stříbrných vlasů. "Každý člen našeho rádobý vznešeného Palvana má svou vlastní představu, jak by měla vláda utrácet peníze, a plat pro armádu je většinou až na spodním okraji seznamu."

"To není moc fér."

"Palvanum slovu fér nikdy nerozumělo, Narasane. Když nastane válka, Palvani vedou plamenné řeči o odvaze trogitských vojáků, ale jakmile se vrátí mír, nejraději by o nás nepřemýšleli. Proto jsme to také vzali do vlastních rukou. A to je pointa příběhu četaře Wilmera."

Narasan se náhle rozhodl vytáhnout téma, které ho trápilo už několik měsíců. "Nechtěl jsem o tom nikomu říkat, tati, ale když minulou zimu v bitvě zabili Padanova táta, mluvili jsme s Gondou a napadlo nás, že bychom jednoho dne mohli najít vojsko, které ho zabilo, a vyrovnat účet. Dělá mi to ale starosti. Bylo by to čestné? Když je válka, vojáci umírají, a přišlo mi, že chovat k někomu takovou zášť by nebylo dobré."

Otec zavrtěl hlavou. "Voják by měl být především věrný svým druhů. To je počátek cti, chlapče. Sam čekám na příležitost, jak se vojsku, které zabilo otce tvého přítele, pomstít."

"Chcete jim nakopat zadek?" zeptal se Narasan dychtivě.

"Koukám, že jsi četaře Wilmera poslouchal velmi pečlivě, synu," zazubil se Narasanův otec. "Přesně tak. Chci jim nakopat zadek. Nakopu jim ho tak tvrdě, že ještě jejich vnukové utečou a schovají se pokaždé, když někdo vysloví mé jméno. Sice mi to pokazí pověst u některých členů Palvana, protože ta armáda je jejich oblíbená, ale to nevádí."

"Copak nejsou ve vládě nějakí čestní muži, tati?"

"Čest a vláda jsou slova, která se nemohou objevit ve stejné větě, Narasane. Jsou to čisté opaky."

"Pak jsem rád, že budu v armádě, až vyrostu," prohlásil Narasan. "Podle toho, co jsem tu poslední dobou slyšel, jsme jediní čestní lidé v celé říši."

"Vypadá to tak," souhlasil otec s hořkým úsměvem.

Asi tak o rok později začali Narasan, Gonda a Padan dostávat formálnější vzdělání a jejich učitelé byli samozřejmě profesionální vojáci. "Nikam nepůjdeme, dokud neuvidíme peníze," zaznělo snad na každé vyučovací hodině.

Padan, který měl poněkud zvrácený smysl pro humor, často navrhoval, že by to bylo dobré heslo, které by se mohlo přidat na zástavu. Narasana to trochu polekalo, protože se mu zdálo, že se učitelé nad Padanovým přihlouplým návrhem vážně zamysleli.

Teoretické předměty byly velice nudné a chlapci z Narasanovy třídy dávali přednost tréninku na cvičišti. Ocelové meče byly těžší než dřevěné hračky z dětství a všem chvíli trvalo, než jim zesílily svaly. Tehdy býval základním kamenem trogitské taktiky válečný šik a chlapci strávili hodiny zvykáním na pochodování v jednotném útvaru s navzájem se překrývajícími štíty a napřaženými kopími. Základem šiku byla jednotnost, takže cvičitel neustále křičel: "Jednotně! Jednotně!", až to Narasana unavovalo. Brzy si všimnul, že když vystrčí svůj štít byt' jen o kousíček z řady, četař začne ječet z plných plic.

Zanedlouho po Narasanových osmých narozeninách byla otcova armáda najata, aby potlačila povstání otroků v jedné z provincií na západě říše. Narasanův otec nikdy nic neřekl, ale Narasan ho podezříval, že otroctví neschvaluje.

Narasan nikdy žádného otroka neviděl, ale říkalo se, že nejeden voják z otcovy armády je bývalý otrok. Když se u brány kasáren objevil mladý muž a prohlásil, že by se chtěl stát vojákem, nikdo mu nekladl moc otázek. Také se říkalo, že hodně vojáků se před vstupem do armády podílelo na různých nekalých činnostech, ale ani těch se nikdo na nic neptal.

Když válka na západě skončila a vojsko se vracelo domů, pochodoval v čele Narasanův strýc Kalan. Narasanovi najednou přeběhl mráz po zádech.

"Byla to jedna z těch zvláštních věcí, které by se neměly stávat," vyprávěl Kalan toho večera smutně Narasanovi a jeho matce. "Uprchlý otrok našel zlomené kopí. Když jsme pochodovali do kopce, vůbec jsme netušili, že se schovává v křoví. Jakmile nás spatřil, vyskočil, hodil kopí směrem k nám a pak utekl jako vyplašený králik. Pochybuju, že vůbec

někdy držel kopí v ruce, ale ten zatracený krám trefil mého bratra přímo do krku, takže v podstatě na místě zemřel. Troufám si říct, že by ten parchant mohl házet kopím ještě tisíckrát, ale znova už by se mu to nikdy nepodařilo."

"Pronásledovali jste toho otroka?" zeptala se Narasanova matka vyčerpaně.

"Samozřejmě," přikývl Kalan zachmuřeně. "Trvalo velmi dlouho, než zemřel."

"Aspoň něco," řekla Narasanova matka.

"Je to chabá útěcha," omlouval se Kalan, "ale nic jiného jsem udělat nemohl. Po té události jsme povstání rychle potlačili. Muži byli z toho, co se stalo tvému manželovi, velmi nešťastní, takže udělali odstrašující příklad z každého otroka, který se jim dostal do rukou. Jsem si jistý, že otrokáři budou muset několik let pracovat na polích sami, protože jsme jim moc živých otroků nevrátili."

"To je špatné," odpověděla Narasanova matka. Pak utekla z místnosti a Narasan slyšel z vedlejšího pokoje její žalostný nářek.

* * *

Během následujících dnů a týdnů byla Narasanova matka stále rozrušenější. Narasan se bez velkého úspěchu potýkal s vlastním smutkem. V nejhorších chvílích mu pomohl strýc Kalan. Když se Narasanovy myšlenky vrátily trochu do normálu, uvědomil si, že matka už se nechová rozumně. Pomátla se žalem. Tehdy se Narasan rozhodl, že se nikdy neožení. Život vojáka mohl skončit velmi náhle, ale žal vojákovy ženy mohl očividně trvat navěky. Kromě toho Narasan dobře věděl, že správný voják je stejně ženatý s armádou.

Strýc Kalan převzal po bratrovi velení i péči o synovce.

Když bylo Narasanovi dvanáct, stal se z něj podle zvyku kadet stejně jako jiní chlapci jeho věku žijící od malička v armádě; čekal ho výcvik, který ho měl připravit na důstojnický post. Z Narasana byl výborný kadet, a jakmile oslavil patnácté narozeniny, byla mu nabídnuta hodnost velmi nízkého důstojníka ve strýcově vojsku.

Než dosáhl věku dvaceti let, prošel několika válkami a jasně se ukázalo, že to dotáhne daleko a bude postupovat rychle - samozřejmě za předpokladu, že se vyšších hodností dožije.

Ve třiceti pěti letech dosáhl hodnosti druhého velitele a jeho kamarádi z dětství, Gonda a Padan, na tom nebyli o moc hůř. Všichni tři sloužili dobře, velitel Kalan byl s nimi velmi spokojený. Narasan si dobře uvědomoval, že strýc jeho postup pečlivě sleduje, proto ho nepřekvapilo, když mu, jako překvapení na závěr oslavy Narasanových čtyřicátin v důstojnickém klubu, oznámil, že odchází na odpočinek a chce, aby ho Narasan nahradil.

"Nejsem ještě připravený velet, Kalane," protestoval Narasan.

"Tak se rychle připrav," prohlásil strýc, "protože ať se ti to líbí nebo ne, až zítra vyjde slunce, budeš velitelem."

"Kde chceš trávit důchod, Kalane?" zeptal se Gonda.

"Říkal jsem si, že nejdřív se pořádně vyspím," odpověděl Kalan. "Protože už nebudu voják, nebudu muset poprvé po čtyřiceti letech vstávat za úsvitu. Řekl bych, že v poledne by to mohlo být tak akorát. Pak se trochu najím, zase si vlezu do postele a zůstanu tam do večere."

"Jsi krutý člověk, veliteli," nařkl ho Padan. "My budeme muset pořád vstávat brzo ráno, zatímco zdi tvojí ložnice se budou celé dopoledne otřásat tvým chrápáním."

Velitel Kalan se na něj zazubil. "Když vím, že vy ostatní pořád musíte vstávat se sluncem, o to lépe se mi bude spát. Padane."

Narasan se na dráhu velitele připravoval už od dětství, a přestože měl pocit, že jeho povýšení přišlo trochu předčasně, cítil se v nové roli jako ve svých botách.

Po několika menších bitvách jeho reputace vzrostla a ostatní velitelé vyhlásili, že pokud budou muset bojovat s "tím chlapíkem Narasanem", očekávají dvojité žold.

I když se najímatel nepřátelské armády pokusil Narasanovu přítomnost na bitevním poli zatajit, velitelé vyslali zvědy, aby se ujistili, že Narasan opravdu není nikde v okolí. Pakliže byl, okamžitě se vzdali.

Tak bylo dosaženo mnoha snadných vítězství.

Jedna z nejdůležitějších povinností armádního velitele je vybrat si muže, který ho nahradí, pokud by byl zabit v akci. Narasan už měl kandidáta zvoleného - i když jeho mladý synovec ještě neobdržel důstojnickou hodnost. Přestože si to opravdu nerad přiznával, musel Narasan konstatovat, že jeho synovec Astal je nejméně dvakrát tak nadanější než on sám. Pokud přežije své první války, patrně se mu podaří sjednotit roztržštěné říšské armády a změnit chod dějin.

Současná říšská vláda byla tak zkorumpovaná, až se Narasan skoro styděl za to, že je Trogita. Silná armáda by mohla Palvanu nacpat do chřtánů slušnost i přes jejich odpor a postavit vysokou zeď mezi chamtivou církev a vládu. Šikovný velitel by dokázal všechny postavit do latě během chvíle. "Možná bych se dokonce mohl objevit v dějepisných knihách jako muž, který zorganizoval záchranu říše," přemítal Narasan. "Bůh je mi svědkem, že dřív nebo později to někdo udělat musí."

2

"Zaplatím deset tisíc zlatých korun, veliteli Narasane," prohlásil vévoda z Bergalty. "Pouhá vaše pověst by mohla problém během chvíle vyřešit."

"To je velkorysá nabídka, Vaše Milosti," odpověděl Narasan a zadíval se přes cvičiště uprostřed areálu. "Stojí vám to baronství vůbec za to?"

"Ve skutečnosti ani ne. Dělá to hlavně proto, že už je opravdu na čase ukázat vévodovi z Tashanu, zač je toho loket.

Ten pitomec si myslí, že si může dělat, co chce. Když starý baron Forlen zemřel bez dědice, Tashan beze studu vyhlásil, že jeho panství anektuje jako protektorát, což mi moc nesedlo. Kromě toho to baronství vždycky sloužilo jako nárazník mezi mým a jeho vévodstvím. Když si to nechám líbit, usadí se mi přímo za východní hranici."

Narasan si musel nerad přiznat, že jeho pověst přitahuje víc a víc podobných nepatrných sporů. Pokrčil rameny. Tentokrát bude nejspíš stačit jen klidný pochod směrem k dotyčnému území a pak trochu natrhnout svaly, a vévoda Tashanský bude ochoten vyjednávat. Odměna byla štedrá a na krveprolití to nevypadalo, Narasan tedy vévodovu nabídku přijal.

Tím hlavním důvodem, proč velitel Narasan nabídku přijal, však byla čerstvá důstojnická hodnost jeho nadaného synovce Astala, který se stal nejnižším důstojníkem v deváté kohortě. Lehká bitva bez většího nebezpečí se pro něj hodila jako první boj. Astal samozřejmě nebyl jediný čerstvě povýšený kadet, takže rozhodnutí přijmout vévodovu nabídku poslouží ještě několika dalším novým důstojníkům. Narasan si všiml, že Astalovým nejbližším přítelem je vzdělaný mladý Keselo, který nebyl očividně o nic horší než sám Astal. Pak tu byl další nový důstojník, který před sebou ovšem neměl moc dobré vyhlídky. Jmenoval se Jalkan a býval knězem amarské církve. Už to by samo o sobě stačilo k jeho odmítnutí. Říše byla sice zkorumpovaná, ale amarská církev dovedla korupci až na hranici možností. Ihned poté, co Narasan souhlasil s Jalkanovým přijetím, svého rozhodnutí litoval. Jalkan byl líný, neuvěřitelně hloupý, arogantní a zbytečně krutý k mužům, kteří pod ním sloužili.

Když Jalkan udělal pár prvních hrubých chyb, začal si Narasan psát seznam. Byl si jistý, že neuplyne mnoho času a seznam se hodí. Jalkan byl očividně přesvědčen, že peníze, které za hodnost zaplatil, mu zaručují místo. Narasan se nemohl dočkat dne, kdy bude moci Jalkana vyvést z omylu.

Po krátké poradě ve štábu vyrazila Narasanova armáda na pochod na jih k vévodství Bergaltskému. Šlo se jim dobře, bylo pozdní léto a tím pádem velmi příjemné počasí. Na polích pracovali otroci a propůjčovali tak pochodu atmosféru výletu na venkově.

Armáda byla kousek od severní hranice Bergalty, bylo poledne a svítilo slunce. Druhý velitel Gonda se vrátil z průzkumné výpravy na jih. "Asi tak půl dne odsud je hřeben," oznámil. "Cesta jím prochází poměrně úzkým průsmykem. Měli bychom se na noc utábořit, než tam dorazíme - jen pro jistotu. Neviděli jsme po nepřátelské armádě sice žádné stopy, ale proč to pokoušet? Stejně cesta začíná stoupat a půjde se nám lépe, když si předtím odpočineme." "Uděláme to tak, Gondo," souhlasil Narasan. "Udělal bys pro mě něco a promluvil si s Morgasem z deváté kohorty? Řekni mu, ať nechá Astala jít v čele, aby si trochu podpořil ego. Zdá se mi, že je občas trochu nesvůj. Když ho postavíme dopředu, bude se jistě cítit důležitě."

"To zní povědomě, Narasane," zazubil se Gonda. "Tvůj strýc Kalan tě taky strkal dopředu skoro na každém pochodu."

"A fungovalo to dobře, Gondo - když něco funguje, nemá smysl to měnit."

Jako vždycky probudil Narasanovu armádu při východu slunce zvuk rohu. Ihned po snídani vojáci sbalili tábor a vyrazili k průsmyku.

Hřeben se nedal považovat přímo za horský, byl to spíš řetěz relativně mírných kopců, zvedajících se z nížiny jižního konce říše. Půda tu byla kamenitá a místní šlechta se rozhodla, že snažit se na ní něco pěstovat by byla ztráta času a námahy, na kopcích proto rostlo husté houští a nízké silné stromy.

Narasanův synovec Astal pochodoval v čele deváté kohorty po svahu k úzkému průsmyku na vrcholku hřebenu.

Vlajkonoš se zástavou šel, jak bylo zvykem, hned za ním. Pověst armády nepřítele znervózňovala, Narasan proto dbal, aby byla zástava vždy vidět, aby se předešlo zbytečným nedorozuměním.

Gonda šel vedle velitele Narasana a podával mu informace o terénu.

"Jak úzký je průsmyk?" zeptal se ho Narasan.

"Docela dost, Narasane," řekl Gonda. "Asi tak patnáct mužů. Kdyby šlo o vážnější bitvu, doporučil bych se mu vyhnout, ale v takovéhle situaci je to v pořádku. Astal bude muset rozpustit formaci, aby kohorta prošla. Nesnáším tahle úzká místa. Nejspíš nám to bude trvat až do půlnoci, než se všichni dostanou na druhou stranu."

"Rozšiřuje se cesta za průsmykem?"

"Ne o moc. Je jedině dobře, že vévoda Tashan nemá velkou armádu. Kdyby proti nám stálo zkušené vojsko, průsmyk by nám pěkně zavařil."

Narasan si zastínil oči proti vycházejícímu slunci a zaměřoval se na průsmyk. Ranní obloha byla čistě modrá, bez jediného mráčku a husté křoví na strmém svahu hřebenu vypadalo skoro jako zelený koberec. Bylo opravdu krásně.

Astal poblíž průsmyku kázal zastavit a strohým vojenským tónem vydal rozkaz přestavět formaci. Vojáci se seřadili do řad po deseti, Astal se postavil do čela a zavelel k pochodu.

Narasan pocítil hrdost na svou rodinu. Astal se choval přesně tak, jak se měl chovat, a jeho vojáci vzorně pochodovali pod rudou a zlatou zástavou.

"Bude trvat celý den a půlku noci, než se dostaneme do otevřenějšího prostoru, Narasane," řekl Gonda. "Průsmyk není strmý, ale ta úžina nás dost zdrží." Rázně si projel rukou ustupující vlasy.

"Nemáme na druhé straně sjednanou žádnou schůzku, Gondo," připomněl příteli Padan. "Až tam budeme, tak tam budeme."

"Já vím," děl Gonda, "jen se mi nelíbí, že jsme tak roztažení. Kdyby nás někdo přepadl, mohly by z toho být docela potíže. Nemám rád hory."

Padan pokrčil rameny. "Tak proč nejdeš nahoru a nepřikážeš jim, ať si lehnou? Asi by tě neposlouchaly, ale aspoň budeš mít co dělat a nebudeš tu postávat a stěžovat si na každý kopeček."

"Velice vtipné, Padane," zavrčel Gonda. "Ha, ha, ha."

"Měl bys na tom smích trochu zapracovat, Gondo," škádlil ho Padan. "Nebyl moc přesvědčivý."

Únavný pochod skrz úzký průsmyk pokračoval a když slunce konečně vystoupalo na místo, kde se zdržovalo uprostřed dopoledne, prošla dvanáctá kohorta přes vrchol.

Pak se najednou zpoza průsmyku ozval velký rámus a Narasan vyskočil. "Zjisti, co se děje!" křikl na Gondu.

"Hned to bude!" odpověděl Gonda stručně a co nejrychleji utíkal po úzké cestě k průsmyku. Když byl asi tak v půli cesty, potkal posla. Chvilí spolu mluvili, pak se Gonda otočil a s květnatými kletbami na rtech běžel zpátky dolů.

"Špatné zprávy, Narasane!" křikl. "Na druhé straně je nepřítel a napadá naše lidi!"

"Rozprostit!" štěkl Narasan na vojáky. "Nevšímejte si cesty! Pohyb!"

Armáda se rozprostřela a vyšplhala po stranách průsmyku, ale než se její hlavní část dostala do půlky svahu, na hřebenu na obou stranách se objevilo nečekané množství dobře ozbrojených vojáků.

"Budou to tak tři armády, Narasane," hlásil Padan. "Nemáme šanci prorazit."

"Máme na druhé straně dvanáct kohort, Padane!"

"Neřekl bych," odpověděl Padan stroze. "Neslyším odtamtud žádný hluk, což znamená, že všechny kohorty padly."

Zadíval se k hřebeni. "Ty zástavy tam nahoře vypadají povědomě, že?" procedil mezi zaťatými zuby. "Ta zelená patří Galdanově armádě a ta modrá vypadá jako Forgakova. Třetí nepoznávám."

"Tenkla," řekl Narasan stručně.

"Viš, co je zajímavé? Tyhle tři armády jsme minulý rok porazili a vypadá to, že se rozhodli pomstít. Zřejmě pracují za nízký žold, stačí jim příležitost dostat se nám na kobytku. Máme pokračovat v útoku?"

Narasan bezmocně zaťal pěsti. "Ne," odpověděl příškrčeným hlasem. "Nemá to smysl. Už jsme přišli o dvanáct kohort. Tahle pitomá válka za to nestála. Zatrub k ústupu, Padane. Vypadneme odsud, dokud ještě můžeme."

Narasan vedl armádu pryč a smutek rázně odhodil po cestě. Jeho muži byli rozhodnutím ustoupit velmi zklamaní.

Všichni měli ve ztracených kohortách spoustu přátel a touha po pomstě nad nimi visela celou cestu do Kaldacinu.

Narasan už v předchozích válkách přišel o přátele a členy rodiny a byl si jistý, že časem dokáže na událost zapomenout a žít normálně dál. Tentokrát však byl žal mnohem palčivější, protože Narasan cítil, že Astalova smrt je jeho vina.

Kdyby ho nepostavil do čela kohorty, byl by chlapec ještě naživu. Za normálních okolností by devátá kohorta nešla průsmykem jako první. Narasan si uvědomil, že mnohá jeho rozhodnutí byla ovlivněna jeho vlastní ješitností - Astal pro něj byl něco jako syn, a proto ho strkal do situací, na které nemohl být připravený, jen aby si vylepšil mínění o sobě. Ta skutečnost se do Narasana zařezávala jako velmi ostrý nůž.

"Ani za nic!" řekl Narasan bledému Gondovi. "Prostě ji dejte do vhodné rakve a pohřbete ji na vojenském hřbitově. Nechci nic vidět!"

"Napadlo mě, že to tak budeš cítit, Narasane," procedil Gonda mezi zaťatými zuby, "ale bylo mou povinností se tě zeptat. Na světlo začínají vycházet zajímavé věci. Věděl jsi, že vévoda Bergaltský je příbuzný adnariho Estarga?"

"Nevěděl, jak jsi na to přišel?"

"Zjistil to mladý Keselo. Řekl mi, že adnari Estarg a vévoda Bergaltský jsou bratřenci, a byl to jeden z vévodových sluhů, kdo sem Astalovu hlavu přinesl. Jestli si dobře vzpomínám, Estarg byl na tebe hodně našťavaný, když jsi odmítl bojovat s vojsky z jihu, která sem doprovodila Udara a pomohla mu na trůn naose. Naše porážka smrdí zásahem církve. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že peníze na žold těch bastardů pocházely z pokladnice řádu a že to celé byla jen past."

"A já jsem byl dost pitomý na to, abych do ní šlápl," dodal Narasan zachmuřeně.

"Nesypej si popel na hlavu, příteli," pokusil se ho utěšit Gonda. "Sice teď nejspíš oslavují, ale oslava určitě nebude trvat dlouho."

"Nemáme na to, abychom ji přerušili, Gondo. Oklamali nás a zabili spoustu našich mužů."

"Asi se ti to nebude líbit, ale nedávno jsme s Padanem mluvili s pár lidmi, o kterých jsi možná slyšel. Specializují se na dodávání čestných hostů na pohřby. Nebude to dlouho trvat a tři armády nebudou mít velitele a dva vévodské trůny zůstanou prázdné."

"To není moc čestné, Gondo."

"To je škoda, Narasane. Jejich plán měl rozhodně do čestného daleko a jestli chtějí hrát s takovými pravidly, rádi jejich hru ještě vylepšíme." Gonda se na velitele nevesele zašklebil. "Jestli chceš, můžeme jim na pohřeb poslat květiny. Na pobřeží u Castana roste rostlina, která strašlivě smrdí. Aspoň bychom jim dali jasně najevo, co si o nich myslíme."

"Umíš být pěkně hnusný, Gondo."

"Vím. Je to moje slabá stránka."

Spokojenost s přítelovým chytrým plánem nevydržela Narasanovi dlouho. Ani pomsta nemohla zastřít tvrdá fakta o katastrofální porážce. Narasan zčásti přijal vévodovu nabídku proto, aby postavil synovce při pochodu do čela vojska. Původně se mu zdálo, že tímto způsobem podpoří Astalovo sebevědomí, ale čím dál víc si uvědomoval, že rozhodnutí vzešlo z jeho ješitnosti. Kvůli hloupé pýše vystavil Astala smrtelnému nebezpečí. Žal se vrátil a tentokrát mu dělala společnost notná dávka hanby. Jeho hloupé rozhodnutí zabilo Astala a dvanáct kohort, a této bolestivé pravdě se nemohl žádným způsobem vyhnout. Očividně nemohl dál setrvávat na velitelském postu.

A tak jednoho kalného zimního rána zlomil svůj meč přes koleno jako suchou třísku, oblékl se do nejotranějších hadrů, které našel, a začal se živit žebráním v odlehlé čtvrti Kaldacinu.

Během žebrání měl Narasan spoustu času na přemýšlení. Jeho hloupá rozhodnutí z poslední války byla příznakem všeobecného rozkladu trogitské společnosti. Vládu převzaly pýcha a chamtivost, zatímco čest se vytratila. Narasan to pokládal za jasné znamení úpadku a brzkého konce celého světa.

Kupodivu ho tato myšlenka uklidňovala. Pokud opravdu žil v posledních dnech světa, jeho smutek a hanba už nebudou trvat dlouho a pak ho čeká nekonečný odpočinek.

3

Kolem Narasanova místa několikrát přešel pohledný mladý cizinec. Tvářil se stále nervózněji, což připadalo Narasanovi zajímavé. Jednoho bouřlivého zimního dne se cizince konečně zeptal, co ho trápí.

"Chtěl jsem mluvit s někým, kdo by mi mohl půjčit armádu, ale nikdo se o tom nechce ani bavit."

"Mluvil jsi přímo s vojáky?"

"Myslel jsem, že se to nesmí."

Narasan se zasmál. Mladík byl beznadějně naivní, ale upřímný. Narasan mu vysvětlil, jak se věci mají, a pak se ho zeptal, na co armádu potřebuje.

"U nás doma se něco chystá a budeme co nevidět potřebovat zkušené vojáky, aby nám s tím pomohli."

Narasana napadlo, že válka kdesi za hranicemi říše by mohla být docela zajímavá. Díky nedávným událostem se války doma v říši staly velmi nepříjemné.

Pak se v ulici objevil Keselo a opět se pokusil Narasana přesvědčit, aby se vrátil k vojsku. Narasan samozřejmě odmítl a poslal mladého důstojníka zpátky.

"Je to hodný kluk," řekl cizinci, "a jednou z něj něco bude, jestli se toho dožije." Vzpomněl si, že velmi často to samé říkal o synovci, a opět ho přepadl smutek, aby ho potrápil.

Mladý cizinec se jmenoval Veltan a byl poměrně pozorný - hned si všiml, že Narasana něco trápí. Narasan, aniž by pořádně věděl proč, mu stručně vysvětlil, proč se rozhodl vzdát vojenské kariéry. "Čas se stejně rychle naplňuje a za chvíli už bude jedno, co dělám," svěřil se zachmuřeně. "Blíží se konec světa."

"Vidíš něco, čeho si všiml jen málokdo," konstatoval Veltan, "ale nezašel jsi dost daleko. Svět se blíží ke konci jednoho cyklu, ale čas bude trvat dál. Nezoufej, Narasane. Čas nemá konec - vlastně ani začátek."

Narasana to naplnilo posvátnou úctou. Ten příjemný mladík z ciziny nebyl tím, čím se zdál být, rozuměl věcem do takové hloubky, že si to Narasan nedokázal ani představit.

"Potřebuju tvoji armádu, veliteli Narasane," rozhodl, "a zaplatím za ni zlatem. Když všechno půjde dobře, vyhrajeme, a o vítězství jde především, ve válce i v kostkách."

"Máš k věcem praktický přístup," souhlasil Narasan a jeho nesnesitelný žal a zahanbení se pomalu vytrácely. Vstal.

"Vypadá to, že dovolená je u konce," prohlásil. "Nebylo špatné tu sedět a nemuset nic dělat, ale rád se zase vrátím do práce."

Myšlenka na válku za hranicemi říše některé z Narasanových důstojníků poněkud rozrušila, ale Narasan ji jediné vítal. V říši ho pronásledovalo příliš mnoho bolestných vzpomínek, proto byl více než ochotný vyrazit někam daleko.

Protože cíl ležel severním směrem, bylo logické vyrazit z přístavu Castano. Když Veltan odešel, Narasan se rozhodl vyslat jako předvoj Gondu, který z Castana pocházel, aby najal loď na přepravu vojska do Veltanovy domoviny.

Pár dní poté, co Narasanova armáda dorazila do Castana, vplul do přístavu Veltan na malé chatrné rybářské loďce a ukázal omráčenému veliteli deset cihel ryziho zlata. Narasan nikdy předtím zlaté cihly neviděl, ale musel připustit, že jsou opravdu hezké.

Veltan byl poměrně netrpělivý a trval na tom, aby s ním Narasan na jeho šalupě hned vyplul na sever do Dhrallu, aby mohli s maagským pirátem Sorganem Háknosem dohodnout strategii pro společnou bitvu o panství Veltanovy sestry. Narasanovi to nepřipadalo příliš moudré. Už o maagských pirátech něco slyšel, ale nikdy žádného nepotkal. V popisech, které se mu donesly, se často objevovalo spojení vyjící barbaři, a slova barbar a strategie se k sobě podle Narasana vůbec nehodila.

V přístavu u Lattaše kotvila velká flotila úzkých lodí a Narasan ihned pochopil, jakou výhodu by piráti měli, kdyby potkali široká a těžká trogitská plavidla. Maagské loď byly stavěné tak, aby byly rychlé, ne aby se do nich vešlo hodně nákladu.

Veltan přistál u břehu a vedl Narasana ke kulatému kopci na jihu vesnice. Prošli provizorním přístřeškem, pod kterým houf statných Maagů bušil do červena rozžhaveného železa, a pak se přidali k několika v kůži oblečeným domorodcům, čekajícím na ně u vchodu do jeskyně.

Vstoupili do dlouhé chodby, která ústila do velkého domu, osvětleného ohněm z ohniště uprostřed. Pak Veltan představil Narasana své sestře Zelaně, která byla tou nejkrásnější ženou, jakou kdy Narasan viděl, a také malé holčičce, pravděpodobně dceři paní Zelany.

V jeskyni byli ještě další lidé, ale Narasana zajímal především Háknos.

"Měl by za chvíli dorazit, veliteli Narasane," ujistila ho Zelana.

Pak dovnitř vešel maličký Maag Králík a za ním obrovský chlap se zahnutým nosem. Narasanovi bylo okamžitě jasné, jak pirát přišel ke jménu Háknos.

Veltan je představil a Háknos se k Narasanovu údivu otevřeně přiznal, že si vydělával na živobytí jako pirát. Tím v Narasanových očích stoupl. Jakkoli se to zdálo být nemožné, vypadalo to, že Háknos má smysl pro čest. Možná si nakonec budou docela rozumět.

"Opravdu zvláštní," zamumlal si Narasan pro sebe.

Narasan se Sorganem strávili spoustu času nad Veltanovým náčrtkem strže ležící nad osadou Lattaš, ale když ho ukázali domorodci Rudé bradě, zavrhl ji jako nepřesnou a nedostatečně detailní. Pak malý Maag Králík navrhl, že by

mohli vyrobit prostorovou mapu. Na Narasana udělala jeho genialita velký dojem a bolestně si uvědomil, že kdyby měl takovou mapu před onou osudnou bitvou na jihu říše, možná by Astal ještě žil.

Když se s Háknosem poznali trochu blíž, často odbíhali od pravého účelu denních schůzek v Zelanině jeskyni ke vzpomínkám na minulé bitvy. Narasan si už kdysi všiml, že válečné historky muže sbližují, a vzhledem k současné situaci mohly být chlapské rozhovory ještě důležitější než plánování strategie. Jakkoli se to zdálo být divné, Narasan začínal mít necivilizovaného piráta docela rád.

Počasi se po několika dnech zlepšilo a jednoho odpoledne vplula do přístavu flotila s Narasanovým vojskem. Narasan se vydal na pobřeží, aby si s muži promluvil.

Když představil své důstojníky Maagům, tvářily se obě strany poněkud ostražitě. Sorgan moudře navrhl, aby každá armáda raději stoupala po své straně úbočí, až skončí každoroční povodeň a dojde na pochod strží.

Pak je jednoho klidného, zataženého dne paní Zelana zavolala do jeskyně, aby je informovala o nepříteli, proti kterému budou bojovat. Dlouhý luk s sebou přivedl starého domorodce, který se jmenoval Ten, který uzdravuje. Stařec se okamžitě pohroužil do vod absurdity a pověrčivosti a popsal nepřítele jako nestvůry zčásti lidské, zčásti plazí a zčásti hmyzí. Narasan se ovládl a dokázal se nahlas nesmát, ale pak ho vyděsil Veltan, který šamanova tvrzení s vážnou tváří odsouhlasil.

Pak Dlouhý luk nastínil možnost odebrat z mrtvých nepřátel jed a použít ho proti jejich živým soukmenovcům. Sorgan to velice pobavilo, ačkoli Narasan nechápal proč. Sorgan měl trochu divný smysl pro humor.

Poté přišel ze západu velmi teplý vítr, přesně jak domorodci předpověděli, a zanedlouho poté vyletěla z dolního ústí strže vodní stěna. Narasan tak prudkou povodeň nečekal a množství vody proudící do zátoky ho ohromilo.

Trojitě a Maagové zůstali na lodích a čekali, až voda opadne, ale Narasan se vydal na pobřeží prohlédnout si utopené nepřátele. Starý šaman Ten, který uzdravuje stál zrovna na valu mezi řekou a vesnicí a ukázal Narasanovi nepřítelovy zvláštnosti. Nestvůry nebyly o moc vyšší než napůl dorostlé dítě. Byly zabalené do podivné kápě, utkané z neznámé šedé látky. Pak šaman klackem otevřel nestvůře tlamu, aby Narasanovi předvedl její tesáky. Tak dlouhé zuby nemohly být lidské. Ostny, které tvořily rostly na pažích, byly také velmi neobvyklé.

Narasanovy pochybnosti se začaly vytrácet. "Kdybych tohle věděl, řekl bych si o víc zlata," zamumlal si pro sebe.

4

Povodeň opadla, udělalo se tepleji a Narasan, který vyrazil se svými muži na pochod jižní stranou strže, si to skoro užíval, přestože bylo všude bláto.

Když se blížili k hornímu ústí strže, stromy přestávaly dorůstat do odstrašující výšky a podrost zmizel. U horního ústí to vypadalo skoro jako v parku, v dále se tyčily zasněžené hory a přes kameny skrz malou travnatou loučku, obklopenou jehličnatými stromy, uháněl potůček.

Tam na ně čekal lučištník Dlouhý luk a odvedl Narasana, Gondu, Padana a Jalkana k úzkému konci strže, aby se mohli podívat na vyprahlou pustinu dole. Pak je upozornil na skalnatý hřeben asi tak míli odsud v poušti. "Támhle jsou."

Narasan užasle zíral na nepřátele, seskupené podél hřebene. Jejich řada se rozpínala od obzoru k obzoru.

Za chvíli dorazil Sorgan a jeho muži, a také kapitána nesmírné množství nepřátel trochu rozrušilo.

Když mladý Keselo objevil, že písčité svah je ve skutečnosti schodiště sestavené z kamenných kvádrů, situace se radikálně změnila. Schodiště se stalo zdrojem stavebního materiálu pro nedobytnou pevnost, kterou postavili

Narasanovi muži.

Druhého dne, nedlouho po úsvitu, se z pouště ozval dutý řev, který nemohl pocházet z lidských hrdel. Nepřátelé se začali po tisících valit přes písek a nahoru po nyní zničeném schodišti. Dlouhý luk a jeho lučištníci stáli v řadě po celém cimbuří pevnosti, a když se nepřátelé dostali na dostřel, Dlouhý luk zatroubil na roh. To byl poslední zvuk, který dobrá polovina nestvůr v životě slyšela. Oblak šípů stoupajících z čelní stěny pevnosti téměř zakryl slunce a když dopadl na nepřítel, svalila se na zadní řady voje lavina mrtvol. Nepřítel však ve svém bezmyšlenkovitém útoku nepolevil, dokud nepadl poslední z nich. Všichni byli zabiti, ještě než doběhli ke stěně pevnosti.

Narasan se usmál. Zdálo se, že toto ráno už nemůže být krásnější.

Veltan si přišel odpoledne promluvit s Dlouhým lukem. Bylo mu divné, že po cestě vzhůru strží nebyli nikým napadeni.

Dlouhý luk mu podal vysvětlení, ze kterého Narasana zamrazilo. Ukázalo se, že jsou v pasti a nemají kudy utéct.

Dlouhý luk už ovšem problém vyřešil, nebo to tak alespoň vypadalo. Nepřátelé však byli o dva kroky před nimi. Poblíž skalní lavice na jižní straně strže měli své nory, ze kterých teď vylezli a pozabíjeli dobrou čtvrtinu Maagů, sestupujících dolů.

Narasan usoudil, že přišel čas poradit se s přítelem Sorganem. Shodli se, že vzhledem ke skrytým norám je jejich původní plán v troskách a stojí tvář v tvář naprosto nové situaci.

Zrovna začínali vymýšlet alternativy, když se ozvalo dunění a po něm se země zatřásla tak prudce, že se sotva udrželi na nohou.

Pak přišlo ohlušující prásknutí a oslepující záblesk - Veltan přiletěl na blesku. "Utíkejte!" křičel. "Utíkejte jako o život! Vyveďte své muže z téhle zatracené strže ven!"

Rudá brada, který se díval směrem k hornímu ústí strže, najednou vykřikl: "Ohnivá hora!", otočil se a utíkal pryč.

Narasan si všiml, že Rudou bradu v ten moment opustil jeho obvyklý pokřivený smysl pro humor. Samozřejmě, se dvěma lávu chrlícími vulkány za zády se nikdo z Narasanovy armády moc nesmál a všichni utíkali po jižním okraji strže dolů k lattašské zátocce, kde kotvily jejich lodi a kde se dalo očekávat bezpečí.

Když dorazili ke Skellově pevnosti, Narasan se zastavil. Pevnost byla postavená z masivních balvanů a úzká mezera uprostřed, skrz kterou protékala řeka, jistě nemohla propustit mnoho lávy. Původním účelem pevnosti bylo zadržet nepřítele a zdálo se, že stejně dobře zadrží i nebezpečnou tekutou skálu.

Když do velké tůně u horní stěny pevnosti stekly první potůčky lávy, zvedl se z ní mohutný oblak páry a zastřel Narasanovi výhled. Narasan se šťavnatými kletbami na rtech sešel trochu níž, aby se podíval na spodní stranu pevnosti. Vytékal z ní potok vařící vody, ale láva nikde. Očividně tuhla na kámen, když se dotkla vody, a kámen zpevňoval to, co bývalo pevností - teď se z toho stávala přehrada. Narasan pojal několik podezření. Vzhledem k teplotě lávy se tůně na východní straně Skellovy pevnosti měla vypařit, ale nestalo se tak. Někdo zřejmě - nebo něco - dodával do nádrže novou vodu tak rychle, že se nestíhala vyvařit. Narasanovi se náramně ulevilo. Skellova přehrada, podpořená zdrojem vody, mohla lávu zadržet tak dlouho, aby jeho muži stihli odplout ze zátoky. Zdálo se, že přežijí i přírodní katastrofu, vzešlou ze samých útrob země.

5

Když flotila vyplula úzkým průlivem ze zátoky, Narasan si všiml, že vlny na otevřeném moři jsou trochu větší než vlny v chráněné zátoce, a měl z toho radost. Moře kolem sebe šířilo pocit svobody, jaký lidé z pevniny nikdy nemohli poznat. Narasanovi to pomohlo lépe pochopit Sorganu Háknose.

Vzhled Sorganovy lodi Racka také hrál svou roli ve formování Háknosovy osobnosti. Stejně jako pták, po kterém se jmenoval, byl Racek svižný, graciózní - a pořád hladový.

Maagové měli dost slušnosti na to, aby nevyrazili vpřed a nenechali široké trogitské lodě daleko za sebou. Sorgan zůstával celou cestu podél západního pobřeží na jih na doslech. Na Veltanovu žádost byla jeho omšelá rybářská šalupa přivázaná na laně za jednu trogitskou loď. Veltan měl svou loď rád a Sorgan rozhodně souhlasil, že ji vezmou s sebou. "Plujeme do neznámých vod, Narasane," vysvětloval, "a díky té loďce budeme moc pokaždé, když se přiblížíme ke břehu, přeměřit hloubku."

"Proč?" nechápal Narasan.

"Protože by pod vodou mohly být skryté útesy nebo balvany. Loď, které něco protrhne dno, nezůstane na vodě moc dlouho, a já jsem se chodit na vodě ještě nenaučil."

Pobřeží Zelanina panství bylo hustě porostlé obrovskými stromy, které Narasana udivovaly. Les ve spodní části strže byl zarostlý hustým křovím, ale tady na pobřeží stromy očividně křoví udusily neustávajícím deštěm jehličí a stály tu ve své nádheře samy jako obrovský zelený chrám. Vzduch tu byl vlhký a skrz sloupovité stromy pronikaly paprsky slunce jako zlaté pruty. Když les vystřídala zemědělská krajina Veltanova panství, bylo to Narasanovi docela líto.

Několik dní po vyplutí se z Racka ozvalo zatroubení a Sorganova loď připlula blíž. "Hej, Narasane!" křikl.

"Něco se děje?" zavolal Narasan.

"O ničem nevím. Paní Zelana chtěla, abych ti vyřídil, že za chvíli budeme obracet na východ - nejspíš během zítřka.

Obeplujeme jižní konec panství jejího bratra a pak zabočíme na sever. Má dům kousek od východního pobřeží. Říkala, že poplujeme ještě asi týden nebo deset dní."

Druhý den dopoledne obepluli břeh většího poloostrova a z přídě se vrátil Gonda se svým bratrancem, kapitánem Pantalem. "Když se podíváš napravo, uvidíš ostrov, kterému se říká Araš," spustil. "Co kdybych přestoupil na jinou loď, proplul průplavem do Castana a řekl Andarovi, ať sem přivede náš hlavní voj. Budeme aspoň připravení, kdyby válka začala dřív, než očekáváme."

"To není špatný nápad, Gondo," souhlasil Narasan. "Promluvíme si se Sorganem a řeknu mu, že to nebyla dezerce."

Gonda po něm loupal pohledem, ale neřekl nic.

Mosazné zatroubení trogitské trubky přivolalo Racka. Narasan měl pocit, že zvuk maagských rohů je mnohem měkčí. Zvuk trubek ho z nějakého důvodu vždycky rozčiloval.

Racek se přiblížil a Sorgan už čekal u zábradlí. "Něco se děje, Narasane?" křikl.

"Ani ne," odpověděl Narasan. "Ale den ještě neskončil, takže se může pokazit spousta věcí."

"Proč jsi pořád takový pesimista, Narasane?"

"Snažím se být na všechno připravený. Jsme kousek od průplavu ledovým pásem. Gonda popluje do říše a přivede sem zbytek armády."

"Dobrý nápad, Narasane. Ušetří nám to trochu času a budeme připravení, kdyby se na nás chtěli odněkud vyplížit had'ouři."

"A to říkáš, že já jsem pesimista."

"Vždycky je lepší počítat s tím horším, Narasane. Když to pak dopadne lépe, je to příjemné překvapení."

Obepluli ještě dva poloostrovy a pak se smíšená flotila obrátila k severu a s Rackem v čele mířila podle Zelaniných instrukcí k domovu jejího mladšího bratra.

Krajina u východního pobřeží byla rovnější než na západě a Narasan si všiml, že Veltanovi sedláci mají obrovská pole obilí, rozkládající se směrem do vnitrozemí až za obzor. Veltan své panství nepopsal moc podrobně, ale Narasan si byl jistý, že tu nepanují stejné rozdíly mezi třídami jako v říši. Vyhublý bývalý kněz Jalkan neochvějně odmítal takovou možnost být jen zvažít a jeho stálý úšklebek Narasana rozčiloval do takové míry, že začal hledat jakoukoli výmluvu, aby ho mohl vyhodit z armády a poslat domů.

Jak tak pluli podél pobřeží, Sorgan pravidelně posílal Veltanovu šalupu před Racka, aby hledala ve vodě překážky.

Narasan se usmíval. Sorgan Racka evidentně miloval a dělal všechno proto, aby ho ochránil. Loď byla svým podivným způsobem něco jako Sorganova manželka, raději by zemřel, než by ji ohrozil.

Několik dní pomalu pluli kolem břehu a třetího dne dopoledne šalupa ostře zabočila doleva a vedla je směrem k pláži.

Narasan si zastínil oči a viděl, že na ně čeká Veltan a ještě někdo.

Kapitán Pantal spustil kotvu kus od pobřeží a Narasan, Jalkan a Padan odpluli na malém člunu na břeh. Narasan si všiml, že i Sorgan pluje na člunu spolu s Bejkem, Pazourem, Zelanou a oběma dětmi, držel se však trochu zpátky - nejspíš ze zdvořilosti. Narasana to trochu překvapilo. Slušnost mu s Maagy nešla moc dohromady. Keselo s ostatními už se připojil k Veltanovi a Keselo s vážnou tváří mluvil s domorodcem, který držel v ruce trochu narychlo vyrobené kopí.

Na Kesela udělala sedláková tvořivost dojem a vyslovil zajímavý návrh. Kdyby chytrý malý kovář Králík vybavil místní muže hroty na kopí a štíty, mohli by být vycvičeni, aby se dokázali postavit do šiku. Profesionální vojáci by se z nich sice nestali, ale příšery z Pustiny konečkonců také nebyly geniální strategové. I s částečným výcvikem by místní mohli být v nadcházející válce užiteční.

"Myslíš, že bys je dokázal cvičit, Keselo?" zeptal se Narasan mladého důstojníka.

"Rád se o to pokusím, pane," odpověděl Keselo.

"Tak se pokus a podávej mi pravidelná hlášení."

"Ano, pane!" řekl Keselo a svižně zasalutoval.

Když se vylodil Sorgan a jeho přátelé, odvedl je Veltan po notně prošlapané cestě do vnitrozemí.

Když Narasan spatřil Veltanův skalní palác, potvrdilo se mu podezření, které pojal už ve chvíli jejich prvního setkání. Veltan a jeho sourozenci mohli vypadat lidsky, ale teď už bylo jasné, že jsou lidem tak vzdálení, až pro ně označení "člověk" bylo směšné. Veltanovo tajnostkářské chování zakrylo několik omračujících skutečností, ale obrovský dům vytáhl skutečnost na světlo s takovou silou, že nebylo možné ji popřít. Stále však zůstávalo záhadou, proč musela tak mocná bytost přijít do Kaldacinu a najmout si armádu, která za ni vybojuje válku s napůl zvířecím nepřítelem. Narasan věděl, že Veltan - či jeho sestra - by mohl netvory z Pustiny vyhladit jedinou myšlenkou. "Situace je přinejmenším zvláštní," zamumlal si pro sebe.

Veltan je odvedl do mapovny. Byla to kombinace štábu, jaký znal Narasan z kasáren v Kaldacinu, a síně s plastickou mapou v Zelanině jeskyni. Protože po obvodu místnosti se táhl balkón, mohli si miniaturní kopii pravděpodobného bitevního pole prohlédnout tak podrobně, jak se to Narasanovi ještě nikdy s žádnou krajinou nepodařilo. Terén poblíž vodopádu vypadal hrůzostrašně, ale Narasan si okamžitě všiml, že stačí dojít až ke gejzíru, v němž řeka pramení, a budou moc nepříteli s minimální pomocí domorodců odolávat prakticky neomezeně dlouho. Nejdůležitější ovšem bude se tam dostat.

Pak se ve dveřích objevila Omagova neuvěřitelně krásná žena a pozvala je na večeři. Veltan jim hrdě sdělil, že ta krasavice je zřejmě nejlepší kuchařka na světě.

V ten moment utrousil ten pitomec Jalkan několik tak obscénních poznámek, že se Narasan málem skácel na zem. Naštěstí kuchařčin dobře stavěný manžel něco podnikl ještě dřív, než Veltan mohl zvednout ruku a vyhladit celou Narasanovu armádu. Narasan by býval ocenil, kdyby Omago zašel ještě trochu dál. Konečkonců Omago měl v ruce kopí a právě propásl možnost zbavit Narasanovu armádu nepříjemné osiny v zadku.

Jalkan s křikem vstal, vyplivoval krev a škubal za rukojeť dýky, ale Keselo ho okamžitě zarazil dobře mířenou výhrůžkou, že ho zabije přímo na místě.

Narasan toužebně zadoufal, že Jalkan učiní další výpad, aby Keselo mohl hrozbu splnit.

Jalkan naneštěstí - jako vždycky - selhal.

Když se Narasan vzpamatoval, uvědomil si, že nepříjemná příhoda by mohla být přesně tím, na co čekal.

Jalkan vykřikoval něco o tom, že je důstojník, ale Narasan ho prudce - a veřejně - jeho hodnosti zbavil a přikázal Padanovi, aby ho spoutal a odvedl na pobřeží. Pak učinil v ten moment rozhodně vhodné gesto a nabídl manželovi dotyčné dámy, aby to s Jalkanem vyřídil sám - klidně kopím, bude-li chtít.

Zdálo se, že Omago o tom přemýšlí, ale nakonec váhavě odmítl.

Narasana to sice zklamalo, ale určitě někdy přijde vhodná chvíle, kdy najde pro Jalkana správný trest a přesvědčí tak Veltana, že si vybral správnou armádu.

Narasan se Sorganem strávili v následujících dnech hodně času v mapovně. Řeka, která tekla od vodopádu k moři, vedla poměrně daleko na sever od Veltanova domu, bylo tedy jasné, že nejlepší bude doplout k vodopádu po řece. Stejně jako v předchozí bitvě mohl i tentokrát nepřítel zaútočit jen jednou cestou.

"Budeme tam muset naše lidi dostat co nejrychleji, Narasane," pravil odhodlaně Sorgan. "Kdo tam bude první, bude mít jasnou výhodu."

"Je mi to jasné, starý příteli," souhlasil Narasan.

"Starý?" ohradil se Sorgan.

"Promiň. Jen takový slovní obrat." Narasan se zamračil. "Měli bychom si promluvit s Veltanovým přítelem - s tím chlapíkem, který se specializuje na vyrážení zubů lidem, kteří urážejí jeho manželku."

"Měl jsi toho parchanta na místě zabít, Narasane."

"A zakrvácet celou mapu? Kdepak, Háknosi. Vyřídím si to s Jalkanem později. Teď nemám čas. Všiml jsem si, že Králík s Keselem se s tím sedlákem, který dal Jalkanovi lekci z dobrého chování, docela spřátelili."

"Mohli by být bratři," souhlasil Sorgan. "Všichni mají pořád nějaké nové nápady. Věděl jsi, že Keselo učí Omaga a ostatní rolníky, jak se seřadit, aby jejich kopí měla smrtelnější efekt?"

Narasan přikývl. "Řekl mi, že je učí základy válečného šiku. Jestli bude mít Keselo dost času na doladění detailů, nejspíš nám budou ve válce užiteční."

"Beru jakoukoli pomoc," přikývl Sorgan.

"Nejsi sám. Teď bychom potřebovali průvodce, který našemu předvoji ukáže, jak se dostat za vodopád, aniž by je to spláchno zpátky do moře. Potřebujeme, aby postavili pevnosti, ne aby se koupali."

Dva cizinci, které Veltan přivedl druhý den ráno do mapovny, vypadali opravdu zvláštně. Princ Ekial byl vysoký a kdysi utrpěl několik vážných zranění obličeje. Ozbrojená a nebezpečná královna válečnice Trenicia byla typem člověka, kterého by se nikdo se zdravým rozumem nepokusil napadnout. Nebyla tak vysoká jako Sorgan, ale moc jí nechybělo. Na venkově v některých částech říše se vyprávěly zkazky o ženách - válečnicích a Narasan jim do této chvíle nevěnoval moc pozornosti, Treniciina přítomnost však jeho pochybnosti odstranila. Veltan Narasana a Sorganu informoval, že princ Ekial a královna Trenicia tu jsou jako pozorovatelé, protože jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti budou muset bojovat s příšerami z Pustiny v jiných oblastech země Dhrall.

Toho večera u večeře, když si pochutnávali na výborném jídle Omagovy ženy, nadhodil Sorgan otázku, zda by se nadcházející bitvy nemohl zúčastnit Dlouhý luk se svými lučištníky. Návrh, že by lučištníci mohli připlout na lodích, však Dlouhý luk zamítl skoro dřív, než byl vysloven. Přeměřil si ve strategické místnosti vzdálenosti a pravil, že by se tam po souši dostali za poloviční dobu než po vodě.

Druhý den ráno si Narasan se Sorganem v mapovně prohlíželi terén kolem vodopádu. "Nenapadá mě, jak se tam nahoru dostat, Narasane," přiznal se Sorgan. "Je to svíslá kamenná stěna, po které navíc padají tuny vody."

"Je mi to jasné, Sorgane," souhlasil Narasan, "a ten útes je všude kolem vodopádu stejný. Možná bychom mohli postavit rampu, ale to by nám zabralo celé léto."

Dovnitř vešel Omago a připojil se k nim.

"Tebe právě potřebujeme, Omago," přivítal ho Sorgan. "Znáš krajinu kolem toho zatraceného vodopádu?"

"Moc ne, ale poslal jsem vzkaz Nantonovi. Je pastevec a pase stáda v kopcích, takže tam nejspíš zná všechny stromy a keře podle jména. Požádal jsem ho, aby počkal na loď u řeky a pak vás odvedl k vodopádu."

"Jsi připravenější než my, Omago," poznamenal Narasan. "Víceméně jsme se shodli, že bychom měli poslat pár lidí napřed, aby postavili opevnění, které zadrží nepřitele, než se tam dostane hlavní voj, ale na Veltanově mapě nevidíme žádnou vhodnou cestu."

"Mapa je poměrně přesná," souhlasil Omago, "ale ovce si při pastvě dokážou najít cestičku všude, a kamkoli jdou Nantonovy ovce, tam jde i Nanton. Půjdete úzkými a strmými stezkami, ale když to zvládnou ovce, zvládnete to taky." Sorgan zamžoural. "Skell, řekl bych."

"Pověz mi to ještě jednou, Sorgane," požádal ho Narasan. "Nějak mi unikl smysl."

"Měli bychom s tím pastevcem poslat Skella, aby to okoukl. Skell ví, co přesně má hledat, a najde ta správná místa pro pevnosti, což by nám mohlo ušetřit hodně času. A kdyžby byli hadí lidé už nahoře, Skell je dost nenápadný, aby se kolem nich dokázal proplížit a vrátit se, aby nás varoval."

"Veltan by nás určitě upozornil, kdyžby nepřátelé pronikli na naše území, Sorgane," řekl Narasan. "Máš zbytečné starosti. Asi pošlu se Skellem Padana. Padan může nechávat po cestě značky, kterými se potom moji vojáci budou řídit. Sorgane, příteli, ona to nakonec bude mnohem jednodušší válka, než čekáme."

"Jednoduché války jsem měl vždycky rád, Narasane. Ty jsou ze všech nejlepší."

6

Druhý den ráno za úsvitu vypluly dvě maagské lodě na sever. Vezly asi dvě stovky Maagů. Narasan se domníval, že je to zbytečně málo, ale Skell jich s sebou víc nechtěl.

"Když to vezmeš kolem a kolem, Narasane, Skell nám jde jen označit trasu, abychom se neztratili," uklidňoval ho Sorgan. "Vyšle průzkumníky, aby zjistili, kde bude nejlepší postavit pevnosti, a nic víc od něj nepotřebujeme. Bude mít náskok jen pár dní, nebude tam sám půl roku."

"Nejspíš máš pravdu," připustil Narasan.

"Jsi moc úzkostlivý, Narasane, víš to?"

Narasan se pousmál. "Profesionální deformace, řekl bych. Během všech těch let už jsem si všiml, že pokud se něco může pokazit, tak se to obvykle pokazí."

"Skell má s sebou dvě pojistky, které mu pomůžou, kdyžby se něco opravdu pokazilo."

"Ano?"

"Jmenují se Dlouhý luk a Rudá brada. Nikdo z nás by se jim určitě nechtěl postavit. Z Dlouhého luku mě občas mrazí v zádech. Pokaždé, když se otočím, je najednou tři skoky přede mnou."

"Vzpomněl si někdo, že bychom měli informovat paní Zelanu, kam ti dva jdou?"

"Co kdybychom to nechali na Veltanovi?" navrhl Sorgan škodolibě.

"Skvělý nápad, Sorgane," odpověděl Narasan s kamenným výrazem.

"Co myslíš, Narasane? Budeme s sebou brát sedláky? Nejsou zase tak dobří."

"Asi bychom měli," odpověděl Narasan. "Jsem si jistý, že Veltan chce, abychom je do toho zatáhli, a on nám koneckoneců platí. Keselo je vycvičil a říkal mi, že se zlepšují. Nejdřív byli trochu neohrabaní, ale už to není tak hrozné. Koneckoneců tohle je jejich domov a určitě nám nebudou nijak na obtíž."

"Nerad bojuju s amatéry po boku," stěžoval si Sorgan. "Nikdy nevíš, kdy se seberou a utečou."
Narasan pokrčil rameny. "Můžeme je držet stranou, dokud se nepřesvědčíme, že udělají, co se od nich čeká. Pak je můžeme postupně poslat do akce. Nikdo není ve své první válce moc dobrý, ale všichni se časem zlepšujeme, ne?"
"Asi máš pravdu, Narasane. Rození válečníci nejspíš vůbec neexistují - možná s výjimkou Dlouhého luku. Řekl bych, že si jako malé dítě prožezával zuby o šípové hroty."
"Jak jsme na tom se zásobami jedu? Loni jsme získali dost velkou výhodu."
"Máme ho dost, aby nám vydržel, než pozabijíme další hady."
"Chvilí to trvalo, než jsme si zvykli, že ano? Člověk málokdy stojí proti nepříteli, který mu poskytne věc, která napomůže jeho vlastní porážce."
"Rozhodně to nebývá inteligentní nepřítel," souhlasil Sorgan. "Ale hadi by nepoznali inteligenci, ani kdyby přišla až k nim a kousla je do nosu."
Narasan byl se základním plánem víceméně spokojený. Válka v panství paní Zelany ho naučila, že v bitvě s příšerami z Pustiny nemá smysl se na nic spoléhat, protože to může mít katastrofální následky. Jako jednotlivci byli jejich nepřátelé pitomí až na půdu, ale Narasan si uvědomil, že jejich pravý nepřítel v Dhrallu není jednotlivec. Pojem skupinového vědomí mu byl cizí - až absurdní -, ale Narasan se také naučil, že zamítat myšlenky, které se mu zdají příliš absurdní, může mít též katastrofální následky.
Naštěstí měli pomoc, ale Narasan si opět nebyl jistý, kdo přesně jim pomáhá. Jarní povodeň, která vypláchla nepřítele ze strže nad Lattašem, vypadala jako přirozená každoroční událost, ovšem postavili by si lidé z kmene náčelníka Bílého copu osadu přímo v cestě přírodní katastrofy takových rozměrů, kdyby věděli, že jednou přijde? O tom Narasan pochyboval.
Veltan a jeho rodina měli schopnosti, jaké lidé postrádali, když však ve strži explodovaly sopky, Veltan očividně netušil, že se to stane. Narasan si pamatoval stopy údivu a paniky v jeho hlase, když je přiletěl varovat. Něco jim v boji pomáhalo, ale Narasan za nic na světě nedokázal určit, co to je. Byl neznámému příteli za pomoc vděčný, cítil by se však mnohem lépe, kdyby věděl, kdo - nebo co - je ten přítel zač.

Skell Jodason z Korma

1

Skell a jeho mladší bratr Torl se narodili v přístavním městě Korma na západním pobřeží Maagu v rodině slavného kapitána Jodana z Korma. Kapitánova loď se jmenovala Žralok a její jméno zasévalo hrůzu do srdcí všech Trogitů, kteří se plavili po západním moři. Nebylo pochyb, že ze Skella a Torla vyrostou námořníci, a celé dětství po tom netrpělivě toužili. Když vyrostli, stalo se v Kormu pravidlem, že je nutné prohledat před vyplutím každou loď, protože bylo dost pravděpodobné, že se na ní někde skrývají synové kapitána Jodana.
Skell a Torl se naučili výborně plavat, především díky tomu, že je minimálně dvakrát nebo třikrát týdně vyhazovali přes palubu nějaké lodě do moře.
Kapitánovi Jodanovi začaly neustálé stížnosti ostatních kapitánů lžt na nervy takovou měrou, až se rozhodl, že je čas vzít děti na moře. Skell a Torl počítali s tím, že až jejich otec konečně povolí, vezme je na palubu svého Žraloka, ale kapitán Jodan to mínil udělat jinak. Občas míval na lodi námořníky, kteří byli syny jiných kapitánů, a zjistil, že jsou všichni líní, nešikovní a zbytek posádky je nesnáší. Slíbil si, že až jeho synové vyrazí na moře, budou muset začít hezky od píky a každé povýšení si zasloužit stejně jako obyčejní námořníci.
Kapitán Jodan se kdysi plavil s nyní slavným Daltem Velenosem, když byli oba mladí, a od té doby byli přáteli. Proto se kapitán Jodan rozhodl přitele kontaktovat a svěřit mu své chlapce, aby sloužili jako plavčíci na jeho lodi Mečoun.
Když Mečoun jednoho krásného jarního dne vyplul z Korma, Skell a Torl vzrušeně stáli u zábradlí na přídi a s chlapeckou nedočkavostí hleděli na moře. Tam je také našel kapitán Velenos.
Tehdy se chlapci naučili první námořnické pravidlo: "Když je kapitán na palubě, snaž se vypadat zaměstnaně."
Příští tři dny strávili na kolenou drhnutím paluby Mečouna a od té chvíle to šlo jen z kopce. Pokaždé, když se vyskytla nějaká těžká nebo nepříjemná práce, poslal Dalto automaticky pro Skella a Torla. Chlapci se nakonec shodli, že při první příležitosti skočí přes palubu, ale Mečoun měl na palubě hodně jídla i vody, a tak zůstal na moři celé měsíce. Skell s Torlem je strávili na kolenou drhnutím paluby.
Ve volných chvílích - kterých bylo málo a byly krátké - se naučili moře milovat. Pořád se měnilo a někdy bylo tak krásné, že chlapci omráčeně hleděli na hru světla a stínů na majestátních vlnách. V takových chvílích je obvykle nachytil kapitán Velenos a udělil jim bolestivé napomenutí.
Později - o hodně později - si Skell na onu první plavbu vzpomněl a našel v kapitánově chování logiku. Hned od začátku je přesvědčoval o tom, že sláva jejich otce nebude mít žádný vliv na jejich status. Velenos je zkrátka nechal začít od samého dna, protože přesně tam začínal každý námořník. Pak už bylo jen na nich, aby dokázali, že jsou hodni i jiného úkolu než drhnutí paluby Mečouna nebo vynášení zatuchlé vody z podpalubí.
Když se Mečoun vrátil do Korma, povýšili Skell a Torl na veslaře a začínali se cítit jako opravdoví námořníci.
Mečoun si v Kormu udělal přestávku a než opět vyplul, přidal se na palubu Skellův a Torlův bratranec Sorgan. Sorgan se už plavil na jiných maagských lodích, byl o pár let starší než bratři a na Mečounovi se měl s ostatními starat o lanoví a plachty. Choval se k bratrancům poněkud povýšeně a tehdy se Skell rozhodl, že by nebylo špatné ho upozornit, že on a Torl mají v rodině vyšší postavení, protože jsou synové kapitána Jodana, zatímco Sorgan je jen syn sestry jejich otce.
Sorgana to velice urazilo, a tak si na Skella na nějakou dobu k nemalé radosti ostatních námořníků zasedl. Skellovi se ovšem podařilo bratranci vrazit jednu pořádnou ránu a ta rána dala Sorganu Háknosovi jeho příjmení.

Mečoun nadále napadal trogitské lodě u pobřeží Maagu, ale někdy odplul až k jižnímu pobřeží a pak až k břehům Shaanu, kde Daltova posádka přepadala tábory Trogitů a hledala zlato. Tam se Skell, Torl a Sorgan naučili základy válčení na souši.

Zlato bylo pochopitelně tím hlavním důvodem, proč se maagské lodě vydávaly na moře, ale po pár letech si Skell uvědomil, že je to naopak - moře uloupilo jeho. Zlato bylo krásné, ale nikdy se nemohlo vyrovnat kráse moře, když dírami v mracích proniklo slunce a zatančilo na třpytící se hladině nebo když vyšel měsíc a zalil jibledým světlem. Moře se měnilo a Skell se ho, stejně jako všichni ostatní Maagové, kteří si zvolili život na moři, naučil milovat. Jako každý jiný námořník si pokaždé, když Mečoun někde přistál, pořádně užíval, ale jeho pravým domovem se stalo moře.

Po deseti letech na moři přistál Mečoun jednoho dne ve Werosu a posádka se vydala na břeh hledat si zábavu. Kapitán Velenos je přísně upozornil, že Mečoun za tři dny opět vyplouvá a nebude čekat na žádného opozdilce. Skell s Torlem se vrátili právě včas, ale Sorgan nikoli, Mečoun tedy vyplul bez něj. Skell se Sorganem už si všechno dávno vyříkali, a tak se Skellovi po bratranci stýskalo.

Jednoho deštivého odpoledne nedlouho po Skellových sedmadvacátých narozeninách zakotvil Mečoun v Kormu. V přístavu byl tou dobou i Žralok. Kapitán Jodan připlul na člunu, sešel se s kapitánem Velenosem a pak vystoupil na palubu, aby oznámil synům, že byli právě převeleni na Žraloka - jako první a druhý důstojník. Jejich předchůdci byli před několika týdny zabiti ve rvačce v krémě v přístavu Gaiso.

Otec neměl ze vzniklé situace moc velkou radost, ale neměl na vybranou. Když byli na půli cesty na Žraloka, přestal veslovat a dal synům přísnou lekci "slušného chování". Stanou se důstojníky, takže posádka Žraloka nebude jejich blízkými přáteli. "Chovejte se vždy vážně," zněla základní myšlenka lekce. "Nesmějte se a nešklebte." Pohovor uzavřel rozkazem: "Nikdy mi neříkejte tatínku. Jsem kapitán, tak na to nezapomínejte."

Žralok se stejně jako Mečoun a většina ostatních maagských lodí živil přepadáváním trogitských plovoucích necek. Kapitán Jodan však nikdy nepoužil slovo trogitský, říkal místo toho trogský. Skell si vždycky musel přikrýt ústa rukou. Slovo Trog mu z nějakého důvodu připadalo směšné.

Když Jodanovi synové odsloužili pár let jako důstojníci, loď přistála ve Werosu, aby naložila zásobu čerstvých fazolí. Plesnivé fazole nechutnají nic moc a posádka už začínala být rozmrzela.

Skell chytře hodil úkol nakoupit fazole na krk Torlovi a šel se projít po omšelém molu. Chtěl najít někde tak korbel nebo šest silného piva. Cestou spatřil bratrance Sorganu, jak pracuje na otlučené staré lodi, přivázané k jednomu z dlouhých přeslenů, vybíhajících do moře. "Hej, Sorgane!" zavolal. "Rozhodl ses, že budeš lodě stavět, místo aby ses na nich plavil?"

"Velmi vtipné, Skelle," zavrčel Sorgan a upustil kladivo, kterým zatloukal do spár mezi novými prkny na palubě koudel.

"Tohle bude Racek - pokud se mi s Bejkem a Pazourem podaří utěsnit všechny díry v palubě. Zatím nevypadá moc dobře, ale dej mi trochu času a bude moje." V jeho hlase se ozývala pýcha.

"Ty ses opravdu urval a koupil si vlastní loď, Sorgane?" nevěřil Skell.

"Přesně tak," odpověděl Sorgan. "Od teď budu dostávat kapitánský podíl, až obereme nějakou trogitskou loď."

Skell si otlučenou loď prohlédl. "Tak to máš před sebou ještě dlouhou cestu, bratranče," pravil skepticky. "Oprava tě bude stát spoustu peněz."

Sorgan na něj lišácky mrkl. "Tady ve Werosu se peníze shánějí snadno, Skelle. Námořník, který byl půl roku na moři, mívá docela žízeň a kolem půlnoci je na tom obvykle tak, že by neviděl blesk a neslyšel hrom, ani kdyby na tom závisel jeho život. Vždycky když nám dojdou peníze, pošlu Bejka a Pazoura na procházku po břehu podívat se po námořnících, kteří ještě nemají prázdné měšce."

"Ty jsi zloděj, Sorgane," obvinil ho Skell.

"Všichni Maagové jsou zloději, Skelle. Trogité nám nedávají zlato jen pro naše modré oči, víš. Musíme je vyděsit, aby nám ho dali. Pozdravuj ode mě Torla a tátu, buď tak hodný."

"Hned jak se vrátím," odpověděl Skell a zasalutoval.

Sorgan si v odpověď strčil palec do nosu a oba se zasmáli.

Příštích několik let se Žralokovi dařilo dobře a Skell si všiml, že kapitán Jodan si větší část svých podílů na kořisti dává stranou. Krátce po Skellových třicátých prvních narozeninách si Jodan najednou zavolal syny do kajuty.

"Už toho mám dost," oznámil jim. "Strávil jsem většinu života na moři a už mě to unavuje. Chystám se usadit na souši; to znamená, že Žralok je teď tvůj, Skelle."

Skell potlačil náhlou touhu vyskočit na otcův odřený starý stůl a tancovat na něm.

"Mám jednu podmínku, Skelle," dodal kapitán Jodan. "Od teď budu dostávat pětinu všeho, co ukradnete, a nesnažte se mě podvést. Hned jak to zkusíte, prodám vám Žraloka přímo pod nohama a vrátíte se jako obyčejní námořníci."

To Skellovi radost výrazně pokazilo.

Posádka Žraloka si po Jodanově odchodu velmi oddechla a Skell si brzy uvědomil, že bude muset stanovit pevná pravidla. Především byl kapitánem Žraloka, přestože byl mladý, a posádka ho musela poslouchat. Nechtěla ho bůhvíproč brát vážně a Skella to trápilo.

Jednoho pozdního večera přišel do Skellovy zaneřádané kajuty jeho mladší blondatý bratr Torl. "Děláš to špatně, brácho," oznámil mu a posadil se ke stolu. "Moc se usmíváš. Posádka tě nebude brát vážně, dokud se budeš tak hloupě křenit. Jestli chceš, aby si tě všímali, budeš muset vypadat jako otec. Ten se nikdy nesmál. Snaž se vypadat zachmuřeně a mrzutě - i když uvnitř se budeš smát."

"Jestli to zkusím, Torle, tak vybuchnu."

"Nevybuchneš," chlácholil ho Torl. "Pořád si říkej, že jen skrýváš své pravé pocity před posádkou. Pak se můžeš vrátit

sem do kajuty a chechtat se podle libosti." Torl se rozhlédl po kajutě. "Aspoň budeš mít co dělat, až tu budeš uklízet ten binec. Kdyby se tu stavil otec a viděl, co jsi s jeho kajutou provedl, stáhl by tě zaživa z kůže."

"Měl jsem tady důležitou práci, Torle."

"Copak, snažil ses najít čistou košili? Mimochodem, nemyslíš, že je načase, abych taky dostal svou loď?"

"Na co potřebuješ loď?"

"Řeknu ti to jinak, bratře. Opravdu chceš, abych zůstal na palubě Žraloka? Jsem stejně ambiciózní a chamtivý jako ty, a když mě tu necháš, mohly by mě začít napadat myšlenky, ze kterých bys nebyl moc šťastný. Už mě chápeš?"

"To je vzpoura, Torle!"

"Ano, občas se tomu tak říká."

"Jak bych ti mohl koupit loď, Torle? Otec si bere pětinu ze všeho, co ukradneme."

Torl pokrčil rameny. "Pak budeme muset ukrást nějakou loď. Táta chce jen zlato. Jedna pětina lodi by mu byla na nic - i kdybychom našli tak velkou pilu, abychom mu ji mohli uříznout."

Skell se podrbl na bradě a zamžoural z okének kajuty. "Gaiso."

"Nerozumím ti."

"Posádka každé lodě, která přistane v Gaisu, jde ihned do krčmy - nejspíš proto, že gaisští krčmáři neředí grog jako v jiných přístavech. Námořníci, kteří zůstanou na lodi na stráž, mají stejně s sebou na palubě soudky gaiského grogu, aby se mohli pořádně ztrískat. Když se vplížíme kolem půlnoci do přístavu, budeme si moct ještě vybrat a klidně loď ukrást. Když jí dáme jiné plachty a změníme ještě pár jiných věcí, nikdo nebude vědět, že je kradená."

"To je opravdu perfektní nápad, Skelle."

"Přirozeně," odpověděl Skell se širokým úsměvem. "Moje nápady jsou vždycky perfektní. Můžu ti dát pár mužů, ale musíš si ještě najmout další, abys měl kompletní posádku. Nerozhazuj peníze, protože mi budeš dávat pětinu všeho, co tvoje loď uloupí."

"Pětinu?" protestoval Torl.

"Musíš mi pomoci s důchodem pro tátu. Přece bys nechtěl, aby umřel hladem?"

"To není fér, Skelle!"

"To ani fér být nemá, bratříčku. Když nebudeš souhlasit, nedostaneš loď - a už se nikdy nepokoušej na mě vytahovat vzpouru, pokud nebudeš připravený vzdát se grogu a piva. Takže jak ses rozhodl?"

"Jsi krutý a tvrdý, Skelle."

"Pochopitelně. Jsem kapitán Žraloka. Ode mě se přímo čeká, že budu krutý a tvrdý. Takže dohodnuto?"

"Mám na výběr?"

"Ne. Nikdy nedávám lidem na výběr."

Žralok tedy uprostřed jedné temné noci nepozorovaně vklouzl do přístavu v Gaisu a Torl si vybral loď, která se mu líbila. Žralok připlul až k ní a Torl se přehoupnul na její palubu spolu s partou svých mužů. Původní posádku naházeli do moře, Torl zvedl kotvy a vedle Žraloka vyplul z přístavu.

Bratři pak přistáli v odlehlé zátoce a posádka Žraloka začala pracovat na úpravách, dokud loď nevypadala úplně jinak. Torl se rozhodl, že se bude jmenovat Skřivan. Skell nemohl za nic na světě pochopit proč. Maagské lodě obvykle dostávaly hrozná jména, což Skřivan rozhodně nesplňoval. Torl měl divný smysl pro humor.

Skell si ale musel pořídit nového prvního důstojníka. Po poměrně těžkém rozhodování Skell usoudil, že by jím mohl být věčně zachmuřený a o něco starší námořník Grock.

Grock byl jeden z těch "vážných" mužů, kteří se málokdy usmáli, ale pracoval na Žralokovi už víc než deset let a dobře znal jeho mušky a rozmary. Uměl také dobře odhadovat lidské povahy a na jeho návrh si Skell jako druhého důstojníka vybral Baldara Kyjnohu. "Je to dobrý námořník, kapitáne," řekl mu o něm Grock. "Kvůli té špatné noze je trochu neohrabaný, ale nenechá si nic líbit. Mladší kluci mají občas trochu hloupé nápady, ale Kyjnoha ví, jak je srovnat do latě, když je potřeba."

"Přesně takového člověka potřebujeme," souhlasil Skell. "A teď bychom se měli vydat do Korma. Bratr bude potřebovat pro Skřivana posádku a já chci mít své muže zpátky na palubě, než se vydáme lovit Trogy. Za téhle situace máme oba nedostatek lidí a i ty necky, kterým Trogové říkají lodě, by nám utekly."

"Rozkaz, kapitáne," přikývl Grock.

Jakmile měly obě lodě úplné stavy mužů, vrátili se bratři do práce a okrádali každého Troga, který jim vplul do cesty - samozřejmě jen proto, aby se mohli postarat o tatínka.

Kapitán Jodan postupně svůj přímořský domek rozšiřoval, až zanedlouho připomínal spíš hrad než skromný dům penzionovaného námořníka.

Několik let šlo všechno výborně, ale pak některý chytrý Trog vymyslel beranidlo, tlustou tyč připevněnou na přídi těsně pod úroveň hladiny. Skell se o novém vynálezu poučil na vlastní kůži a jen tak tak se mu podařilo dostat Žraloka do přístavu v Kormu.

Jeho předstíraná mrzutost se po té skorokatastrofě stala velmi skutečnou.

Jakmile byl Žralok opravený a připravený opět vyplout, vydal se podél pobřeží, aby se podíval po Rackovi. Jestli bylo na pověstech, které Skell zaslechl v kormských krčmách, alespoň zrunko pravdy, bratranec Sorgan právě narazil na zlatou žílu. Skella napadlo, že by bylo slušné pomoci příbuznému zlato přepočítat.

Flotila, kterou Sorgan dával dohromady, kotvila v přístavu v Kwetě. Když Žralok vplul do zátoky, byl Sorgan rád, že bratrance vidí. Dokonce ukázal Skellovi cihly zlata, narovnané v podpalubí Racka, a Skell začal být také velmi rád.

Nicméně vyskytlo se pár nepříjemných okolností. Jejich zaměstnavatelkou byla žena, a to Skellovi trochu vadilo; a vadilo mu to ještě víc, když se s ní seznámil. Paní Zelana byla zřejmě tou nejkrásnější ženou, kterou kdy potkal, ale pod

krásnou slupkou byla tvrdá jako skála. Pak tu byl domorodec Dlouhý luk, očividně její osobní strážce. Dlouhý luk patřil mezi lidi, kterým se i totální pitomec raději vyhne, aby je nějak nepodráždil. Vyzářovala z něj zvláštní pochmurnost, ze které Skella mrazilo v zádech. V Zelanině partě byl ještě jeden domorodec, Rudá brada. Rudé bradě se málem podařilo zničit kamenný výraz, který si Skell léta pěstoval. Pokaždé, když otevřel pusu, Skell se musel ovládat, aby se nesmál nahlas.

Když Skell se Sorganem probrali situaci, rozhodli se, že Skell by měl odvést předvoj do Lattaše, osady na západním pobřeží země Dhrall, aby bránil panství paní Zelany, než dorazí Sorgan s hlavní částí flotily. Torl by zůstal v Maagu a shromáždil ještě víc lodí. Skella představa války na souši moc nenadchla, ale kynula z toho dobrá odměna a to jediné je konečnou důležitě.

Cesta z Kwety do Dhrallu trvala trochu déle, než si Skell myslel, že by měla. Moře, rozkládající se mezi východním pobřežím Maagu, bylo očividně větší, než si Skell představoval. Veselý domorodec Rudá brada ho ujistil, že Dhrall opravdu existuje - "pokud už bohy nezačal nudit a neodčarovali ho". Rudá brada si asi myslel, že je jeho poznámka vtipná, ale Skell neměl na žerty náladu. Byli na moři už dva týdny a Skell začínal být podrážděný.

Nakonec se objevila země a Žralok s ostatními zakotvil v lattašské zátce. Ihned po vylodění se vyskytly potíže. Kapitáni jednotlivých lodí pokrytecky slíbili Sorganovi, že se budou v Dhrallu chovat slušně, ale lhali, až se z nich prášilo. Jejich předpoklad, že domorodci z Lattaše jsou primitivní, slabí a bezmocní a tím pádem snadno oloupitelní, se však ukázal být mylný. Maagové, kteří vyrazili za zlatem či za zábavou, se vraceli prošpikovaní šípy. Skell musel proti delikventům zakročit - a tvrdě. Chtělo to pár výprasků, aby ho všichni pochopili, přesto mu došlo, že nejlepší bude přesunout námořníky z vesnice na loď.

"Nezáleží na tom, jak moc se omluvíme, kapitáne," radil Grock. "Důležité je vyhnat ty výtržníky z osady dřív, než se domorodci pustí do celé flotily."

"Ale my jsme tu přece proto, abychom bojovali, kapitáne," nadhodil Baldar Kyjnoha.

"Tak mi to řekl bratranec Sorgan," přikývl Skell.

"Vojáci, kteří bojují na souši, prý většinou tráví spoustu času stavěním opevnění a barikád. Protože nepřítel přijde od východu a ta řeka, která teče z hor, teče úzkou strží, můžeme kapitánům říct, že nám Sorgan přikázal, abychom šli nahoru a postavili pevnost."

"Nic takového neřekl, Kyjnoha," namítl Skell.

"Tak jim zalži, kapitáne," navrhl Baldar. "Snažíme se přece, aby je domorodci nepozabíjeli, nebo ne?"

"To je vlastně pravda."

"Lhaní není pěkné, ale když je to udrží naživu, stojí to za to."

"A když řekneš ostatním kapitánům, že nedostanou zaplacení, pokud pevnost nebude pořádná, poletí stavět jako o závod, to se klidně vsadím," dodal Grock.

"Zkusit to můžu," připustil trochu pochybovačně Skell.

Když konečně dorazila Sorganova flotila, jejich zaměstnavatelka, paní Zelana, se rozhodla, že je načase být trochu upřímná. Nejdřív jim jeden z náčelníků kmene popsal každoroční povodeň. To Skella opravdu rozrušilo, protože většina jeho mužů byla ve strži a tím pádem v pasti, ve které se utopí, pokud starý náčelník svým popisem povodně nepřeháněl.

Pak tu byla ta věc s jedním Skell slyšel historky o jedovatých hadech, ale sám nikdy žádného neviděl - a chtěl, aby to tak zůstalo.

Osobní strážce paní Zelany, Dlouhý luk, Skella trochu uklidnil informací, jak využil jed z nepřátel na zabíjení dalších. Skellovi to připadalo docela spravedlivé.

Skell by byl první, kdo by přiznal, že nepotkal jediného z těch tvorů, které jeho bratranec nazýval "hadími lidmi", především proto, že většinu pobytu v Zelanině panství strávil budováním nezníčitelné pevnosti, která měla nepřítelům zabránit proniknout do Lattaše. Několik jich viděl, ale když je něco půl míle od vás, moc vás to neohrožuje.

To, co Skella během války v Zelanině panství opravdu rozrušilo, bylo spojenectví s Trogy. Muži velitele Narasana byli výborní vojáci a hodně jim v bitvě pomohli, o tom nebylo pochyb, ale Skellovi přišlo prostě nepřírozené spojit se s Trogy.

Domorodci je varovali, že k záplavám - které se ukázaly být velmi užitečné - tu dochází každý rok, Skell je tedy akceptoval jako víceméně přirozený jev, ale náhlé zjevení dvou sopek u horního ústí strže - navíc ve chvíli, kdy je opravdu potřebovali -, to bylo něco jiného. Domorodci opatrně naznačili několik nepravděpodobných vysvětlení, Skell si byl ovšem jistý, že za tím stojí paní Zelana. Z toho plynula nepříjemná otázka. Jestliže paní Zelana může vytvořit sopky, kdykoli se jí zachce, na co potřebuje armádu?

Než bylo po všem, bratranec Sorgan a trogský velitel se spřátelili a Sorgan nabídl svou pomoc ve válce, pro kterou byli najati Trogové. Skell o tom dost pochyboval, dokud mu ovšem Zelana a její bratr štědrě nenabídl ještě víc zlata.

Skell se rozhodl, že do toho půjde.

2

Když smíšená flotila Maagů a Trogů vyplula na jih k panství Zelanina mladšího bratra Veltana, začínalo léto a Skell se trochu uklidnil. V létě byly málokdy potíže se špatným počasím.

Když minuli pomyslnou hranici, Skell si všiml, že Veltanova panství pokrývají převážně pole. Zdálo se, že v severní části území se tyčí hory, ale byly velmi daleko.

Flotila dorazila k jižnímu pobřeží Dhrallu, pak zatočila na východ a nakonec na sever podél nepravidelného pobřeží. Veltanova otlučená rybářská šalupa plula v čele flotily a muži na její palubě - Dlouhý luk, Rudá brada, Králík a Keselo - očividně pátrali po určitém orientačním bodu, protože nakonec loďka náhle odbočila k břehu a bez varování přistála.

Skell vybraně zaklel, protože Grock vzal za kormidlo Žraloka a ostře ho stočil k pobřeží.

Bílý písek na pláži vypadal mnohem čistší než na jakékoli jiné pláži, kterou Skell během svého života na moři viděl, a obilná pole rozkládající se na mírném svahu stoupajícím od pobřeží byla přímo svítivě zelená. Veltanovo území bylo opravdu krásné, nicméně Skell dával přednost otevřenému moři. Prozíravě kázal zakotvit kus od břehu. Žralok měl hlubší ponor než Veltanova šalupa a Skell nechtěl pokoušet štěstí.

Velitel Narasan s několika dalšími lidí odešel na břeh seznámit se se Zelaniným bratrem, ale bratranec Sorgan se kupodivu držel kousek za nimi. Skell nechápal proč, měl pocit, že se Sorgan asi snaží být zdvořilý. "Podivné," zamumlal si pro sebe. Sorgan očividně strávil s Trogy příliš mnoho času a osvojil si některé jejich zvyky.

Po chvíli se Sorgan konečně vylodil, Skell předal velení Grockovi a také odplul na břeh, aby zjistil, co se děje. Držel se trochu zpátky, tiše naslouchal a pozoroval. Sorgan a Trogy překvapilo, že jeden z místních sedláků, Omago, dal dohromady slušný počet svých soukmenovců, aby pomohli s obranou Veltanova panství. Skell se na to díval poněkud nedůvěřivě. Jestliže místní dokážou nepřítele zahnat sami, proč podstupovala Zelana a její příbuzní tolik námahy a vydávali tolik peněz za profesionální bojovníky z cizích zemí?

Veltan navrhl, aby šli do jeho domu a podívali se na jeho plastickou mapu. Trogové očividně považovali nápad Rudé brady vyrobit miniaturní kopii terénu kolem lattašské strže za užitečný.

Sorgan nechal ostatní jít napřed a pokynul na Skella. "Měl bys raději zůstat tady," řekl mu. "Nebylo by dobré, kdyby se naši muži začali poflakovat po pláži nebo pobíhat ve vesnicích. Nestojíme přece o stejné potíže, jaké se nám přihodily po příjezdu do Lattaše, že?"

"To tedy ne," souhlasil Skell. "Pošlu zprávu ostatním maagským kapitánům, že si nepřeješ, aby někdo opouštěl loď. Stejně nevíme, kde budeme bojovat. Dost možná budeme muset odplout někam jinam; pokud bychom pustili námořníky na souš, jen bychom ztratili čas jejich naháněním zpátky na loď."

"Přesně tak," přikývl Sorgan.

Skell odplul na člunu zpátky na Žraloka a pak vyslal Grocka a Baldara, aby vyřídili ostatním kapitánům Sorganův rozkaz, že všichni námořníci mají zůstat na palubě. Pak odjel na Skřivana, aby informoval bratra, že zanedlouho patrně opět vyplují.

"Sorgan umí velet čím dál lépe," poznamenal Torl. Stál s bratrem na zádi Skřivana a kochali se klidnou večerní oblohou.

"Tentokrát nebude nutné nechat zbičovat polovinu našich kapitánů."

"Udělal jsem si tehdy pár nepřátel," připustil Skell, "ale kdybych je zbičovat nenechal, lučištníci by postříleli celou flotilu."

"Kdo to je tam na břehu?" zeptal se Torl a ukázal na Troga v černé kůži, který vlekl po cestě na pláž jiného Troga.

Skell zamžoural do šera. "Vypadá jako Padan," prohlásil.

"A proč toho druhého táhne za sebou?"

"Jak to mám vědět? Možná některý z Trogů porušil pravidla."

"Asi máš pravdu, Skelle. Trogové mají pravidla na všechno - kolikrát smí tvoje srdce udeřit, jak často můžeš mrkat, kdy se smíš nadechnout -, jejich velitelé rozhodují o spoustě věcí důležitých pro každého vojáka z celé jejich pitomé armády."

"Jsou trochu nároční, že," souhlasil Skell. "Asi to nebude nic důležitého, ale měli bychom tam dojet a zeptat se Padana, co se stalo."

Padan zrovna vyšel z podpalubí, když Skell přistál s člunem u široké trogské lodě. "Hola, Padane," zavolal Skell. "Děje se něco, co bychom měli vědět?"

"Jen nás právě potkalo štěstí, Skelle," zazubil se Padan.

"Našli jsme zlato?" zeptal se Torl.

"Tak trochu. Setkali jste se ve válce v Lattaši s tím nafoukaným bývalým knězem Jalkanem?"

"Dost na to, abychom věděli, že s ním nechceme mít nic bližšího," odpověděl Torl.

"Víte, každý, kdo toho parchanta někdy potkal, to cítí úplně stejně. Veltanův nejlepší přítel z vesnice je sedlák Omago. Jeho žena je krasavice, navíc umí vařit nejlíp na celém světě. Právě jsme si prohlíželi Veltanovu mapu, když přišla oznámit, že je hotová večere. Jalkan po ní chvíli házel očima a pak vypustil pár barvitých poznámek, ze kterých velitel Narasan málem omdlel. Omago Jalkana praštil přímo do tlamy tak, že se zuby rozprskly všude kolem."

"Škoda, že jsme to neviděli," zalitoval Torl.

"A to není všechno," zubil se Padan. "Jalkan začal vrskat, že sedláka potrestá za nedostatek respektu k lidem, kteří jsou hodností asi tak stupínek dva pod bohem, ale pak mu velitel Narasan vyfoukl jeho božství přímo z pod nosu - na místě ho degradoval. Pak mi poručil, ať ho spoutám a dokopu zpátky na břeh."

"Kdyby tě začaly z toho kopání bolet nohy, rád ti vypomůžu, Padane," nabídl se Torl. "Mezi námi třemi, určitě bychom dokázali strávit celý příští týden koulením Jalkana na trase mezi hradem a pobřežím."

Skell našpulil rty. "Mohli bychom se dokonce sázet," navrhl.

"Dobrou sázku si nikdy nenechám ujít," souhlasil Padan. "Museli bychom samozřejmě stanovit pár pravidel - kolik bude za nejdelší kop, přidavnou sázku na nejvyšší a podobně."

"Aspoň bychom měli jinou zábavu než stát a koukat, jak přichází a odchází příliv," dodal Torl. "Když to vezmete kolem a kolem, po nějaké době by nás to určitě začalo nudit. Pak bychom mu mohli uspořádat hezký pohřeb a nechat to být."

"Ale on není mrtvý, Torle," namítl Padan.

"No a co?"

Sorgan si zavolal Skella do kruhové místnosti s mapou a sdělil mu, že pastevec Nanton jim ukáže cestu za Vashův

vodopád. "Rozhodli jsme se s Narasanem, že nejlepší velitel průzkumné skupiny budeš ty," řekl.

"Ještě něco nového, bratranče?" zavrčel Skell.

"Nebud' takový mrzout, Skelle. Podívej se, jaký je tam terén, a zkus najít místo, odkud pravděpodobně přijde útok. Pak vyber vhodná místa na opevnění."

"Řekneš mi taky, jak si mám správně obléknout košili, bratranče?"

"Nech toho!" zavrčel Sorgan.

"Dělá to často?" zeptal se pobaveně Narasan.

"Pořád," odpověděl Sorgan a obrátil oči v sloup. "Skell si myslí, že je to vtipné, ale já se přestal smát už dávno."

"Jak dlouho bude podle tebe Gondovi trvat, než sem přivede zbytek armády?"

"To se nedá říct přesně, Sorgane. Nechal jsem s hlavním vojem jako velitele velmi spolehlivého muže - druhého velitele Andara. Jakmile mu Gonda vyřídí, že je čas vyrazit, bude vědět, co má dělat. Potíž je v tom, že musí sehnat dost lodí, aby sem mohl dopravit osmdesát tisíc mužů. Tím pádem záleží i na náhodě. Jsem si jistý, že nás Gonda dokáže nějak informovat, až zjistí, jak dlouho to ještě bude trvat."

Sorgan pokrčil rameny. "Určitě se tady mezitím nebudeme nudit. Veltanova mapa je trochu maličká, budu mít lepší pocit, až si Skell prohlédne terén."

"Maličká?" opakoval pobaveně Narasan.

"Zdá se mi, že jsem strávil ve strži zbytečně moc času s Elerií," povzdychl si Sorgan a zavrtěl hlavou.

"Dobrá," řekl Skell, "není potřeba, abychom čekali na Gondu. Já a Torl vyrazíme napřed a prozkoumáme terén. Dejte nám tak dva dny, do té doby bychom měli mít představu, kam by bylo nejlepší umístit pevnosti. Potom se může sebrat druhá skupina a začít stavět základy. Až se sem Gonda vrátí, budou základy hotové a jeho muži se mohou pustit do další fáze."

"Co na to říkáš, Narasane?" zeptal se Sorgan.

"Zní to dobře," souhlasil Narasan.

"Budete potřebovat asi tak pět posádek, co myslíš?" zeptal se Sorgan Skella.

"Mluv vážně, Sorgane," zavrčel Skell. "Torlova a moje posádka dohromady už je zbytečně moc. Nechystám invazi. Jen se tam jdu porozhlédnout a čím méně lidí se mnou půjde, tím rychleji se dokážu pohybovat. Víím, co je potřeba udělat, Sorgane, takže to nech na mně."

Skell s Torlem vypluli druhý den za úsvitu, hlavně proto, aby vypadli dřív, než se vzbudí bratranec Sorgan a začne přidávat do průzkumné skupiny další a další posádky. Sorgan si totiž myslel, že "čím víc, tím líp". Když byli mladší, často se kvůli tomu hádali.

Skell a jeho bratr byli toho názoru, že jim bude trvat asi dva dny, než se dostanou k vodopádům.

Skell strávil nějaký čas s Dlouhým lukem. Ve strži nad Lattašem Dlouhý luk dokázal, že ví o nepříteli víc než kdokoli jiný, a tím pádem byl velmi cenný.

Pozdě odpoledne prvního dne se Skell připojil k Dlouhému luku, který stál na přídi Žraloka. "Strávil jsem ve strži spoustu času stavbou pevnosti," začal Skell, "takže o našich protivnících mnoho nevím. Slyšel jsem, že ty o nich víš víc než všichni ostatní, proto bych se tě na ně rád zeptal. Co bych o nich měl vědět?"

"Nejdůležitější je vědět, že tvorové z Pustiny neznají strach," odpověděl Dlouhý luk.

"Chceš říct, že jsou stateční?"

"Neřekl bych zrovna stateční, Skelle. Přiléhavější by bylo hloupí, ale ani to není zcela správné. Jako jednotlivci nemají nic, co bychom mohli nazvat inteligencí. Dělají přesně to, co jim Vlagh poručí - i když je to nemožné."

"V tom případě je slovo hloupí celkem přesné."

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Jeich myslí nefungují stejně jako naše - asi proto, že nemají každý svou. Co ví jeden, vědí všichni, a rozhodnutí činí toto skupinové vědomí. Středem skupinového vědomí je To-jménem-Vlagh. Vlagh rozhoduje a služebníci Vlagh se snaží jeho rozkazy splnit, i kdyby už zbyl jen jeden jediný."

"Zase se dostáváme ke slovu hloupí, že?"

"My to možná tak vidíme, ale oni ne. Oni samozřejmě nevědí, že mohou zemřít. Myslí si, že budou žít věčně a nic je nemůže zabít."

"Jak to všechno víš, Dlouhý luku?"

"Jsem lovec, Skelle, a každý lovec se musí naučit myslet stejně jako jeho kořist. Když se to nenaučí, většinou trpí hladem." Dlouhý luk se zadíval na zvlněnou hladinu před přídi Žraloka. "Většinu života jsi strávil na tváři Matky moře, mám pravdu?"

"Takový je život námořníka, Dlouhý luku."

"Lovil jsi často ryby?"

"Občas ano. Proč?"

"Když rybaříš, dáš na háček něco, o čem si myslíš, že bude rybě chutnat, říkám to dobře?"

"Pokud chci nějakou chytit, tak ano."

"Dobrý rybář se tedy musí naučit myslet jako ryba."

"Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, ale asi máš pravdu," připustil Skell. "Jaká návnada je nejlepší, když se snažíš chytit hadí lidi?"

"Zatím mám nejlepší zkušenosti s lidmi," odpověděl Dlouhý luk s mírným úsměvem.

"S lidmi?" vyjekl Skell ostře.

"Neboj se, Skelle. Když postavíš před tvory z Pustiny lidi, vyběhnou klidně do otevřené krajiny, kde se z nich stanou výborné terče pro šípy. Služebníci Vlagh netuší, co je to šíp, proto nechápou, proč jejich druhové padají k zemi. Dá se to udělat i jinak, ale použít jako návnadu lidi je nejjistější. Povodně a sopky jsou taky dobré, ale přivolat je je trochu složitě. Nejlepší bude volit jednoduché postupy."

Druhý den pozdě odpoledne dopluli k hornímu konci řeky Vash a Omagův vousatý přítel Nanton už na ně čekal na severním břehu. Skell a Omago dopluli k pobřeží na člunu a Omago představil Skellovi jejich nového průvodce.

"Všichni muži z obou lodí půjdou s námi?" zeptal se Nanton Skella.

"Přemýšlel jsem o tom," odpověděl Skell, "a řekl bych, že na první cestu s sebou vezmeme tak deset mužů. Chci se tu jen porozhlédnout. Důležité je značit za sebou cestu, aby vojáci, kteří přijdou později, trefili nahoru. Potkal jsi nějaké nepřátele?"

"Tohle léto ne," pravil pastevec. "Minulé léto jich tu pár čenichalo kolem a vyptávalo se, ale letos jsem ještě na žádného nenarazil."

"Oni umějí mluvit?" podivil se Skell.

"Ti, které jsem potkal, uměli. Tvrdili, že jsou obchodníci, ale nevěřil jsem jim. Určitě tu jen špehovali."

Skell zamžoural na řeku. "Jak daleko proti proudu je ten vodopád?" zeptal se.

"Asi tak dvakrát dál, než je to odsud k Veltanově domu. Řeka v horách není tak klidná, ale nepotřebujeme jít korytem až nahoru."

"Dobře. Můžeme s mojí lodí a s lodí mého bratra doveslovat korytem ještě výš a pak s sebou vezmu deset nebo patnáct mužů na vrchol. Porozhlédneme se a pak pošlu někoho zpátky dolů, aby za námi přivedl ostatní."

"Tak to bude asi nejlepší," přikývl Nanton.

"Máš nahoře svoje stádo?" zeptal se Omago.

"Zatím ano. Jestli se tam ale bude válčit, tak ho zaženu na bezpečnější pastvinu."

"Mám pocit, že se v horách vyznám dobře," poznamenal Skell.

"Strávil jsem tu většinu života - hlavně léta. Na podzim ženu stádo do nížiny."

"Nebylo by jednodušší pást celý rok v nížině?" zeptal se Skell.

"Možná ano, ale v horách je lepší tráva a navíc nemám čas pořád honit ovce z polí. Sedláci znervózní, když vidí stovky hladových ovcí hned za kopcem."

"To by mě zajímalo proč," podotkl Skell s kamennou tváří.

3

Trvalo dva dny, než se podařilo obě lodě doveslovat po pomalu plynoucí řece Vash na místo, kde z hor stékal potok, o němž mluvil Nanton. Skell zakotvil Žraloka poblíž soutoku a pak se vydal na člunu ke Skřivanovi, aby se poradil s bratrem. "Mám silný pocit, že Omagův přítel nestojí o to mít za patami celý dav, až nás povede na místo, které potřebujeme prozkoumat, takže bych byl raději opatrnější. Nanton to tam nahoře zná, takže když ho nebudu zbytečně rozčilovat, můžu na tom jediné vydělat."

"Chápu dobře, že jsme zase u starého dobrého neštivého domorodce?" poznamenal Torl.

"Budeme nenápadní a potichu, dokud to půjde. Co kdybys zůstal tady? Můžete zatím postavit u řeky molo. Za nějakou dobu sem připluje spousta dalších lodí a bude se z nich vyloďovat hodně lidí. Když jim to usnadníme, nebude fronta trogských lodí po celé řece."

"Koho bereš s sebou?"

"Nantona a Omaga," odpověděl Skell a zadíval se na potok. "A samozřejmě s sebou chci Dlouhý luk a Rudou bradu. Narasan chtěl, aby Padan značkoval cestu, takže s námi půjde ještě on."

"A to je všechno? Nepřeháníš to trochu s tou nenápadností, Skelle?"

Skell pokrčil rameny. "Jdeme se tam jen podívat, bratře. Vezmu také Grocka - pro případ, že bych vám potřeboval podat zprávu, kdyby se něco pokazilo, a ještě přiberu Králíka a Kesela. Jsou zvyklí spolupracovat s Dlouhým lukem, a to může být užitečné. Chci se pohybovat rychle a tiše. Jsem přesvědčený, že víc lidí potřebovat nebudu."

"To je ale vážně málo, Skelle."

"Dost na to, abychom odvedli svou práci. Nebudeme to přehánět, dokud nebudeme muset."

Skell a jeho skupinka vyrazili úzkým korytem druhý den hned při východu slunce. Brzy začalo být jasné, že nepůjde o žádný příjemný výlet. Podél potoka rostlo husté křoví a vysoké jehličnaté stromy nepropouštěly skoro žádné sluneční světlo, takže skupina se pohybovala v šeru. Grocka, prvního důstojníka ze Žraloka, naštěstí napadlo vzít s sebou lano, protože neušli ani čtvrt míle a bylo jasné, že ho budou velmi často potřebovat - potok se přes kameny spíš valil než tek. Skell měl pocit, že co padesát stop narážejí na zpěněný malý vodopád. Králík byl naštěstí malý a čiperný a dokázal na malé skály vyšplhat s Grockovým lanem pověšeným přes rameno a poté hodit konec dolů. Kolem poledne se Skellovi zdálo, že strávili víc času šplháním po provaze než chozením. "Jak pro všechno na světě tudy dokážeš hnát stádo ovcí?" zeptal se pastevec.

Vousatý Nanton se slabě usmál. "Když ovce něco opravdu chce - třeba čerstvou travu, nebo když ovčí samice hledá společnost -, dokáže málem vylézt i po strmé skále. Jenže ovce samozřejmě mají čtyři nohy a velmi ostrá kopýtka."

"Ty máš ovce rád, že ano?"

"Starat se o ovce je mnohem jednodušší než orat a sít. Vždycky jsem měl za to, že lehké je lepší než těžké."

"V tom s tebou souhlasím," přikývl Skell. "Ale zdá se mi, že lézt po skalách a šplhat po provazech je spíš těžké,

nemyslíš?"

"Ale je to lepší než tvrdá práce," děl Nanton mírně.

Po několika hodinách začalo slunce klesat k západnímu obzoru a Skell kázal zastavit. "Pro dnešek končíme," řekl.

"Určitě se vám nikomu nechce prodírat se křovím ve tmě. Nejspíš tu nikde žádní brouci nejsou, ale nebudeme riskovat."

"Dobrý nápad," souhlasil Králík.

Průzkumná skupina vstala brzo ráno; když se všichni najedli, vyrazili na další část únavné túry. Padan občas pověsil na větev některého stromu nebo keře kousek žlutého provázku jako značku pro armádu. "Něco mne napadlo, kapitáne Skelle," pronesl uprostřed dopoledne Keselo. "Narasanova armáda by tudy dokázala projít mnohem lépe, kdybychom na strmějších místech nechali natažená lana. Provaz, který s sebou vzal Grock, se koneckonců ukázal být velmi užitečný."

"Grock se rozhodně vyzná," souhlasil Skell a rozhlédl se. "Kde vlastně je?"

"Říkal Omagovi, že se půjde podívat, jestli by nenašel schůdnější cestu. Pochopil jsem, že nemá moc rád křoví."

"Já ho taky zrovna nemiluju."

"Je dobré jako úkryt, když je potřeba přepadnout nepřítele," řekl Keselo, "ale na nic jiného se nehodí."

"Na kterou stranu Grock šel?"

"Přeskočil potok a vydal se nahoru ke stěně strže na druhé straně. Ale nemyslím si, že uspěje. Je tam spousta napadaných kamenů."

"Možná bude mít štěstí," řekl Skell. "Doufat můžeme. Začínám mít z toho ručkování po lanech odřené ruce."

"Myslím, že už se vrací, kapitáne Skelle," pravil Keselo a zastínil si oči. "Utíká!" vyjekl. "Jestli zakopne a upadne, tak se celou cestu k vodě bude otloukat o kamení!"

Skell se zadíval na strmý svah. "Pitomec! Grocku!" vykřikl. "Zpomal! Zlomíš si vaz!"

"Našel jsem zlato, kapitáne!" křičel Grock. "Zlato! V té skále jsou ho tuny!"

"Zůstaň, kde jsi!" zavelel Skell. "Jdu za tebou!" Pokynul Keselovi. "Pojďme se podívat."

"Ano, kapitáne," odpověděl Keselo snaživou imitací obvyklé maagské odpovědi.

Prodrali se hustým křovím, přebrodili na druhou stranu potoka a vyšplhali nahoru.

Grock se třásl jako osika a olizoval tmavý kámen.

"Ukaž," řekl Skell.

Grock mu tmavý úlomek podal. "Je to támhle, kapitáne," ukázal na zářící žlutou skvrnu na povrchu skály. "Prošel jsem přímo kolem a zrovna zavál vítr a rozkýval jednu z těch jedlí. Ten flek se zaleskl tak, že bys tomu nevěřil. O kousek jsem couvl a podíval jsem se pořádně. Na skále se třpytila spousta jasně žlutých fleků. Asi by dalo trochu práce všechny je odtamtud vysekat, ale řekl bych, že by to za tu námahu stálo."

Skell si neuvědomil, že zadržuje dech, a prudce vydechl.

"Kapitáne Skelle," začal mladý Keselo. "Měli bychom to ukázat Králíkovi. Vyzná se v kovech a jistě by nám řekl, jestli je to opravdu zlato."

"Co jiného by to asi bylo?" odsekl Grock. "Je to žluté, a to znamená zlato, ne?"

"Králíku!" houkl Skell. "Potřebujeme tě! Pojď sem!"

Šlachovitý kovář z Racka vyklusal po strmém svahu. "Nějaké potíže?" zeptal se.

"Možná," odpověděl Skell. "Možná taky ne." Podal mu Grockův nález. "Podívej se na tohle a řekni mi, co to je. To žluté je zlato, že ano? Nebo něco jiného?"

"To se dá snadno ověřit," pravil Králík. Vytáhl nůž a lehce zakřesal špičkou přes žlutou skvrnu. Vylétly jiskřičky. "Je mi líto, kapitáne Skelle, ale není to zlato. Je to sice hezké, ale zlato takhle nejiskří. Už jsem o tomhle kovu slyšel, ale ještě nikdy jsem ho neviděl na vlastní oči."

"Víš to opravdu a naprosto jistě?" zeptal se Grock zklamaným hlasem.

"To se dá snadno ověřit," pravil Králík. "Má s sebou někdo zlatou minci?"

Keselo podal kováři velkou zlatou minci.

Králík přes ni škrtnul nožem. "Žádné jiskry, kapitáne Skelle," zdůraznil. "Slyšel jsem, že tenhle žlutý kámen je druh železné rudy znečištěné něčím, co jí dodává žlutou barvu. Ve Werosu se už léta vypráví příběh o chlapíkovi, který našel velké ložisko téhle rudy. Strávil deset let její těžbou a celou dobu si byl jistý, že je den ode dne bohatší. Když zjistil, že to není zlato, běžel do zátoky a utopil se."

Skell věnoval Keselovi tvrdý pohled. "Ty jsi to věděl hned, že to není zlato, že jo?"

"Byl jsem si tím poměrně jistý, kapitáne Skelle," přiznal se Keselo. "Ale říkal jsem si, že nepovolanejší zodpovědět takové otázky je Králík. Myslím, že se tomu říká železný pyrit. Je to v podstatě železo, ovšem s příměsí síry. Někde ho prý používají místo křesadla, když chtějí rozdělat oheň."

"Takže to nemá žádnou cenu?" zeptal se zklamaně Skell.

"Zase tak bezcenné není. Koneckonců je to železo, a železo má jistou cenu; kromě toho s tím můžeš zapálit oheň."

"No dobrá," vzdychl Skell. "Nezbývá nám než se vrátit k poctivé práci. Je mi to líto, Grocku, dneska bohužel nezbohatneme."

Když vyrazili po kopci zpátky k potoku, Skellovi se zazdalo, že ho na zátylku lehce zašimralo, a prudce se otočil. Byl si téměř stoprocentně jistý, že je někdo pozoruje, ale nikoho nespapil.

"Nejsou to nejchytřejší zvířata na světě," připustil Nanton, který šel spolu s Dlouhým lukem kousek před Skellem strmým a klikatým korytem potoka do hor. "Ale jsou velmi milé a jejich vlna má velkou cenu."

"Není to trochu nudné, sedět na kopci a celý den se dívat, jak žerou trávu?"

"Nuda je příjemnou součástí pasákova života, Dlouhý luku," odpověděl Nanton. "Teprve když přestane být nuda, začínám si přát, abych si býval vybral jiné povolání. Poradit si se smečkou hladových vlků nudné určitě není."

"A co míření prakem - není to moc těžké?"

"Když denně cvičíš, tak ne. Po nějaké době se z praku stane prakticky prodloužení tvé vlastní ruky."

"Aha," přikývl Dlouhý luk. "A nikdy nemineš, když mrštíš kámen na vlka nebo srnu?"

"Ne, co si vzpomínám, tak ne. Jak to víš, Dlouhý luku?"

"Jsem stejně sehraný se svým lukem. Špatně se to lidem vysvětluje, že?"

"Přestal jsem se o to snažit už před lety," odpověděl Nanton. "Samozřejmě, nestává se mi často, že by to někdo chtěl vysvětlit. Život pastevece je samotářský, nemám kolem sebe davu, které by stály a dívaly se, jak proháním vlky."

"Ty je nezabíjíš, když otravují ovce?"

"Ne často. Obvykle je trefím do zadku. To potom vlk se skučením a vytím proletí trávou jako šipka. Ostatní se leknou a všichni utečou. V kotlině nahoře je asi pět nebo šest vlčích smeček a všechny jsem naučil, že se mají od mých ovcí držet dál. Vlci jsou chytrá zvířata a netrvá jim dlouho, než pochopí, že někde je zkrátka nebezpečno."

"Jsou tu i jiná zvířata?"

Nanton rozhodl rukama. "Jako všude jinde - srnky, ptáci, zajáci a veverky, večer vylétají netopýři a krmí se brouky."

"Teď mě něco napadlo," řekl Dlouhý luk se širokým úsměvem. "Netopýři žerou brouky. Protože naši nepřátelé jsou minimálně zčásti brouci, možná bychom si měli promluvit s netopýři a informovat je, že z Pustiny jim pošlou večeri."

"Ještě nikdy jsem neviděl tak velké netopýře, Dlouhý luku," odpověděl Nanton, "a navíc nemluví netopýřsky, ty snad ano?"

"Možná bychom se o tom měli zmínit Veltanovi. Kdyby se tu tak týden prolétával s netopýři, určitě by se jejich řeč naučil a uzavřel s nimi spojení."

"Beru každou pomoc," souhlasil pastevec.

Skell jenom zíral. Vypadalo to, že Dlouhý luk není tak studený, jak si všichni mysleli. Jeho rozhovor s pastevcem o něm hodně napověděl. Skell věděl, že Dlouhý luk a Rudá brada jsou blízcí přátelé, a také věděl o přátelství mezi Dlouhým lukem, Králíkem a Keselem. Dlouhý luk teď očividně otevíral dvířka i Nantonovi. Skell si nebyl jistý, proč to vlastně dělá, ale odměřený lučištník zřejmě cítil, že by pastevec mohl být během války užitečný. To jistě stojí za zvážení, musel si přiznat Skell.

4

Druhého dne kolem poledne dorazila skupina k hornímu konci úzkého potočního koryta a Skell s údivem zjistil, že nahoře se nachází pěkná kotlina. Nanton sice mluvil o louce, ale Skell nikdy neviděl tak velkou louku. Měřila od jižního konce k hřebenu na severu dobrých deset mil. Tráva byla zelená a svěží a tu a tam rostl hlouček stromů. Skell z Veltanova vyprávění tak docela nepochopil, jak vypadá gejzír, hlavní zdroj vody pro řeku Vash, a teď s úžasem sledoval mohutný sloupec vody tryskající do výšky skoro sta stop. Pod zemí se očividně děly zajímavé věci. Kotlinu na třech stranách obklopovaly rozeklané horské hřebeny. V jižním hřebenu byla v místě, kde voda z gejzíru stékala dolů jako Vashův vodopád, ostrá proláklina.

Hřeben na severu měl uprostřed mnohem širší prohlubeň a Skell okamžitě věděl, že toto místo bude ještě důležité. Podle Veltanovy mapy byla na sever od kotliny Pustina, tímto průsmykem tedy jistě přijde hlavní útok.

"Je tu hezky, že?" pravil Padan a rozhlížel se po louce.

"Není to špatné," souhlasil Skell. Pak ukázal na průsmyk v severním hřebeni. "Měli bychom se tu trochu porozhlédnout, ale hlavně bychom se měli podívat támhle. Nepřítel přijde odtamtud. Ten zlom v hřebeni bude aspoň míli široký. Sorgan a váš velitel sem během pár dní přijdou také, ale rozhodně nemáme dost lidí, abychom ten průsmyk zahradili, než Gonda přivede hlavní voj. Jestli nepřítel nevyběhne z pouště během příštího měsíce, bude to dobré, ale kdyby náhodou zaútočil příští týden, jsme v pěkné bryndě."

Průsmyk v hřebeni vypadal jako výsledek poměrně nedávné události, protože skalní stěny byly ostré, bez známek opotřebování počasím. Svah, který vedl od zlomu do pouště, byl zasypaný kamením. Hřeben očividně porušila nějaká přírodní katastrofa.

"Bývají tu často zemětřesení?" zeptal se Dlouhý luk pastevece, když stáli nad Pustinou a dívali se dolů do pouště.

"Občas ano," odpověděl Nanton. "Obvykle ale nejsou tak silná, aby přírodní hradbu prolomila."

Skell zamžoural dolů. "Škoda, že všechny kameny spadly na severní stranu," poznamenal. "Kdyby zůstaly tady, byly by o dost užitečnější."

"Já bych je ještě nezavrhoval," pravil Padan zamyšleně.

"Až sem velitel Narasan a tvůj bratranec Sorgan přivedou své muže, mohli by na svahu postavit řadu ochranných násypů. To by nepříteli zpomalilo a měli bychom víc času vybudovat tady nahoře obrannou zeď. Tím zvětšíme šanci, že nepříteli zadržíme, dokud se sem nedostane Gonda."

"Což mi připomíná něco, na co jsem málem zapomněl," řekl Skell. "Hola, Grocku!" zavolal.

"Ano, kapitáne?" ozval se Grock.

"Chci, abys šel zpátky k potoku a řekl mému bratrovi, aby co nejdřív poslal všechny ostatní sem nahoru. Podaří se jim to mnohem rychleji, když natáhnou podél potoka provazy - podobně jako jsme to udělali, když jsme tudy šli poprvé. Řekni mému bratrovi, aby natáhli několik oddělených tras. Kdyby sem šla Narasanova armáda v řadě po jednom, trvalo by jim to celé léto."

"Jak si přeješ, kapitáne," odpověděl Grock, pak se otočil a vyrazil loukou zpět k potoku.

"Ještě něco bychom měli zvážít, kapitáne Skelle," pravil Králík. "Přes hory sem míří lučištníci. Jakmile dorazí, nepřítel nebude muže pracující na obranné zdi otravovat, protože se bude muset soustředit na umírání."

"Má pravdu, Skelle," souhlasil Padan. "Pomocí kopí a mečů můžeme jen udržovat rovnováhu. Lučištníci mohou obrátit příliv." Podíval se na Dlouhý luk. "Můžeš nám říct, kdy asi tvoji přátelé dorazí?"
Dlouhý luk se podrbal na bradě. "Asi tak za pár týdnů," řekl. "Jdou přes hory, tím pádem pomalu."
"Jestliže Sorgan a velitel Narasan vypluli podle plánu, jsou už nejspíš dole u soutoku potoka a řeky," pravil Skell, "takže jakmile Gonda doběhne dolů a řekne jim, jak to tu vypadá, vypraví se za námi. Řekl bych, že dorazí tak za dva dny a budou moct začít stavět pevnost. Ne všechno ještě můžeme říct přesně, ale jestli všichni dělají, co mají, budeme tak za dva tři dny docela připravení."

Vydali se zpátky k tiše tryskajícímu gejzíru. Slunce zapadalo za rozeklaný horský hřeben na západní straně. Západy slunce v horách byly sice pěkné, ale co se Skella týkalo, západům slunce na moři se nemohlo nic rovnat. Kousek od gejzíru si rozdělali oheň a Králík uvařil velký kotel fazolí. Omago vstal, aby přiložil na oheň další dřevo, ale hned se instinktivně sehnul, protože ze šera vyletěl netopýr. "Nechtěli by toho nechat?" postěžoval si.

"To ten oheň, Omago," vysvětloval Nanton. "Světlo láká hmyz a netopýři mají hlad."

Dlouhý luk najednou prudce zvedl hlavu a sáhl po luku.

"Něco se děje?" zeptal se Králík a vstal.

"Nejsem si jistý," odpověděl Dlouhý luk. "Ale něco není v pořádku." Rozhlédl se s vážnou tváří kolem. "Možná je čas podívat se na naše sousedy trochu pečlivěji." Vytáhl z toulce, zavěšeného na rameni, šíp, založil ho do luku, natáhl tětívu a pustil. Šíp letěl rovně a přesně a kousek od ohně spadl na zem mrtvý netopýr.

Dlouhý luk zvedl zvíře za špičky křídel a pozorně si ho prohlédl. "Pojď sem, Rudá brado," pravil zachmuřeně.

"Něco je špatné?" zeptal se Rudá brada a vstal.

"Podívej se sám," podal mu Dlouhý luk mrtvého netopýra.

Rudá brada sebou štítlivě cukl. "Raději se půjdu podívat po lučištnících," pravil napjatě.

"Co se děje?" chtěl vědět Skell.

"Tohle," řekl Dlouhý luk a ukázal mu zastřeleného netopýra.

Skell také instinktivně couvl. Příšera měla netopýří křídla, srstí pokryté tělo a nohy s drápy, ale k tomu včelí - nebo možná mravenčí - hlavu s kusadly; chvěla se na ní podivná tykadla. Oči tvora byly vypoulené.

"Nesahej na něj, Skelle," varoval ho Rudá brada. "Cítím jed."

"Zase jedové zuby a žihadla? Jako u hadích lidí?"

"Nejsem si jistý," odpověděl Rudá brada, "ale raději bych se to nesnažil zjistit holýma rukama." Podíval se na svého přítele. "Mám pocit, že nás zase podfoukli, Dlouhý luku. A to jsem si myslel, že tentokrát jsme před nimi o krok napřed. Jak jsi přišel na to, že to nejsou obyčejní netopýři?"

"Nelétali moc dobře, Rudá brado, navíc jsem viděl dva, kteří proletěli nevšímavě kolem hmyzu. Opravdový netopýr by to neudělal."

"Jak budeme bojovat s létajícím nepřítelem?" rozčílil se Padan.

"Dlouhý luk je dokáže sestřelit přímo z nebe," uklidňoval Králík vyděšeného Tropa. "Viděl jsem ho, jak sestřelil celé hejno hus."

"Nemarnil bych čas, Rudá brado," pronesl Dlouhý luk. "Je jasné, že Vlagh si zase pohrávalo s přirozeným chodem věcí, takže budeme lučištníky co nejdřív potřebovat tady a ne někde v horách." Na chvíli se odmlčel a nepatrně se zamračil. "Teď, když jsem o tom trochu popřemýšlel, nezdá se mi to už tak zoufalé. Během války v Zelanině panství jsme žádné takové tvory neviděli, což znamená, že jsou to výsledky nového experimentu. Jestli je to tak, nejspíš pořád tápou, snaží se přijít na to, proč jsou tady a co je jejich úkolem."

"A neznamenalo by to také, že neumějí bojovat?" zeptal se Králík.

"Určitě nevědí, jak se bojuje," souhlasil Dlouhý luk. "Jestliže jsou to noví živočichové, bude to chtít aspoň dvacet várek, než pochopí, k čemu jsou dobří. Nežijí tak dlouho, aby porozuměli během jedné generace. Řekl bych, že zatím dokážou jen létat a sledovat nás."

"Špehové?" zeptal se Skell.

"Přesně tak. Nedožijí se takového věku, aby se naučili víc. Ten, který uzdravuje mi už kdysi o služebnících Vlagh ledacos vysvětlil. Žijí jen šest týdnů od chvíle, kdy dosáhnou konečného vývojového stadia - to není tak dlouho, aby se čemukoli naučili. Jejich vědomosti se shromažďují několik generací, takže ti, které potkáme později, už budou chytřejší než ti, které jsme viděli teď."

"Tak to bychom měli tu mršinu někam schovat," rozhlédl se rychle Králík.

"Nechápu proč," zamračil se Keselo.

"Když nebudou vědět, co zmůžou šípky, budou dělat spoustu chyb. Když si budou myslet, že luk je jen taková hůlčička, nebude jim vadit, když se proti nim postaví dvě stovky lučištníků a začnou natahovat tětivy. Pokud nebudou tušit, co se děje, můžou klidně dva týdny přšet mrtví netopýři."

"Dobrý nápad," souhlasil Skell. "Nahrneme na něj nějaké chrástí a budeme dělat, že se nic nestalo."

"Nevím, jestli to zabere, kapitáne Skelle," řekl Králík, "ale napadlo mě, že bychom mohli natáhnout rybářskou síť, aby se k nám netopýři nedostali a nemohli nás kousnout. Když se do ní navíc zapletou, můžeme je ráno obejít a každého píchnout jedovatým kopím. Každý zabítý netopýr se počítá, co vy na to?"

"To nezní špatně, Králíku," řekl Padan, "kde ale vezmeme tolik sítí?"

"To nebude problém, Padane," ozval se Skell. "Na každé maagské lodi jsou rybářské sítě. Když se nám podaří nachytat ryby, nemusíme plout zpátky do přístavu pro fazole. Promluví si o tom se Sorganem, až dorazí, ale až uvidí toho mrtvého broukopýra, jsem si jistý, že Králíka poslechne. Představa létajících nepřátel se mu nebude líbit stejně jako mně."

Druhý den dopoledne dorazil na louku Skellův bratr a připojil se ke skupině tábořící u gejzíru. "Tedy něco takového se opravdu jen tak nevidí," poznamenal a ukázal na gejzír. "Nevzpomínám si, že bych někdy viděl tryskat vodu na souši."

"V podivných zemích se dějí podivné věci, Torle," pravil Skell. "Natahují tvoji muži lana u potoka?"

"Jsou jen asi hodinu za mnou, Sorgan s Trogy je kousek za nimi."

"Výborně. Budeme co nejdřív potřebovat nějaké opevnění."

"Viděli jste už nepřítele?"

"Ano. Nejdřív jsme si nevšimli, že jsou to oni, ale jsou tu."

"Zase se prohrabávají pod zemí?"

"O tom nevíme. Je to možné, ale ti, které jsme viděli, létali ve vzduchu."

"Děláš si legraci!"

"Bohužel ne, Torle. Vlagh zase experimentovalo a výsledkem jsou netopýři, kteří nás pozorují."

"Netopýři?" nevěřil Torl vlastním uším.

"Taký jsem z toho nebyl zrovna na větvi, Torle. Možná se budeme muset schovávat, než sem dorazí lučištníci - alespoň po západu slunce. Ve dne jsme je ještě nezahledli."

"Jsou jedovatí jako hadi, kteří jsou ve strži?"

"Rudá brada říká, že ano. Dlouhý luk jednoho z nich zabil, takže jsme si ho mohli prohlédnout, a Rudá brada tvrdil, že z nich cítí jed, když si čichne dost blízko."

"Jak se před nimi v noci schováme?" zeptal se Torl trochu nervózně.

"Uklidni se, Torle," řekl mu Skell. "Ten chytrý mrňavý kovář z Racka už dostal nápad, jak to vyřešit. Budeme potřebovat jen rybářské sítě a těch je na našich lodích dost, půl míle na každé. Když se netopýr zamotá do sítě, už nebude obtěžovat."

"Králík je někdy tak chytrý, až je mi z toho nanic."

"Buď rád, že je na naší straně, bratře," dodal Skell.

5

Sorgan a velitel Narasan vystoupili z koryta na louku kolem poledne a také se přidali ke Skellově průzkumné skupině u gejzíru. "Holá, Skelle!" houkl Sorgan. "Už jste potkali nějaké hadí potvory?"

"Ani jednoho, bratranče," odpověděl Skell.

"Takže jsme tu dřív než oni," pravil Sorgan.

"Ještě se neraduj, Sorganě," uzemil ho Skell. "Možná se nám po nich bude za chvíli stýskat."

"Co jsi tím myslel?"

"Tentokrát proti nám stojí noví nepřátelé, Sorganě. Umějí létat."

"To není vtipné, Skelle."

"Vidíš snad, že bych se smál?"

"Ty sis to vymyslel."

"Ani náhodou. Jednoho jsme zabili a leží pod tou hromadou chrástí u gejzíru. Má křídla jako netopýr a brouci hlavu. Běž se podívat sám. Tuhle v noci kolem nás létaly desítky netopýřů, Dlouhý luk měl jednu z těch svých předtuch a jednoho sestřelil. Ukázalo se, že jeho předtucha zřejmě zachránila hodně životů. Když to létá v noci ve vzduchu, vypadá to jako normální netopýr, ale stačí se podívat zblízka a už na tom nic normálního není. Je to netopýr s brouci hlavou, a aby to nebylo málo, smrdí jedem. Stejný měli hadí lidé, s nimiž jsme bojovali minulé léto. Tělo jsme nezlikvidovali, můžeš se přesvědčit na vlastní oči."

Skell je oba odvedl k dočasnému táboru u gejzíru a ukázal jim mrtvého broukopýra. Začínal už trochu uzrávat, takže si Skell stoupl raději proti větru. "Jak vidíte," začal, "vypadá opravdu jako obyčejný netopýr - nebo myš s křídly -, ale ta hlava trochu nesedí. Ta je jasně hmyzí."

"Určitě jsou jedovatí?" zeptal se pochybovačně Narasan.

"Rudá brada tvrdil, že cítí jed," odpověděl Skell. "Věřím mu. Nebudu na tu potvoru sahat holýma rukama, abych se ujistil."

"Zabili někoho z vašich?" zeptal se Narasan.

"Ne. Dlouhý luk se domnívá, že zatím jen špehují. Koneckonců, netopýři jsou dobří špehové, ne? Rozhodně doufám, že nepřítel používá tyhle potvory jen na špehování. Jestli se celá jeho armáda skládá jen z broukopýřů, jsme v pěkné bryndě. Jen z pomýšlení, že budu bojovat proti někomu, kdo umí létat, mi tuhle krev v žilách. Králíka napadla obrana. Navrhoval, že bychom měli přinést rybářské sítě a zastřešit jimi místo, kde se budeme v noci zdržovat."

"Možná," zapochyboval Narasan. "Jak daleko je pravděpodobné místo útoku?"

"Pár mil na sever," odpověděl Skell. "Mohly by se tam vyskytnout potíže. Býval tam horský hřeben, který zahrazoval svah vedoucí dolů do Pustiny, ale před nějakou dobou tu bylo zemětřesení, a to v hřebeni otevřelo asi tak míli široký průsmyk. Trvalo by moc dlouho postavit obrannou zeď, takže tentokrát to nebude tak jednoduché jako ve strži."

"Pojďme se tam podívat," zavrčel Sorgan.

Trogský velitel stál v průsmyku a díval se dolů na kamením zasypaný svah, končící ve vyprahlé poušti Pustiny. "Když uvážím, kolik času nám zbývá, mohli bychom z toho kamení postavit barikády, které by udržely nepřítele dost dlouho, abychom zatím stihli postavit v průsmyku obranné valy," řekl Skell.

"To má ovšem cenu, jen pokud nepřítel půjde pěšky," odpověděl Skell. "Kdyby to byly hadí mrchy jako ve strži, mělo by to smysl, ale jestliže dokážou barikády přeletět, budou u nás tak rychle, že si toho ani nevšimneme." Rozhlédl se.

"Kde je Dlouhý luk?" zeptal se podrážděně.

"Ráno mi řekl, že se chce podívat na západní hřbet, kapitáne," odpověděl Králík. "Myslím, že se chce ujistit, že nepřítel nemůže proklouznout nikde stranou jako loni v Lattaši."

Sorgan něco zavrčel. "Řekl vám Rudá brada, za jak dlouho tu budou lučištníci?"

"Hned jak viděl broukopýra, utíkal za nimi, kapitáne," oznámil Sorganovi Králík. "Popožene je."

"Výborně. Budeme je potřebovat. Obávám se, že meče a kopí tentokrát mnoho nezmůžou."

"Trogové umějí stavět zdi a pevnosti lépe než my," řekl Skell principi Ekialovi. "Podle toho, co jsem slyšel, mají v zemi Trog zdi všude."

"Myslel jsem, že jsou to Trogité. Proč to zkracujete na Trogy?" zeptal se Ekial.

"Pochytili jsme to s bratrem od otce. Byl přesvědčen, že si dali jméno Trogité, aby to znělo důležitě. Otec neměl o Trozích valné mínění. To, čemu říkají lodě, jsou spíš plovoucí necky. Samozřejmě nám tím mnohé usnadnili, protože jsme dokázali dohnat jakoukoli trogskou loď během půl dne."

"Proč byste něco takového dělali?"

"Abychom jim mohli sebrat zlato, které ukradli lidem ze západu."

"Jak je tedy možné, že v téhle válce jste oba na stejné straně?"

"Paní Zelana najala mého bratrance Sorganu, aby dal dohromady flotilu a připlul sem do Dhrallu bojovat ve válce."

"To je Dahlainova sestra, že?"

"Ano, řekli mi to."

"Jaké to je, trávit život na vodě?" zeptal se Ekial.

"Neznám lepší způsob života," řekl Skell. "Když máš dobrou loď a fouká dobrý vítr, je to jako letět. Vzduch je čistý a vlny se třpytí na slunci jako drahokamy."

"To zní skoro poeticky, Skelle," pousmál se Ekial.

"Život na moři tě takhle ovlivní."

"Proč ses tedy rozhodl bojovat tady, na souši?"

"Pro peníze, Ekiale. Paní Zelana má víc zlata, než dokáže spočítat, a bratranec Sorgan přivezl do Maagu sto zlatých cihel, aby jimi zaplatil armádu."

"To zní povědomě," pravil Ekial. "Dahlain to udělal stejně, když přišel do Malavi, aby si najal jezdce."

"Nikdy v životě jsem koně neviděl," přiznal se Skell. "Slyšel jsem, že jsou jako krávy - akorát že nemají rohy."

"Jsou tu i další rozdíly," poučil ho Ekial. "Koně rádi běhají a dobrý kůň vydrží běžet celý den, když je potřeba. V zemi Malavi není mnoho stromů, jen travnatá step, která se rozkládá stovky mil na všechny strany. Řekl bych, že pro nás je svým způsobem něčím podobným jako pro Maagy moře."

"Až na to, že se nenamochíte, když spadnete z koně?"

"Nestává se to často."

Náhle se zablesklo, ozvalo se zaburácení hromu a objevil se Veltan. "Kde je Narasan?" sháněl se.

"Když jsem ho viděl naposledy, dívali se se Sorganem dolů ze svahu." Skell se otočil a křikl na jednoho z mužů, pracujícího na náspech. "Hej, ty tam! Najdi Narasana a řekni mu, že ho chce vidět Veltan!"

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl námořník a rozběhl se dolů po svahu.

"Děje se něco?" zeptal se Ekial Veltana.

"Máme nějaké potíže na jihu," odpověděl Veltan nervózně. "Na jižním pobřeží kotví celá flotila trogských lodí a netváří se moc přátelsky."

Skell vyslal běžce, aby přivedli do průsmyku nad Pustinou všechny důležité přítomné, a Veltan zatím chodil sem a tam a tiše klel.

"Co se děje, Skelle?" sháněl se Sorgan, sotva dorazil.

"Ve vzduchu visí potíže, bratranče," odpověděl Skell napjatě.

"A jinak nic nového?"

"Nesnaž se být vtipný, Sorgan," odsekl Skell. "Tohle je vážné. Místo jednoho útoku budeme odrážet dva."

"To tedy rychle, Skelle. Co kdybys mi to trochu vysvětlil?"

"Právě sem přiletěl Veltan a chce s námi mluvit. Popíše nám, co se děje. On to viděl, ale já ne. Uděláme to pro změnu dobře hned na první pokus."

Když do Skellova provizorního tábora dorazili ostatní, Veltan se už trochu uklidnil. "Dobrá, pánové," začal, "jste všichni tady. Donesly se mi nepříjemné novinky z jižního pobřeží mého panství. Byl jsem se tam podívat osobně. V Trogitské říši jsou očividně lidé, které velmi zajímá Dhrall, a přišli se sem podívat. V zátocě mezi poloostrovy na jižním pobřeží kotví obrovská flotila trogitských lodí a jejich posádky obsadily několik pobřežních vesnic a zajali většinu obyvatel. Většina mužů z flotily jsou vojáci v nějakých červených uniformách, ale jsou tam také jiní muži, kteří vojáky očividně nejsou, protože na sobě mají černá roucha a nenesou si žádné zbraně."

"Kněží," pronesl zachmuřeně Narasan, "a ti vojáci v červených uniformách jsou církevní armáda."

"Tím se vysvětluje pár věcí, které jsem nepochopil," řekl Veltan. "Vojáci postavili několik oplocených ohrad a nahnali do nich všechny zajatce. Ti muži v černém do ohrad chodí a mluví s mými lidmi."

"To zní povědomě," ozval se Padan. "Nechte mě hádat. Kněží chtějí tvým lidem navykládat pohádky o Amarovi - jak je úžasný a jak všichni, kteří ve chvíli, kdy někdo zmíní Amarovo jméno, nepadnou na obličej, nepřijdou po smrti do ráje. Že to tak chodí?"

"Předpokládám, že už se to někdy stalo," připustil Veltan.

"Ano, už k tomu došlo," odpověděl Padan.

"Jestli si vzpomínáš, když jsi mě přesvědčoval, abych přestal žebrať a vrátil se do práce, zmínil jsem se o

zkorumpovanosti amarské církve," pronesl Narasan. "Církev proměnila korupci v umění založeném na čisté chamtivosti. Myšlenka, že by mu mohla uniknout jediná pence, uvede každého správného člena řádu do stavu hlubokého smutku." "Promiňte, veliteli," ozval se Keselo, "ale není to divné, že se církevní flotile podařilo najít průplav v ledovém pásu chvíli poté, co Jalkan - bývalý kněz - utekl a ukradl Veltanovu šalupu?"

"To tedy není vůbec divné, Keselo," odpověděl Narasan nevesele.

"Měl jsi ho zabít, když jsi měl příležitost, Narasane," pravil Skell. "Můj bratr Torl dostal zajímavý nápad, když jsi nechal Jalkana vsadit do řetězů. Vtipkovali jsme o tom, že bychom mohli na střídačku kopat Jalkana po cestě na pláž a zase zpátky. Ale pak jsme se usnesli, že by nás to začalo po nějaké době nudit, a Torl navrhoval, abychom ho prostě pohřbili - ať už by byl mrtvý nebo ne."

"Zajímavá myšlenka," souhlasil Narasan. "Udělal jsem pěknou chybu." Podíval se na Veltana. "Dorazily otrokářské lodě?"

"Pověděl mi to bratr," odpověděl Veltan. "Nejdřív jsem si myslel, že si dělá legraci."

"Obávám se, že nedělal, Veltane," řekl Narasan. "V takových situacích je to obvyklé. Vojáci pochytaří domorodce, kněží jim řeknou, že trogitský bůh je potrestá, pokud budou klást odpor, a pak dorazí otrokářské lodě, zajatce naloží a odvezou je do říše, kde jsou prodáni Trogitům, kteří jsou příliš líní, než aby sami pracovali. Dělá se to tak už celá staletí."

"Tentokrát to tak nebude," pravil odhodlaně Skellův bratranec Sorgan. "Čirou náhodou mám dole u pobřeží velkou flotilu lodí. Jakmile se tam dostanu, asi tu flotilu seberu a pošlu ji do té velké zátoky. Trogité možná připluli na lodích, ale řekl bych, že znám způsob, jak zařídit, aby domů museli pěšky."

"Jak?" nechápal Narasan.

"Říká se tomu oheň, Narasane," řekl Sorgan se šíleným šklebem. "Spálím každou trogitskou loď, kterou najdu, a potom vypluju naproti otrokářským lodím a potopím je." Věnoval Veltanovi podezřívavý pohled. "Ty jsi věděl, že se to stane, vid', Veltane?" nadhodil. "Máš správné lidi na správném místě a ve správný čas, to nemůže být náhoda."

"Vlastně..." začal Veltan nejistě.

"Myslel jsem si to," přikývl Sorgan. "Je mi to moc líto, Narasane," pokračoval, "ale vypadá to, že ti nebudu moci tady nahoře pomáhat, protože mě dole na jižním pobřeží čeká úplně jiná válka. Postarám se, aby se druhý nepřítel nenápadně nepříplížil a nevpadl ti do týla."

"No dobře," odpověděl Narasan s předstíranou lítostí. "Myslím, že si tady nějak poradím, Sorgane, ale bez tebe to nebude ono."

Oba se zasmáli.

Skell nebyl nakonec tak moc zklamaný, že nebude bojovat proti potvorám z Pustiny. Půjde s bratrance Sorganem zpátky k řece a odpluje na Žralokovi na jih Veltanova panství, kde vybojuje bitvu na moři. Skell uměl bojovat na souši, pokud to bylo nezbytně nutné, ale dával raději přednost boji na moři. Vyhledka na pálení celé flotily trogitských lodí ho naplnila příjemně hřejivým pocitem.

Pak opět pocítil to divné šimrání na zátylku a byl si jistý, že ho někdo, koho nemůže vidět, velmi pozorně sleduje. To mu docela zkazilo den.

Na jižním pobřeží

1

Torlovi Jodanovi z Korma se poněkud ulevilo, když se bratranec Sorgan nabídl bojovat na moři. Na hory se pěkně koukalo, ale Torl nerad bojoval na místech, kde se mohl nepřítel schovat za stromem nebo na něj vyskočit zezadu. Dával přednost otevřeným plochám, kde mohl vidět, co přesně nepřítel chystá. A kromě toho si byl jistý, že Skřivan by byl mrzutý, kdyby mu upřel to potěšení zúčastnit se bitvy.

Některé lodě už jsou takové.

Když povečeřeli a napnuli rybářské sítě proti broukopýřům, vytáhl Skell téma, které Sorgan zřejmě přehlédln. "Myslím, že bychom mohli mít jistě potíže, Sorgane," řekl.

"Ano? A jaké?"

"Koryto potoka není moc široké a teď je navíc plné Narasanových vojáků. Oni jdou nahoru a my chceme dolů. Asi bychom si mohli cestu dolů probojovat, ale to by se Narasanovi určitě nelíbilo."

Sorgan se zamračil. "Máš pravdu, Skelle," připustil.

"Jdu si promluvit s Nantonem, to je ten pasák ovcí, co nás sem zavedl," nabídl se Torl. "Zná to tu lépe než kdokoli jiný a jestli je tu někde jiná cesta, kterou se můžeme dostat k řece, bude o ní vědět."

"To je pravda," souhlasil Skell.

Sorgan přikývl. "Běž tedy zjistit, co ví, Torle. Máme na jihu práci a moc toho neuděláme, když tu budeme sedět a točit palci."

"Viš, bratranče," zamyslel se Torl, "nemůžu si vzpomenout, kdy jsem naposled točil palci."

"Prosím tě, běž," řekl Sorgan unaveně.

Omagův přítel Nanton přemístil stádo k jižnímu konci travnaté kotliny, nejspíš proto, aby mu vojáci, utáboření na severní straně, nepojídali ovce k večeři. Torl ho našel, jak sedí u malého ohýnku a prohlíží si noční oblohu.

"Necitíš se osamělý, když tu zůstáváš jako jediný člověk v okruhu několika mil?" zeptal se Torl. "Nemáš si ani s kým promluvit."

"Můžu mluvit s ovciemi," děl Nanton. "Obvykle mi sice neodpovídají, ale umějí dobře poslouchat. Děje se něco?"

Torl se posadil k ohni. "No, ten tvůj potůček se sice ukázal být šikovný, ale teď je jeho koryto plné trogských vojáků. Bratranec Sorgan a my se ale potřebujeme co nejrychleji dostat k řece."

"Vodopád by vás tam dopravil během okamžiku," řekl Nanton s kamenným výrazem, "ale to by asi nebyl nejlepší nápad." Trochu se zamračil. "Asi tak míli na sever od tohoto potoka je ještě jedno koryto. Nemyslím si, že by se jím chtěl kdokoli škrábat nahoru, ale s dostatkem lan by se dalo snadno sejít dolů. Není tam tak strmá skála, ale dost se tomu blíží. Vadilo by ti a tvoji posádce šplhat po provaze?"

"Jsme námořníci, Nantone. Polovinu života trávíme lezením po lanech. Jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme k řece?"

"Ne víc než půl dne. Dolů to jde vždycky rychleji než nahoru."

"No ovšem, určitě máš pravdu, Nantone!" pravil Torl s předstíraným údivem. "Jak je možné, že mě to nenapadlo?"

Jindy tak vážný domorodec se zasmál a Torlovi to spravilo náladu. Vždycky ho potěšilo, když se mu podařilo někoho rozesmát.

Torl byl v půli cesty k maagskému táboru, když mu došlo, že pouhým návratem k řece se nevyřeší všechny problémy, které před nimi stojí, šel se tedy podívat po veliteli Narasanovi.

Trogitský tábor byl o něco úhlednější než Sorganův chaotický shluk stanů a barikád. Trogové měli nutkání uspořádat všechno do rovných linií. Torl se zeptal několika vojáků, kde by našel velitele Narasana, a nakonec objevil velitelův stan, o něco větší než stany vojáků.

"Vyskytl se menší problém, veliteli," spustil, sotva vešel do stanu.

"Co tě trápí, kapitáne Torle?"

"Doufám, že se tě to nějak nedotkne," řekl Torl, "ale tvoje lodě překáží na řece tak moc, že Sorganova flotila nebude moct připlout dost blízko, abychom se nalodili. Jestliže máme odrazit druhý útok, potřebujeme doplnout na jih co nejrychleji. Mohl bys svým lodím nějak přikázat, aby uhnuly, abychom mohli proplout mezi nimi?"

"Osobně ne, Torle," odpověděl Narasan, "ale vím o způsobu, jak to budeš moct udělat sám."

"Hodláš mě povýšit na generála své armády, Narasane?" zeptal se Torl. "To mi samozřejmě velmi lichotí, ale nebudou se na mě tvoji kapitáni dívat trochu podezřívavě?"

"Velmi vtipné, Torle," odpověděl Narasan. "Stačí, abych napsal pár rozkazů a podepsal je. Až dorazíte k řece, zamáváš papírem a moje lodě ti uhnou z cesty."

"To je úžasný nápad!" vykřikl Torl. "Jak je možné, že mě to nenapadlo?"

"Musíš všechno obracet v žert, Torle?" zeptal se Narasan. "Občas jsi ještě horší než Rudá brada."

"Smích je zdravý, veliteli. Je mojí povinností snažit se své přátele rozesmát."

"Tak proč nejdeš chvíli rozesmívat Sorganu a pak třeba svého bratra. Skell se určitě také neumí smát."

"Ale umí, veliteli, jenže to dělá nerad. Náš otec mu přikázal, že se nikdy nesmí smát, a Skell tátu vždycky poslouchal. Kdybych opravdu musel, tak ho rozesměju, ale nejdřív bych mu musel sundat botu."

"To jsem nějak nepochopil, Torle."

"Těžko někoho polechtáš, když je obutý, veliteli."

Když Torl našel Sorganu, kapitán se zrovna bavil s Veltanem. "Až budeme zpátky u tvého domu, budu se potřebovat podívat na mapy," říkal Sorgan. "Jižní oblasti jsme nevěnovali moc velkou pozornost, když jsme je studovali před výpravou. Nečekali jsme, že tam nastanou nějaké potíže, protože hadí lidé na nás zcela jistě půjdou ze severu. Zamykáš svůj dům?"

"Tady v Dhrallu dveře nezamykáme, Sorgane."

"A jak zabraňuješ svým lidem, aby tě nevykradli?"

Veltan se usmál, ale neodpověděl.

"Aha," řekl Sorgan a zatvářil se zahanbeně. "Tvoji lidé by nic takového neudělali, že?"

"Ne, kapitáne. Tady se nekrade. Kradení necháváme na Vlagh a jeho služebnících. Můžeš se na mapy dívat, jak dlouho chceš."

Maagové ze Sorganovy flotily během války v Lattaši zjistili, jak užitečné jsou obyčejné provazové žebříky, když tedy mířili do kotliny nad Vashovým vodopádem, vzali jich s sebou co nejvíc. Nantonův popis druhé cesty byl poměrně přesný a provazové žebříky snadno vyřešily to, co se mohlo stát nepříjemnou překážkou. Sorganovi, Torlovi a Skellovi netrvalo ani půl dne, než sešplhali na konec téměř kolmého potočního koryta.

Pak vyrazili po břehu řeky hledat Padanova přítele, generála Danala.

"Nikdy!" odpověděl stručně hubený tmavovlasý důstojník, když mu Sorgan stroze vyličil, že musí uhnout s loděmi.

"Nech mě s ním promluvit, já to zařídím," nabídl se Torl.

"Neposlouchá mě, nebude poslouchat ani tebe, Torle."

"Musíš se na něj mluvit jinak, Sorgane," odpověděl Torl mírně a podal paličatému Trogovi Narasanův vzkaz.

Danal si ho přečetl dvakrát za sebou a pak se vzdal. "Potrvá asi hodinu, než přemístíme všechny lodě na druhou stranu řeky," pravil. "Bude to vadit?"

"Ne," odpověděl Torl. "Naši muži jsou stejně ještě u potoka, ale potřebujeme lodě tady na té straně, abychom se mohli nalodit. Zítra dopoledne už tu nebudeme."

"To bych ocenil, kapitáne Torle," řekl Danal a zaváhal. "Je si velitel opravdu jistý, že druhý útok mají na svědomí Trogité?" zeptal se.

"Máme informace z velmi spolehlivého zdroje, generále. Země Dhrall je pro trogitskou církev očividně velice zajímavá."

"Církev?" vyjekl Danal.

"Takové jsou naše informace."

"Nebudete potřebovat pomoc?"

Torl se zazubil. "Určitě si s tím poradíme, příteli," odpověděl. "Pochopil jsem dobře, že nemáš církev moc v lásce?"

"Můj vztah k ní je naprostý opak lásky, kapitáne Torle. Já amarskou církev nenávídím!"

"My tedy poplujeme na jih a ušetříme jim výprask i za tebe - a pak je pošleme do kouta a nedostanou večeři."

"Myslel jsem spíš něco důraznějšího."

"Já také, Danale. Výprask se ani trochu neblíží tomu, co se těm parchantům chystám udělat."

"Skvělé. Jdu vám zařídit volnou cestu." Danal se otočil a pustil se dolů k řece.

"Co to bylo za papír, Torle?" zeptal se Sorgan.

"Rozkaz od velitele Narasana, bratranče. Já jsem ti zapomněl říct, že ho mám strčený v rukávu? Měl bych si vážně začít dávat na tyhle podrobnosti pozor. Nějak se mi to vykouřilo z hlavy."

2

"Musíš natáhnout tětivu až úplně dozadu, Železnáku," káral Torl svého prvního důstojníka. "Budeme od těch trogských lodí dobrých sto kroků a já bych rád, aby je naše hořící šípy zasáhly, ne aby napadaly do vody. Voda špatně hoří."

"Jak tě to vůbec napadlo, kapitáne?" chtěl vědět Železnák.

"Viděl jsi někdy toho domorodce z Lattaše, jak střílí na hadí potvory, Železnáku?"

"Měl jsem to štěstí, že jsem trčel tady na Skřivanovi, když se ve strži strhla mela, kapitáne."

"Zlomenou nohu bych nenazýval zrovna štěstím, příteli," ušklíbl se Torl.

"Nemusel jsem díky tomu na břeh, a to tady v téhle zemi znamená štěstí. Je ten Dlouhý luk, co o něm pořád všichni mluví, opravdu tak dobrý?"

"Je zřejmě nejlepší na celém světě. Jsem si jistý, že Sorgan a můj bratr Skell by se uchýlili k tradičnímu házení pochodní, ale mě napadlo, že luk dokáže vystřelit hořící šíp pětkrát nebo šestkrát rychleji, než by dokázal hodit hořící pochodeň i ten nejlepší vrhač na světě. Když dám dohromady tak tučt chlapů s luky a svazky šípů, zasypou trogské lodě deštěm hořících šípů rychleji, než si toho někdo všimne. Takhle se nebudeme muset otáčet a zpomalovat pokaždé, když někoho z nich zahlédneme. Jestli se vám to podaří, prostě kolem nich jen proletíme a za námi zůstanou plovoucí vetry." Železnák se široce zazubil. "Takový pohled Trogy na pobřeží zrovna dvakrát neuklidní, že, kapitáne?"

"Proto to také uděláme. Zkazit Trogům den je stejně bezvadné, jako když ti na kostkách padne šťastné číslo."

Železnák se zadíval přes zvlněnou hladinu na ostatní lodě. "Neříkal jsi, že tvůj bratranec se chce vylodit, až doplujeme ke břehu poblíž Veltanova domu?" zeptal se.

"Přesně tak. Proč se ptáš?"

"Napadlo mě, že bych se trochu prošel po okolí a podíval se, jestli bych nenašel někoho ochotného se vsadit."

"Něco jako, Vsadím se, že dokážu zapálit víc trogských lodí než ty?" zeptal se Torl.

"Tak nějak bych to řekl, kapitáne."

"Jak jsi na tom s penězi, Železnáku?"

"Nemůžu říct, že by mě měšec táhl k zemi, kapitáne."

"Možná bych ti mohl trochu vypomoci, kdyby ti docházely finance."

"Půl na půl?"

"To zní férově."

"Dám dohromady všechny, kteří aspoň něco vědí o šípech, a budeme cvičit, kapitáne. Bude lepší, když se na ně budeme moci spolehnout, až to zapalování začne - zvláště když v tom budeme mít peníze."

Torl se podrbl na bradě. "Měl bych zjistit, co si o takových sázkách myslí můj bratr a bratranec Sorgan," zamumlal.

"Kdyby jim z toho mělo něco kápnout, určitě by je nepotěšilo, kdyby nás viděli zapalovat plovoucí ohně všude kolem pobřeží, kapitáne."

"Taková škoda," řekl Torl s předstíranou lítostí.

Pobřeží poblíž Veltanova domu se objevilo na dohled druhý den kolem poledne. Sorgan odvedl Skella a Torla do Veltanova mapového centra. Z jižního břehu vybíhalo do moře několik poloostrovů a mezi nimi vznikaly zátoky. "Myslel jsem si to," přikývl Sorgan. "Nejjednodušší bude zablokovat ústí jedné zátoky, pak vletět dovnitř a začít zapalovat všechny trogské lodě. Pak se přemístíme k další zátocce. Nesmí nám uniknout ani jedna. Kdyby se to stalo, vrátí se do Trogské říše a přivede další lodě a další muže. Musíme zajistit, aby ti, kteří tu zůstali, byli v pasti, takže pro pomoc by si mohli dojít leda pěšky."

Skell se nakláněl přes zábradlí balkónu a díval se dolů na plastickou mapu jižního pobřeží. "Nevidím tu žádná města," poznamenal. "Vypadá to, že u pobřeží je jen spousta malých vesnic. Jestli se Trogové snaží sehnat všechny domorodce na jedno místo, aby je mohli prodat jako otroky, bude u každé vesnice možná tak pět lodí. Tím by se věci hodně zjednodušily. Nikde nenarazíme na větší flotilu, bude stačit prostě na ně vletět a zapálit každou loď, kterou uvidíme. Jedna plavba podél pobřeží a celá jejich flotila bude zničená."

"To zní dobře, Skelle," souhlasil Sorgan. "Pak vyplujeme na moře, rozdělíme se a přesvědčíme se, že už se žádná trogská loď k pobřeží nedostane. Ty, které tu zůstanou, budou v pasti a bez naděje na posily. Jakmile zničíme flotilu, vojáci se sotva pokusí jít nahoru do hor. Něco takového by napadlo jen idiota. Nejdřív budeme pálit a pak provedeme

tu blokádu. Druhý útok tím pádem končí."
"Zní to dobře, bratranče," přikývl Skell.
Torl měl sice pár pochybností, ale nechal si je pro sebe.

"Myslím, že té by byl lepší, kapitáne," řekl Buck, druhý důstojník Skřivana. "Když se zapálí té, přilepí se na všechno, čeho se dotkne, a šíří oheň mnohem líp než hadry nasáklé olejem."

"Má pravdu, kapitáne," souhlasil Železnák. "Mohli bychom mít velký kotel vařícího téru přímo na palubě, odkud se bude střílet. Kdybychom to tak udělali, budeme mít k dispozici mnohem víc ohnivých šípů."

"Za pokus to jistě stojí," souhlasil Torl. "Vsadili jsme se o dost peněz, nesmíme si tedy nechat ujít žádnou příležitost, jak obrátit štěstí na naši stranu."

"Máme ještě trochu času si s tím pohrát, kapitáne," pravil Železnák. "Dřív nebo později najdeme ten nejlepší způsob." "Přišli jste na to, jak zabránit nepříteli, aby si všiml, co děláme? Kdyby nás začali napodobovat, mohli by nám překazit výhru."

"Všichni naši lučištníci cvičí v podpalubí, kapitáne," odpověděl Železnák. "Je tam sice trochu tma, ale k cíli dáváme lucernu, aby střelci viděli, kam jejich šípy letí. Z jednoho konce podpalubí na druhý sice není tak daleko, jako bude ve skutečnosti z lodě na loď, ale trochu se to blíží. Trogské lodě jsou velké a netrefit se do nich může jen nešika."

"Možná bychom měli přece jen připlout trochu blíž, až na Trogy narazíme. Jestli první vlna šípů spadne do vody místo na jejich lodě, skonáme s obličejí zapadanými od vajec."

"A taky přijdeme o košile," dodal Buck.

"Ty jsi to prostě nemohl neřít, vid'?" pokáral ho Torl. "Dokud se neukáže, že náš plán funguje, nebudu moct usnout."

"Neboj, kapitáne," chlácholil ho Železnák. "Dokážeme to. Když se na to tak podíváš, nemůže to nefungovat. Vsadili jsme na to i poslední penzi, kterou na Skřivanovi máme, a jestli se to nepodaří, posádka by nás taky mohla naházet přes palubu."

"Díky, Železnáku," odpověděl Torl suše.

Sorganova flotila se zrovna přiblížila k jižnímu výběžku nejvýchodněji položeného poloostrova, když jim naproti vyplula obrovská flotila kývajících se trogitských lodí.

Napětí ve vzduchu povolilo až tehdy, když k Rackovi připlul malý člun. Flotila nepatřila útočníkům, šlo o hlavní voj Narasanovy armády.

Gonda si krátce promluvil se Sorganem a pak se vrátil na svou loď, aby odvedl flotilu k pobřeží. Sorgan vyslal několik lidí na člunech s rozkazem, ať nikdo Gondovi nebrání v cestě, a jakmile trogitské lodě zmizely, kázal zvednout plachty a pokračovat podél pobřeží.

Když flotila doplula k nejjihnějšímu výběžku prvního poloostrova, přikázal Sorgan lodím zastavit. Během války u Lattaše se všichni naučili, jak šikovná věc je signalizace praporky, a Sorgan sestavil jednoduchou napodobeninu složité trogitské verze. Sorganův kód obsahoval jen čtyři výrazy: "Zastavte", "Přidejte", "Utečte" a "Musíme si promluvit". Zatím to stačilo.

Torl připlul na člunu k Rackovi a zjistil, že plán se změnil.

"Jsme všichni připravení?" zeptal se Sorgan, když Torl a Skell vstoupili do kajuty na zádi Racka.

"Víme, co máme dělat, bratranče," pravil Skell. "Pustíme se do toho."

"Nepustíme. Budeme tu sedět a schovávat se, dokud zítra nevyjde slunce. Ať si veslaři odpočinou. Až to začne, budeme se muset pohybovat opravdu rychle."

"S rychlostí to bude horší, Sorgane," zapochyboval Skell. "Pokaždé, když potkáme trogskou loď, budeme muset zpomalit. Protože budeme vrhat pochodně, budeme muset chvíli čekat, abychom se přesvědčili, že loď hoří a posádka nedokáže požár uhasit. Kdyby na některé lodi byl aspoň napůl probuzený Trog, napadne ho pochodněm popadnout a hodit ji přes palubu, a bude po požáru."

"Má pravdu, Sorgane," přidal se neochotně Torl. "Jestli to má dopadnout podle našich představ, měli bychom se vynasnažit zapálit všechny trogské lodě během jednoho dne."

"Nevidím žádnou možnost, jak to udělat, Torle," protestoval Skell. "Založit na lodi pořádný požár chvíli trvá. Nestačí jen plout kolem a křičet oheň!"

Torl začal tiše klít, protože jeho vidina vyhraného majlantu právě vyletěla oknem. "No dobrá, bratranče," řekl Sorganovi. "Jestliže pošleš na všechny lodě vzkaz, že sázky se ruší, řeknu ti, jak zapálit všechny trogské lodě během jednoho dne."

"Právě jsem si říkal, jaké eso máš asi v rukávu," pravil Sorgan. "Řekni nám to, Torle."

"Ne, dokud mi nedáš své slovo, že sázky se ruší. Jestli moje posádka prohraje a bude zaživa stažena z kůže, hodí mě přes palubu, hned jak budeme na otevřeném moři."

"Dobrá, slibuju, že dám všem vědět. Co tedy musíme použít, abychom zapálili všechny lodě ve stejný den?"

"Luky, šípy a té," odpověděl Torl smutně.

"Té?" zeptal se Skell. "Jak chceš zapálit té?"

"Měli jsme s ním velký úspěch, když jsme ho použili na pochodně. Když zapíchneš do trogské lodě dvacet nebo třicet hořících šípů, bude hořet, i kdyby přišlo."

"Nevím, jestli seženu na Skřivanovi dost lidí, kteří něco vědí o lucích a šípech," zamračil se Skell.

"Tak to udělejte pohodně. Je to na tobě. A teď mě omluvte, pánové, odcházím zapalovat trogské lodě - bohužel jen pro zábavu. Zisk mi právě proklouzl mezi prsty."

Torla zapalování trogitských lodí, zakotvených u vesniček na pobřeží Veltanova panství, naplňovalo velkým uspokojením. Na Trogitech mu vždycky vadila arogance, kterou v nich cítil. A kromě toho, posádka Skřivana strávila spoustu času přípravami, a přestože nebyli tak šikovní jako Dlouhý luk, dařilo se jim střílet hořící šípů do boků trogitských necek, zakotvených u pobřeží. Výsledky Torla dokonce překvapily. Loď, zasažená několika desítkami hořících šípů, se neodkladně vznítí a začne připomínat to, co Torl nazval "plovoucí vatrou". Bylo zábavné pozorovat, jak posádka urychleně opouští hořící palubu, přesto Torl cítil, že on i jeho posádka byli ošizeni o výhru, na kterou měli právo.

"Železnáku," zavolal na svého prvního důstojníka.

"Ano, kapitáne?"

"Myslím, že bychom mohli přidat. Do vody nám spadlo jen pár šípů, takže se zdá, že postupujeme správně. Sázky jsme museli zrušit, ale stejně bych rád Sorganovi vymáchal čumák ve faktu, že jsme nejlepší paliči lodí na světě."

"To tedy rozhodně uděláme, kapitáne," zabublal vesele Železnák.

Skřivan nadskočil na vlnách a vyrazil do čela flotily. Muži na ostatních lodích to s luky tak neuměli a hodně jejich hořících šípů končilo ve vodě, proto museli zpomalovat a jejich lodě za Skřivanem zaostávaly. Torl skoro slyšel, jak Sorgan při pohledu na letícího Skřivana, chystajícího se zapálit každou loď v zátocě, skřípe zuby.

Když dopluli k ústí první zátoky, Torl kázal přestat veslovat a spustit kotvu.

O chvíli později připlul Racek. "Co to vyvádíte, Torle?" křikl Sorgan. "Máme před sebou další zátoky a další trogitské lodě. Proč zastavujete?"

"Řekl bych, že dneska jsem si svůj plat už zasloužil, a nerad bych vás a ostatní posádky připravil o všechnu legraci.

Ted, když jsem vám ukázal, jak se to má dělat, jistě se postaráte o zbytek lodí i bez mé pomoci."

"To je vážně vtipné, Torle," vrčel Sorgan. "A jak plánuješ strávit zbytek dne?"

"Říkal jsem si, že se podívám, jak dneska berou ryby." Torl se otočil a šel ke své kajutě. "Dneska je krásný den, bratránku," zavolal, "a až skončíte, přidej se ke mně a já ti řeknu, jaká návnada v těchhle vodách zabírá nejlíp."

Racek odpul a Sorgan se pustil do vynalézání nových kleteb.

Torl se nemohl zbavit pocitu, že něco není v pořádku, ale nedokázal přesně určit, co to je. Chodil po Skřivanovi sem a tam a díval se na pláž.

"Vypadá to, že jsme Trogy pěkně vyděsili, kapitáne," řekl Železnák. "Celý den jsem na pláži viděl možná tři nebo čtyři. Copak by jich tu neměla být celá armáda?"

Torl zamkal. To je ono! Pláž by přece měla být plná Trogů, zděšeně sledujících, jak jejich jediná naděje na návrat domů mizí v plamenech.

"Raději půjdu na břeh a podívám se, co se děje," pravil zamračeně.

"Sám nikam nepůjdeš," řekl pevně Železnák. "Já ani nikdo z posádky nebudeme riskovat, že o tebe přijdeme. Nejsi tak nafoukaný jako většina ostatních kapitánů a jsi asi tak pětikrát chytřejší než všichni kapitáni, které jsem kdy potkal.

Dobří kapitáni se špatně shánějí."

"Jsem dojat, Železnáku," řekl trochu překvapeně Torl.

"Nebud' sentimentální, kapitáne," zavrčel Železnák.

"Tak dobře. Když si s sebou vezmu desítku mužů, budeš se cítit líp?"

"Jestli mě necháš, abych je vybral, tak ano."

Pobřeží bylo zcela opuštěné, Torl a jeho skupina se tedy opatrně vydali k nejbližší vesnici. Nepotkali žádného Troga, ale vesničané vypadali docela šťastní, že je vidí.

"Potřebujete něco?" zeptal se Torla chlapec s kulatým obličejem.

"Jen pár odpovědí," řekl Torl. "Kam se poděli všichni Trogové? Slyšeli jsme, že jich tu mají být tisíce, ale kromě posádek na lodích v zátocě tu nikde není ani jediný."

"Před nějakou dobou všichni utekli," děl vesničan. "Chybět nám nebudou. Když se tu objevili, nebyli k nám moc přátelští. Vyběhli na nás od moře, mávali zbraněmi, pak nás nahnali do ohrady, do jaké bych já nedal ani prasata. Po nějaké době je ale hrozně rozušilo něco, co jsem nepochopil, sebrali se a běželi na sever."

"Divné," řekl Torl.

"Kdyby se vrátili, určitě byste se jim moc nelíbili. Proč jste jim zapálili lodě?"

"Veltan nechťel, aby vás vzali do otroctví, proto jsme jim zničili flotilu. Řekl někdo z nich, proč a kam utíkají?"

"Nic, co by dávalo smysl," odpověděl vesničan. "I když se tu v poslední době dělo hodně věcí, které nedávaly smysl. Z toho, co jsem pochopil, je velice zaujalo něco, co se děje na severu."

"Na severu jsou jen pole," řekl Torl. "Ale když se vydáš ještě dál, dojdeš do hor." Zamračil se. "Neslyšel jsi, že by někteří z nich mluvili o zlatu?"

Ve vesničanově tváři se usadil prázdňý výraz. Pak začal mluvit podivným tónem, jako by recitoval něco, co se naučil už hodně dávno. "Stalo se to kdysi dávno, za časů, kdy jednoho muže z naší osady přestalo bavit sedlačení," začal, "a odešel do hor daleko na severu hledat jiný kraj. Přišel k mocnému vodopádu, který padal z hor do nížiny pod nimi. Pak našel úzkou stezku, která ho vedla do kopců, a tam spatřil zázrak, jaký nikdy předtím neviděl. Za horami našel obrovskou zemi, kde nerostla tráva ani stromy, protože byla pokrytá jen a jen písek; a nebyl to bílý písek jako na plážích, kde se Matka Moře setkává s Otcem Zemí. Písek v zemi za horami byl jasný a žlutý a leskl se nesmírnou krásou. Všichni lidé ze země Dhrall vědí, že písek v Pustině je z ryzího zlata, a pokrývá zemi tak daleko, že na konec ani oko nedohlédne.

Když to náš hrdina spatřil, vrátil se domů a už nikdy nešel hledat nové kraje, protože viděl, co leží za horami, a jeho

zvědavost byla ukojena." Vesničan se odmlčel a zatvářil se trochu překvapeně. "Myslím, že nechápu, o čem to mluvíš, cizinče," dodal.

"Ono to není až tak důležité," odpověděl Torl, jako by ho to nezajímalo. "Děkuju za informace, příteli. Ať už Trogy odlákalo cokoli, nejspíš to nebude důležité - až na to, že je to naštěstí donutilo sbalit se a odejít."

"A o nic jiného nejde," souhlasil vesničan.

Bylo to opravdu divné. Zdálo se, že vesničan vůbec netuší, že právě odrecitoval příběh, který ve skutečnosti pocházel z cizích úst, ovšem co ho k tomu donutilo? "Nejspíš něco, co jsem řekl," mumlal si Torl, "ale pokud si vzpomínám, ptal jsem se ho jen na zlato." Pak zamrkal. "No jistě! Slovo zlato mu zatemnilo mysl a odstartovalo ten příběh."

Poblíž se nacházel další vesničan a Torl vyrazil k němu. "Buď zdrav, cizinče," pozdravil ho. "Co kdybychom si promluvili o zlatu?"

Vesničan okamžitě nasadil onen prázdný výraz. "Stalo se to kdysi dávno, za časů, kdy jednoho muže z naší osady přestalo bavit sedláčení," spustil.

Torl odešel a nechal muže mluvit do prázdna.

Z jedné z provizorních chýší vyšel další domorodec.

"Zlato," vybafl na něj Torl.

"Stalo se to kdysi dávno..." začal vesničan.

Torl šel zpátky na pláž a chichotal se pod vousy. Musel si přiznat, že to nebylo nic než čisté štěstí, ale právě přišel na důvod náhlého odchodu Trogů.

"Zajímalo by mě..." zamyslel se. Podíval se na pobřeží. Ani ne míli odsud se nacházela další vesnice. "Tak to zjistíme," řekl si pro sebe.

Když se Torl vrátil na Skřivana, slunce už zapadalo.

"Tak co, kapitáne," přivítal ho Železnák, "zjistils, co se stalo s Trogy?"

Torl pokrčil rameny. "Odešli na sever," odpověděl, "a mně se podařilo zjistit, proč to udělali. Mohli bychom se stavit ještě v jiných vesnicích, ale myslím, že to nebude nutné. Někdo - a absolutně netuším, kdo - provedl lidem v pěti různých vesnicích, ve kterých jsem se dnes byl podívat, něco opravdu divného. Jakmile jsem před kýmkoli z nich zmínil slovo zlato, začal mi vyprávět jeden a ten samý příběh - a navíc úplně stejnými slovy. Slyšel jsem ho tolikrát, že bych ho dokázal odrecitovat, aniž bych udělal jedinou chybu."

"Tak to je tedy opravdu divné, kapitáne," řekl Železnák nevěřicně.

"Divné je slabé slovo. Rád bych věděl, kdo za tím stojí. Vypadá to, že je na naší straně, ale nepřisahal bych na to.

Doufám, že je na naší straně, protože dokáže věci, o jakých jsem nikdy předtím neslyšel. Rozhodně je to někdo, koho bych si nechtěl rozhněvat." Pak se zasmál. "Jsem si jistý, že Sorgan se bude chytat stropu a Veltan také nebude moc rád. Teď teprve začíná být hra zajímavá."

"Vymýšlíš si, Torle," prohlásil Sorgan nějaký ten den poté, když se Racek vrátil do zátoky.

"Jestli mi nevěříš, běž si to zkusit sám. Stačí prostě říct zlato před kterýmkoli vesničanem tady na pobřeží, a řekne ti tentýž příběh - a nebude si vůbec pamatovat, že ti ho vyprávěl."

"To je nesmysl!"

"Běž to zkusit."

"Nikdy jsem takovou hloupost neslyšel."

"Běž to zkusit."

"Taháš mě za nohu, Torle."

"Běž to zkusit."

"Dobrá, zkusím, a až se ukáže, že jsi lhal, až se hory zelenaly, zbiju tě."

"Nebojím se ani trochu, bratráčku. Vím naprosto přesně, co uslyšíš, až řekneš zlato, protože jsem to sám zkusil asi stokrát."

Sorgan si odfrkl, odešel z Torlovy kajuty a práskl za sebou dveřmi.

Vrátil se o několik hodin později a tvářil se šokovaně. "Něco tak divného jsem ještě nikdy nezažil," pronesl.

"Říkal jsem ti, že je to tak," neodpustil si Torl.

"Moc se z toho neraduj," řekl Sorgan. "Jistě víš, že Trogové pochodují na sever a že si vůbec nevšimli toho, co jsme prováděli jejich lodím. To znamená, že jsme selhali. Mysleli jsme si, že když jim zapálíme loď, zastaví se a vypukne mezi nimi zmatek, ale právě se ukázalo, že jsme mysleli špatně. Teď už je ani nedoženeme. Mají moc velký náskok."

"Taky mě to napadlo," souhlasil Torl. "Co budeme dělat?"

"Co budu dělat, Torle, ne budeme," usadil ho Sorgan. "Někdo se musí vrátit nahoru do kotliny a říct Narasanovi - a Veltanovi -, že jsme to zvorali. Spálili jsme celou flotilu a útočníkům to vůbec nevadilo. Pak chci, abys Veltanovi řekl, že si někdo pohrával s hlavami jeho sedláků. Možná to mohl být i on sám, ale vůbec by to nedávalo smysl, nezdá se ti?"

"To tedy ne," souhlasil Torl.

"Chci, abys napnul všechny plachty, Torle, a mazal do hor, jak nejrychleji umíš. Ať se ti to líbí nebo ne, máme tu teď dvě invaze a nemůžeme dělat nic, čím bychom tu, která během několika dní dorazí k Narasanovi, zastavili."

"Donesu mu zprávu co nejrychleji, bratranče," slíbil Torl.

"Pokud možno ještě rychleji."

4

Skřivanovi naštěstí dul do plachet příznivý vítr a loď se hnala podél východního pobřeží Dhrallu, Torl si však byl jistý, že štěstí s tím nemá co dělat. Někdo si tu v poslední době hodně pohrával s přirozeným chodem věcí. Jisté události

během války v Zelanině panství ukázaly, že takové pohrávání je v těchto končinách poměrně normální, ale Torl nedokázal přijít na to, kam tím neznámý ovlivňovač míří. Jestliže je na jejich straně, měl by se pokusit druhý útok zastavit, ale on jako by ho místo toho podporoval. Nic z toho, co se na jihu stalo, nedávalo smysl.

Torl v naději, že Veltan by mohl být doma, zakotvil po několikadenní plavbě podél jižního pobřeží Skřivana u známé pláže a vydal se ke kamenné budově. Když k ní dorazil, čekala na něj Omagova žena, jako kdyby věděla, že přijde. Ara, sedláková manželka, byla zřejmě nejkrásnější ženou, jakou kdy Torl viděl. Nedokázal pochopit, proč si zvolila za muže někoho tak nezajímavého, jako je Omago. Jistě by si mohla vybírat, kdyby chtěla.

"Předpokládám, že Veltan tu zrovna není?" zeptal se ji.

"Bohužel ne," odpověděla Ara krásným hlasem. "Chtěl jsi s ním mluvit?"

"Musím mu nutně něco vyřídit," odpověděl Torl. "Doufal jsem, že ho tu zastihnu. Mám poslední dobou docela štěstí, ale vypadá to, že už se ke mně obrátilo zády." Pokrčil rameny. "Aspoň jsem to zkusil. Máš nějaké zprávy, jak to vypadá v horách?"

"Nic konkrétního. Neřekla bych, že služebníci Vlagh už zaútočili."

"Aspoň že tak. Narasanovi vojáci potřebují nejdřív dostavět obrannou zeď. Postavit míli dlouhou zeď zabere dost času."

"Co jsi chtěl Veltanovi?" zeptala se Ara. "Kdyby se tu stavil, až odjedete, mohla bych mu to vyřídit. Má to co dělat s tou invazí na jihu panství?"

"Má," přisvědčil Torl chmurně. "Sorgan byl přesvědčený, že si s tím poradíme, ale náš plán nevyšel."

"Ano?"

"Spálili jsme všechny trogské lodě," řekl Torl, "a předpokládali jsme, že tím útok skončí, ale dopadlo to jinak."

"Co se stalo?"

"Někdo nám plán vyfoukl přímo z rukou. Vím, že Veltan, paní Zelana a jejich sourozenci umějí hodně věcí, které nikdo jiný neumí, ale mám pocit, že po Dhrallu pobíhá někdo, kdo dokáže provádět ještě divnější věci. Ten někdo udělal něco, co by nejspíš nedokázal ani Veltan."

"Opravdu?"

"Ten někdo nacpal všem domorodcům ve vesnicích u jižního pobřeží do hlav podivnou pohádku. Kdykoli před někým řekneš zlato, zopakuje ti ji naprosto stejnými slovy."

"Jak jsi na to přišel, Torle?" zeptala se trochu prudce Ara.

"Mluvil jsem s jedním vesničanem - myslím, že se jmenoval Bolen - a náhodou jsem během rozhovoru zmínil zlato. Jakmile jsem to vyslovil, upřel na mě skelný pohled a odřikal mi příběh. Připadalo mi, jako by ho měl naučený. Myslel jsem, že se zbláznil, ale když skončil, probral se a pokračoval v hovoru, jako by se nic nestalo."

"To je zvláštní," poznamenala Ara.

"A to není všechno. Nejdřív mi to nedávalo smysl, ale pak mě něco napadlo a prošel jsem ještě několik vesnic a říkal jsem zlato před všemi vesničany, které jsem potkal. Věřila bys, že každý z nich mi odvyprávěl totéž co Bolen? Stejný skelný pohled, stejná slova. Někdo - nebo možná něco - tu hraje nějakou složitou hru, a ten příběh zamotal Trogům hlavu ještě víc než slovo zlato vesničanům. Rozběhli se všichni na sever, jako by jim někdo zapálil peříčka na ocasech." Ara se zasmála. "To je pěkné přirovnání," podotkla s lišáckým úsměvem.

Většina Narasanových lodí byla zakotvená v zátoce u ústí řeky Vash, řeka sama tedy nebyla tak plná lodí jako předtím, když Sorganovi muži sestoupili z hor. Torl předal Železnákově velení na Skřivanovi a spěchal Nantonovým potokem nahoru, aby Veltana upozornil, že bitka na jihu nedopadla tak, jak si představovali.

Druhý den kolem poledne dorazil Torl na vrchol a spatřil Trogity, jak stavějí na severním konci kotliny spíš zeď než pevnost, a ta zeď už měla na výšku víc než deset stop.

Chvilí mu trvalo, než našel Narasana a Gondu, protože oba stáli v půli svahu, stoupajícího z Pustiny.

"To už jste zpátky, Torle?" podívil se Narasan. "Koukám, že to na jihu asi šlo lépe, než jsme čekali."

"Tohle slovo bych zrovna nepoužil, veliteli," odpověděl Torl. "Spálili jsme všechny trogské lodě, trvalo nám to jen jeden den, ale vojáci z církevní armády, kněží a dokonce i otrokáři už byli tou dobou pryč."

"Pryč? Chceš říct, že jdou na nás?"

"Nejdou, veliteli. Oni spíš utíkají."

"Nerozumím ti, Torle," ozval se Gonda.

"Měli bychom najít Veltana," řekl Torl. "Na jihu se stalo něco hodně divného a Veltan je na záhady odborník. Abych to zkrátil, útočníci se chovají naprosto chaoticky a jednoduše utíkají k horám, jako by na tom závisely jejich životy. Někdo s námi hraje podivnou hru. Takovým hrám rozumí jen Veltan a jeho rodina."

"Nejspíš bude u gejzíru," pravil Narasan. "Půjdeme se po něm podívat." Tvářil se zasmušile a neradostně.

"Už jsem to zkoušel," vysvětloval Torl Zelaně a jejímu mladšímu bratrovi. "Jakmile jsem před někým řekl zlato, podíval se na mě prázdným pohledem a odrecitoval takový přihlouplý příběh. Zpočátku jsem si ho vždycky vyslechl celý, ale pak už jsem pokaždé odešel a nechal vesničana, ať si mluví pro sebe."

Veltan zamžoural na Torla. "Vzbuzoval v tobě ten příběh nějaké zvláštní pocity?" zeptal se.

"Hlavně nudu. Když slyšíš jedno a to samé už asi popáté, přestává to být zajímavé."

"Vypadá to na selektivní infekci, Veltane," pravila Zelana. "Příběh pobláznil Trogity, ale na Maagy nepůsobí."

"Možná to bude ještě komplikovanější, sestřičko," přidal se Veltan a zkoumavě se zadíval na Torla. "Pamatuješ si ten příběh dostatečně přesně, abys nám ho dokázal odrecitovat?" zeptal se.

"Když budeš chtít, tak i zpočátku," přisvědčil Torl.

"Tak spust'."

"Chceš to i s tím prázdným pohledem?"

"Nemusíš. Jen nám řekni ten příběh."

Torl si odkašlal. "Stalo se to kdysi dávno, za časů, kdy jednoho muže z naší osady přestalo bavit sedlačení a odešel do hor daleko na severu hledat jiný kraj." Zatímco mluvil, všiml si, že Veltan velmi pozorně sleduje velitele Narasana.

"...Když to náš hrdina spatřil, vrátil se domů a už nikdy nešel hledat nové kraje, protože viděl, co leží za horami, a jeho zvědavost byla ukojena," dokončil Torl.

"Působilo to na tebe nějak?" zeptal se Veltan Narasana.

"Bylo to takové květnaté, ale neřekl bych, že to chci slyšet znova."

"Nejspíš proto, že nejsi kněz, veliteli," napadlo Torla. "Nemá trogitská církev pravidlo, že všechno zlato na světě patří jim?"

"Chápe rychle, že, Veltane?" řekla Zelana. "Zdá se, že ta infekce je ještě vybíravější, než jsem si myslela. Je namířená přímo na členy trogitské církve a jejich kumpány."

"Proč je to ale poslalo do hor?" nechápal Veltan. "Proč ne třeba na hladinu Matky Moře?"

"Ten, kdo se o to postaral, očividně plánuje něco jiného," uzavřela Zelana.

Čím déle Veltan, Zelana a Narasan o události diskutovali, tím šílenější myšlenky je napadaly. Podle Torlova názoru si ovšem jen cucali z prstu nesmysly. Očividně si vybral špatné společníky. Potřeboval by někoho s praktičtější přístupem - a Torl přesně věděl, kdo by to měl být; byl si však jistý, že Veltana a Zelanu by urazilo, kdyby se sebral a šel pryč.

Bylo už pozdě odpoledne, když ti rádobyodborníci vyčerpali všechna možná - a několik nemožných - vysvětlení a vzdali to.

Torl jim zdvořile poděkoval a nenuceně odkráčel, jako kdyby už nad ničím nepřemýšlel. Jakmile byl dostatečně daleko, namířil si to rovnou do odděleného tábora Dlouhého luku vzadu v lese za gejízem. Během války v Zelanině panství si Torl všiml, že neustálé klábosení Trogitů - i Maagů - Dlouhý luk rozčiluje, protože je mu milejší ticho. Když Torl našel lučičníkův táborák, našel u něj kupodivu i Kesela a Králíka, kováře z bratrancovy lodě.

"Vyskytly se potíže," oznámil jim Torl.

"Už se nám to doneslo, kapitáne Torle," řekl Keselo. "Myslel jsem, že se váš bratranec Sorgan nabídl je vyřešit."

"Sorganův nápad problém nevyřešil," informoval ho bez nadšení Torl. "Sice jsme spálili všechny trogitské lodě, které kotvily u jižního pobřeží, ale řekl bych, že Trogové si toho nejspíš ani nevšimli. Vypadá to, že s námi někdo hraje nějakou divnou hru."

"Hru?" nechápal Králík.

"Možná je to spíš podraz. Když se Trogové vylodili, nahnali všechny obyvatele okolních vesnic do ohrad. Pak jiní Trogové, oblečení do černých uniforem, začali zajatcům vyhrožovat různými příšernostmi, když jim neprozradí, kde je ukryté dhrallské zlato."

"Regulátoři," zamračil se Keselo. "Jsou odborníci na mučení."

"Tentokrát ho použít nemuseli," oznámil mu Torl. "Kdykoli některý Trog - nebo i někdo jiný - řekl před kýmkoli z vesnice slovo zlato, vesničán upadl do transu a odřikal takovou báchoru o sedlákově, který kdysi dávno odešel do hor a našel tam místo, pokryté zlatým pískem. Jakmile některý Trog na jihu příběh slyšel, sebral se a mazel na sever jako vyplašený králík - nic osobního," omluvil se Torl malému kováři.

"V pořádku, kapitáne Torle," děl Králík. "Už jsem to slyšel tisíckrát."

"Jak příběh vyslechl postupně víc a víc Trogů," pokračoval Torl, "kněží, kteří měli velet, najednou zjistili, že už nemají žádnou armádu. Vojáci, kteří je měli chránit, se rozhodli, že už nechťejí být vojáky, a rozběhli se, jak nejrychleji dokázali, k horám. Když na jihu nezbyli žádní vojáci, kteří by hlídali ohrady s otroky, vesničané je zbourali a utekli."

Keselo se najednou začal smát.

"A bude to ještě lepší," slíbil mu Torl. "Chvilí předtím, než jsme dorazili na jih, zakotvila v zátoce flotila černých lodí a otrokáři vystoupili na břeh, aby od tlustých kněží nakoupili otroky, jenže domorodci už byli dávno pryč. Tehdy jsme se objevili my a zapálili všechny lodě, z čehož otrokáři neměli moc radost - zvlášť když si uvědomili, že vesničané už si na ně brousí nože, kopí a sekery, a chystají se jim ukázat, jak moc je mají rádi -, a to už tam samozřejmě nebyl nikdo, kdo by je ochránil. Kněžím a otrokářům zkrátka nezbylo moc možností, takže všichni utekli na sever a doufali, že když budou mít dost štěstí a doženou vojáky, dožijí se aspoň západu slunce."

"Vypráví vtipnější historky než Rudá brada, že jo?" ocenil Torlův příběh Keselo.

"Až se dost nasměješ, přejdu k té nepříjemné části," usadil ho Torl. "Vzhledem k počtu lodí, které jsme u pobřeží spálili, bych řekl, že naším směrem teď uhání asi tak půl miliónu šílených Trogů. Měli bychom rychle vymyslet, jak se jim ubráníme, protože jinak na nás půjdou z jedné strany brouci a z druhé Trogové."

Zadíval se do ohně. "Musím přiznat, že jsem si původně myslel, že ten, kdo vymyslel tu divokou historku o zlatu, se nám snaží pomoci, ale teď už si to nemyslím. Trogští vojáci se úplně zbláznili, když ji slyšeli, takže už nejsou schopní normálně myslet. Neznamená to, že už nebudou poslouchat ničí rozkazy?"

"Pravděpodobně ano," přikývl Keselo. "Řekl bych, že veškerá disciplína se vypařila."

Dlouhý luk upíral zachmuřený pohled do zapadajícího slunce. "Tohle zapáchá tak silně, že se mi to vůbec nelíbí," pravil. "Řekl bych, že ti vojáci teď myslí asi tak, jako myslí služebníci Vlagh. Jsem si jistý, že Vlagh moc nepotěšilo, co se stalo jeho vojsku ve strži nad Lattašem. Vládnoucí mysl to určitě nepotěšilo ještě víc, protože smrt tisíců vojáků silně snížila schopnost skupinového vědomí řešit problémy. Právě teď je pro ně mnohem důležitější ubránit životy zbývajících tvorů než útočit na nové území."

"To dává smysl," souhlasil Králík. "Kam tím míříš, Dlouhý luku?"

"Nejsem si jistý," odpověděl Dlouhý luk. Pak zamrkal. "Ovce!" vyhrkl. "Vždyť jsem to měl přímo před nosem a nevšiml jsem si toho!"

"Nějak tě nechápu," ozval se Králík.

"Ovce určité kdysi bývaly divokými zvířaty - jako srny. Pak přišli lidé a ochočili je."

"Pořád mi uniká pointa."

"Lidé nejsou jediní tvorové, kteří si ochočují jiné tvory pro své vlastní účely. Mravenci si ochočují mšice a jsou i další hmyzí druhy, které dělají totéž. Vlagh potřebuje vojáky, aby měl kdo bojovat - a umírat - na obranu vládnoucí mysli.

Když zabijeme moc služebníků Vlagh, vládnoucí mysl se rozpadne. Vlagh potřebovalo otroky, proto si zotročilo církevní vojáky slovem zlato."

"To je ta blbá potvora opravdu tak chytrá?" nevěřil Torl.

"Není to jedna potvora, Torle. Co vidí jeden, vidí všichni, a to, co všichni vidí, umí vládnoucí mysl využít v jejich prospěch. Nerad to přiznávám, ale právě teď to zafungovalo opravdu výborně."

"To je strašné!" vykřikl Torl. "Jak můžeme v takové situaci zvítězit?"

"Nespěchej na mě," odpověděl Dlouhý luk a napodobil přitom Sorganův drsný hlas. "Pracuju na tom."

Zlatá bohyně

1

Vůně jehněčího, které se právě peklo v jedné z Ařiných cihlových pecí, prozrazovala, že by to možná chtělo přidat trochu česneku, aby vynikla chuť. Koření bylo odjakživa základem kuchařského umění a Aru její nos vždycky vedl tou správnou cestou - také odjakživa, což byla mnohem delší doba, než by si kdo mohl myslet. Opatrně posypala pečení drceným česnekem a pak vrátila pekáč zpátky do pece, vyhrázené na pečení masa.

Neutuchající mumlání myšlenek lidí kolem Ary bylo toto odpoledne o trochu tišší než jindy. Samozřejmě slyšela Omaga, ale na tom nebylo nic divného. Byla si poměrně jistá, že Omagovy myšlenky by slyšela, i kdyby se nacházel na druhé straně světa. Myšlení jejího manžela mělo v sobě skoro poetické kvality, a právě ta krása ji k němu původně přitáhla. Sen Dahlainova chlapce dělal Aře velké starosti. Nejdřív se Ashadův sen odehrával přesně tak, jak zamýšlela, ale pak se Ashad vydal svou vlastní cestou. A teď to vypadalo, že do Veltanova panství vpadne z jihu ještě další vlna útočníků. Motivy Vlagh byly jasné, ale Ara za nic na světě nedokázala pochopit, proč by na Dhrall měli zaútočit cizinci z jihu.

Dahlainův původní plán byl dostačující, ale jen s odřenýma ušima. Obešel zeď, postavenou před obě generace bohů - zeď, která jim bránila zabít jakéhokoli živého tvora -, ale pak Dahlain udělal vážnou chybu, protože přivedl na svět Snící, aniž by měl kontrolu nad silami, které mohly jejich sny uvolnit. Ara se otřásla při představě strašlivých katastrof, které se klidně mohly stát. Neměla na vybranou. V minulosti vždycky byla jen pozorovatelkou, ale Dahlainovo hloupé rozhodnutí ji donutilo, aby se do nastalé situace vložila a vzala ji do svých rukou. Dahlain tedy vlastně dodal Snící a ona jim dodala sny.

Někdy ovšem Snící jednali podle svého a to Aru neuvěřitelně rozčilovalo.

Pak si vzpomněla na něco, co se stalo v Maagu. Eleriin sen o přístavu v Kwetě byl spíš varováním než oznámením něčeho nevyhnutelného, a díky tomuto varování se Zelanin lučištník mohl připravit na zradu bezskrupulózního Maaga Kajaka. Mohl tedy Ashadův sen o druhém útoku na Veltanovo panství být také jen varováním? V tom případě by se druhý útok vůbec nemusel ve skutečnosti odehrát.

Ara potřebovala víc informací o lidech z jihu. Jakmile je pochopí, dokáže druhý útok zastavit dřív, než se vůbec odehraje.

Jednoho krásného letního rána Veltan oznámil Aře a Omagovi, že najaté armády připlují ještě dnes a že Yaltar je ještě velmi rozrušený ze svého snu o vybuchnuvších horách. Ara věděla, že dokáže chlapcův pocit viny zmírnit, proto se rozhodla, že půjde s manželem a Veltanem dolů na pobřeží.

Ještě než lodě přistály, zaplavila Aru vlna neuspořádaných myšlenek mužů na palubách. Nejčastějším pocitem byla samozřejmě zvědavost. Cizinci o zemi Dhrall až do minulé zimy vůbec nic nevěděli, proto byli přirozeně zvědaví. Pak tu bylo jisté očekávání. Vlagh pozměnilo tvory z Pustiny natolik, že na celém světě nebylo možné nalézt nic podobného, a to cizince trápilo.

Všude se pořád objevovalo jméno Zelanina lučištníka Dlouhého luku. Až na několik výjimek se cizinci chladného lučištníka báli. Ara se váhavě natáhla a dotkla se lučištníkovy mysli - a zjistila, že to není žádné nelidské monstrum, jak si mnozí námořníci mysleli. Byl chladnokrevně praktický, pokud to situace vyžadovala, ale jinak měl zcela normální emoce.

Pak se velmi krátce otřela o vědomí tak odporé, že se otřásla hrůzou a znechucením. Jeden z trogitských vojáků byl tím nejzkaženějším člověkem, jakého kdy Ara poznala. Poháněla ho rostoucí chamtivost. Válka se služebníky Vlagh ho vůbec nezajímala, měl zájem jen o zlato, o každý kousek zlata ze země Dhrall. Pak do sebe najednou kousky skládačky zapadly a Ara si uvědomila, že právě našla zdroj druhého útoku z Ashadova snu. "No dobrá," zamumlala si pro sebe.

"To je opravdu zajímavé."

"Co jsi řkala, Aro?" zeptal se Omago.

"Nic, miláčku," usmála se Ara. "Jen jsem přemýšlela nahlas."

Ara sebrala odvalu a znovu se dotkla špinavé mysli cizince Jalkana. Nenašla nic, čím by se mohl aspoň trochu

ospravedlnit. Jen aroganci, chantivost, krutost, zbabělost - a především neustále rostoucí chtíč.

"To by mohla být odpověď," zamyslela se Ara. "Když tu ten parchant nebude, k druhému útoku vůbec nedojde."

V ten moment napadlo Aru několik zajímavých možností. Kdyby dokázala Jalkanův chtíč vydráždit natolik, aby se přestal ovládat, její Omago by jistě zareagoval jedinečně správně. Bude se sice muset snížit na nejprimitivnější úroveň, což Aru trochu trápilo. Výsledek ovšem jeho čin ospravedlní.

Po krátkém rozhovoru na pláži vzal Veltan skupinu cizinců a pár lovců ze Zelanina panství do svého domu, aby jim ukázal místnost, kde vyrobil miniaturní kopii terénu v okolí Vashova vodopádu. Ara šla pro hosty připravit večeři a Zelana, Eleria a Yaltar ji sledovali. Ara se ovšem na vaření moc nesoustředila. Odsunula na chvíli své znechucení stranou a vrátila se v myšlenkách do doby, kdy dokázala v kterémkoli žijícím muži uvolnit neodolatelnou touhu - to u všech teplokrevných živočichů vyžadovalo použití určitého pachu. Pach popíchně Jalkanův chtíč, ale měl by také donutit Omaga jednat s ryzí brutalitou, která se okamžitě postará o konec Ashadova druhého útoku.

Když Ara přišla do Veltanovy mapovny, aby mužům oznámila, že večeře je na stole, vylučovala onen primitivní pach. Jalkan na něj reagoval, přesně jak očekávala, několika nevhodnými poznámkami, kterými dával najevo, že očekává něco víc než večeři. Omago udělal přesně to, co se v takové chvíli slušelo, bohužel to však nedotáhl do konce. V poslední chvíli ho zakořeněné dobré vychování ovládlo. I přes naléhání dávných instinktů Omago svého nepřítele nezabil. Ara měla chuť ječet. Právě zjistila, že zvířecí instinkty se nedají dost dobře ovládat, a v situaci, kdy se nedostavil očekávaný výsledek, se většinou instinktivně ječí.

Veltanův trogitský přítel Narasan byl Jalkanovými poznámkami šokován a Ara doufala, že situaci vyřeší on, ale ani velitel kupodivu nesáhl po meči.

Co to s těmi lidmi je? Ara za cenu velkého sebeobětování dala všem mužům v místnosti perfektní příležitost zbavit se odporného Jalkana, ale oni ji všichni zahodili. Copak nikdo nemohl udělat to, co se od něj očekávalo?

Narasana přikázal Trogitovi Padanovi, aby Jalkana spoutal a uvěznil ho na jedné trogitské lodi kotvící u břehu. Aspoň něco, připustila Ara, ale proč si nikdo nechce uvědomit, že by to šlo vyřešit mnohem jednodušeji.

Celý zbytek dne a většinu noci ze sebe Ara vymetala zbytky prastarých instinktů a druhý den se cítila trochu unaveně. Instinkty už vyřešily mnoho situací, ve kterých nic jiného nezabíralo, ale byly velmi vyčerpávající - zvláště když se nepodařilo dosáhnout zamýšleného cíle.

Když se asi tak po týdně do Veltanova domu donesla zpráva, že Jalkan uprchl, Aru to nepřekvapilo. Měla pocit, že jakmile se otočí, Ashadovy sny před ní získají náskok. Ať se jakkoli snažila druhému útoku zabránit, sen jí to překazil. Útok byl zřejmě nutný, Ara však nechápala proč. "Vzdávám to," řekla a rozhodila rukama.

Protože začalo být jasné, že ve válce bude hrát roli i Omago, Ara pečlivě naslouchala rozhovorům ve Veltanově mapovně. Omago se samozřejmě - jako by to nevěděla - nabídl, že půjde s výzvědnou skupinou Sorganových bratranců, Skella a Torla, po břehu řeky k vodopádu.

Ara měla silnou předtuchu - někdy se jí to stávalo -, že se na cestě, o které jim řekl pasák Nanton, při průzkumu stane něco velmi důležitého. Ara se už kdysi naučila, že by neměla své předtuchy ignorovat, rozhodla se tedy jít se skupinou - samozřejmě nenápadně.

Dvě maagské lodě pluly podél východního pobřeží Veltanova panství na sever a Ařina mysl je zvědavě následovala. Když se Skell a pár jeho přátel vylodili a následovali pastevce strmým korytem malého přítoku řeky Vash, Ařina mysl byla stále s nimi a její předtucha byla míli od míle silnější.

Během dopoledne druhého dne namáhavého výstupu potočním korytem učinil Maag Grock překvapivý objev. "Našel jsem zlato, kapitáne!" křičel. "Zlato! V té skále nahoře jsou ho tuny!"

Keselo, mladý trogitský voják, navrhl, aby původ žlutě kovové skvrny prověřil kovář ze Sorganovy lodě.

Když Králík dokázal, že žlutý minerál není zlato, Ara pocítila silné zklamání Skellovo i ostatních členů skupinky.

Keselo očividně věděl už od začátku, že Grock neobjevil zlato, a Ara proto prozkoumala jeho mysl a zjistila, že Grock našel jen podivnou sloučeninu železné rudy a síry.

Ara si uvědomila, že její předtucha mřila sem. Pokud bude Jalkanova chtivost důvodem Ashadova druhého útoku, skála plná falešného zlata by mohla být užitečná.

Ara odvolala mysl od Skellovy skupiny a vrátila se do kuchyně, aby zvážila několik velmi zajímavých možností.

Teprve po několika pokusech se Aře podařilo připravit tu správnou směs, ale v její kuchyni probíhaly experimenty pořád, a tak se jí na třetí pokus podařilo vyrobit dostatečné množství jasně zlatých vloček, stejných jako ty, které Grock objevil v horách. Výsledek ji velmi potěšil - dokud si nevšimla hromádek třpytícího se písku, rozsypaných všude po podlaze. Tiše si cosi mumlajíc odešla pro koště.

2

Skupinka mužů, kterou Nanton přivedl do travnaté kotliny nad Vashovým vodopádem, byla zaneprázdněná prozkoumáváním oblasti. Kotlina byla otevřenější než strž nad Lattašem a námořníci z toho byli nervózní. Vzhledem k počtu hmyzích vojáků, které Vlagh mohlo z Pustiny vyslat, to bylo pochopitelné.

Když na tábor u gejzíru sedla noc, vyletěli netopýři a Dlouhý luk najednou vyřkl myšlenku, ze které Aře přeběhl mráz po zádech. Jediný výstřel z luku dokázal, že myšlenka byla správná. Netopýři nebyli tím, čím se zdáli být, a Ara dostala velkou chuť vyzvednout svého milovaného manžela a vrátit se ihned domů.

Po chvíli diskutování však kováře Králíka napadlo použít proti netopýřům rybářské sítě, a napětí trochu povolilo.

Dlouhý luk si stručně pohovořil s Rudou bradou. Bylo jasné, že nejlepším řešením problému létajících nepřátel budou šípky, a Rudá brada odspěchal na západ, aby co nejrychleji přivedl lučištníky, mřící sem ze Zelanina panství. Pak Skell poslal zlatokopa Grocka k řece, aby přivedl do kotliny další muže - a přinesl rybářské sítě.

Chladnokrevná praktičnost mužů v kotlině Aru uklidnila. Rozhodla se, že ještě počká, než popadne Omaga do náruče a uteče s ním někam daleko.

Druhý den dorazil do kotliny Skellův bratr Torl, Narasan se Sorgenem byli jen několik hodin za ním. Skell je odvedl k průsmyku na severním konci kotliny, aby jim ukázal, kudy pravděpodobně přijdou služebníci Vlagh. Pak za velkého rámusu dorazil Veltan na svém blesku a prozradil přátelům, že druhá vlna útočníků z Ashadova snu už míří z jihu. Mluvil o invazi v jižní části panství pořád dokola, ale to už Ara své vědomí stáhla zpátky do kuchyně a pak ho vyslala na jih, aby se podívala sama.

Z jižního pobřeží Veltanova panství vybíhalo do moře několik velkých poloostrovů, mezi nimiž vznikly chráněné zátoky. Na březích zátok bylo jen málo osad, obilná pole se odtud táhla do vnitrozemí celé míle.

Ařinu pozornost však pole neupoutala. V zátokách totiž kotvilo značné množství baňatých trogitských lodí s červenými plachtami a z nich se u vesnic vyloďovali ozbrojení vojáci. Vyháněli obyvatele z domů a špičkami mečů je pošťuchovali do provizorních ohrad vybudovaných na okrajích osad, jako by nebyli víc než dobytek.

Aře trvalo několik minut, než ovládla vztek. Na náladě jí rozhodně nepřidalo ani to, když do ohrad vstoupili neozbrojení Trogité ve volných černých rouchách a začali vyděšeným rolníkům kázat o "jediném pravém bohu na světě".

Když jeden zajatý venkovan tlustého Trogity jemně upozornil, že bůh místního kraje se jmenuje Veltan, dva cizinci v červených uniformách ho zmlátili kyji do bezvědomí. Byli by ho mlátili dál, ale Ara kyj jednoho z nich lehce odrazila a voják málem rozbil hlavu kolegovi.

Jelikož nápad na invazi se zcela jistě zrodil v hlavě ohavného Trogity Jalkana, Ara vyslala svou mysl, aby ho našla. Nebylo to těžké. Na pobřeží poblíž prostřední zátoky stála vesnice, u které také kotvilo několik lodí s červenými plachtami. I zde už byli vesničané nahnáni do ohrad a trogitští kněží a vojáci si zabrali jejich chýše. Jalkan bydlel v domku zhruba uprostřed vesnice; nebyl tam sám. Diskutoval s velmi tlustým chlapíkem oděným ve zdobené žluté říze. "Zatím nám nikdo nedokázal říct, kde se ty doly nacházejí, adnari Estargu," říkal Jalkan. "Řekl bych ale, že budou někde v horách."

"Potřebujeme přesnější informaci než někde v horách, Jalkane," rozčiloval se tlust'och. "Možná tu nějaké zlato je, ale jestli se nedozvíme kde, je to stejné, jako by se nacházelo na odvrácené straně Měsíce."

"Proto jsme s sebou vzali regulátory, Milosti. Regulátoři dokážou přinutit každého, aby mluvil. Víme jistě, že tu zlato někde je. Viděl jste přece ty zlaté cihly, které jsem vám ukazoval v Kaldacinu. Dokazují, že v téhle části světa zlato je, stačí jen vypustit na domorodce regulátory. Až místní uvidí umírat pár svých známých při výslechu, začnou spolupracovat. Jak dlouho bude trvat, než připlují otrokářské lodě?"

"Minimálně týden. Otrokáři nechytají, otrokáři kupují."

"V tom případě musí všechno vyjít. Regulátorům nebude trvat dlouho, než z domorodců vymlátí potřebné informace. Jakmile je získáme, můžeme místní prodat otrokářům a zbavit se jich. Nejspíš na otrocích vyděláme stejné peníze jako ve zlatých dolech."

"Zlato si nikdy nenechám ujít," zazubil se tlust'och.

Ara se kousek odtáhla. Z rozhovoru jí mrazilo v kostech. Tihle lidé byli absolutní zrůdy. Jejich ochota dolovat informace z lidí mučením ovšem znamenala vážný problém. Obyvatele Dhrallu nikdy zlato příliš nezajímalo, sedláci z jižního pobřeží nejspíš ani nevěděli, co to slovo znamená.

Pak Aru najednou něco napadlo. Jestliže Trogité tak zoufale touží slyšet něco o zlatu, proč nezařídít, aby se o něm dozvěděli tolik, až jim z toho bude špatně?

Ara namířila svou mysl do provizorních ohrad, kam trogitští vojáci nahnali vesničany, a vymyslela si "dávnu legendu", kterou pak zasadila do hlav všech lidí v ohradě. Kdykoli od této chvíle některý z vesničanů zaslechl slovo zlato, začal automaticky odříkávat Ařin vymyšlený příběh.

Pak se Ara s úsměvem posadila a čekala, až to začne.

Domorodce teď hlídali Trogité, které Jalkan nazýval regulátory. Byli to hrubí a suroví chlapi v černých uniformách, které je odlišovaly od vojáků, oblečených v červeném. Ten, na kterého se Jalkan s tlust'ochem spoléhal, se jmenoval Konag, a Aře se vůbec nelíbil. Napadlo ji, že by bylo pěkné, kdyby právě on zopakoval Jalkanovi a Estargovi její vymyšlený příběh.

Konag dopoledne prošel branou do ohrady se zajatci a přistoupil k jednomu vystrašenému sedlákovvi. "Potřebujeme vědět pár věcí o horách na severu," začal, "a jestli na naše otázky odpovíš, zařídím, abys dostal víc jídla a mohl spát na pohodlnějším místě."

"Rád ti povím všechno, cizinče," děl sedlák, "ale moc toho o horách nevím. Nikdy jsem necestoval daleko od domova. Co bys rád věděl?"

"Kde je zlato?" zeptal se stručně Konag.

Sedlákovvi zaskvěly oči. "Aha," řekl, "to jsi měl říct dřív, co chceš vědět. Všichni tady o tom zlatu víme."

"Ano? Jak je to možné?"

"Stalo se to kdysi dávno, za časů, kdy jednoho muže z naší osady přestalo bavit sedlačení a odešel do hor daleko na severu hledat jiný kraj. Přišel k mocnému vodopádu, který padal z hor do nížiny pod nimi. Pak našel úzkou stezku, která ho vedla do kopců, a tam spatřil zázrak, jaký nikdy předtím neviděl. Za horami našel obrovskou zemi, kde nerostla tráva ani stromy, protože byla pokrytá jen a jen písek; a nebyl to bílý písek jako na plážích, kde se Matka Moře setkává s Otcem Zemí. Písek v zemi za horami byl jasný a žlutý a leskl se nesmírnou krásou. Všichni lidé ze země Dhrall vědí, že písek v Pustině je z ryzího zlata, a pokrývá zemi tak daleko, že na konec ani oko nedohlédne.

Když to náš hrdina spatřil, vrátil se domů a už nikdy nešel hledat nové kraje, protože viděl, co leží za horami, a jeho

zvědavost byla ukojena."

Ara byla s legendou, kterou zasadila do hlav zajatých vesničanů, docela spokojená. Bylo v ní dobrodružství i tajemství a na konci byl obrovský poklad. Sice byla celá vylhaná, ale dobře vylhaná.

Konaga sedlákovy vyprávění omráčilo. Prudce se otočil a utíkal najít Jalkana.

Vesničan, který právě Ařinu legendu odrecitoval, vypadal zmateně - což nebylo nijak divné, protože o svém vystoupení vůbec nevěděl.

"To není možné, Konagu!" vyjekl tlustý Estarg, když mu regulátor sdělil, co mu řekl sedlák. "Tolik zlata není na celém světě!"

"To bych netvrdil, adnari," ozval se Jalkan. "Veltan dal veliteli Narasanovi v Castanu deset cihel ryzího zlata a zacházel s nimi, jako by nic neznamenal."

Ara jemně pobídla lakotu Trogitů tím, že jim do hlav vložila obraz zlata.

"Půjdu se do hor podívat, adnari," nabídl se Konag netrpělivě.

"Jak chceš to místo, o kterém ti řekl, najít?" zeptal se Jalkan.

"Vezmu s sebou skupinu regulátorů. Pochytají pár sedláků a ti nám řeknou, kde to je."

"Ať tě ani nenapadne ukrást jediný kousek mého zlata, až tam budeš," pravil výhružně tlustý kněz.

"Našeho zlata, adnari," opravil ho Jalkan. "Velká část toho zlata je moje."

Tlustých ho probodl pohledem.

"Nejdřív se přesvědčíme, že tam je, pak se o něj budeme hádat," vložil se do hovoru regulátor Konag. "Klidně to může být jen nějaká místní pověst."

"Jestli ten hajzlík lhal, rozpáru ho tupým nožem," zamumlal Jalkan.

"Řekl ti přece, že všichni místní ten příběh o sedlákovy, který našel zlato, znají," řekl tlustý Estarg a mazaně mhouřil oči.

"Než vyrazíte, zeptejte se ještě někoho jiného, jestli je to pravda. Kdyby ne, tak sedlák lhal a můžeme ho rozpárat společně."

Všichni zajatí rolníci však samozřejmě Ařinu legendu potvrdili, a tak druhý den dal regulátor Konag dohromady skupinu deseti černě oděných mužů a vedl je nížinou k horám na severních hranicích Veltanova panství. Jejich cesta vedla kus západně od osídlenějšího pobřeží, proto po cestě moc sedláků nepotkali, Ara jim však vyrobila několik imaginárních domorodců, kteří její legendu ochotně zopakovali.

Čím víc o tom přemýšlela, tím víc si uvědomovala, že vůbec není nutné, aby Konag a jeho skupina opravdu vyšplhali do hor a podívali se na poušť plnou napodobeniny zlata. Nezbytné je pouze to, aby uvěřili, že ji viděli.

Každopádně by to vyřešilo problém, který ji trápil od chvíle, kdy plán vymyslela. V kotlině nad vodopádem čekala armáda Sorganových námořníků a Narasanových vojáků a Ara rozhodně nechtěla, aby o tom Konag a jeho muži věděli.

Když Konag a jeho skupina dorazili na vrcholek imaginárního průsmyku, ústícího do kotliny nad Vashovým vodopádem, představovali si, že jsou velmi udýchaní, ale - aspoň v jejich představách - stejně utíkali k široké mezeře v horském hřebeni na severu kotliny.

Tam se zastavili a s údivem a bázní se dívali na zázrak, který se pod nimi rozkládal až k severnímu obzoru. V ranním slunci se tu lesklo moře zlata. Několik drsných Konagových regulátorů se dokonce rozplakalo.

Ara před nimi snový obraz držela asi hodinu, pak je otočila čelem vzad a postrčila je k jihu.

Když regulátoři dorazili k úpatí obrovského vodopádu, věřili, že jsou zcela vyčerpaní, a rozhodli se, že zastaví na místě, kde tábořili při cestě do hor - ve skutečnosti právě toto místo nikdy neopustili. Sen se propojil se skutečností tak dokonale, že Konaga a jeho muže vůbec nenapadlo o ničem pochybovat. Aru potěšilo, jak jí to krásně vychází.

Pak zasadila do mysli Konaga a jeho kolegů naléhavost, aby vstali brzo ráno, ještě před východem slunce, a vyrazili na jih.

Jalkan a adnari Estarg by raději drželi celou věc pevně pod pokličkou, ale Ara už je dávno obešla. Konagovi regulátoři byli posedlí nekontrolovatelnou touhou vyprávět o zázraku, který viděli, každému, koho potkali. Minimálně polovina církevních vojáků v táboře na jižním pobřeží věděla o zlatém poli ještě dřív, než o něm Konag zpravil své nadřízené.

Konag šel přímo do chýše, ve které se Jalkan s Estargem po příjezdu usídlili.

"Tak co?" zeptal se Jalkan, jakmile Konag vstoupil. "Říkal ten pazneht pravdu?"

"Ne," odpověděl Konag s dokonale kamenným výrazem.

Tlustých zasténal. "Já věděl, že je to moc hezké, než aby to byla pravda," smutnil.

"Ne, Vaše Milosti," zavrtěl hlavou Konag. "Ta pověst totiž ani zdaleka nemohla popsat, kolik tam toho zlata je. Za horami je poušť a tu poušť celou - až za obzor - pokrývá vrstva zlatého písku. Byl jsme docela vysoko v kopcích, takže bych řekl, že to mohlo být dobrých padesát mil k horizontu, a jak byla poušť široká, to vůbec netuším."

"Přinesli jste nějaké zlato s sebou?" zeptal se Jalkan dychtivě.

"Adnari Estarg nám přikázal, abychom to nedělali," odpověděl Konag. "Měli jsme jen ověřit, jestli se ta hloupá pohádka zakládá na pravdě, a pak se hned vrátit."

"Já bych opravdu rád kousek viděl, Konagu," zakňučel Jalkan zklamaně.

"Není to tak daleko na severu, Jalkane," ubezpečil ho Konag. "Můžeš tam jít a podívat se sám, jestli to pro tebe tolik znamená."

3

Ařina mysl prozkoumala jižní pobřeží Veltanova panství, aby získala lepší představu, kolik Trogitů tam je. Po celém

břehu samozřejmě stály vesnice a každou z nich už okupovali církevní vojáci. U každé osady už také stála ohrada s otroky.

Jak dny plynuly, zpráva o Konagově objevu se dostala do všech vsí a stále více vojáků se rozhodlo, že kariéra u armády jim už nevyhovuje.

Nejdřív docházelo k dezercím zásadně pod rouškou noci, ale pak Ara vložila do mysli vojáků, kteří zůstali na pobřeží, vzrůstající úzkost. Její vzkaz byl jednoduchý: "Když budete čekat moc dlouho, ti, kteří už utekli, seberou všechno zlato a na vás už nezbude nic." Fungovalo to.

Vojáci začali opouštět své posty za bílého dne a po několika dnech začali kněží, kteří vojákům ve vesnicích teoreticky veleli, posílat naléhavé zprávy adnarimu Estargovi. Prosili ho, aby jim poslal další vojáky.

Jenže to už nikde žádní vojáci nebyli. Pobřeží opouštěly celé prapory najednou.

Po několika dalších dnech přestali k adnariho dveřím přicházet poslové, a tak se kněží vypravili za svým nadřízeným sami a škemrali o pomoc.

Adnari Estarg jim nařídil, aby se vrátili do osad, k nimž byli přiděleni, a několik kněží ho dokonce poslechlo - ale moc jich nebylo. Ara začala varovat i kněze a většina z nich se brzy přidala mezi dezertéry.

Ařiny myšlenky se potulovaly v blízkosti vesnice, kde Jalkan s Estargem seděli v zabrané chýši a byli stále nervóznější. Ara v jejich vzrůstající panice nalézala jisté potěšení.

Ara měla poměrně ráda sedláka Bolana, protože právě jeho přednes "legendy o zlatu" tak krásně lapil Konaga. Jemně mu proto vnukla myšlenku, že tu už přece nejsou žádní hlídači, a tak není žádný důvod zůstat v ohradách. Bolan ihned pochopil, a když poslední kněží, kteří ještě ve vesnici zůstali, šli večer spát, strhl se svými přáteli západní stěnu ohrady a všichni se vytratili do tmy.

Druhý den brzo ráno se objevilo sedm trogitských lodí, černých jako noc, a Ara dobře věděla, kdo na nich pluje. Bolan a ostatní uprchli právě včas.

Na pobřeží se vylodila velká skupina zachmuřených mužů. Šel je přivítat jeden z mála kněží, kteří ještě zůstali ve vesnici. "Půjdu oznámit adnarimu Estargovi, že jste dorazili, kapitáne Bruldo," kývl na velitele skupiny.

Muž se zasmál. "Být tebou, tak to nedělám, mladý muži," poradil mu. "Jestli Estarga vzbudíš před polednem, vymyslí si pro tebe spoustu nepříjemných úkolů. Kde jsou ohrady s otroky? Rádi bychom se na zboží podívali, než nám o něm Estarg začne vyprávět báje."

"Adnari by vám nikdy nelhal, kapitáne," lekl se kněz.

"Vážně?" opáčil Brulda sarkasticky. "A co slunce, vyjde zítra na západě? Estarg by nepoznal pravdu, ani kdyby přišla přímo k němu a kousla ho do nosu. Chceme vidět otroky, chlapče. Doved' nás k nim."

"Jsou určitě zdraví?" zeptal se kněze další muž ze skupiny. "Loni jsme na pobřeží Tanshallu koupili pět lodí otroků a víc než polovina z nich nám po šesti dnech pochcípala na nějakou neznámou chorobu."

"Jsou dokonale zdraví," ubezpečil ho kněz, "a jsou to zemědělci, takže jejich noví majitelé v říši nebudou muset marnit čas jejich učením."

"To by mohlo zvednout cenu," souhlasil otrokář.

Na prázdnou ohradu se strženou stěnou návštěvníci nejprve nevěřícně zírali, pak se rozčílili a okamžitě si běželi stěžovat adnarimu Estargovi.

"Ty idiote!" křičel na tlustého adnariho Brulda. "Proč jsi k těm ohradám nepostavil strážce?"

"O čem to mluvíš, Bruldo?" nechápal zatím jen napůl probuzený Estarg.

"Otroci v noci utekli, pitomče! Ohrada je prázdná!"

"To není možné!"

"Tak se běž podívat sám, osle!"

Jalkan vyběhl z chýše a za chvíli se vrátil s kletbami na rtech. "Jsou pryč, adnari. Strhli plot na západní straně a zmizeli."

"Nažeň je zpátky!" vykřikl Estarg.

"Sám? Nebud' se směšný!"

"Utíkají mi peníze! Bruldo, pomoz mi!"

"Ani za nic, Estargu," pravil otrokář. "Já jsem přijel otroky kupovat, ne je chytat."

Hádka a křik ještě nějakou dobu pokračovaly. Ara se bavila.

Pak spatřila něco, co by mohlo dnešní den ještě vylepšit.

Do zátoky vplouvalo několik desítek maagských lodí, vedených Rackem Sorgana Háknose.

"Naše lodě hoří, adnari!" Mladý kněz, který přivedl otrokáře, vpadl do chýše s křikem a očima navrch hlavy.

"Co to blábolíš?" zařval Brulda.

"Připluli piráti a zapálili všechny lodě v zátocě!"

Ara byla s reakcí party bídačů v chýši velmi spokojená. Když se šest mužů pokouší najednou projít dveřmi, začíná být situace na tělo. Nakonec se otrokáři Bruldovi podařilo prorazit si cestu pomocí robustního kyje, který měl pověšený u pasu.

"Moje lodě!" ječel zoufale. "Moje lodě hoří! Dělejte někdo něco! Zachraňte moje lodě!"

Žádný z Trogitů na pláži však nemohl pro záchranu lodí v zátocě udělat vůbec nic a námořníci museli naskákat do vody a plavat na břeh, pokud nechtěli uhořet zaživa. Maagové dobře věděli, co dělají, a nic kromě náhlého prudkého lijáku by oheň ani nezpomalilo - nebe bylo ovšem modré a čisté.

Trogité na břehu s hrůzou sledovali, jak jejich jediná možnost dostat se domů končí v plamenech. Přijeli jako

dobyvatelé a teď tu byli v pasti.

"Ale, ale," mumlala si Ara s hranou lítostí. "Taková škoda."

Pak se rozesmála. Mohla by posměšný smích velice snadno několika způsoby vyslat na pláž, aby ho vyděšení Trogité slyšeli, ale rozmyslela si to. Měla v plánu ještě několik kliček a obrátů a věděla, že si je užije daleko víc, pokud je Trogité nebudou čekat.

"Přeháníš, Jalkane," pronesl adnari Estarg. "Domorodci jsou pouhé ovce. Neodvážili by se udělat něco takového."

"Krk bych na to nevsadil," odpověděl Jalkan vážně. "Nezacházeli jsme s nimi zrovna dobře, proto by mě vůbec nepřekvapilo, kdybych zjistil, že právě plánují se sem vrátit a všechny nás pozabíjet."

"Amar by to nedovolil!" zaprotestoval mladý kněz, který přivedl otrokáře.

"Čas vyrůst, kluku," utrl se na něj Brulda. "Amar je jen mýtus, my žijeme ve skutečném světě." Podíval se na Jalkana.

"Mají místní nějaké zbraně?"

"V první válce jsem viděl lučištníka, který dokázal zastřelit nepřítele na čtvrt míle, Bruldo. Místní vědí, jak zabíjet nepřítele, a teď jsme nepřáteli my. Kdybychom pořád ještě měli těch pět armád, se kterými jsme přijeli, mohli bychom to zvládnout, ale všichni vojáci utekli, sotva se dozvěděli o zlatu v horách. Jsme tu sami a bez ochrany. Jestli tu zůstaneme, pochybuju, že někdo z nás bude ještě příští týden naživu."

"To je naprostá pravda," připustil Brulda. "Nemáme moc na vybranou. Jestli chceme přežít, nezbyvá nám než se vydat na sever a snažit se dohnat dezertéry."

Ara se usmála. Skutečně nenechala padouchům moc možností; Brulda si hned napoprvé vybral tu pravou.

"Budou potřebovat některé z tvých mužů, Bruldo," prohlásil tlustý kněz. "Asi tak dvacet."

"Na co?"

"Budou pro mě muset postavit nosítka a nést mě, jestliže máme dohnat dezertéry."

Brulda se zasmál.

"Co je na tom vtipného?" nechápal Estarg.

"Snad sis vážně nemyslel, že tě moji lidé budou nosit, Estargu?"

"Jsem adnari amarského řádu, Bruldo," připomněl mu Estarg nadutě. "Tví muži jsou povinni mi sloužit a udělat pro mě, cokoli potřebuji. Je pod mou důstojnost jít pěšky jako obyčejný člověk."

"Tak tu zůstaň. Mně je to jedno. Já jdu na sever - tak rychle, jak jen to půjde."

"Zakazuji ti to!" vykřikl Estarg.

"Zakazuj si, co chceš, tlust'ochu," uzemnil ho Brulda. "Já jsem od tebe přestal přijímat rozkazy ve chvíli, kdy shořely mé lodě. V téhle situaci se staráme každý o sebe. Jestli chceš jít s námi na sever, budeš muset pěšky - po svých vlastních nohou."

"To je neslýchané!"

"Jistě si ještě pamatuješ, jak se chodí, nebo ne?" popíchl ho Brulda se zlým šklebem.

"Ale..." Estarg si oběma rukama objal zesponu břicho.

"Buď půjdeš, nebo zemřeš, Estargu, je to na tobě."

Ara otrokářem Bruldou opovrhoval, ale musela připustit, že to řekl hezky.

Ara byla docela spokojená, jak její plán vyšel. Ve Veltanově panství teď sice byly dvě nepřátelské armády, ale ani jedna z nich nebyla armádou v pravém slova smyslu. Služebníky Vlagh poháněla potřeba většího území a více potravy, nahnou se tedy bezmyšlenkovitě na jih, bez ohledu na to, co - nebo kdo - jim bude stát v cestě. Služebníci Jalkanovi - nebo vlastně Estargovi - toužili po zlatu, a proto se stejně bezmyšlenkovitě poženou na sever, bez ohledu na překážky. Kdysi dávno slyšela Ara kohosi mluvit o "válce vzájemného vyhubení". Takhle vyřčené to znělo suše, ale zdálo se, že současná situace nevyhnutelně spěje přesně k tomuto výsledku.

Velká zed'

1

Zástupce velitele Gonda odplul na jih k přístavu Castano na palubě Ascendentu, lodi jednoho vzdáleného bratrance. Když dorazili do cíle, Gonda si všiml, že jeho domov není zdaleka tak přitažlivý, jak se zdával dřív. V přístavu plavaly odpadky, kamenné sloupy, podpírající mola vybíhající do vody, byly porostlé slizkými zelenými řasami. "Nádherné" budovy pokrýla oblaka kouře, vyvrhovaného všemi komíny ve městě, špinavě šedým povlakem.

Gonda odložil pohodlné oblečení a natáhl si černou koženou uniformu, naleštěný kyrys a helmu a připnul si opasek s mečem. Setkání, které ho čekalo, se mělo nést v oficiálním duchu, proto bylo vhodné mít na sobě uniformu.

Pobřeží Castana bylo protkané kamennými moly a zřetelně páchlo hniječnými rybami, stejně jako kterékoli jiné přístaviště na světě. Ulice města byly úzké a špinavé a většina lidí, které Gonda potkal, měla na tváři povýšený výraz, se kterým se snad všichni Trogité v říši už rodili. Dhrall byla zaostalá země, ale čistá - mnohem čistší než kolébka civilizace. Gonda vzdychl a vyrazil přístavním městečkem k jižní bráně.

Začínalo léto a Gonda věděl, že kopečky jižně od Castana mu správi náladu, ale pak zjistil, že kopce už nejsou tak impozantní, jak si je pamatoval. Neustále se mu do hlavy vtíraly vzpomínky na západ země Dhrall s vysokými horami, klesajícími k moři, a gigantickými stromy tyčícími se až do nebe. Pahorkatina na jih od Castana byla ve srovnání s horami směšná.

Dočasný tábor hlavního voje Narasanovy armády se rozkládal na jih od Castana. Byla to v podstatě stanová kopie kasáren v Kaldacinu, a ta podobnost vzbudila v Gondovi pocit, že se vrací domů.

Prošel otevřenou branou v palisádě obklopující tábor, řízným zasalutováním odpověděl na pozdrav stráží a zamířil přímo do jediné budovy v areálu. Na spaní stačily stany, ovšem hlavní štáb potřeboval solidnější budovu.

Jakmile Gonda vstoupil, písaři a různí správci ve velké centrální místnosti štábu vstali a postavili se do pozoru.

"Pohov, pánové," vyštěkl Gonda. Vojenské způsoby ho vždycky spíš dráždily. "Kde má pracovnu Andar?"

"Musíte halou dozadu, veliteli," odpověděl mladý důstojník a ukázal na druhou stranu místnosti.

Gonda přikývl a rázným krokem se tam vydal.

Zástupce velitele Andar byl trochu vyšší než průměrný Trogita, vlasy na spáncích měl, stejně jako většina vyšších důstojníků v Narasanově armádě, prokvetlé šedými vlasy. Byl to spolehlivý a poctivý člověk. Narasan ho pověřil velením hlavního voje, dokud bude zůstat v říši.

Když Gonda vstoupil, Andar si právě podával nějakého hodně mladého důstojníka. Andar mluvil hlubokým a zvučným hlasem. Občas stačilo málo, aby zahájil dlouhé kázání. Jakmile však Gonda vešel dovnitř, okamžitě vojáčka propustil.

"Udělal ten chlapec nějakou vážnou chybu?" zeptal se Gonda.

"Ani ne," odpověděl Andar. "Jenom si o sobě poslední dobou nějak moc myslel, takže jsem se rozhodl mu trochu srazit hřebínek. Jak to vypadá na severu, Gondo? Co jste odjeli z Castana, nedostala se k nám jediná zpráva."

"Válku na západě Dhrallu jsme vyhráli - víceméně," pravil trochu váhavě Gonda. Sundal si přilbu a nepřítomně si shrábl vlasy do čela, aby zakryl kouty. "Stalo se tam ovšem hodně věcí, které jsem zcela nepochopil." Rozhlédl se po Andarově pracovně. "Jsou tu silné zdi?" zeptal se. "V Dhrallu se přihodilo ledacos, co by se raději nemělo moc rozkřiknout."

"Je to bezpečné, Gondo," ujistil ho Andar, "pokud nebudeš křičet."

"Výborně." Gonda se posadil na židli vedle Andarova stolu.

"Předpokládám, že jste narazili na potíže," zamručel Andar.

"Na hodně potíží, starý příteli," odpověděl Gonda "Asi tomu nebudeš věřit, ale náš milovaný velitel se nakazil těžkou formou přátelství s maagským pirátem Sorganem Háknosem."

"Děláš si legraci!"

"Bohužel nedělám. A nejdivnější na tom je, že to funguje. Maagové jsou nedisciplinovaní, ale ukázali se jako dobří bojovníci."

"Vždyť jsou to zrůdy, Gondo!"

"Možná, ale nejsou zdaleka tak zrůdní jako nepřátelé, s nimiž jsme bojovali."

"Barbaři?"

"Ještě mnohem horší než barbaři, Andare. Řekl bych, že to nejsou ani zvířata."

"Mohl bys být trochu konkrétnější, Gondo? Chci vědět, proti čemu půjdeme."

"Nebude se ti to moc líbit," zamračil se Gonda. "Narasan si měl říct o víc zlata."

"To je to tak zlé?"

"Ještě horší. Jestli jsem dobře pochopil, co mi bylo řečeno, nestvůry, proti kterým jsme bojovali, byly jen zčásti lidské. Zbytek tvořila směs hada a brouka."

"Mám pocit, že ti začíná trochu strašit ve věži," zamračil se Andar.

"V Dhrallu začne strašit ve věži každému, Andare. Setkávali jsme se s noční můrou a přitom jsme byli vzhůru. Jedno malé kousnutí hadích brouků znamenalo okamžitou smrt."

"To není vůbec vtipné, Gondo."

"Vidíš snad, že bych se smál? Já si nevymyslím, Andare. Raději to všechno ber vážně, protože by na tom mohl záviset tvůj život."

"Jsou domorodci tak bezmocní, jak naše zaměstnavatelka tvrdila?" zeptal se Andar.

"Domorodci ve Veltanově panství ano, ale v Zelanině zemi žije lučištník, který neumí střílet mimo cíl. To on nám poradil, jak použít jed z mrtvých nepřátel k zabíjení jejich druhů."

"Není to neetické, Gondo?"

"Bojovali jsme s hmyzem, Andare, ne s lidmi. Když tvůj nepřítel není člověk, etika jde stranou." Gonda se odmlčel. "Než seženeš dost lodí na přepravu vojáků do Veltanova panství, asi ti to bude chvíli trvat, že?"

"Chvilí rozhodně ano. Kapitáni rádi smlouvají a někdy to trvá půl dne, než se podaří najmout jedinou loď. Máš v plánu oslavit návrat domů delší návštěvou místních hospod?"

"Ani ne," odpověděl Gonda. "Vím, kam teď velitel a zbytek předvoje míří, ale nevím, jestli budeme bojovat přesně na tom místě. Asi se projdu po břehu a seženu si jednu z těch malých rybářských lodí - takovou, v jaké vezl Veltan Narasana do Dhrallu, než jsme vyrazili my ostatní. Jeden z písařů ti nakreslí kopii mé mapy, abys našel cestu průplavem k jižnímu Dhrallu. Pak vyrazím napřed a zjistím od Narasana, kde chce, abychom přistáli. Potom se vrátím. Nejspíš se potkáme někde u ledové bariéry a budu vás moct dovést na místo, které nám Narasan určí."

"To nám ušetří hodně času, Gondo." Andar přimhouřil oči. "Měli jsme velké ztráty?"

"Asi tak několik tisíc mužů."

"Jalkan mezi nimi asi nebyl," pravil s nadějí v hlase Andar.

"Bohužel ne. Velitel mu musel několikrát udělit důtku, ale dál to nezašlo."

"Taková škoda," zalitoval Andar.

"Nevzdávej se naděje, příteli," pravil Gonda s přísným úšklebkem. "Je to jen otázka času. Dříve nebo později Jalkana někdo zabije. A my si budeme moct to datum označit v kalendáři."

"Proč?"

"Napadlo mě, že by ten den měl být vyhlášený národním svátkem."

"Takový svátek bych slavil s velkou radostí," souhlasil Andar.

Gonda několik dalších dní chodil po ošuntělém přístavišti a hledal loďku za slušnou cenu, zatímco Andar se pustil do únavného procesu najímání obchodních lodí na převoz hlavního voje do Veltanova panství. Přestože Andar měl přístup k armádní pokladnici, Gonda dobře věděl, že by jeho přítel vyskakoval až ke stropu, kdyby loďka byla moc drahá.

Nakonec narazil na jolu, která vypadala, že by mu mohla dobře posloužit, a přivedl jejího majitele, starého rybáře, k Andarovi.

Když Gonda opouštěl omšelou přístavní krčmu, aby ze svého vzdáleného bratrance, kapitána Ascendentu, vytáhl nějaké základní informace o řízení lodí, ti dva smlouvali jako diví. Gonda pocházel z námořnické rodiny, o lodích však nevěděl skoro nic.

Druhý den bylo krásně už od rána, nikde ani mráčku, Gonda se tedy vypravil do přístaviště, aby si pohrál s novou hračkou.

Ze začátku mu to moc nešlo a z ostatních lodí přiletělo na jeho hlavu pár nadávek, když se snažil mezi nimi proplout, po několika dnech však získal jistou praxi. Byl přesvědčený, že si na moři poradí, pokud samozřejmě nepříjde nějaká přírodní katastrofa.

Vrátil se do tábora, aby se podíval, jak si vede Andar.

"Ještě mám před sebou hodně práce," prohlásil přítel. "Najít dostatek lodí je složité."

"Kolik ještě budeš potřebovat?"

"Aspoň stovku. Osmdesát tisíc mužů nepřeplovíš na pár lodích."

"Tak já se pomalu nalodím na Albatrosa a vyrazím."

"Albatros?"

"Vždyť je to docela hezké jméno, ne? Takové mořské - albatros je přece něco jako bratranec racka z druhého kolene."

"Já bych takové jméno asi nepoužil, Gondo. Slyšel jsem, že námořníci nemají albatrosy moc rádi. Myslí si, že albatros nosí smůlu."

"To je jen pověra, Andare."

Andar zaváhal. "Dal se Narasan zase dohromady?" zeptal se vážně. "Když jeho synovec padl v té válce na jihu, úplně se zbláznil."

"Zdá se, že už je v pořádku. Válka na jiném kontinentě mu asi pomohla se přes tu nešťastnou událost dostat. Padan na něj dává pozor, a kdyby se s naším milovaným velitelem zase něco dělo, řekl by nám to. Vrátil se do Dhrallu a zjistím, kde se máme vylodit. Potom vám vyrazím naproti a dovedu vás tam."

"Pokud se mi ovšem podaří najít dost lodí, abychom mohli vyplout všichni najednou," zamručel Andar. "Možná budeme muset jet dvakrát. Kupodivu lodě začínají být v Castanu nedostatkovým zbožím."

"Dělej, co umíš, příteli," řekl mu Gonda. "Uvidíme se za pár týdnů."

"Nemusíš zase tak spěchat, Gondo. Dostávám výplatu, i když nic nedělám."

Gonda vyplul z Castana druhý den ráno za východu slunce. Jakmile se Albatros ocitl na otevřeném moři, předvedl Gondovi spoustu nových možností. Velitel zjistil, že pokud se mu podaří správně nastavit plachtu, loď proráží vlny jako dobře nabroušený nůž. Lana vesele vrzala a pod přídí to jen syčelo, jak Albatros uháněl k severu. Asi tak po hodině si Gonda uvědomil, že dokonce přímo cítí, jak loď reaguje na vlny, kterými se probíjí.

Když slunce zapadalo, rozhodl se Gonda spustit kotvu, aby Albatros zůstal přes noc přibližně na stejném místě, a pak vybral z loďky všechnu vodu, která do ní přes den prosákla. Byla to sice hezká loď, ale vypadalo to, že by potřebovala zalepit pár děr.

Druhý den ráno opět napnul plachty a pozdě odpoledne spatřil na obzoru jižní okraj ledové bariéry. Albatros očividně plul rychleji než kolébající se trogitské kupecké lodě, které vezly do Dhrallu předvoj. "Ty jsi prostě taková šikulka," pochválil Gonda loďku.

Se západem slunce vplul Gonda do průplavu a prozíravě přivázal Albatros k velké ledové kře. Nebylo by dobré pokoušet se takovém místě štěstí.

V noci se dobře vyspal, protože Albatros ho jemně houpal jako dítě v kolébce. Za úsvitu se vzbudil, napnul plachtu a opatrně proplul míli širokým průplavem.

Druhý den kolem poledne se Albatros ocitl na severním konci průplavu a Gonda si oddechl. Cesta ledovou bariérou sice nepředstavovala žádné velké nebezpečí, tyčící se ledové hory však na klidu nepřidávaly.

Jakmile nechal ledovou bariéru za sebou, zadul do plachty čerstvý vítr a Albatros nadšeně poskočil kupředu. Gonda se pokusil setřást své téměř poetické myšlenky nad věcmi, které námořníci jistě brali jako normální, ale nakonec to vzdal.

"No dobře," zamumlal. "Dokud nás to oba baví, tak na ničem nezáleží."

Trvalo další dva dny, než doplul k jižnímu pobřeží Veltanova panství, a ještě jeden den, než dorazil k nejvýhodnějšímu poloostrovu. Všiml si, že na jižním pobřeží žijí převážně rolníci; na břehu stály úhledné a upravené vesničky. Teď, když přišlo léto, rašilo na polích, rozkládajících se od sněhově bílých písčinych pláží do vnitrozemí, jasně zelené obilí a po modré obloze pluly huňaté bílé mráčky.

Gonda otočil Albatros na sever a postupně si uvědomil, proč mu Castano připadalo tak ošklivé. Nezbylo mu než připustit, že v porovnání s krásnou otevřenou krajinou v Dhrallu je Trogitská říše přecpaná a špinavá a ke všemu páchně jako nezakrytá stoka.

Další den odpoledne spatřil u pláže kotvící směsici širokých trogitských lodí a úzkých maagských veslic. Připlul k Vítězné, lodi bratrance Padana, a viděl, že Padan už ho pozorně sleduje.

"Hola, Padane!" křikl Gonda.

"To jsi ty, Gondo?" přeptal se Padan překvapeně. "Kde máš zbytek armády?"

"Nejspíš jsou ještě v Castanu. Andarovi se nedaří sehnat dost lodí, aby sem mohl dopravit všechny muže. Nevím to jistě, ale možná bude muset jet dvakrát, aby je sem všechny dovezl." Gonda uvážal Albatros ke kotevnímu řetězu Vítězné. "Potřebuju mluvit s Narasanem. Jestli už ví, kde se střetneme s nepřítelem, musí mi to říct, abych věděl, kde se má zbytek armády vylodit."

"To je dobrý nápad," přikývl Padan. "Polez na palubu. Musím ti říct pár věcí."

Gonda vylezl po provazovém žebříku na palubu Vítězné a stiskl svému dávnému příteli ruku.

"Chyběl jsi nám, Gondo," řekl Padan. "Ta malá lodička mě fakt vyděsila. Vypadá skoro jako Veltanova, a tu jsem tady už vážně nečekal."

"Proč? Veltan odpul?"

"Jenom jeho loď, Veltan na ní nebyl. Prevít Jalkan konečně udělal chybu, na kterou jsme všichni čekali, Narasan ho degradoval a já jsem ho osobně odtáhl v řetězech na pobřeží."

"To je nejlepší zpráva, jakou jsem za posledních několik let slyšel," zazubil se Gonda. "Co ten šupák provedl, že to našeho milého velitele tak popudilo?"

"Urazil manželku jednoho z Veltanových blízkých přátel."

"To musela být tedy pořádná urážka."

"Docela ano. Narasan málem na místě omdlel, když ji slyšel, a hned připravil Jalkana o důstojnický post."

"Aspoň bude tahle válka příjemnější. Co s tím má ale co dělat Veltanova šalupa?"

"Právě jsem o tom chtěl mluvit. Přivedl jsem toho parchanta na břeh a pak jsem ho zamknul tady v podpalubí Vítězné na místo, o kterém jsem si myslel, že je bezpečné. Byl připoutaný ke stěně a dveře cely jsem nechal zvenku zajistit závorou. Byl jsem si naprosto jistý, že nemůže utéct, ale dnes ráno jsem zjistil, jak moc jsem se mýlil. Nějak se mu podařilo vykrotit se z okovů, zvednout závoru a skočit přes palubu. Veltanova šalupa kotvila jen kousek opodál. Když jsem se dnes ráno probudil, nebyl tu ani Jalkan, ani loď."

"Tak to si slízneš!" konstatoval Gonda.

"Já vím," děl Padan zachmuřeně. "Nebude to poprvé, ale tentokrát mě Narasan bude škrtit tak dlouho, dokud nebudu úplně modrý. Udělal jsem opravdu pořádnou chybu, Gondo, a Narasan mě za to zaživa stáhne z kůže."

"Chudáčku malý," politoval ho naoko Gonda. "A kde bych našeho milovaného velitele našel?"

"Nejspíš je ještě ve Veltanově hradu - pravděpodobně ve štábu." Padan se odmlčel. "Asi bych tě neměl přemlouvat, aby sis to, co jsem ti právě řekl, nechal pro sebe, že ne."

"To by nebylo slušné, Padane," odpověděl Gonda, "a já jsem byl vždycky slušný člověk."

Velitele Narasana velmi rozrušilo, když se dozvěděl, že Jalkan utekl. "Proč Padan toho slizkého hnusáka nenechal hlídat?"

"Na to se musíš zeptat Padana, Narasane," odpověděl Gonda. "Teď mi řekni, kde má Andar vylodit svou armádu."

Touhle dobou už pravděpodobně opustili Castano, nejspíš se tedy potkáme někde v průplavu v ledové bariéře."

"Půjdeme se podívat na Veltanovy mapy," řekl Narasan. "Několik dní cesty na sever odsud je poměrně široké říční ústí. Potřebovali bychom armádu na místě kus proti proudu té řeky." Odmlčel se. "Jak to, že máš takový náskok před flotilou, Gondo?" zeptal se.

Gonda pokrčil rameny. "Pořídil jsem si v Castanu pěknou malou jolu," odpověděl. "Jmenuje se Albatros a je téměř dvakrát rychlejší než kterákoli z trogitských lodí."

Narasan sebou trhl. "Kolik jsi za ni zaplatil?"

"Přesně to nevím," odpověděl Gonda povýšeně uraženým tónem. "Klíč od pokladnice má Andar, takže obchodování jsem nechal na něm; mezitím jsem šel do přístavu a snažil jsem se přesvědčit Albatros, že musí plout po vodě a ne se snažit vznést a létat."

"Velmi vtipné, Gondo."

"Jsem rád, že se ti to líbilo, starý příteli."

"Vyskytl se menší problém, bratránku," přivítal Gonda druhý den ráno Pantal na Vítězné.

"Jaký?"

"Doufám, že jsi neplánoval dnes vyplout."

"Napadlo mě to," připustil Gonda.

"Protože jediná věc, díky které tvoje jola ještě není na dně, je provaz, který ji drží u Vítězné."

"O čem to mluvíš?"

"Tak se podívej sám," vybídl ho Pantal a hodil přes palubu provazový žebřík.

Gonda vyšplhal nahoru a následoval svého bratrance ke druhému boku Vítězné.

Tam se zastavil a nevěřícně zíral vedle kotevního řetězu. Přesně jak Pantal říkal, provaz přivázaný na přídi Albatrosa byl napnutý a mizel kdesi pod hladinou, kde také Gonda viděl mlhavé obrysy své joly.

"Co se s ní stalo?" vyjekl.

"Myslím, že se tomu říká potopila se," odpověděl Pantal.

"Někdo se sem připlížil a vysekal jí do dna díru?"

Pantal zavrtěl hlavou. "Rozestavil jsem na noc hlídky. K Vítězné se nikdo nepřiblížil. Kdo ti tu bárku prodal?"

"Starý rybář v Castanu."

"Nech mě hádat. Byl dost chromý a ještě víc opilý."

"Ty ho znáš?"

"Nevím, jak se jmenuje, ale takových lidí jako on je v Castanu spousta. Potuluje se tam už léta a stěžuje si na všechny takové ty bolesti a starosti, na jaké si staří chlapi obvykle stěžují. Slyšel jsi někdy slovo kalfatrování, Gondo?"

"Neřekl bych. Co to znamená?"

"Je to hodně nepříjemná práce. Lodě všech velikostí jsou postavené z prken. Všiml sis toho?"

"Nech si ty vtipy, Pantale."

"Když stavíš loď, nezáleží na tom, jak těsně k sobě prkna přirazíš, voda se mezi ně po chvíli vždycky dostane.

Námořníci to řeší pomocí kladiva, dláta a několika balíků konopí. Konopí nacepš do spár mezi prkny a pak je dlátem a kladivem utěsníš tak, až tam pevně drží. Voda se stejně bude snažit dostat dovnitř, ale tentokrát už je to žádoucí. Když konopí nasákne vodou, zvětší objem a tím trup dokonale utěsní. Až Albatrosa zakalfatruješ, bude plavat jako dobře zadělaný džbán."

"Jak často se to musí dělat?"

"Obvykle jednou za rok. Pokud budeš často plout v rozbouřených vodách, budeš to nejspíš muset udělat dvakrát ročně. Teď už je ti nejspíš jasné, proč se ti ten starý rybář snažil loď prodat. Jenom z pomýšlení na to, že by ji měl znovu utěšňovat, měl noční můry."

"Pantale, já nemám nejmenší tušení, jak se to dělá," přiznal se Gonda.

"Ani jsem to nepředpokládal, bratranče. Moji muži to rádi udělají za tebe - ale nebude to zadarmo."

"Já věděl, že to přijde," zašklebil se Gonda kysele.

"Ani kuře zadarmo nehrabe," pokrčil Pantal rameny. "Co kdybychom šli do mé kajuty a promluvili si o ceně?" Pantalovi muži vytáhli Albatros na hladinu přístaviště, vytili z něj vodu a pak ho vytáhli na pláž. Tam začali s pomalým a zdoluhavým procesem utěšňování.

"Měl jsi opravdu štěstí, Gondo," konstatoval Pantal. "Musel jsi na cestě sem často vylévat vodu?"

Gonda pokrčil rameny. "Asi tak dvakrát nebo třikrát, pokud si dobře vzpomínám. Ten starý rybář mi řekl, že je trochu děravá a že bych si na to měl dávat pozor. Proč se nakonec takhle potopila?"

Pantal rozhodil rukama. "Možných důvodů je několik - chladnější voda, velká vlna, která ji praštila do boku, nebo vypadl najednou větší kus těsnění. Nedá se to určit přesně. Taky ses mohl utopit ještě na moři."

"Až se dostanu zpátky do Castana, asi toho dědka najdu a promluvím si s ním," zavrčel Gonda. "Jak dlouho jim to bude trvat?"

"Určitě několik dní."

"Nemohl bys tam poslat víc lidí? Je docela důležité, aby Albatros vyplul co nejdřív."

"Jen by si překáželi, Gondo. Loď není tak velká, víc jak nějakých dvacet mužů se do ní nevejde."

Pantalovi muži kalfatrovali Albatros a dny se vlekly. Gonda strávil většinu času ve Veltanově strategické místnosti, kde studoval krajinu, ve které se pravděpodobně bude bojovat.

Bylo mu čím dál jasnější, že Narasan bude potřebovat zbytek armády co nejdřív. Albatros se původně zdál být nejrychlejším řešením, ale Gonda začínal tušit, že si to ještě rozmyslí.

2

"Loď je utěsněná," oznámil Pantal po několika dnech Gondovi, "a myslím, že budeš koukat. Moc dobře se s ní v minulých letech nezacházelo, ale teď, když jsou ucpané všechny spáry, proletí vlnami jako horký nůž máslem."

"To doufám," pravil Gonda. "Chtěl jsem být v Castanu už tak před čtyřmi dny."

"Tak rychle určitě nepopluje, Gondo, ale nikdy nevíš."

"Vynasnažím se. Sledoval jsem posledních pár nocí nebe, je úplněk. Jestli zůstane obloha čistá, nebudu muset po západu slunce kotvit."

"To není moc dobrý nápad," zapochyboval Pantal. "Jestli hodláš plout i v noci, zůstaň na dohled pobřeží nebo ostrovů. Do Albatrosa už sice nezatéká, ale stejně..."

"Budu opatrný, bratráčku," slíbil Gonda. "Jenže tady začne za chvíli jít o krk a Narasan bude potřebovat armádu zde, ne v Castanu."

Pantalův odhad schopností zrestaurovaného Albatrosa se ukázal být silným podceněním. Občas se zdálo, že podél východního pobřeží Veltanova panství nepluje, nýbrž letí. Když ovšem Gonda dorazil ke špičce poloostrova vybihajícího z jižního pobřeží, zjistil, že bude muset bojovat s větrem. Neochotně stáhl plachtu a chopil se vesel. Ještě než mu puchýře na rukou začaly krváčet, vítr se naštěstí obrátil, takže mohl zase zvednout plachty. Pak narazil na plynulý proud, mřící podél severní strany ledové bariéry na západ, a neuběhly ani dva dny a doplul k průplavu. Samozřejmě využíval výhod úplňku, celkový čas tak nejspíš nebyl moc odlišný od doby, kterou mu zabrala předchozí cesta z Castana. Při plavbě průplavem už měl co dělat, aby udržel oči otevřené, ale zjistil, že mu bohatě stačí

čtyři nebo pět hodin spánku. Byl sice pořád unavený, ale slíbil si, že v Castanu si dopřeje pár nocí poctivého dlouhého spánku.

Pozdě odpoledne čtvrtého dne cesty z Veltanova přístavu spatřil na jižním obzoru pobřeží říše. "Výborně," zamumlal na Albatros, "šikovná holka. Jsem na tebe pyšný. Jakmile dorazíme do přístavu, konečně se pořádně vyspíme. Nebude to paráda, co říkáš?"

Pak se trochu nervózně zasmál. "Vypadá to, že mi začíná strašit ve věži. Skoro jsem čekal, že mi odpoví. Potřebuju se vyspat."

Sotva však vplul do přístavu v Castanu, okamžitě se probral. Všechna mola, celé přístavní hráze kolem města, byly obsypané širokými loděmi, jejichž posádky měly na sobě známé červené uniformy církevních vojáků.

"Co ti tady dělají?" nadskočil Gonda.

Přistál s Albatrosem u břehu kus od hlavního přístaviště, kde ho přivázal k velkému stromu. Pak obešel hradby k táboru na jihu města. Prošel branou a vstoupil do hlavní budovy.

"Kde jsi byl, člověče?" přivítal ho Andar hlubokým, zvucným hlasem.

"Něco mě v Dhrallu zdrželo," odpověděl Gonda. "Co se to tu děje? Kam se podívám, vidím loď amaritů."

"S nikým se nebaví, Gondo," informoval ho Andar. "Jsou to tři dny, co sem vojáci napochodovali, a pak vplula do přístavu jejich flotila. Zabrali celé nábřeží, takže nemůžu nalodit své muže na loď, které jsem najal. Netuším sice, kam se amarité chystají, ale vypadá to, že plánují nějakou velkou bitvu."

Gonda začal klít jako špaček.

"Řekl jsem něco špatně?" zeptal se Andar.

"Jalkan!" vyštěkl Gonda.

"Gondo, prosím, přestaň nadávat. Jsou tu děti."

"Tak je na čase, aby vyrostly," odsekl Gonda. Když se uklidnil, vypověděl Andarovi, jak Narasan degradoval Jalkana a jak ho nechal uvěznit v podpalubí jedné z trogitských lodí.

"V tom případě bychom měli slavit."

"Spíš ne. Jalkanovi se nějak podařilo uprchnout, pak ukradl Veltanovu šalupu a zmizel. Oba přesně víme, kam se poděl, že ano?"

"Ve světle toho, co se teď děje v Castanu, bych řekl, že nejspíš zamířil přímo do ústředního kláštera v Kaldacinu, a zcela jistě z něj už po cestě na všechny strany tryskalo slovo zlato, a pak ho očividně některý z vysoko postavených představitelů řádu za to slovo vzal. Tím by se vysvětlilo, proč církev zabrala do posledního všechna přístaviště v Castanu, co říkáš?"

"A my s tím nemůžeme nic dělat. Dokážeš odhadnout, kolik vojáků se na ty loď nalodí?"

"Církevní vojska mají své zástavy, stejně jako normální armády. Nechal jsem je sledovat a zatím mám důkazy o přítomnosti pěti armád."

Gonda sebou škubl. "To je půl miliónu vojáků, Andare. Už máme na krku jednu válku a o další nestojíme. Zjistil jsi, kdy hodlají vyplout?"

"Řekl bych, že během dalších dvou dnů," odpověděl Andar. "Ještě bys měl něco vědět, Gondo. Včera se tu objevilo několik lodí s černými plachtami a jejich majitelé měli poradu s několika vyššími církevními představiteli. Myslím, že je ti jasné, co to znamená."

"Otrokáři?" podivil se Gonda. "Ale co tady...?" Zarazil se. "No jistě!" vykřikl. "Neplánují přihnout se k východnímu pobřeží, aby se střetli s Narasanem. Otroci jsou skoro stejně cenní jako zlato, a vojáci nebudou muset s nikým bojovat, aby je pochytili - rozhodně ne v kraji, kde si lidé vyrábějí nástroje i zbraně z kamenů."

"Asi máš pravdu, Gondo. Je velká škoda, že manžel té krasavice nezakročil tvrději než jen ranou do nosu. Meč v břiše nebo sekera zaseknutá mezi očima by problém vyřešila, ještě než se objevil."

"Já jsem se s tím mužem setkal. Patří mezi lidi, kterým slušnost kape ze všech pórů. Měl zřejmě pocit, že nic víc než ránu do nosu by si neměl dovolit."

"Slušní lidé jsou někdy tak na obtíž," postěžoval si Andar.

Přesně jak Andar předpověděl, církevní flotila začala za dva dny opouštět Castano. Gonda odložil uniformu, oblékl si ošuntělé oblečení, položil na příď Albatrosa srolované rybářské sítě a vyplul z přístavu na sever. Kolébající se církevní loď předhonil snadno a kolem poledne druhého dne dorazil k plovoucí ledové bariéře. Rozhodil sítě asi tak půl míle od jižního konce Veltanova průplavu a čekal.

Byla už skoro tma, když k ústí průplavu dorazily první loď s červenými plachtami a spustily kotvy. "A je to," zamumlal Gonda, "tady máme odpověď na naši otázku, co říkáš, holka?"

Loď neodpověděla, ale lehce se zhoupla, což se dalo považovat za kladnou odpověď.

"Je čas vrátit se do Castana, děvče. Musíme Andarovi říct, kam se amarité chystají."

Andar při nalodování vojáků na najaté loď porušil pár pravidel. Když oznámil, že důstojníci nedostanou oddělené kajuty a že vzhledem k pěknému počasí není důvod, aby všichni vojáci měli střechu nad hlavou, ozvalo se několik dotčených protestů. Loď z přístavu vyplouvaly nacpané tak, až praskaly ve švech, ale byla na nich celá armáda, přestože se na loď vůbec neměla vejít. Občas je potřeba být praktický, ale Andar dokázal i praktičnost dovést do extrému.

Gonda přivázal na příď Albatrosa provaz a druhý konec uvázal k zádi vedoucí loď - Triumfu. Když Triumf doplul k průplavu ledovou bariérou, vydal se do nacpané kajuty, která sloužila Andarovi jako hlavní ústředí. "Až vyjedeme na druhé straně, měli bychom si dávat pozor," upozornil ho. "Bude nejlepší, když zůstaneme mimo dohled z jižního

pobřeží. Jestli jsme počítali dobře, bude na jižním břehu tábořit pět církevních armád. Rozhodně bude lepší, když o nás nebudou vědět. Pojedu na Albatrosu podívat se trochu blíže, abych zjistil, co mají za lubem."

"Ne abys riskoval, Gondo," varoval ho Andar. "Narasan by si mě dal k obědu, kdyby tě zabili."

"Budu opatrný, Andare. Chci jen vědět, jestli jejich lodě kotví u pobřeží. Jsem si téměř jistý, že ano, ale raději se ujistíme. Bylo by nepříjemné, kdybychom je museli hledat."

Několik námořníků pomohlo Gondovi přitáhnout Albatros k Triumfu. Gonda sjel po laně a pak loďku odvázal. Ihned zvedl plachtu, obeplul Triumf a vydal se k severnímu ústí průplavu.

Už se stímalo, když Albatros vyplul na otevřené moře a ve večerním šeru si to namířil k severu k pobřeží Dhrallu.

Gonda věděl, že měsíc je ještě poměrně veliký; jakmile vyjde, posvítí mu na cestu. Zakotvil tedy Albatros kus od severní strany ledové bariéry a čekal.

Byla už skoro půlnoc, když měsíc konečně vyšel. Gonda zvedl kotvu a vesloval směrem k pobřeží. Říkal si, že když nechá plachtu staženou, bude prakticky neviditelný.

Vesnice u pobřeží byly vyznačené světlem prosvítajícím okny chýší. Gonda pomalu vesloval kolem všech vesnic; u každé z nich kotvilo několik církevních lodí. Gonda neviděl ve tmě zřetelně všechny podrobnosti, ale zdálo se mu, že u každé vesnice stojí něco jako ohrada, pečlivě hlídaná církevními vojáky v červeném.

"Vypadá to, že jsme měli pravdu, holka," zamumlal na svou loď. "Tohle nám stačí. Vrátime se a promluvíme si s Andarem."

3

Triumf a zbytek flotily dorazil po dalších třech dnech k nejvýchodnějšímu poloostrovu na jižním pobřeží Veltanova panství, a Gonda s údivem sledoval, jak ze severu svižně připlouvá flotila maagských lodí. Po chvíli napětí se Gondovi podařilo upoutat Sorganovu pozornost. Maagský kapitán měl nějakou bojovnou náladu. Gonda sešplhal po provazovém žebříku do Albatrosa a vesloval k Rackovi. "Co se děje?" křikl nahoru na Bejka.

"Máme na krku další válku," zavolal Bejk.

"Jak jste to zjistili?" chtěl vědět Gonda. "Já myslel, že to víme jenom my!"

"Byli jsme v horách a najednou se objevil Veltan a řekl nám, že na jihu přistála celá flotila trogitských lodí. Kapitán se hned nabídl, že se o to postaráme."

"Aha," odpověděl Gonda a zajel s Albatrosem k boku Racka. "Rád bych si se Sorganem promluvil. Mám totiž pár informací, které by ho mohly zajímat."

"Tak polez na palubu." Bejk mu hodil dolů provazový žebřík a Gonda vylezl nahoru právě ve chvíli, kdy se na přidi objevil Sorgan.

"Co se děje, Gondo?" zeptal se.

"Přivedl jsem sem zbytek Narasanovy armády, Sorgane," odpověděl Gonda. "Směřujeme k ústí řeky Vash, jak mi přikázal velitel na poradě u Veltana. Když jsem se vrátil do Castana, zjistil jsem, že církev zabrala všechna přístaviště kolem města a nalodíje celých pět armád. Když skončili, vypluli na sever. Sledoval jsem je na rybářské jole a bylo to přesně tak, jak jsem si myslel - vpluli přímo do průplavu v ledové bariéře. Není to zvláštní, že chvíli poté, co Jalkan utekl a ukradl Veltanovu šalupu, vyplula na sever celá flotila církevních lodí s pěti armádami vojáků?"

"Tak takhle to je," pochopil Sorgan. "Zjistil jsi, kam mají namířeno?"

"Samozřejmě, kapitáne," odpověděl Gonda se širokým úsměvem. "Přibrzдили jsme, aby si nás nevšimli, ale já jsem se vydal na Albatrosu na výzvědy k pobřeží. U každé vesnice v zátoce kotví asi čtyři nebo pět lodí; zanedlouho patrně dorazí i otrokářské lodě."

"Čekali jsme něco podobného," pravil Bejk a výhruzně přimhouřil oči.

"Nedívím se," řekl mu Gonda. "Je to bohužel starý církevní zvyk. Zamožuje vzduch v řiši už několik století. Otrokářské lodě mají černé plachty, ale lodě amaritů je mají červené. Církev má červenou barvu velmi ráda, protože každý, kdo pluje okolo, hned vidí, jak je rád strašlivě důležitý."

Sorgan se najednou zašklebil. "Přišli jsme na to, jak jim červenou barvu pořádně znechutit," pravil.

"Jak?"

"Oheň je trochu doruda, že ano? Až moji lidé zapálí jednu po druhé všechny jejich lodě, nejspíš si budou přát, aby slovo červený nikdy v životě ani nezaslechli."

"To je úžasný nápad!" pochválil ho Gonda. "Proč mě to nenapadlo dřív?"

Sorgan se zlomyslně zasmál. "Až potkáš Narasana, vyříd' mu, že jsme na místě a uděláme, co se od nás čeká."

"S radostí, kapitáne Sorgane. Máte na to hezké počasí." Gonda se na piráta zazubil a pak sešplhal zpátky do Albatrosa.

Poblíž Veltanova sídla ještě několik lodí kotvilo, ale větší část flotily už odplula na sever, Gonda tedy neviděl důvod, proč zastavovat.

Pobřeží na sever od hradu bylo rozeklanější než na jihu a směrem do vnitrozemí se z něj zvedaly hory. "Pitoreskní," zhodnotil to Andar.

"Kochej se, dokud můžeš," děl Gonda. "Jakmile na ně začneš lézt, přestanou se ti líbit. Narasan mi ukázal mapu oblasti, kde budeme bojovat s nepřítelem, a moc velkou radost mi neudělal. Na vrchol se musí takovým úzkým korytem, což náš postup zpomalí. Projde jím maximálně pět mužů vedle sebe. Než dostaneme nahoru celou armádu, chvíli to potrvá."

Andar si povzdechl. "To je skvělé. Ale za těžké války se lépe platí."

"Pokud se ovšem výplaty dožiješ," připomněl mu Gonda.

Druhý den pozdě odpoledne dopluli k ústí řeky Vash. Ukázalo se, že tu kotví většina lodí, která sem dopravila první část armády. Gonda spatřil zhruba uprostřed flotily Vítěznu, loď bratrance Pantala, a vydal se k ní s Andarem na Albatrosu, aby se informoval, jak vypadá situace.

"Zatím toho mnoho nevíme," přiznal Pantal. "Vojáci, kteří jdou nahoru roklí - nebo co to je, nazvi si to, jak chceš -, ji úplně ucpali, takže se nikdo nedostane dolů, aby nám řekl, jak to nahoře vypadá."

"V hornatých oblastech se to stává pořád," řekl Gonda. "Jak daleko odsud je ta rokle?"

"Asi tak dva dny cesty. Znáš generála Danala?"

Gonda přikývl. "Je v Narasanově armádě skoro tak dlouho jako já a Padan."

"Víceméně tomu u rokle velí. Je to šikovný člověk. Nechal své lidi postavit na severním břehu řeky několik mil. Když zajedeš lodí mezi dvě mola, můžeš posádku vyložit opravdu rychle. S přepravováním zásob do kotliny jsou ovšem trochu potíže, protože člověk se stolibrovým balíkem na zádech se nepohybuje moc rychle."

"Jsou na řece nějaké peřeje?" zeptal se Andar.

Pantal zavrtěl hlavou. "Spodní úsek je klidný. Domorodci tvrdí, že výš v horách už je to horší, ale to nás nemusí zajímat."

"Výborně," pravil Andar. "Vyrazíme proti proudu hned zítra ráno. Než se všichni vojáci vyloží, bude to chvíli trvat, takže čím dřív začneme, tím dřív budeme hotoví."

Triumf vyplul hned za úsvitu a Gondův přítel Andar s údivem civěl na obrovské stromy rostoucí na březích. "Jak dlouho může trvat, než strom vyroste do takové výšky?" zeptal se Gonda.

"Radši ani nebudu hádat," pravil Gonda. "Méně než pět set let to určitě nebude. Ty opravdu vysoké možná rostly dobrých tisíc."

"Umíš si to představit - něco, co žije tisíc let?"

"Nepřijde mi to moc úžasné. Kdyby tě celé to tisíciletí držely v zemi kořeny, moc bys toho nenacestoval."

"Včera, než jsem šel spát, mě něco napadlo," řekl Andar.

"Jako třeba že bys chtěl spát spíš na břiše?"

"Něco lepšího, Gondo. Tvůj bratranec mi řekl, že muži, kteří nesou zásoby, zpomalují postup roklí."

"Vzpomínám si na to."

"Kdyby nemuseli nést tak těžké balíky, mohli by jít rychleji."

"Většinou se snažím tak očividné věci neříkat. Když to děláš moc často, lidé si o tobě začnou myslet, že jsi pitomec."

"Chceš to slyšet, nebo budeš radši blbě vtipkovat?"

"Promiň. Řekni mi o tom tvém velkolepém plánu."

"Dvacet pět liber normálního muže moc nezpomalí, co říkáš?"

"Moc ne. Kam tím míříš?"

"Máme tu osmdesát tisíc mužů. Když každý z nich vynese dvacet pět liber, můžeme mít nahoře dva milióny liber zásob."

Gonda zamrkal. "To jsi spočítal z hlavy, když jsi už napůl spal, Andare?"

"Ne, musel jsem si to napsat na papír. Dva milióny liber je tisíc tun."

"To by mělo vojsku na chvíli stačit."

"Stejně naši vojáci půjdou nahoru, a když s sebou ponesou zásoby, budou o dost užitečnější, než kdyby se jen kochali krajinou, nemyslíš?"

"Kde jsi objevil toho chytrého člověka, kterého napadlo natahat do rokle lana?" zeptal se Gonda, když spatřil potoční koryto.

"Takový mladík, jmenuje se Keselo," odpověděl generál Danal.

"Mělo mě to napadnout," přikývl Gonda.

"On je opravdu až tak bystrý?" zeptal se Andar.

"Občas je tak bystrý, že to z něj úplně vyzařuje," pravil Gonda kysele. "Nevím proč, ale dráždí mě to. Mladí vojáci by měli být pitomí, ale Keselo tohle pravidlo na každém kroku porušuje. Moudří bychom měli být my, staří mazáci, ale Keselo pytláčí na našem území." Narovnal se. "Měl bych raději vyběhnout nahoru a oznámit Narasanovi, že jsme dorazili."

"Nezapomeň na svých dvacet pět liber," připomněl mu Andar.

"Budu spěchat," bránil se Gonda.

"Jednou z povinností vyšších důstojníků je jít příkladem obyčejným vojákům," nedal se Andar.

"Tys mi to prostě musel připomenout, vid'?"

"To je zase jedna z mých povinností, Gondo," zazubil se Andar. "Připomínat vám vaše povinnosti. Je to těžké břímě, ale jsem dost silný a unesu ho. Vezmi ten balík, Gondo. Nehádej se se mnou."

"Co v něm je, že by z toho měl mít náš velitel takovou radost?"

"Fazole, že ano, Danale?" zeptal se Andar.

Danal přikývl.

"Fazole?" vyjekl Gonda. "Ty vyvádíš kvůli balíku fazolí?"

"Dal bys přednost kamení?"

Kotlina na vrcholku hory, po jejímž úpatí vedla rokle, vypadala jako louka, tu a tam posetá hloučky stromů. Jedinou zvláštností zůstával pramen řeky Vash. Gonda už o gejzírech slyšel, ale teprve teď nějaký viděl na vlastní oči. Neodvážil se ani pomyslet, jaký tlak musí pod zemí být, aby voda vyletěla sto stop do vzduchu a ještě v takovém množství, že z ní vznikne řeka se skoro míli širokým ústím.

Ve stínu stromu poblíž horního ústí rokle posedával starý četař. Když Gonda spatřil, vstal a zsalutoval. "Velitelovi lidé rozbili tábor na severním konci kotliny, pane," ohlásil a ukázal směrem k přerušnému horskému hřebenu. "Slyšel jsem,

že už na vás a zbytek armády čeká."

"Už nepřítel zaútočil?" zeptal se Gonda.

"Zatím takové zprávy nemám, pane."

"Aspoň něco." Gonda si nadhodil na zádech pytel a vyrazil k severnímu okraji kotliny do tábora.

Horský hřeben na severní straně vypadal jako rozlámáný nějakou přírodní katastrofou; rozvaliny připomínaly hradby města, rozbité katapulty. Právě podivné skály přiměly Gondu srovnávat přírodní útvar s lidskou stavbou. Vrcholky hřebenu byly téměř dokonale černé, a když je postihlo zemětřesení, rozlámaly se na nespočet skal s plochými povrchy. Gonda dokonce viděl spoustu černých skal, pokrývajících červenavý svah, který vedl dolů k obrovské nížině - také červené. Gonda věděl, že červené kameny - a písek - mají něco společného se železem. To ho trochu mátl. Jestliže je tu tolik železa, proč si domorodci vyrábějí všechny nástroje z kamene?

Pokrčil rameny a vešel do tábora.

"Zvládli jste to rychle, Gondo," pochválil ho Narasan, když mu Gonda podal hlášení. "Báli jsme se, že na jižním pobřeží potkáte církevní flotilu."

"Měli jsme štěstí," odpověděl Gonda. "Když jsem doplul do Castana, amarité měli lodě ve všech přístavištích kolem celého města. Pak vypluli na sever a já jsem je sledoval až k průplavu, abych se ujistil, že mají opravdu namířeno tam, kam si myslíme. Samozřejmě jsme měli pravdu. Pak jsem se zase vrátil do Castana, kde Andar už mezitím porušoval pravidla na všech frontách - samé maličkosti, jako například žádné oddělené kajuty pro důstojníky, pro někoho vůbec střecha nad hlavou, a ještě pár dalších, o kterých se ani nezmínil. Podařilo se mu nacpat na těch pár lodí, které sehnal, celou armádu, ale některé byly tak naložené, že by se potopily i při mírné bouři."

Narasan sebou trhl.

"Je léto, příteli. Je dost nepravděpodobné, že by bouře přišla. Mimochodem, kousek od jižního pobřeží jsme natrefili na Sorgana a zdálo se, že je z myšlenky na hořící církevní lodě radostí úplně bez sebe."

"Mně se ten nápad také líbil," přiznal Narasan. "Když jsem si uvědomil, že bychom mohli mít nepřátele z obou stran, moc mě to nepotěšilo."

"Co to máš v tom pytli na zádech, Gondo?" zeptal se Padan.

"Ale nebudeš se mi smát, že ne?" zamračil se na něj Gonda.

"Proč bych se ti měl smát?"

"Andar dostal tuhle v noci takový nápad. Všechny zásoby leží na velkých hromádách na břehu řeky. Danal poručil těm silnějším ze svých vojáků, aby je sem vynesli, ale váha pytlů je příliš zpomalila a tím zpomalovali i postup celé armády. Andar navrhl, že bychom mohli snížit váhu pytlů, takže by každý voják, který stoupá roklí nahoru, nesl dvacet pět liber jídla."

"To by mě nenapadlo," užasl Narasan.

"Co to tedy neseš, Gondo?" opakoval Padan.

Gonda zaťal pěst a podržel ji Padanovi pod nosem. "Fazole," řekl. "Pouhé fazole, a ani nemysli na to, že by ses začal smát, Padane."

"Ani ve snu by mě to nenapadlo," odpověděl Padan s kamenným výrazem.

"Výborně. V tom případě ti zůstanou všechny zuby." Gonda se opět otočil na velitele Narasana. "Už někdo viděl nějaké hadí potvory?" zeptal se.

"Ne," odpověděl Narasan, "ale nepřítel ví, že jsme tady. Ta potvora, které domorodci říkají Vlagh, zase dělala pokusy. Má tu špehy, tentokrát jsou to však netopýři, ne hadi. Ovšem jedovaté zuby mají pořád."

"Létající hadi?" lekl se Gonda.

"Není to tak hrozné, jak to vypadá, Gondo," uklidňoval ho Padan. "Toho malého Maaga, co pracuje pro Sorgana Háknose, napadlo, že bychom se před nimi mohli chránit rybářskými sítěmi. A funguje to. Zatím nikdo z našich lidí pokousaný nebyl."

"Přestaň ke všemu přidávat to zatím, Padane," zavrčel Gonda. "Je to pěkně protivné, abys věděl."

"Jen se snažím naznačit, že možné je všechno, příteli."

"Jsem rád, že jsi tady, Gondo," vložil se do hovoru Narasan. "Jsi expert přes pevnosti, a my tu máme tentokrát docela problém."

"Jaký?"

"Když se rozhlédneš, zjistíš, že kotlina je obklopená poměrně vysokými vrcholy - až na hřeben na severní straně. A právě z této strany nepřítel zcela jistě zaútočí. V severním hřebenu je asi míli široká díra. Kdybychom chtěli postavit tak dlouhé opevnění, strávíme tím celé léto. Padanovi muži stavějí v průsmyku základy, ale obávám se, že jim to jde moc pomalu."

"Když jsme byli kluci, musel jsi občas na výuce zaspát, Narasane," pokáral ho Gonda. "Když chceš zahradit tak široký prostor, musíš postavit zeď, ne pevnost. Udělal jsem si tenkrát výlet do oblasti východně od Kaldacinu, abych se podíval na zeď mezi městy Falkou a Chalanem. Jejich obyvatelé spolu nikdy moc dobře nevycházeli, vládci měst proto společně nechali postavit zeď, která je od sebe odděluje."

"Brouci - ani hadi - nemají s lezením po stěnách zas takové potíže," namítl Padan.

"Pokud budou ze zdi asi tak po stu stopách vybíhat věže, nebudou to mít tak jednoduché. Zvláště když na těch věžích budou číhat lučištníci a vždycky, když začne po stěnách šplhat vrstva brouků nebo hadů, oloupou ji."

"Asi máš pravdu, Gondo," připustil Padan.

"Zkusíme to," řekl Narasan. "Už kvůli tomu pěkně dlouho nespím."

"Tak to zase můžeš v klidu usnout, velký veliteli," pravil pyšně Gonda. "Mocný Gonda se vrátil a všechno už bude v pořádku."

"To bylo ošklivé, Gondo," ušklíbl se Narasan.

"Jsem rád, že se ti to líbilo, velký veliteli. Teď mi řekni, co mám udělat s těmi fazolemi. Už mě přestává bavit se s nimi pořád tahat."

"Říká se tomu čedič, veliteli Gondo," vysvětloval Keselo. "Vříši se s ním prakticky nesetkáváme, ale v sopečných oblastech se vyskytuje hojně."

"Čím to je, že se zlomí takhle rovně?" přemýšlel Gonda.

"To nevím jistě, pane. Náš učitel na univerzitě v Kaldacinu nezacházel do podrobností, když popisoval horniny, které se nevyskytují v říši."

"Když jsi chodil do školy, Keselo, bylo také něco, co jsi nestudoval?" zeptal se Gonda zvědavě.

"Ani ne, pane," pravil Keselo. "Snažil jsem se nevybírat si. Ale teologii jsem se vyhýbal. Učili ji výhradně amaršští kněží, kteří mimo jiné pokládali za samozřejmé, že studenti o každé hodině přispějí do kasičky, kterou nechali kolovat."

"Oni vážně dělají cokoli, aby nahrabali co nejvíc peněz!"

"A nikdy s tím nepřestanou, pane," souhlasil Keselo.

"Aspoň že my si svoje peníze vyděláváme. Vraťme se k té skále. Bude to dost pevný materiál na stavbu zdi?"

"Je trochu křehčí než žula, ale náš nepřítel nezná katapulty ani beranidla, takže by čedič měl stačit."

"To je všechno, co jsem potřeboval vědět," řekl Gonda. "S plochými kameny se pracuje lépe než s kulatými, a tady je všude kolem placatých kamenů víc než dost."

"To bude tím, že všude kolem nás jsou sopky."

"Cože, ohnivé hory?" lekl se Gonda.

"Tak jim říká Rudá brada. Ale ne každá sopka plive oheň. Některé vyvrhují místo lávy jen popel."

"Dá se nějak poznat, že se k tomu chystají?"

"Většinou nejdřív přijde několik zemětřesení a pak teprve vršek hory vybuchne."

Gonda se otřásl.

Keselo se zadíval na louku. "Vidím Králíka," řekl.

"Neměl jít náhodou na jih se Sorganem?"

"Veltan si ho od něj půjčil," vysvětlil mu Keselo.

"Zajímavý nápad. Nevzpomínám si, že bych si někdy někoho půjčoval."

Králík za chvíli dorazil k nim. "Slyšel jsem, že se chystáte stavět zeď."

"Máme to v plánu," odpověděl Gonda.

"Vadil by vám můj návrh?"

"Co tě napadlo?"

"Až bude zeď hotová, co kdybyste po obou stranách vztyčili pár asi tak deset stop vysokých kůlů?"

"To by neměl být problém. K čemu by ty kůly měly být?"

"Natáhli bychom na ně síť."

"Neřekl bych, že k nám z Pustiny připlavou vzduchem nějaké ryby, Králíku."

"To asi ne, ale pravděpodobně přiletí broukopýři. Dlouhý luk si myslí, že jen létají kolem a pozorují nás, ale Rudá brada říká, že z té mrtvoly, kterou Dlouhý luk sestřelil, cítil jed. Když se netopýři zamotají do sítě, nebudou moct nikoho pokousat."

"To není špatný nápad, ale síť nám bude překážet, pokud po stěně začnou šplhat nepřátelé."

"Netopýři létají jen v noci," upozornil ho Králík. "Přes den můžeme síť spustit, aby se nám nepletly do cesty, a po západu slunce je zase vytáhneme."

"Zní to dobře," připustil Gonda. "Bojovat v noci by stejně nebylo moc zábavné."

Z plochých černých kamenů, které Keselo identifikoval jako čedič, se stavělo dobře, a protože pod Gondovým velením pracovala na stavbě většina armády, postupovala práce ještě rychleji, než doufali. Pokud se hadi, brouci, netopýři nebo kdokoli, kdo hodlá zaútočit, ještě několik dní zdrží, zeď - i s věžemi - bude hotová a útočníci budou stát před velkou překážkou.

Narasan trávil většinu času sledováním zdi, ale také nezapomínal kontrolovat práce na obranných náspech, které budovali Padanovi vojáci na svahu, stoupajícím z rozlehlé pouště Pustiny. Náspy měly klasický půlkruhový tvar a jejich linie začínala u hřebene vpravo od Gondovy zdi, pokračovala v oblouku přes svah a končila na levé straně průsmyku. Svah byl zasypaný kousky čediče, stavebního materiálu tedy bylo dost. Padanovi muži je budovali postupně, nejprve dokončili první, který stál velmi blízko u Gondovy zdi, a pak pokračovali dalším vedle něj. Kdyby měl Padan dost času, nejspíš by stavěl tak dlouho, až by se dostal dolů do pouště. Náspy spolu s Gondovou zdí tvořily vcelku běžnou obrannou sestavu. Až na několik místních zajímavostí. Gonda se doslechl, že Trogité doplňují náspy ostrými kůly, trčícími vpřed, aby odrazili nepřitele, byl si však jistý, že ve své domovině nepoužívali kůly namočené v jedu. Celkově byl Gonda s výsledkem spokojený. Podařilo se jim rozbitý hřeben vyspravit a zcela určitě nebude problém bránit se po zbytek léta všemu, co na ně nepřítel zkusí.

Keselo učil na jedné straně náspové linie sedláky válečný šik. Gondovi nezbyvalo než připustit, že je opravdu dobrý. Jeho sedláci už byli skoro tak vycvičení jako profesionální vojáci. "Sleduješ Kesela, Narasane?" zeptal se Gonda velitele. "Na tom klukovi něco je."

"Sleduji Kesela už delší dobu, Gondo," odpověděl Narasan.

"Je opravdu dobrý, co říkáš?"

"To je. Pokud se mu podaří neumřít, dotáhne to daleko."

"Možná až na nejvyšší místo?"

"Ani to není tak nepravděpodobné, Gondo. Je velmi inteligentní a je výborný učitel. Vůbec by mě nenapadlo, že nám sedláci v bitvě k něčemu budou, ale Keselovi se podařilo udělat z nich během krátké doby perfektní vojáky. Zatím samozřejmě nenarazili na nepřítele, jsem si však jistý, že až dojde k útoku, své pozice ubrání."

"Uvidíme," pravil Gonda. "Tohle není obvyklá válka. Proto taky nebudu na nic sázet krk."

Gondova zeď už byla prakticky hotová, když z tábora poblíž gejzíru přišel Veltan, aby Narasanovi oznámil, že Rudá brada právě dorazil s několika tisíci lučištníky ze Zelanina panství v patách. "U západního hřebene se setkal s Dlouhým lukem a má pro nás informace, které byste si měli poslechnout, Narasane."

"Kde přesně se Dlouhý luk v poslední době zdržoval?" zeptal se Padan.

"Měl práci," odpověděl Veltan.

Když Narasan s důstojníky dorazili do tábora, Rudá brada právě mluvil se Zelanou.

"Co Dlouhý luk v posledních dnech dělal?" ptal se Králík Rudé brady. "Zdá se mi, že pořád běhá do hor."

"Je teď poblíž vrcholku západního hřebenu," pravil Rudá brada. "Nebo tam aspoň byl, když jsem ho viděl naposled. Pochopil jsem, že na jihu se něco děje."

"Doufáme, že se o to Dlouhý luk postará," řekl velitel Narasan. "Dal jsem mu k dispozici všechny své lučištníky, aby mu pomohli odrazit druhý útok."

"Zmínil se o tom," přikývl Rudá brada. "Teď, když bude mít lučištníky, kteří poznají špičku šípu od druhého konce, půjde mu to o dost lépe. Ani náhodou se tě nechci dotknout, Narasane, ale tvoji lučištníci nejsou moc dobří. Trénují vůbec někdy?"

"Bohužel se jim pletou do cesty armádní nařízení, Rudá brado," poučil ho Padan. "Trojití vojáci musí strávit pět hodin denně pochodováním a dalších pět hodin denně trénováním s mečem. Na procvičování střelby z luku jim logicky nezbyvá čas."

"Proč s sebou vůbec tahají meče?"

"Tradice," pokrčil rameny Padan. "Vojenští důstojníci - a samozřejmě četaři, kteří vojáky cvičí - chovají k tradicím posvátnou úctu. Vojáci jsou od toho, aby se navzájem zabíjeli meči. Luk je něco podřadného. Zabít někoho, kdo je dál než pět stop, se nepokládá za slušné."

Rudá brada se podíval na velitele Narasana. "To si vymýšlí, že ano?" zeptal se.

"Ani ne," odpověděl trochu zahanbeně Narasan. "Možná bychom se měli pomalu zamyslet nad změnou některých pravidel."

"A nehrozí v tom případě konec světa?" zeptal se ironicky Padan.

Narasan ho ignoroval. "Pokračuj, Rudá brado," vybídl náčelníka.

"Dlouhý luk mi řekl, že když na ně z jednoho z těch úzkých koryt vyběhli vojáci v červeném, musel většinu práce zastat sám. Tvoji lučištníci naštěstí jsou schopní lidi v červených uniformách aspoň vidět, když už neumějí střelit šíp aspoň někam vedle nich, takže Dlouhý luk je nechal hlídat všechny strouhy. Teď, když bude mít schopné lučištníky, půjde mu to lépe. Červení vojáci už nám nebudou dělat potíže."

"Ale my potřebujeme lučištníky tady, Rudá brado!" protestoval Gonda. "Závisí na nich celá naše obrana."

"Řekl bych, že stojíme před zajímavou překážkou. Můžeme se o to klidně pohádat, ale Dlouhý luk už dostal polovinu lučištníků, které jsem přivedl, a nepředpokládám, že by se jich chtěl vzdát."

4

Gondovi lidé dokončovali poslední detaily na zdi a Gondovi se zdálo, že dopadla celkem dobře. Ploché bloky čediče byly pevné, i když trochu hrubé. Byl si jistý, že kdyby postavil takovou zeď v říši, vysloužil by si za ni posměch, tady však nebyl v říši a neměl čas - ani chuť - obkládat opevnění leštěnými mramorovými deskami.

Kolem poledne téhož dne se z pouště začal zvedat oblak prachu. Gonda okamžitě poslal zprávu veliteli Narasanovi a za chvíli už se na zdi tísnilo pozorovatelé, včetně dvou, kteří očividně přišli z cizích zemí. Zjizvený Ekial tolik nevyčítal, při pohledu na ozbrojenou královnu Trenicii se však Gonda trochu lekl - a také na něj udělala dojem.

"Vypadá to, že návštěva už je na cestě," zavrčel Andar.

"Ale já tu nemám nic pořádného na sebe!" vyjekl Padan.

"To dělá pořád?" zeptal se Andar Gonda.

"Pořád," přisvědčil Gonda. "Mysli si, že je to vtipné, ale já už se nesměju." Zadíval se na svah a pak se otočil na Veltana. "Možná se mýlím, ale zdá se mi, že poušť je tu trochu níž než ta u Lattaše."

"Tady byla nejhlubší část moře, které kdysi dávno pokrývalo Pustinu," vysvětlil Veltan. "Nikdy jsem to neměřil, ale řekl bych, že ta nížina dole je ještě hlouběji než dno Matky Moře."

"Kdyby sis s Mámou slušně promluvil, možná by to tu zase zalila vodou," nadhodil Padan.

"S Mámou?" nechápal Veltan.

"Takové oslovení by jí jistě zalichotilo," pravil Padan s předstíranou nevinností.

"Náš bratříček jistě nehodlá v tomhle ohledu nic riskovat," ozvala se Zelana. "Jednu chybu už udělal a ona ho poslala na Měsíc. Nedostal ani večeři."

"Je tam dole těch nepřátel opravdu tolik?" zeptal se Andar s pohledem upřeným na oblak prachu.

"Nejspíš jen zvedají prach, aby zakryli svůj skutečný počet," napadlo Danala. "Dělá se to celkem často. Když nemáš tolik vojáků jako nepřítel, nestojíš o to, aby to věděl, a když jich máš víc, je také lepší to zatajit."

"Možné to je," připustila Zelana, "ale tohle je nejspíš nová várka. Po tom, co se stalo ve strži, Vlagh mnoho služebníků nezbylo a muselo si vychovat nové. Možná zase experimentovalo."

"Já to pořád nechápu," ozval se Keselo. "Opravdu na nás útočí ženská?"

Válečnice z ostrova Akalla sáhla po meči.

Veltan ji zadržel. "Nechtěl tě urazit, královno Trenicie," omlouval Keselo. "On jen nezná vaše zvyky."

"Tak by mu je měl někdo objasnit," zavrčela královna.

"Služebníci Vlagh nejsou ženy, Keselo," poučila ho Zelana. "Jsou to sice samice, to ano, ovšem většina hmyzu jsou samice. Samci mají jen jeden úkol, o kterém teď raději nebudeme diskutovat."

Keselo najednou zrudl.

Zelana se zasmála. "No není roztomilý?" obrátila se na ostatní. "Ale to je jedno," pokračovala, "když Vlagh nechá vylíhnout novou várku, bývají to desetitisíce."

"Ale to jsou snad jen mláďata," ohradil se Andar.

"To je pravda," souhlasila Zelana, "ale hmyz má dětství dlouhé asi tak týden. Po týdnu se z mláďat stávají plně dorostlí dospělí jedinci."

"Včetně samic?"

"Přesně tak."

"Život hmyzího kluka musí být zajímavý," pronesl zamyšleně Padan.

"Má to i své nevýhody, mladíku," napomenula ho Zelana. "Jakmile splní svůj úkol, není už k žádnému užítku, a tak mu služebníci Vlagh - mluvím samozřejmě o samicích - ukousnou hlavu a vyhodí ho mezi odpad."

"Pořád ještě toužíš stát se hmyzím klukem, Padane?" zeptal se Gonda mírně.

"Asi si to raději rozmyslím," otřásl se Padan.

Za hodinu zafoukal vítr a odvál většinu prachu pryč. Všichni, kdo nepříteli sledovali ze zdi opevnění, zůstali omráčeně zírat na nespočet nestvůr, pochodujících přes načervenalou poušť. "Čas zaujmout pozice, pánové," prohlásil Narasan temně.

"Zdá se mi to, nebo jsou ti parchanti tam dole o něco větší než ti, se kterými jsme bojovali ve strži?" ozval se Padan.

Gonda se zadíval pod svah. "Na tu dálku se to nedá říct jistě, ale asi máš pravdu." Otočil se na Veltana. "Může to Vlagh udělat? Jen tak během měsíce zdvojnásobit velikost svých vojáků?"

"Pravděpodobně ano," přisvědčil Veltan. "Vlagh napodobuje. Když někde vidí vlastnost, která se mu zdá užitečná, zakomponuje ji do další vylíhnuté várky. Maagové jsou velmi vysocí, proto asi Vlagh začlenilo výšku mezi nové vlastnosti."

"Proč prostě nevyrobilo vysoké bojovníky hned na začátku?" zeptal se Králík.

"Protože větší tvorové potřebují víc potravy," poučil ho Veltan, "a v Pustině toho moc k jídlu není. Po válce ve strži bylo potravy mnohem víc, a tak si Vlagh mohlo dovolit vytvořit větší služebníky."

"Jaká potrava? Stromy a keře?"

"To asi ne," řekl Veltan. "Ve válkách umírají lidé i jiní tvorové. Po válce bylo hodně jídla. Láva ho sice část spálila, ale služebníků Vlagh se očividně podařilo zachránit dost, aby nakrmili větší bojovníky."

"To je nechutné!" otřásl se Keselo.

Veltan pokrčil rameny. "Vlagh nepřemýšlí jako my, Keselo. Udělá cokoli, co je nezbytné k dosažení cíle. Navíc v Pustině nikdy nebylo dost jídla pro tolik služebníků, kolik by Vlagh pro svůj účel potřebovalo. Když se na to podíváš z téhle strany, možná je válka jen o potravě."

"Gondo!" křikl z nedaleké věže Andar. "Podívej se za první řadu vojáků. Zdá se mi, že za nimi jdou úplně jiní nepřátelé."

Gonda upřel zrak skrz prach, stoupající na úpatí svahu. Nejdřív neviděl nic divného, ale pak jeho zrak zachytil podivný pohyb nízko u země. Potom vzduch vyčistil závan větru. "Želvy?" pronesl. "K čemu jsou pro všechno na světě Vlagh želvy?"

"Jsou dobrou stopu široké, Gondo," poznamenal Padan, "a jestli dobře počítám, má každá osm nohou."

"Pavouci?" nechápal Gonda. "Napůl želva a napůl pavouk? To nedává vůbec žádný smysl."

"Bohužel dává, Gondo," nesouhlasil Veltan. "Vlagh našim trogitským přátelům ukradlo velmi dobrý nápad." Natáhl ruku a poklepal Gondovi na kovový kyrys. "Konkrétně tenhle nápad. Vlagh má vojáky v brnění."

"Ale proč použilo pavouky a ne plazy?" zeptal se Padan.

Veltan pokrčil rameny. "Pavouci jsou rychlejší a dokážou budovat síť." Zamračil se. "Nejsem si tím úplně jistý," dodal, "ale myslím, že pavoučí jed je mnohem účinnější než hadí."

"Vypadá to, že jsme v pěkné bryndě," uzavřel Padan.

Větší verze hadích vojáků provedla několik zkušebních útoků na nejnižší postavené násypy, ale sotva se slunce sklonilo za západní obzor, zase se stáhli. Velitel Narasan svolal poradu.

"Už bylo načase," zamumlal si pro sebe Gonda a vyrazil po schodech na zadní straně zdi k ostatním.

"Jsou minimálně dvakrát větší než ti, které jsme potkali ve strži," hlásil Keselo, "ale nezdálo se mi, že by byli aspoň tak rychlí nebo mrštní."

"Když jsi větší, jsi vždycky nemotornější," podotkl Králík.

"Je možné - nebo spíš pravděpodobné -, že jde o první várku větších hadích lidí," zavrtěl hlavou Veltan. "Bude jim několik generací trvat, než se nové velikosti přizpůsobí."

"To ale znamená, že válku vyhraje, než se naučí se svou novou výškou zacházet," pravil Padan.

"Moc bych na to nesázel, příteli," nesouhlasil Gonda. "Jestli je událost ve strži jen ukázkou toho, čeho jsou schopní, mohou nás ještě překvapit, a když bojuješ s tvory s jedovými zuby, překvapení obvykle znamená smrt."

"Dostal se některý z těch větších do blízkosti násypů, Keselo?" zeptal se Narasan.

"Ne, pane," odpověděl Keselo. "Mám pocit, že se jen dívali."

"Podařilo se ti odhadnout, jak tlusté jsou jejich krunýře?" zeptal se Rudá brada.

"Ne. Drželi se zpátky."

"Šíp se železnou špičkou by krunýř možná prorazil, ale krk bych na to nevsadil."

"Měli bychom zvážit použití katapultů," navrhl Andar. "Jestliže těm potvorám neublíží ostré, mohlo by zabrat těžké."

"To je také možnost, pane," souhlasil generál Danal. "Padesátilibrový kámen by krunýře zcela jistě rozbil."

"Za pokus to stojí," přikývl Narasan.

Pak se ke kroužku kolem ohně přidal Sorganův mladší bratranec Torl.

"Jak to vypadá na jihu?" zeptal se Veltan.

"No," začal Torl nejistě, "spálili jsme všechny trogské lodě, ale myslím si, že nám to asi moc nepomohlo. Událo se tam ledacos divného."

"Co kdybys začal od začátku, kapitáne Torle?" vybídl ho Narasan.

Torl pokrčil rameny. "Spálili jsme jejich lodě do jedné, ale jim to bylo úplně jedno. Už když jsme dorazili na jih, nebyli tam. Odešli."

"Odešli?" nadskočil Gonda. "Kam šli?"

"Řekl bych, že jdou sem," odpověděl Torl.

"Co kdybys začal od začátku, kapitáne Torle?" zopakoval Narasan.

Torl mu popsal sérii podivných událostí, které se sebehly na jižním pobřeží, z nichž nejdivnější bylo to, čemu říkal pohádka. Gonda nedokázal zcela pochopit, co má Torl na mysli, ale Narasanovi to připadalo důležité, odvedl tedy Torla za Veltanem a jeho sestrou. Gonda nad tím mávl rukou. Měl na práci jiné věci.

V Králikových sítích se druhý den ráno třepotalo několik set nepřátelských broukopýrů. Dlouhý luk řekl, že létající nepřátelé nejspíš slouží jen jako špehové, ovšem pořád měli jedovaté zuby a Gondu z toho pěkně mrazilo. Vyslal po vrcholku opevnění skupinu mužů s dlouhými kopími, namočenými v jedu, aby bezmocně se třepotající nestvůrky dorazili, a pak další skupinu s tlustými koženými rukavicemi na rukách, která mrtvé broukopýry vymotala ze sítí a zbavila se jích.

Větší verze tvorů, kterým Sorgan Háknos říkal "hadí potvory", několikrát velmi váhavě zaútočily na násypy na svahu, ale k ničemu, co by byt' jen vzdáleně připomínalo velký útok, zatím nedošlo. Velcí tvorové s želvími krunýři se drželi vzadu, což Gondovi ani moc nevadilo, protože skupiny, kterým přikázal stavět katapulty, ještě neměly práci hotovou. Kolem poledne se zjevil vždy zachmuřený lučištník Dlouhý luk a promluvil si s velitelem Narasanem a Veltanem. Gonda sešel po schodišti ze zdi, aby se ke skupince přidal.

"Snaží se ještě církevní vojáci vylézt nahoru roklemi?" zeptal se Padan.

"Myslím, že už to vzdali," odpověděl Dlouhý luk. "Pastevci nám ukázali všechny cesty, které vedou do kotliny, takže jsem je nechal hlídat. Chvilu trvalo, než jim došlo, že zemřou, pokud se pokusí projít roklemi nahoru. Teď se shromáždili dole u vodopádu."

"Chtějí sem snad zkusit vyplavat?" zeptal se Padan.

Dlouhý luk se pousmál. "Zatím jsem nic takového neviděl," odpověděl. "Očividně se vzdali myšlenky, že by se sem dostali snadnou cestou, a vrátili se k obtížné."

"A k jaké?" zeptal se Padan. "Že by žebříky?"

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Ani fanatici nejsou tak hloupí, aby si mysleli, že by se jim to mohlo podařit. Nejspíš jim došlo, že potřebují pořádnou silnici, takže ji začali stavět."

"Jak to myslíš, Dlouhý luku," nechápal Narasan.

"Začali kus pod vodopádem," vysvětloval Dlouhý luk, "budují rampu na západní stěně strže, kterou protéká vodopád."

"Jen tak v otevřeném prostoru?" podivil se Padan. "Sice to jsou církevní vojáci, ale i tak by mě nenapadlo, že by mohli být tak pitomí a snažit se o něco takového, když nahoře stojí tvoji lučištníci. Nedostanou se moc daleko, když jim budou neustále přšet na hlavy šípy."

"Jenže oni vymysleli, jak se proti šípové bouři účinně bránit," řekl Dlouhý luk.

"Neříkej?"

"Říká se tomu střecha, Padane," pravil Dlouhý luk. "A je to moc pěkná střecha - ochrání je před namočením i před smrtí. Až bude dokončená, většině z nich se podaří dojít po rampě nahoru. Ať se nám to líbí nebo ne, budeme prostě muset bojovat se dvěma armádami najednou."

Zlaté moře

1

Bylo asi tak kolem poledne, když se Dlouhý luk rozhodl zpravit o situaci Zelanu a jejího bratra. Chtěl též navrhnout něco jako poradou, aby cizince náhodou nenapadlo činit rozhodnutí, která by patrně měla katastrofální následky. Kráčel přes travnatou kotlinu, obklopující obří gejzír, a nechal myšlenky zabloudit do minulosti, ke dni stráveném v hlubokém lese, který byl odjakživa jeho domovem, kdy ho navštívila Zelana s Elerií a přesvědčily ho - nebo spíš donutily -, aby bojoval po boku jejich rodiny v nadcházející válce. Ten den navždy změnil jeho život.

Dlouhý luk toho mnohokrát litoval. Osamělý život v lese byl jednoduchý, protože nic nerušilo jeho lov, a lov se ode dne, kdy zemřela Mlhavá voda, stal jediným cílem jeho života. Věděl přesně, jak lovit hloupé služebníky Vlagh a jak je zabíjet, a nacházel v odvetě velké uspokojení.

Dlouhý luk pokračoval ke gejzíru. Den byl krásný a teplý. Louka nebyla sice tak hezká jako les, ale i tak měla své

kouzlo. Dlouhý luk tu sice viděl na větší vzdálenost, ale stýskalo se mu po stromech a vzrušení z lovu. Ve válkách sice zahynulo mnoho služebníků Vlagh, přesně jak Eleria slíbila toho dne, kdy ji a Zelanu poprvé potkal, ale války byly složité a účastnilo se jich hodně lidí, kteří se pořád někam přesunovali, a také nekonečné a únavné hádky a diskuse. Stávalo se mu to pokaždé, když musel jednat s cizinci. Vypadalo to, že je hádání o nedůležité maličkosti baví. Osamělý lovec se dokázal pohybovat rychleji a dosáhnout cíle daleko dříve než jakákoli armáda na světě prostě proto, že s sebou neměl nikoho, kdo by se s ním hádal.

"Na tohle já opravdu nejsem," přiznal si Dlouhý luk smutně. "Možná jsem si to měl celé lépe rozmyslet."

Gejzír, kterým pramenila řeka Vash, byl opravdu zajímavý - podobal se vysokému vodnímu sloupu, sahajícímu do výšky dobrých sto stop, kde se pak rozprskl jako rozkvétající květina.

Zelana a malá Eleria se usídlily v malém táboře umístěném tak daleko od gejzíru, aby na ně nedopadala voda, přinášená od gejzíru i slabým vánkem. Dlouhý luk musel poopravit svůj názor - jejich ležení rozhodně nebyl tábor, protože sestával jen z provizorní postele pro Elerii a dřevěného vědra do poloviny naplněného ovocem, také pro Elerii. Zelana samozřejmě postel ani jídlo nepotřebovala, protože byla dokonalá a nepotřebovala nic.

Eleria lučištníka přivítala jako obvykle s rozpraženými rukama, a když ji zvedl do náruče, požádala ho - také jako obvykle - o "pusinku".

Dlouhý luk se usmál a roztomilou holčičku políbil.

"A teď jsem na řadě já?" zeptala se Zelana.

"Všechno má svůj čas," odpověděl Dlouhý luk. "Napadlo mě, že by nebylo špatné, kdybyste s bratrem poctili naše cizozemské přátele menší návštěvou. V poslední době je některé události poněkud zneklidnily."

"Jaké?" zeptala se Zelana.

"Z jihu se na nás hrne druhá vlna útočníků. Sorganův bratranec Torl nám vyprávěl dost podivný příběh o tom, co se stalo, když armády trogitské církve přistály u jižního pobřeží Veltanova panství. Říkal, že jakmile některý z vojáků řekl slovo zlato, místní sedláci mu odvykládali pověst o Pustině plné zlatého písku. Jakmile voják pověst vyslechl, rozběhl se přímo sem, aby si rychle nabral zlata, kolik unese."

"Už jsem o tom slyšela, Dlouhý luku," řekla Zelana.

"Ze všeho nejdříve mě napadlo, že léčku nastražilo Vlagh, aby zničilo Narasanovu armádu, ale začínám mít pocit, že je to jinak. Není takový plán na Vlagh příliš rafinovaný?"

"Ani ne," řekla Zelana. "V Kajakově pokusu zaútočit na Racka v přístavu v Kwetě přece také měli prsty služebníci Vlagh, pamatuješ?"

"Ano, ale to se týkalo jen několika Maagů. Tentokrát mluvíme o půl milionu lidí - a Kajak opravdu vidět zlato, které měl Sorgan naskládané v podpalubí Racka. Trogité jen vyslechli neurčitou místní historku - proč by kvůli něčemu takovému útočili na Narasanovy vojáky? To prostě nedává smysl."

"Mně to za vinu nedávej, Dlouhý luku," ohradila se Zelana. "Běž vynadat Vlagh."

"Promiň, Zelano. Iracionální příhody mě prostě iritují. Přišel jsem sem jen navrhnout, abyste s bratrem zašli ke Gondově zdi a uťali v zárodku všechny divoké nápady, které by Narasana mohly napadnout. Začíná ho trochu zneklidňovat pomyšlení, že by na něj mohli zaútočit ze dvou stran, takže bychom ho měli raději uklidnit."

"Bude tě to ale stát pusinku, Dlouhý luku," odpověděla Zelana a šibalsky na něj mrkla.

Pozdě odpoledne, když už se slunce blížilo k hornímu okraji horského hřebenu na západní straně, se sešli poblíž Gondovy černé čedičové zdi. Byl tu Narasan a většina jeho důstojníků, zatímco Sorgan zastupovali Králík a Torl.

"Co kdybys nám - pro pořádek, abychom všichni věděli, o čem jde - řekl, co jsi viděl u vodopádu, Dlouhý luku?"

"Není toho moc, Narasane," odpověděl Dlouhý luk. "Církevní vojáci si konečně uvědomili, že snažit se vylézt na vrchol potochními koryty nemá smysl, protože nahoře stojí lučištníci a střelili na každého, kdo se jen pohne." Odmíchl se a zadíval se na červené zapadající slunce. "Rampa, kterou postavili, ale není moc široká," dodal. "Mohli bychom její horní konec obklíčit tolika lučištníky, aby zabili každého, kdo z ní vyleze. Budeme ovšem potřebovat hodně šípů."

"Tentokrát to musíš zvládnout sám, Dlouhý luku," zašklebil se Králík. "Moje výheň a kovadlina jsou ještě na palubě Racka, takže ti moc nepomůžu." Pak se zamračil. "Začíná mi to být velmi povědomé, Dlouhý luku. Pomyšlení na zlato na palubě Racka úplně pobláznilo Kajaka v Kwetě, teď tu máme několik trogitských armád, kterým straší v hlavě úplně stejně."

"Nad tím bychom měli popřemýšlet, Veltane," obrátila se Zelana k bratrovi. "Když jsi mě hledal v Maagu, objevil jsi ve Werosu náznaky, že Vlagh má v Maagu své služebníky, kteří Kajaka ovlivňují."

"Ovlivnit pár maagských pirátů je jedna věc, sestřičko," zapochyboval Veltan, "jenže tady mluvíme o pěti trogitských armádách a polovině členů amarského řádu. Řekl bych, že to tentokrát trochu přeháníš."

"Nemožné to není. Vlagh vyslalo služebníky, kteří nás pozorovali - i když jsme byli hodně daleko od Dhrallu -, což znamená, že dobře ví, jak na cizince působí zlato. Koneckonců jsme ho použili jako návnadu, na kterou jsme ulovili Sorganu a Narasana. Nemyslíš, že si Vlagh uvědomilo, jak dobrá návnada to byla? Jestli poslalo své služebníky, aby zamávali amarským kněžím před nosem zlatem - a všem těm vojákům -, je dost dobře možné, že se jim podařilo chytit hodně lidí, a ti se teď slepě ženou z jihu, ovládaní chamtivostí - a naprosto netuší, co by se jim stalo, kdyby vyhráli."

"A co by se jim stalo?" zeptal se Gonda s nechápavým výrazem ve tváři.

Do hovoru se vložil Dlouhý luk. "Až by sem příběhli a zničili vás i naše trogitské přátele, Vlagh už by je nepotřebovalo," vysvětloval. "V takovém případě služebníci Vlagh zřejmě pozvou své nové přátele na večeři, při které budou hlavním chodem právě ti přátelé."

"To je strašné!" vyjekl Gonda.

"To si nemyslíš, Gondo," opáčil Andar, "když máš proti sobě dva nepřátele a jeden z nich sežere toho druhého, vyřeší

se tím jeden pořádný problém, nezdá se ti?"

"Takže dobrá," pronesl Narasan rázně. "Ať se nám to líbí nebo ne, budeme to muset nějak vyřešit. Jestli máte někdo nějaké nápady, tak teď je pravá chvíle se o ně s námi podělit."

"Máme výhodu postavení na vyšším místě," konstatoval Danal. "Střeža, kterou si církevní vojáci postavili nad rampou, je možná ochrání před šípy, ale určitě nebude tak pevná, aby zůstala vcelku, až na ni začneme házet balvany." "Zvlášť když je budeme házet z výšky sto stop," dodal Andar hlubokým hlasem. "Rampa je zajímavý nápad, ale trochu děravý - nebo spíš bude, až na ni shodíme pár pětistunových balvanů." Zamračil se. "To si ale přece museli uvědomit, ne? Velitele církevní armády nejsou moc chytří, ovšem tohle by si musel všimnout i pilomec."

"Jejich mozky hluboce spí," řekl Torl stroze. "Už jsem vám to říkal. Jakmile první sedlák na pobřeží odrecitoval svoji historku o zlatém oceánu, vojáci se sebrali a utíkali sem, jako by jim za patami hořelo. Vůbec nepřemýšlejí, nejsou tedy schopní ani vidět trhliny v plánu, který nějaký trouba narychlo načmáral na zeď. Někdo je nějak ovládá."

"Vláh by se o něco takového mohlo pokusit," přesvědčovala Zelana Veltana.

"Musím připustit, že to páchne vláhovštinou," přikývl Veltan, "ale pokud jsem to dobře spočítal, je to pět celých církevních armád. To je půl miliónu lidí, Zelano! Někteří z nich by museli být aspoň částečně při smyslech, ne?"

Zelana zavrtěla hlavou. "Vláh je zvyklé zacházet s velkými počty tvorů, a mezi jeho nestvůrami nic jako nezávislé myšlení neexistuje." Odmlčela se. "Jestli ti církevní vojáci myslí jako hmyz, zajímá je teď jediné to, že někdo jiný by se mohl ke zlatu dostat dřív než oni."

"Asi máš pravdu, sestřičko," souhlasil Veltan mrzutě.

"Než nás začnou otravovat, budou se muset nějak dostat nad vodopád," řekl Narasan rozhodně a srovnal si železný kyrys. Pak se podíval na Padana. "Co kdybys dal dohromady pár tisíc mužů a šel na jižní konec kotliny? Měli bychom zjistit, jak se bude církevním vojákům líbit náhlá sprška pětistunových balvanů."

"Esli s tím budeš spokojenej, tak to uděláme," odpověděl Padan, napodobuje přitom mluvu maagských pirátů.

"Šašku," zamumlal Narasan a pousmál se.

Znělo to velmi prakticky, ale Dlouhý luk měl přesto jisté pochybnosti. Dělo se cosi divného, a Dlouhý luk věděl, že nebude klidně spát, dokud se mu nepodaří přijít záhadě na kloub.

Trogité v černých kožených uniformách pokračovali v hovoru i po západu slunce, Dlouhý luk však viděl, že to nikam nevede. Zelana, oděná do průsvitné řízy, seděla u ohýnku kousek od Veltanových vojáků a v náruči chovala spící Elerii. Dlouhý luk se k nim tiše přidal. "Jak chutná světlo ohně?" zeptal se zvědavě.

"Uzeně," odpověděla Zelana. "Není tak chutné jako světlo v mé jeskyni, ale je lepší než tma. Co dělají Veltanovi vojáci?"

"Přou se," odpověděl Dlouhý luk. "Nemohou se shodnout na dalším postupu. Jestli chceš, doprovodím vás do vašeho tábora u gejzíru, abychom mohli Elerii uložit do pohodlnější postele."

"Mně nevádí držet ji v náruči," pravila Zelana a láskyplně pozorovala Eleriinu tvářičku. "Ale asi máš pravdu. V posteli se jí bude spát lépe."

Dlouhý luk se usmál a pomohl jí na nohy. Pak od ní spící dítě převzal. "Situace se nevyvíjí tak, jak jsme očekávali, Zelano," řekl velmi tiše, zatímco kráčeli směrem ke gejzíru. "Gondovo opevnění a Padanovy náspy na svahu by nestvůry z Pustiny jistě zadržely, pokud by ovšem lučištníci z tvého panství nemuseli odrážet druhý útok. A co hůř, Narasan právě musel poslat velkou skupinu mužů, která nám tu bude chybět, k vodopádu, aby zničili střežu rampy. Potřebujeme posily, ale žádné nemáme."

"Proč nejdeš na jih země tvého bratříčka a neřekneš Haksnošovi, aby se vrátil sem, kam patří, Milovaná?" zeptala se Eleria ospalým hláskem. "Máme přece potíže tady, ne tam."

"Neměla bys náhodou spát?" zeptala se jí Zelana.

"Jak můžu spát, když vy dva pořád mluvíte?" vyčetla jí Eleria nevrle. "Protože Haksnošovi platíš, musí přece udělat, co mu řekneš, nebo ne? Ať jeho lidé hází kamení na ty zlé muže z jihu a hodní vojáci pak můžou dělat to, co jim tvůj bratříček přikáže."

"Má pravdu," podotkl Dlouhý luk smutně.

"Jistěže mám pravdu," pravila Eleria. "Já mám vždycky pravdu. A teď mi dlužíš pusinku."

"Jen spí, moje milá," řekla jí Zelana. "Má pravdu, Dlouhý luku. Vráť se na jižní pobřeží a řeknu Háknosovi, ať si přestane hrát a vyrazí co nejrychleji do hor." Odmlčela se a pak věnovala Dlouhému luku šibalský pohled. "Pak mi taky budeš dlužit pusinku, že ano?"

Dlouhý luk raději neodpovídal.

Druhý den hned za úsvitu se Dlouhý luk připojil k Veltanovi a Narasanovi, kteří stáli na vrcholku centrální věže Gondova opevnění. "Už se hnuli?" zeptal se tiše.

"Ani o píd," odpověděl Veltan. "Nejspíš čekají, až vyjde slunce." Zadíval se dolů na svah. "Kam jsi poslal Omagovy sedláky, veliteli?"

"Keselo je rozmístil na krajní náspy," odpověděl Narasan. "Jestli bude bitva probíhat stejně jako ve strži, bude nepřítel útočit především na střed spodní náspové linie. Omagovi muži se zatím nezúčastnili žádné opravdové bitvy. Ze zkušenosti vím, že nové vojáky je lepší vpravovat do válek postupně. Nechci se tě nijak dotknout, Veltane, ale jsem si jistý, že značná část tvých sedláků nemá na zabíjení ve skutečnosti žaludek."

"Možná tě překvapí, Narasane. Omago dokáže být velmi chytrý, pokud je to nutné, a neopomněl pořád zdůrazňovat fakt, že tvorové z Pustiny jsou hlavně brouci - ať už se zdají být čímkoli. A sedláci brouky naprosto nesnášejí."

"Uvidíme," odpověděl Narasan pochybovačně.

Dlouhý luk upíral zrak skrz zšeřelé ráno na svah. "Dávají se do pohybu," oznámil tiše a ukázal do skalnaté Pustiny.

"Já je nějak..." začal Veltan. "Aha, už je vidím. Jsou celkem daleko."

"Ve strži jsme je několikrát překvapili," vysvětloval Dlouhý luk. "Vlagh očividně nemá překvapení moc v lásce."

"Musím se přiznat, že o něm ve skutečnosti mnoho nevím," řekl Veltan provinile. "Expertem na Vlagh v naší rodině je Dahlain. Než se objevili lidé, strávil celé věky studováním hmyzu. Podle toho, co mi jednou řekl, je Vlagh něco jako zloděj. Když vidí vlastnost, kterou pokládá za užitečnou, pokusí se ji napodobit. Vlastně jen hádám, ale řekl bych, že skoro všechny jeho experimenty selhávají a výslední tvorové jsou mrtví, ještě než se vylihnou z vajec. Ale čas od času některý přežije a Vlagh vyrobí tisíce kopií. Pak začne experimentovat s těmi, kteří neuhynuli."

"Tím se vysvětluje, proč existuje tolik variet," zamyslel se Narasan. "Ti malí, na které jsme narazili v panství tvé sestry, se moc nepovedli. Tentokrát tu máme nepřátele, kteří umějí létat, a také nepřátele v brnění."

"Nemluv o nepřítelích, kteří jsou opravdovými lidmi," dodal Dlouhý luk. "Tohle ještě bude zajímavá válka."

"Dal bych přednost nudné válce," pravil Narasan. "Ze zajímavých válek mívám husí kůži."

Přesně jako ve válce v Zelanině panství i tady začal útok na náspy dutě znějícím řevem, vycházejícím odkudsi ze zadních linií nepřátelského vojska. Dlouhý luk si všiml, že větší služebníci Vlagh nejsou tak mrštní ani rychlí jako ti menší, a proto byli pro trogitské lučištníky, vycvičené Rudým bradou, snadnějšími cíli.

Když se slunce vyhouplo nad hřeben na východní straně, vyběhl po schodišti na obrannou zeď Králík. "Vidíš tam dole Kesela?" zeptal se. "Nemám mezi Trogity moc přátel, proto bych o jednoho z nich nerad přišel."

"Je támhle na levé straně linie náspů. Narasan říká, že je běžné neposílat začínající bojovníky hned doprostřed vřavy."

"Neřekl bych, že se sedláci nějak osvědčí, Dlouhý luku," zapochyboval malý Maag. "Jestli chceš z někoho udělat válečníka, musíš začít už od mládí a musíš jim také nabídnout lepší odměnu."

"Uvidíme."

Na svahu zvedajícím se z Pustiny stálo víc než dvanáct náspů, sahajících do výše prsou, a Narasanovi vojáci - spolu s Veltanovými rolníky - obsadili ty, které byly nejdál od Gondovy zdi. Dlouhý luk a jeho malý přítel tak neviděli všechny detaily, ale zdálo se, že Trogité přerostlé hady odrážejí celkem bez problémů.

Kolem poledne se ozval z dálky opět řev a přeživší nepřítelé se otočili na patách a utekli zpět do červenavé pouště.

"Tohle jsme tedy ve strži nikdy nezažili," konstatoval Králík. "Myslel jsem, že brouci jsou moc hloupí, než aby odhadli, kdy je potřeba vzít nohy na ramena."

"Možná se to ve strži naučili," podotkl Dlouhý luk.

"Já myslím, že člověk musí mít mozek, aby se mohl něco naučit," zamračil se Králík, "a brouci přece mozky nemají?"

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Mají mozek, příteli, ale nenosí si ho s sebou. Myslí za ně Vlagh - nebo spíš vládnoucí mysl. Možná si vládnoucí mysl konečně uvědomila, že plýtvat vojáky není to nejlepší, pokud chce vyhrát válku."

Zlaté letní odpoledne uplynulo a služebníci Vlagh už znovu nezaútočili. Jejich víceméně zkoumavý útok vojáky na Gondově zdi poněkud znervóznil. Bylo stále jasnější, že většina Narasanových mužů sdílí podezření Dlouhého luku, že nepřítel si uvědomil nesmyslnost používání hrubého násilí.

"Mně se to nelíbí, Narasane," přiznal se Gonda. "Jestli ta potvora začíná myslet - i kdyby jen trochu -, tak se můžeme dostat do pěkné kaše. Zakrslé hadí potvory, proti kterým jsme bojovali ve strži, nebyly dost chytré, aby poznaly noc ode dne, ale tihle větší? Já nevím. Jestli jeden z nich náhodou zvedne kámen a hodí ho po nás, v tu ránu bojujeme v úplně odlišné válce."

"Neříkáš mi nic nového, Gondo," ušklíbl se Narasan. "Prozatím nám nezbyvá než se průběžně přizpůsobovat. Jestli nepřítel vymyslí něco nového, budeme si s tím muset poradit - a pokud možno rychle."

Slunce už zapadalo za západní hřeben, když na zeď přišel Keselo. Hbitě vyšplhal po provazovém žebříku a připojil se ke skupince na centrální věži.

"Nepřítelé jsou tentokrát větší, veliteli," hlásil Narasanovi.

"Mysleli jsme si to," přikývl Narasan. "Nějaké jiné zvláštnosti sis nevšiml?"

"Jsou jen trochu nemotorní, pane, a nepohybují se tak rychle jako ti malí ve strži."

"Mají stále zuby a žihadla?" zeptal se Gonda.

Keselo přikývl. "To se nezměnilo. Zuby jsou větší a žihadla na předloktích delší."

"Tím pádem by měly být větší i jedové váčky," podotkl Králík.

"Nepokoušeli jsme se to ověřit, Králíku."

"Jen tak mimochodem, kolik jsme jich zabili?" zeptal se Gonda.

"Asi tak několik set," odpověděl Keselo. "Nechodil jsem kolem náspů s počítadlem. Z toho, co jsem viděl, bych řekl, že jed na našich kopích je ještě dost silný, aby zabíjel. Abych byl upřímný, trochu mi to dělalo starosti. Kdyby jed nasbíraný v Lattaši ztratil účinnost, nadělalo by nám to pěkně potíže. Ale původně jsem sem přišel proto, abych požádal o povolení přemístit Omagovy sedláky blíž ke středu linie. Cítí se trochu odstrčení, protože jsme je umístili mimo hlavní akci."

"Ty jim velíš, Keselo," pravil Narasan. "Rozhodnutí je na tobě."

"A stejně tak máš odpovědnost za všechny chyby, které uděláš," uculil se Gonda.

"Díky, Gondo," řekl Keselo kysele. Pak se podíval na Narasana. "Zrovna když se nepřítel dal na ústup, něco mě napadlo, pane. Kdybychom počkali do tmy, pak se stáhli za další linii náspů a nasázeli mezi obě linie řadu otrávených špičatých kúlů, nepřítel by se mohl docela divit, až zítra znovu zaútočí."

"To vůbec není špatný nápad, Keselo," pochválil ho Gonda. "A v noci bys zase mohl přemístit své vojáky do přední linie. Když si nepřítel bude myslet, že jste první linii náspů opustili, pokusí se to přes ni vzít v rychlosti. Dobrou polovinu byste mohli pozabíjet bez větší námahy."

"A pak se během druhé noci přesunou do třetí linie?" navrhl Keselo.
Gonda zamrkal. "Proč mě to nenapadlo dřív?" řekl. "Ty jsi teda uličník, Keselo. Po týdnu neustálého přesouvání bude nepřítel tak zmatený, že nebude vědět, na kterou stranu se vrhnout."

Když přišla noc, Trogité na Gondově zdi roztáhli rybářské sítě proti broukopýřům. Dlouhý luk si byl téměř jistý, že netopýři slouží Vlagh jen jako špehové, ale Narasan nechtěl nic riskovat.
Dahlain, šedobradý nejstarší člen Zelaniny rodiny, přišel na centrální věž. "Po setmění se nehýbou, nemám pravdu?" zeptal se.

"V noci létá spousta broukopýřů," informoval ho Veltan. "Sice nekoušou, ale krouží kolem."

"Dal jsi těm lidem tam dole na svahu dost sítí, že ano?"

"Dali jsme jim sítě, Dahlaine, ale nemyslím si, že by je potřebovali. Broukopýři zatím nikoho nekousli. Očividně je jejich úkolem nás sledovat a pak nosit zprávy Vlagh."

"Chyba, Veltane. Jakmile vypukne bitva, všichni služebníci Vlagh začnou útočit. Jen díky těm sítím jsou tvoji vojáci ještě naživu."

Dlouhý luk však měl jiný názor. "Každý tvor, který chce sledovat jiné tvory v noci, musí být schopný vidět ve tmě, že ano?" zeptal se Veltanova staršího bratra.

"Přesně tak," přisvědčil Dahlain.

"Když takového tvora, který nikdy nevylézá ze svého úkrytu, dokud slunce nezapadne, ozáříš jasným světlem, neoslepíš ho náhodou?"

Dahlain zamrkal a pak se najednou rozesmál. "Nikam nechod', Dlouhý luku," zajásal. "Hned budu zpátky."

Zablesklo se, ozvalo se prásknutí hromu a Dahlain zmizel.

O chvíli později se ukázal další záblesk a znovu zahřměl hrom. Dahlain se vrátil a v levé ruce nesl malou zářící kouli.

"Nedívejte se na ni moc zblízka," varoval ostatní. "Poškodilo by vám to oči." Pak dlaň otevřel a koule se vznesla do vzduchu. Svítla stále jasněji. Když byla asi čtvrt míle nad Gondovou zdí, zastavila se a začala vydávat záři tak intenzivní, že to na zdi i svahu vedoucím do Pustiny vypadalo jako v pravé poledne.

Broukopýři zavřískali bolestí a okamžitě odletěli pryč.

"Co to je za věc?" zeptal se Gonda udiveně.

"Jedna z mých hraček," odpověděl Dahlain. "Kdyby byla větší, asi bych jí říkal slunce."

2

Druhý den ráno hned za úsvitu sešplhal Dlouhý luk po provazovém žebříku na vnější straně Gondovy černé zdi a jal se hbitě přeskakovat mezi Padanovými náspy dolů po svahu. Když uvážil mrštnost menších služebníků Vlagh z bitvy ze strže, říkal si, že by náspy mohly být vyšší, ale rozhodl se nechat to být.

Hlavním důvodem jeho ranního výletu k nejzevnějšímu náspu bylo přání promluvit si s muži, kteří viděli nejnovější výsledky experimentů Vlagh na vlastní oči.

Našel tu generála Danala a velitele Andara, oblečené v trogitské černé kůži a naleštěném železe. Tiše se bavili poblíž středu náspu.

"Vstal jsi brzy," přivítal Danal Dlouhý luk. "Děje se něco?"

"Zatím nic," odpověděl Dlouhý luk. "Neviděl jsem ještě žádnou z těch nových nestvůr zblízka, tak jsem si říkal, že bych si měl promluvit s někým, kdo s nimi bojoval. Všimli jste si nějakých významných odlišností?"

"Jsou mnohem nemotornější než ti ze strže," pravil Danal. "Někdy se úplně zdá, že zakopávají o vlastní nohy."

Dlouhý luk přikývl. "To není neobvyklé," řekl. "Jestli si dobře vzpomínám, když jsem vyrůstal, potýkal jsem se se stejným problémem. Když ti tělo vyrostlo tak rychle, že se mozek nestihne přizpůsobit, zakopneš klidně o stéblo trávy. Útočili včera ti pavouci se želvami krunýři?"

"Žádné jsem nespátřil," odpověděl hluboký hlas velitele Andara. "Ty jsi nějaké viděl, Danale?"

"Ne," zavrtěl hlavou Danal, "a byl bych rád, kdyby to tak zůstalo. Nepřítel s jedovými zuby je dost nepříjemný, ale když má ještě k tomu brnění, je to mnohem horší."

"Zmínil se vám Keselo o svém nápadu na noční přesun do zadní linie náspů?" zeptal se Dlouhý luk.

Andar přikývl. "Je to zajímavé, ale podle mě to nebude fungovat, pokud někdo nevymyslí, jak zhasnout to světlo nad svahem. Potřebovali bychom se skrýt ve tmě."

"Co třeba kouř," nadhodil Danal.

"Tady se nenajde dost dřeva," nesouhlasil Andar.

"Stačí, když nás něco napadne do večera," pravil Dlouhý luk. "Jak to jde lučištníkům?"

"Lépe než předtím," odpověděl Danal. "Nejsou tak dobří jako tvoji lidé, ale asi tak na každý druhý pokus trefí to, na co mířili."

"Nejspíš vypouštějí šípy příliš brzy," poradil mu Dlouhý luk. "Vyznač nějak čáru asi tak dvacet nebo třicet stop před nimi. Pak jim řekni, ať nestřílejí, dokud nepřítel čáru nepřekročí."

"Zkusíme to," zamručel Andar.

Dlouhý luk se pomalu odporoučel a vyslal tichou myšlenku k Zelaně.

"Něco bys potřeboval?" zeptala se ho povýšeným tónem, protože věděla, že ho to zlobí.

"Sluníčko tvého bratra je moc hezké, Zelano," řekl Dlouhý luk, "ale vojáci chtějí zkusit Keselův klam a na to by potřebovali tmu, aby je nepřítel neviděl."

"Když Dahlain slunce zhasne, vrátí se netopýři, Dlouhý luku," připomněla mu Zelana. Pak se zarazila. "Myslíš, že mlha by je zakryla stejně jako temnota?" zeptala se. "Dahlainovo sluníčko bude dál odpuzovat netopýře, ale mlha schová

přesun Narasanových vojáků před zraky služebníků Vlagh."

"Mlha mě nenapadla," přiznal Dlouhý luk, "protože mlha je v horách v tomhle ročním období dost vzácná. Ty bys vážně mohla dnes kolem západu slunce vyrobit pás mlhy?"

"Jistěže mohla, Dlouhý luku. To už bys přece měl vědět." Odmlčela se. "Ovšem bude tě to stát další pusinku."

Dlouhý luk téměř jistě věděl, že Zelanina imitace Eleriina oblíbeného požadavku ho má jen poškádlit, i když, na druhou stranu...?

Když vyšlo slunce, nelidský řev z Pustiny ohlásil začátek druhého dne války v jižním panství. Dlouhý luk postupoval od náspu k náspu a radil trogitským necvičeným lučištníkům, aby se střelbou počkali, až bude masa nepřátel skoro u nich.

"Já nevím, pane, opravdu je máme nechat přijít tak blízko?" zeptal se jeden mladý lučištník.

"Je lepší počkat, než plýtvat šípy," odpověděl Dlouhý luk. "Když budou dost blízko, nemůžeš minout. A také hromada mrtvol před náspem další nepřátele zpomalí. Podívej se na to takhle, příteli. Ty svým lukem vlastně staviš další násep, jen místo kamení používáš mrtvé nepřátele."

Mladý Trogita se nervózně zasmál. "Takhle jsem o tom vážně nepřemýšlel, pane," připustil. "Dobré na tom je to, že nebudu muset nosit žádné těžké kameny, že ano?"

"Vždycky nech tu horší práci na nepříteli," přikývl Dlouhý luk.

"Budu si to pamatovat, pane, a řeknu to také svým přátelům."

"Dobrý nápad."

"Četař Rudá brada nám to měl říct už při tréninku."

"Četař Rudá brada?" přeptal se Dlouhý luk nevěřicně.

"Když nás začal cvičit, všichni jsme mu tak říkali. Myslíte, že se ho to dotklo?"

"No," řekl Dlouhý luk a měl co dělat, aby se nerozesmál, "nejspíš ne. Rudá brada tyhle věci nebere tak vážně." Pak ho něco napadlo. "Jestli ho chcete oslovovat správně, tak mu říkejte náčelníku."

"Řeknu to ostatním. Nejlepší je používat správné hodnosti."

"S tím rozhodně souhlasím," odvětil Dlouhý luk s dokonale kamennou tváří. Rudá brada si pořád z někoho dělal šoufky, Dlouhý luk si ovšem byl jistý, že až ho trogitsí lučištníci začnou hromadně oslovovat titulem, kterému se v Lattaši tak pečlivě vyhýbal, nebude mu to moc k smíchu.

Dlouhý luk sledoval, jak se útočníci sunou z Pustiny, a musel konstatovat, že výsledkem posledního experimentu Vlagh jsou žalostně neschopní bojovníci. Zkušenost mu říkala, že se to s dalšími generacemi zlepší. Malé nestvůry se potulovaly po lesích v Zelanině panství jistě celá staletí, což je dost času na poopravení všech počátečních chyb.

Dlouhý luk si zahanbeně vzpomněl, že Tomu-který-uzdravuje chvíli trvalo, než to svému žákovi vysvětlil. Samotný služebník Vlagh se nemohl nic naučit. Jakékoli změny přicházely teprve spolu s líhnutím nových generací.

Nová vylepšení se postupem času zdokonalí a začnou být nebezpečnější, teď však hrozbu nepředstavovala.

Bezmyšlenkovitý útok přerostlých tvorů pokračoval až do pozdního odpoledne, kdy už dobrých dvacet stop vysoká hromada mrtvol před trogitskými náspy byla pomalu vyšší než náspy samotné.

Potom útok zastavil dutý řev z Pustiny a zanedlouho poté se přivalila Zelanina mlha.

"Dnes to nebylo špatné," zamručel velitel Andar. "My jsme přežili, oni trčí tam dole; řekl bych, že tentokrát jsme vyhráli."

"Musíme rychle využít mlhy, dokud se nezvedne," pospíchal generál Danal. "Potrvá celou noc, než nasázíme mezi linie otrávené kůly."

Andar se otřásl. "Mě z toho jedu, co pořád používáme, mrazí," prohlásil. "Koho to vůbec napadlo?"

"Mého učitele, Toho, který uzdravuje," vysvětlil Dlouhý luk. "Naši nepřátelé mají jed a ti, které jsme dnes zabili, nám poskytnou dost materiálu na zabití těch, kteří zaútočí zítra." Pak se najednou zasmál.

"Co je na tom veselého?" obořil se na něj Andar.

"Znáš Rudou bradu?"

"To je ten, co trénoval naše lučištníky?"

Dlouhý luk přikývl. "Rudá brada má velmi zvláštní smysl pro humor. Zcela jistě by se pokusil to, co jsem vám právě řekl, posunout ještě o krok dál a řekl by, že jelikož dnešní nepřátelé zabijí zítřejší nepřátele, můžeme jít klidně na ryby a počkat, až si nepřítel vybojuje válku sám."

"Měli bychom aspoň dělat, že něco děláme, Dlouhý luku," namítl Danal. "Když nebudeme vypadat zaměstnaně, mohli by naši chlebodářky napadnout, že nás vlastně nepotřebuje, a nezaplatí nám."

"Kousni se do jazyka, Danale," zavrčel Andar.

Zelanina mlha, prozářená sluníčkem jejího bratra, Narasanovy vojáky nejen skryla před zraky nepřátel z Pustiny, ale také jim poskytla dostatek světla na rozmístění jedovatých kůlů mezi nejkrajnější linií a druhým pásem náspů. Nakonec potřebovali asi tak polovinu času, jaký by jim práce zabrala potmě.

"A teď budeme čekat," zamručel Andar.

"Můžeš si trochu zdímnout," navrhl Danal. "Náš řvoun z červené pouště tě vzbudí právě včas, abys nezameškal pohled na brouky, snažící se protáhnout mezi kůly."

"Spím opravdu jako poleno, Danale."

"Všiml jsem si. Když ho řežeš, je to občas slyšet na míle daleko."

"Co to mělo znamenat?"

"Chrápeš, Andare. Někdy chrápeš tak strašně, že bys jen tím zvukem dokázal rozbít kamennou pevnost."

Právě v ten okamžik se z Pustiny ozval známý ryk a nová várka hadích lidí se vypotácela v ranním šeru kupředu.

"A máš po zdřimnutí, Andare," konstatoval Danal.

Neohrabaní nepřátelé překlopýtali vrstvu svých mrtvých druhů k nejzazší linii náspů a zdálo se, že absence jakéhokoli odporu je poněkud zmatla.

"Nedáme jim vědět, kde jsme, Danale?" navrhl Andar.

"Dobrá," přisvědčil Danal. "Chci slyšet válečný pokřik, pánové!" zavelel a zpoza druhé linie se ozval hlasitý křik.

Nepřátelé u první linie se chvíli zmateně motali na místě a pak z Pustiny zaznělo další zařvání.

"To bylo rychlé," poznamenal Dlouhý luk, sotva se tvorové z pustiny sebrali a vyrazili po svahu k druhé linii.

"Co to mělo být?" nechápal Andar.

"Veltan nám vysvětlil, že broučí tvorové mají něco, čemu říkají vládnoucí mysl," začal Dlouhý luk. "Co ví jednotlivci, vědí všichni, a zdá se, že také všichni vidí, cokoli vidí jeden z nich."

"Chceš říct, že si můžou předávat oči mezi sebou?" zamračil se Andar.

"To zrovna ne," řekl Dlouhý luk. "Nejspíš používají dotyky. I když jsou tak rozptýlení jako teď, jsou dost blízko jeden druhému, aby mohli Vlagh přeposlat jakékoli informace během chvilky."

"Připomíná mi to Králíkovo řešení z Lattaše," pravil Danal.

"Je to podobné," přikývl Dlouhý luk.

"O čem to mluvíte?" zeptal se Andar.

"V horách bylo hodně sněhu," vysvětlil Danal, "a domorodci nás varovali před místní zvláštností. Každý rok prý od moře zaduje velmi teplý vítr a během jedné noci rozpustí všechny sníh, což samozřejmě znamená povodeň. Ve strži nad Lattašem byli Maagové, které jsme potřebovali varovat, že se k nim teplý vítr blíží. Králík navrhl, abychom použili rohy a jimi dali Maagům najevo, že by se měli přemístit na nějaké vyšší místo. Varování doletělo ze zátoky až k Maagům během několika minut. Maagové se přemístili do bezpečí, ale hadí potvory, které právě útočily, varování nepochopily. Nevěřil bys, kolik se jich při povodni utopilo."

"Dobré srovnání, Danale," řekl Dlouhý luk. "Tvorové z Pustiny ovšem netroubí na rohy. Místo toho komunikují dotykem. Vlagh se tak během několika minut dozví o všem, co se tu děje. Ten řev, který jsme právě slyšeli, byl zřejmě rozkaz pokračovat v útoku."

"To znamená, že jsou schopnější, než jsem si myslel," pravil velitel Andar. "Jestliže si mezi sebou dokážou téměř okamžitě předávat informace, mají proti nám dost velkou výhodu."

"Během války ve strži to nedělali," vzpomněl si Danal.

"To je pravda, nedělali," souhlasil Dlouhý luk. "Řekl bych, že Vlagh se z první války poučilo víc, než si myslíme."

"Ale jednu věc se asi nenaučili," podotkl Danal. "Nevšimli si, že kůly jsou natřené jedem. Padají tam jako mouchy."

Dlouhý luk se podíval přes násyp a viděl, že útok trochu zpomalil, když přední řady začaly padat na jedovaté kůly. Pak se z Pustiny ozvalo o něco ostřejší zavřísknutí a nemotorní nepřátelé se prudce zastavili a zůstali stát.

Dlouhý luk tiše zaklel.

"Co se děje?" zeptal se Andar.

"Tentokrát nám otrávené kůly nepomůžou," odpověděl Dlouhý luk. "Vlagh si konečně všimlo, jak jsou smrtící, a přikázalo zastavit útok."

"To není zas tak špatné, Dlouhý luku," pravil Danal. "Jestliže nepřátelská armáda nemůže postupovat, je po válce, právě jsme vyhráli. Naše kůly je dostaly."

"Nedostaly, Danale, vždyť někteří ještě žijí," namítl Andar.

"Možná za chvíli dostanou hlad a odtáhnou, aby si sehnali něco k snědku," řekl Danal.

Uprostřed dopoledne dorazily osminohé želvy a pelášily přes nejzazší linii. Slova pelášit a želva sice nejdou vůbec dohromady, ale Dlouhý luk nemohl najít žádná vhodnější označení. Želvy jsou až na několik výjimek pomalu se pohybující plazi s těžkým krunýřem, který znemožňuje pohybovat se rychleji než pomalým plazením. Ale dlouhé, na povrchu tvrdé pavoučí nohy nesly tělo obalené brněním nad zemí, tvor se tedy mohl pohybovat překvapivě rychle. Obrnění tvorové se přesunuli před čekající brouky a pak vykročili kupředu polem kůlů. Kůly se pod jejich vahou lámaly.

Danal zaklel. "To je hnusný podvod," vyprskl.

"Já bych řekl, že je to napodobování," nesouhlasil Andar. "Želvi krunýře plní podobnou úlohu jako naše brnění. Ta bytost, které Dlouhý luk říká vládnoucí mysl, si asi všimla, jak užitečné může být brnění, a okopírovala ho - s tím rozdílem, že pavoukoželva má osm nohou místo čtyř a může se pohybovat rychleji než obyčejná želva."

"Řekl bych, že bude odolná i proti šípům," dodal Dlouhý luk, "a jestli ještě k tomu umí sprádat pavučiny, máme se na co těšit."

"Zničili všechny naše kůly a netrvalo jim to ani půl dne, veliteli," hlásil toho večera Andar na schůzce na vrcholku Gondovy zdi. "Naštěstí se nezdá, že by to byli noční tvorové, po západu slunce se stáhli."

"Podařilo se někomu nějakého zabít?" zeptal se Gonda.

Andar zavrtěl hlavou. "Šípy se od nich odrážejí a k druhé linii nedošli, takže jsme nemohli vyzkoušet kopí. Ale kopí stejně nemají šanci krunýře probodnout."

"Tohle bude problém, Narasane," prohlásil Gonda. "Naším hlavním nepřítelem je ještě pořád Vlagh a vypadá to, že se během války ve strži naučilo víc, než jsme si mysleli. Má větší vojáky, a k tomu vojáky v brnění. Měli bychom rychle něco vymyslet, jinak nás nepřítel převálcuje."

"Podívám se po bratrovi," řekl Veltan. "Je odborník na hmyz, bude nám moci poskytnout přesnější informace."

Dlouhý luk vrhl pohled na Dahlainovu jasně zářící kopii slunce, které neustále vesele svítilo. Nabízely se dvě otázky. Jestliže Dahlainova hračka svítí natolik jasně, že dokáže způsobit broukopýrům bolest, proč ostatní služebníci Vlagh přestali po západu opravdového slunce útočit? Vypadalo to, že tato válka bude mnohem složitější než ta předchozí - především proto, že se Vlagh během boje v Zelanině panství naučilo, a učení a brouci nejde moc dohromady. Za chvíli přišli na věž Veltan, Dahlain a Zelana. Narasan jim rychle popsal větší nepřátele a osminohé želvy.

"Těm se snažte za každou cenu vyhnout," varoval je Dahlain. "Osm nohou mají pavouci, a pavouci jsou ještě mnohem nebezpečnější než plazi."

"Já myslím, že nic horšího než hadi už nás potkat nemůže," podotkl Králík.

Dahlain zavrtěl hlavou. "Hadi jed zabíjí, obvykle velmi rychle. Pavouci jed kořist znehybní. Většina pavouků spřádá síť, do kterých chytá kořist. Pak pavouk do zajatce vpraví jed, aby ho znehybněl na jednom místě, než zase dostane hlad. Pavouci mívají běžně v síti zamotané čtyři až pět porcí, které čekají, až přijdou na tabuli."

"To je strašné!" vyjekl Králík.

"A to není všechno," pokračoval Dahlain. "Pavouk nemá čelisti ani zuby, takže nemůže potravu žvýkat. Důležitou složkou jedu je silná trávicí tekutina, která rozpouští orgány a maso tvora, kterého pavouk napadne. Pak z něj může zkaplněné vnitřnosti vysát. Když s večerí skončí, zůstanou na talíři jen kosti a kůže."

"Měli bychom raději vymyslet, jak je pozabíjeme," pravil Dlouhý luk.

"Co takhle oheň," navrhl Keselo.

"Oheň bude možná nejlepší možnost," souhlasil Dahlain.

"Mají pavouci nějakou část těla, která není chráněná vnější skořápkou?" zeptal se Dlouhý luk.

Dahlain se zamyslel. "Nejspíš oči." Pak se pousmál. "To by ovšem bylo pěkných pár cílů, Dlouhý luku."

"Proč?"

"Pavouk má osm očí, to jsi nevěděl?"

"Ne," odpověděl Dlouhý luk, "to jsem tedy nevěděl. Zdá se, že pár možností máme. Možná na tom nejsme tak beznadějně, jak jsem se původně obával."

3

Dlouhý luk se během uplynulých dní moc nevyspal a byl k smrti unavený. Poodešel kotlinou o kus dál a ustlal si v lese na západ od gejíru. Dahlainovo tvrzení, že by pavouci s želvími krunýři mohli být dobrými terči pro šípy, lučištníkův pocit bezmocnosti trochu ukonejšilo, a tak sotva složil hlavu na zem, tvrdě usnul.

Bylo už hodně pozdě, když se mu zazdalo, že slyší dráždivé povědomý ženský hlas říkat: "Odejdi, statečný válečníku, odejdi."

Okamžitě se posadil a rozhlédl se, ale nikoho neviděl. Byl si jistý, že ten zvukný hlas zná, ale nedokázal si vzpomenout odkud.

Zase si lehl a téměř okamžitě usnul.

"Běž pryč, Dlouhý luku, ochránce Zelany, běž pryč. Nevystavuj se zbytečnému nebezpečí. Odejdi, statečný Dlouhý luku, odejdi."

Dlouhý luk se opět posadil, ale stejně jako předtím ani teď nikoho neviděl.

Začínalo ho to vážně zlobit. "Neotravuj," zavrčel a lehl si. "Snažím se trochu prospat."

Ale ženin hlas se opět ozval z temnoty, tentokrát ještě velitelštějším tónem. "Ve jménu Mlhavé vody ti prikazuji, abys odešel. Tato válka je moje, ne tvoje, a dám vám vítězství, avšak jedině když odejdeš."

Pak se hlas ze snu vytratil a Dlouhý luk opět upadl do bezesného spánku.

"Snažila ses se mnou v noci spojit?" vyslal hned ráno otázku k Zelaně.

"Určitě ne, Dlouhý luku," odpověděla mu tichá myšlenka. "Nezdálo se ti to jen?"

"Jsem už dost starý na to, abych byl Snící, Zelano."

"Člověk je přece tak starý, na kolik se cítí, Dlouhý luku," odpověděla Zelana lišácky.

"Nech toho," odsekl Dlouhý luk. "Ať už to byl kdokoli, snažil se mě velice tvrdě přesvědčit, abych se sbalil a odešel."

"Tak to jsem já rozhodně nebyla. Já bez tebe nemůžu žít, drahý Dlouhý luku."

"Už jsme s tím hraním skončili?" zeptal se Dlouhý luk.

"Promiň." Odmlčela se. "Myslíš, že to mohlo být Vlagh - nebo některý z jeho inteligentnějších služebníků?"

"Podle mě to určitě není možné. Ať to byl kdokoli, rozkázal mi odejít ve jménu Mlhavé vody, a o ní ani o tom, co pro mě znamenala, Vlagh nemůže nic vědět."

"Klidně to mohl být jen živý sen, Dlouhý luku. Lidé mi občas vyprávěli, že sny se někdy zdají být tak skutečné, že spáček nedokáže určit místo, kde končí skutečnost a začíná sen."

"Hm, možná," připustil Dlouhý luk neochotně.

Během noci stáhl velitel Andar své jednotky za třetí linii náspů a opět nechal na ploše mezi druhou a třetí linií vztyčit jedovaté kůly, přestože to zřejmě bylo marné.

Dlouhý luk a Králík se k němu přidali těsně před východem slunce.

"Jdeš pozdě." zamručel Andar.

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Zaspal jsem."

"Chtěl jsem se tě na něco zeptat," začal Andar. "Podle toho, co mi řekli, víš o broučích potvorách víc než kdo jiný. Možná bys mi mohl vysvětlit, proč každý večer ustupují. Pokaždé, když obsadí některý násep, padne jich dobrá stovka, ale jakmile zapadne slunce, prostě se otočí a jdou pryč. Druhý den musí znova dobývat to, co už jednou dobyli. Není to trochu pitomé?"

"Pitomost je součástí jejich povahy," řekl Králík. "Možná prostě nevědí, že slunce druhý den zase vyjde. Vědí jen, že slunce pozdě odpoledne umírá, a po zbytek věčnosti zůstane tma - buď je to tak, nebo se prostě mamince večer začne stýskat."

"Mamince?"

"Vlagh. Zelana nám přece říkala, že Vlagh klade vejce, z nichž se pak líhnou broučí potvory. Když někdo klade vejce, tak je to logicky matka, ne?"

Dlouhý luk se podíval přes horní okraj náspu. "Výborně," pravil, "vidím, že jste nastražili kůly. To by sem mělo přilákat ty pavoučí příšery. Potřebujeme nějakou mrtvou - čím dřív, tím líp."

"Na co?"

"Abychom ji mohli rozpitvat a podívat se, kde má slabá místa. Tvoji lučištníci asi nejsou tak dobří, aby dokázali na sto kroků trefit pavoučí oko, nebo ano?"

"Pokud vím, tak nejsou," přikývl Andar.

Předvedení ohnivých střel, vrhaných trogitskými katapulty, pozvedlo mínění Dlouhého luku o jinak většinou nezajímavých Trogitech. Správná směs nafty, smůly a dehtu viditelně zneklidnila nejen velké brouky, ale i obrněné pavouky. Ostatně zapálíte-li kohokoli, jistě jeho pozornost upoutáte. Hoření prostě je zneklidňující.

Jediná potíž spočívala v tom, že ohnivé střely padaly na řady postupujících nepřátel hlava nehlava. Dlouhý luk skolil několik desítek okunýřovaných pavouků střelou do oka, ale těla, která chtěl získat netknutá, byla minimálně částečně poškozena ohněm.

"Andare!" zavolal nakonec. "Mohli byste s tím ohněm prosím přestat? Pálíte všechno kolem."

"Přesně tak jsme to chtěli, Dlouhý luku. Odjakživa říkám, že když něco funguje, je nejlepší to neměnit!"

"No právě. Ono to nefunguje - aspoň ne tak, jak potřebuju já. Chci syrovou želvu, ne pečenou."

"Aha, to jsem asi přehlédl. Jak dlouho ti bude trvat jednu zabít a odtáhnout mrtvolu?"

Dlouhý luk se rozhlédl po svahu posetém kůly mezi třetí linií a tou, která byla asi tak sto kroků pod ní. Leželo tu několik stovek mrtvých nepřátel - většinou spálených na škvarek -, ale ani jeden nedotčený. "Řekni svým lidem, ať si dají malou přestávku," navrhl, "jsou už určitě z té tvrdé práce unavení. Ať se pár nepřátel dostane až k nám. Já si jednoho vyberu, zabiju ho a vezmu si tělo. Pak zase můžete začít smažit všechno v dohledu."

Podíval se přes vrcholek náspu a spatřil, jak se k němu váhavě blíží několik přerostlých brouků, ale pavouci v krunýřích se drželi zpátky. Trogitské ohnivé střely služebníky Vlagh očividně znervózňovaly.

Když postupující brouci dosáhli středu otevřené plochy mezi oběma liniemi, aniž by je zasypala ohnivá sprcha, pavoukům se vrátila kuráž a začali se valit přes náspy v první obranné linii.

"To nebyl dobrý nápad," zamumlal Dlouhý luk tiše a opatrně vytáhl z toulce další šíp.

Novější služebníci Vlagh byli očividně inteligentnější než ti, se kterými Dlouhý luk a jeho přátelé bojovali ve strži nad Lattašem, ale vylepšení inteligence se zřejmě omezilo jen na trochu větší dávku opatrnosti. Ale takovou pozornost by si oheň jistě vysloužil u kteréhokoli jiného tvora.

Dlouhý luk počkal, dokud jeden z želvopavouků nebyl pár kroků od něj, a pak vypustil šíp přímo do jednoho z velkých očí na přední straně tvorovy hlavy. Příšera se okamžitě svalila, přes násep skočilo několik Trogitů, popadli mrtvolu a odtáhli ji za ochrannou zeď náspu.

"To stačí, Andare!" křikl Dlouhý luk. "Zapalte ohně!"

"Už jsem se bál, že to neřekneš," houkl Andar. Pak katapulty opět spustily a na služebníky Vlagh začala dopadat další ohnivá lavina.

Dahlain strávil většinu odpoledne pozorným prozkoumáváním nejnovějšího experimentu Vlagh. "Ta bestie mě nikdy nepřestane udivovat," svěřil Dlouhému luku, Veltanovi a Zelaně, když skončil. "Tenhle tvor není tím, čím se zdá být. Není na něm nic plazího. Je to jen pozměněný pavouk."

"Jeho krunýř moc pavoukovatě nevypadá, Dahlaine," namítl Veltan. V ten moment dorazili i Králík a Narasan.

"Krunýř je jen modifikací obyčejného pavoučího vnějšího skeletu, Veltane. Vlagh si očividně všimlo, jak šikovná věc je trogitský kyrys, a hledalo vhodné zvíře, až našlo něco, co mu kyrys připomínalo - želví krunýř. Pak přizpůsobilo pavouka, přidalo mu obranný krunýř odrážející šíp, které ve válce v panství naší sestry zabily tolik jeho služebníků. Ovšem to, že Vlagh pokusníci s pavouky, mi dělá velké starosti. Pavouci a obyčejní služebníci Vlagh nemají nic společného. Průměrný pavouk se živí tvory, kteří takového obyčejného služebníka dost připomínají. Tohle je jako kdybys zkřížil kočku s myší."

"To je absurdní, Dahlaine!" protestovala Zelana.

"Vlagh je celé absurdní, sestřičko. Už sis toho všimla? Ale mate mě, proč si Vlagh jako své obrněné služebníky zvolilo pavouky. Existuje několik druhů brouků, které by posloužily stejně dobře, a brouci jsou Vlagh mnohem blíže než pavouci. Pavouci jsou samotáři, zatímco vojáci Vlagh se sdružují."

"Svět brouků mi připadá strašně složitý," konstatoval Králík.

"To také je," přisvědčil Dahlain.

"Což mne nevyslyšíš, statečný válečníku?" ozval se tichý hlas a Dlouhý luk se napůl probudil. "Vítězství je mé, pokud

odejdeš. Přestože oni to nevědí, armády z jihu jsou mé, a přišly sem na mé přání. Příkazuji ti, abys ustoupil a již jim více nepřekážel. Odejdi z tohoto místa. Nestůj mezi mnou a mým vítězstvím."

Dlouhý luk se vzbudil s doširoka otevřenými očima a všechno najednou zapadlo do sebe. Torlova podivná pohádka, kterou sedláci z jihu Veltanova panství automaticky opakovali pokaždé, když před nimi někdo řekl slovo zlato, i trogitsí vojáci, řítící se bezmyšlenkovitě tam, kam jim pověst přikázala. Někdo - očividně nějaká žena - dostal nápad použít zlato jako návnadu a téměř se mu podařilo lapit kolem půl miliónu církevních vojáků.

Ale proč?

Čím víc o tom Dlouhý luk přemýšlel, tím víc si byl jistý, že opakovaný rozkaz tajemného hlasu "běž mi z cesty" je myšlen vážně. A neplatil jen pro Dlouhý luk osobně. Jeho přátelé také měli jít z cesty, aby se obě armády mohly střetnout jedna s druhou ve válce vzájemného vyhubení.

"Hodný chlapec," zamumlal tichý hlas něžně. "Já věděla, že ti to nakonec dojde."

"Zelano, musím s tebou mluvit," vyslal Dlouhý luk ráno naléhavou myšlenku.

"Nějaká další katastrofa?"

"Tentokrát ne. A vezmi s sebou i bratry, a nejspíš i Narasana."

"Něco tě trápí, Dlouhý luku?"

"Neřekl bych, že zrovna trápí je to pravé slovo. Jestli jsem to aspoň trochu pochopil, tak nám jde někdo na pomoc - někdo, o kom jsme ani nevěděli, že tu je."

"To je vážně protivné, Dlouhý luku. Nenechávej myšlenky takhle nedokončené."

"Promiň, sám se to zatím snažím srovnat v hlavě. Asi bychom se měli sejít u gejzíru. Neměli bychom se o tom zatím šířit - a rozhodně by se o tom nemělo dozvědět Vlagh."

"Ať to stojí za to, Dlouhý luku."

"Jestli mám pravdu, tak to bude mnohem víc než jen stát za to."

Dlouhý luk vyšel z lesa, kde obvykle spal, šel dál k hlučnému gejzíru a cestou se snažil zpracovat svou nejpodivnější zkušenost.

Když došel ke gejzíru, prameni řeky Vash, Zelana a její bratři i s Králíkem, Keselem, Gondou, Torlem a Narasanem už tam čekali.

"Co to má znamenat, Dlouhý luku?" zeptal se Králík.

"Nejdřív se vraťme kousek do minulosti," začal Dlouhý luk. "Ashadův sen nás varoval, že se na Veltanovo panství chystá ještě jeden útok, a také se tak stalo - na jihu se objevilo pět armád církevních vojáků, ještě než jsme dorazili k Veltanovu domu."

"To je všechno dávná historie, Dlouhý luku," ozval se Gonda.

"Možná ano, ale měli bychom se na ni podívat ještě jednou. Církevní vojáci nahnali všechny sedláky do ohrad, pak si sedli, mnuli si ruce a čekali na otrokářské lodě."

"To už jsme všechno slyšeli," pravil Narasan.

"Já vím, ale asi jsme neposlouchali dost pozorně. Než se otrokáři vůbec dostali k pobřeží, už se děly divné věci. Torl nám říkal, že pokaždé, když sedlák zaslechl slovo zlato, upadl do transu a začal vykládat prastarou legendu - která nejspíš vůbec nebyla tak prastará, protože Omago o ní nikdy neslyšel. Jakmile některý z církevních vojáků příběh zaslechl, okamžitě se rozhodl prolézt všemi těmi extrémně nebezpečnými stržemi, roklemi a průsmyky až sem. Všichni dohromady začali stavět rampu, která není zrovna na ideálním místě, a stavějí ji dál s bezmyšlenkovitou odhodlaností." Podíval se na Narasana. "Viš o církevních vojácích víc než já. Je u nich obvyklé, že dělají takové věci?"

"Pravděpodobně ne," připustil Narasan, "ale myšlenka na obrovské množství zlata, které jen tak leží na zemi a čeká, až si pro něj přijdou, jim musela trochu poplést hlavy."

"Všechny hlavy najednou? Nezůstalo by aspoň pár z nich, kteří by trvali na více důkazech?"

"Už je mi jasné, kam tím míříš, Dlouhý luku," přikývl Narasan. "Ti vojáci se nechovají normálně, to ale nic nemění na faktu, že mi vpadli do týla, a já nemůžu bojovat proti nim a hadím lidem najednou. Co tě k tomu vedlo?"

"Někdo se mnou mluvil, když jsem spal. Poněkud formálním jazykem, ale v překladu to znamenalo jasné jděte z cesty. Ten někdo totiž věří, že církevní armády a služebníci Vlagh se zničí navzájem, pokud jim ustoupíme z cesty a přestaneme házet kameny na rampu, kterou si vojáci stavějí."

"Odkdy ses stal Snícím, Dlouhý luku?" zeptal se Dahlain skepticky.

"To není stejný druh snu," odpověděl Dlouhý luk. "Děti svými sny ovlivňují chod světa. Ode mě se jen čeká, že vás přesvědčím, abyste se stáhli."

"Čí hlas jsi to slyšel?" zeptal se Králík.

"Nejsem si jistý," přiznal se Dlouhý luk. "Vím, že jsem ho už někdy slyšel, ale nedokážu si vzpomenout kde."

"Chtěl bych mít lepší důkaz, než opustím naše obranné linie," pravil Gonda pochybovačně. "V tvém snu je příliš mnoho kdyby, Dlouhý luku."

"Tím bychom to mohli shrnout, Dlouhý luku," pronesl Dahlain. "Jestliže si ten někdo pohrával s myšlenkami církevních vojáků, pak to bylo nejspíš Vlagh a ne nějaký neznámý přítel. Když se stáhneme a církevní armáda se spojí se služebníky Vlagh, do konce léta ztratíme celé Veltanovo panství. Budeme mít oči otevřené, ale dokud nedostaneme nějaký solidnější důkaz, nemůžeme si dovolit sbalit si svých pět švestek a odtáhnout."

"Jsou trochu paličatí, vid'?" řekl Torl tiše Dlouhému luku, když spolu stáli na centrální věži Gondovy zdi. "Možná proto, že nebyli na jihu a neviděli, jak se trogský velkolepý plán rozpadl na kousičky, sotva začali sedláci recitovat tu pohádku." Mladý Maag se podíval do Pustiny. "Tohle s tím taky má nejspíš co dělat. Tvoje teorie by vypadala

solidněji, kdyby byl písek žlutý a ne červený."

"Neřekl bych, že by je to přesvědčilo," nesouhlasil Dlouhý luk. "Jsou velmi tvrdohlaví, Torle, jejich myslí jsou vytesané z kamene."

"Vypadá to, že se blíží změna počasí," řekl Torl a ukázal k západnímu hřbetu.

Dlouhý luk se zamračil a zadíval se na převalující se mrak, který stoupal stále výš nad hřeben. "To nebude zrněna počasí, Torle," zavrtil hlavou. "Mně to spíš připadá jako písečná bouře."

"Nesnáším písečné bouře," prohlásil Torl. "Písek ti nalezde do šatů i do krku."

Dlouhý luk se opět zamračil. "Z té strany by to jít nemělo," řekl. "Západní svah hřbetu je porostlý stromy a keři.

Rozhodně tam není tolik písku, aby vznikl tak velký mrak."

"Je žlutý, Dlouhý luku, a tady moc žlutých stromů není."

Žlutý mrak se neohrabaně svalil po svahu a pak se dal na cestu do Pustiny.

"Hodný mráček!" křikl za ním Torl. "Běž otravovat brouky a nám dej pokoj!"

Pak začal mrak rychle klesat a pokryl celou Pustinu vrstvou matné žluti. Nakonec jako by se vpil do písku.

A pak zmizel - jako by ho písek opravdu pohltil.

Slunce vysvitlo a Dlouhý luk zůstal nevěřícně civět na to, co se teď rozkládalo až k severnímu horizontu.

"Dobrý bože!" zasípal Torl. "To je zlato! Já myslel, že je to železná ruda, ale to je zlato!"

Dlouhý luk se rozesmál. "Kdepak, příteli Torle. Sice to vypadá jako zlato, ale pořád je to železo. Řekl bych, že naše neznámá přítelkyně právě dala do pastí špek, na který se pravděpodobně chytí půl miliónu Trogitů. Život je najednou takový hezčí, nezdá se ti?"

4

Narasanovi vojáci se natlačili na vrcholek Gondovy zdi a bez hlesu překvapeně zírali na třpytící se Pustinu.

"Měl bys své muže probudit, Narasane," řekl Dlouhý luk. "Tvorové z Pustiny stále postupují po svahu, a pokud je nezadržíte, budeme tu mít společnost."

Narasan odtrhl zrak od lesklého žlutého oceánu a rozhlédl se. "Vraťte se na svá místa!" vyštěkl. "Za prohlížení krajiny vás nikdo neplatí!" Pak se zatvářil trochu rozpačitě. "Nevím, jestli to zabere, Dlouhý luku. I mně se z toho třpytivého písku začíná motat hlava."

"O to právě jde, Narasane. Pořád si připomínej, že je to jen imitace zlata, ne pravé zlato, to ti pomůže. Spousta věcí teď do sebe začala zapadat. Nejdrív pověst o sedlákovi, který šel do hor a viděl to, co teď vidíme my. Pak církevní vojáci, kteří tomu bez jediného hmatatelného důkazu uvěřili a rozběhli se sem, aby si nahrabali něco, co tu před půl hodinou ještě nebylo. Někdo si tady s námi pohrává a přes všechno, co mi řekla Zelana, jsem si jistý, že to není Vlagh."

"To doufám, že není," souhlasil Narasan. "Pokud by Vlagh dokázalo vytvořit takovou iluzi, jaká se právě leskne v poušti, přišel bych o celou armádu."

"Veliteli Narasane!" zavolal z jedné věže voják. "Jsou tu piráti, přímo za námi!"

Narasan s Dlouhým lukem se prudce otočili na jih a Narasan se zahihňal. "Vypadá to, že dorazila pomoc. To je přece Sorgan Háknos, nemám pravdu?"

Dlouhý luk přikývl. "Vrátil se docela rychle. Jen hádám, ale řekl bych, že v tom má zase prsty Zelana."

"Tady pořád někdo do něčeho strká prsty, co?" podotkl Narasan s mírným úsměvem.

"Ale nahlas bych to neřekl," odpověděl Dlouhý luk.

Sorgan Háknos vylezl na vrcholek Gondovy zdi, zahlédl obrovské moře zlata a ztuhl. "U všech bohů!" vyhrkl.

"Není opravdové," řekl Dlouhý luk. "Je to jen ten kámen, který našel Grock u Nantonovy strouhy. Někdo si tu s námi hraje."

"Já chci vidět důkaz, Dlouhý luku," prohlásil Sorgan. "Mně to připadá jako zlato."

"Dlouhý luk tvrdí, že jde jen o klam, Háknosi," ujistil ho Narasan. "Ale tentokrát s tebou souhlasím. Chci vidět důkaz, že to není zlato, pak teprve budu klidný."

"Králíku!" křikl Dlouhý luk. "Potřebujeme tě tady!"

Malý Maag vyběhl po schodech do centrální věže.

"Můžeš odsud určit, jestli ten třpytivý písek je z opravdového zlata, nebo je to zase falešný kov?" zeptal se Sorgan.

Králík upřel pohled do Pustiny. "Nejsem si jistý, kapitáne," odpověděl. "Potřeboval bych alespoň hrstičku, abych to dokázal určit."

"To nebude snadné," pravil Narasan. "Stojí nám v cestě celá armáda nepřátelsky naladěných nestvůr."

Králík se opět podíval na zlatou plochu. "Možná bych dokázal spustit dolů košík na provaze ze západního hřebene, ale nevím, kolik bych toho dokázal vytáhnout nahoru. Potřeboval bych..." Náhle se zarazil a udeřil se dlaní do čela.

"Musel jsem snad usnout," řekl. "Mám v měšci něco, čím můžu určit, co je to tam dole za písek."

"Ano?" podivil se Sorgan. "A co to je?"

"Koupil jsem to v Kormu od jednoho kováře. Říkal tomu magnetovec. Už jsem o něm slyšel a myslel jsem si, že by to mohlo být zajímavé, ale ještě jsem ho k ničemu nepoužil. Pokaždé, když ho přiblížíš k něčemu železnému, magnetovec po tom hmátne a přitáhne si to."

"Už jsi to někdy viděl na vlastní oči?" zeptal se Sorgan skepticky.

Králík se na něj zazubil. "Samozřejmě, kapitáne," řekl. "Když jsme byli v přístavu a docházely mi peníze, dokázal jsem díky tomu vždycky vyhrát pár korbelů dobrého piva. Stačilo najít člověka ochotného vsadit se, že nemám kámen, který umí skákat." Sundal si z opasku měšec a zalovil v něm prsty. "To je on," pronesl pyšně a ukázal přihlížejícím černý kámen velikosti mužského palce. Pak vytáhl nůž a přidržel ho kousek nad kamenem. Černý magnetovec vyskočil a s cinknutím se přisál ke Králíkovu noži.

Sorgan jen zamrkal. "Tak tohle jsem tedy ještě neviděl. Už je mi jasné, že jsi musel vyhrát hodně sázek, Králíku."

"Já jsem o tom kameni slyšel," ozval se Narasan, "ale ještě jsem žádný neviděl."

Králík pohladil magnetovec prsty. "Raději ho dám do nějakého váčku," přemýšlel nahlas. "Kámen je hladký a kulatý, kdybych ho jen přivázal na provaz, mohl by se vysmeknout. Udělám z kusu látky sáček a teprve ten přivážu."

"Nezruší látka tu sílu, pomocí které skáče na železo?" zeptal se Sorgan.

Králík zavrtěl hlavou. "Vždycky skáče na železo, kapitáne, nebo železo na něj. Dokonce dokáže sáhnout po železe i skrz kůži. Prostě železo miluje. Dám ho do váčku, spustím dolů ke žlutému písku a trochu jím smýknu na obě strany. Jestli je písek opravdu železný, bude jím sáček pokrytý. Jestli se na něj nic nepřichytí, pak písek není železný. Nemusí být zrovna zlatý, ale určitě by nebyl ze železa."

"Vím o místě, odkud bychom to mohli zkusit," podotkl Dlouhý luk. "Je to na druhé straně západního hřebene. Skála svažující se do Pustiny tam není tak vysoká, takže s sebou nebudeme muset mít tolik lana."

"Tak tedy půjdeme," pravil Králík. "Pokud najdeme tu pravou odpověď, nejspíš jsme právě vyhráli další válku."

"Ať už to dělá kdokoli, je velmi chytrý," prohlásil Torl, který spolu s Králíkem a Dlouhým lukem šplhal na hřeben na západní straně kotliny. "Řekl bych, že poušť plnou falešného zlata měl nachystanou od samého začátku."

"Měla," opravil ho Dlouhý luk. "Rozkazoval ženský hlas."

"Nemohla to být sestra paní Zelany?" zeptal se Králík a nadhodil si na rameni kolo provazu.

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Její hlas bych poznal. Tohle nebyla Aracia. Byl to povědomý hlas, ale nedokážu si vzpomenout, kde už jsem ho slyšel."

"Ať je to kdokoli, je očividně mocnější než ti, kteří si nás najali," prohlásil Torl. "Ale určitě je to nejlepší podvodnice na světě."

"Podvodnice?" podivil se Králík.

"Lákat lidi na falešné zlato není zrovna poctivé, Králíku," zazubil se Torl, "ale mně to vůbec nevadí. Právě najala pět armád, aby vybojovaly válku za nás, a zaplatila jim falešným zlatem."

"Nezapomínej, že s tvory z Pustiny zatím bojujeme my, dokud naši noví přátelé nedostavějí rampu," připomněl mu Dlouhý luk.

"To je sice pravda, ale Sorganovi muži už jsou tady a můžou nám pomoci. Nemusíme všechny brouky zabít. Stačí, když je budeme odrážet do doby, než se sem církevní vojáci dostanou. Až přijdou, postavíme se stranou a budeme je povzbuzovat, zatímco se budou bit." Ohlédl se na skalnatý hřeben. "Jak daleko je to místo, které hledáme, Dlouhý luku?"

"Tááhle, za tím velkým stromem," odpověděl Dlouhý luk a ukázal před sebe.

"Určitě budeme mít dost lana?" zeptal se Králík. "Kapitánovi by se nelíbilo, kdybychom mu nejpozději do zítřka nepřinesli odpověď."

"Je to tam vysoké jen padesát pět stop, přáteli," odpověděl Dlouhý luk.

"Jestliže je to jen tak málo, proč brouci neútočí odsud, ale na tom svahu?" zeptal se Torl.

"Je to moc úzké," vysvětlil Dlouhý luk. "Vláh potřebuje na přesuny svých služebníků dost široký prostor."

Obešli vysoký strom a vyrazili dolů úzkým potočním korytem, které si prokousalo cestu okolní skalou.

Torl se zadíval na Pustinu. "Vypadá to, že to tvoje moře zlata tááhle vysychá, Dlouhý luku. Poblíž vzdálenějšího konce hřebene je země zase červená, a asi tak po další míli mizí i červená a všechno je žlutohnědé jako normální písek."

"Je to jen návnada, Torle," vysvětlil Dlouhý luk. "Naše neznámá přítelkyně se snaží přilákat rybu, kterou potřebujeme chytit, jen sem, ne do celé Pustiny."

Torl se zatvářil rozpačitě. "To mi nedošlo," přiznal se. "Mám pocit, že všechno to falešné zlato mi nějak leze na mozek."

"Tvůj mozek se vzpomíná, jakmile získáme důkaz, že ten žlutý písek je jeden velký podvod," ubezpečil ho Dlouhý luk.

"Člověk by neřekl, že voda - která není zrovna tvrdá - dokáže takhle zničit pevnou skálu, co myslíte?" nadhodil Králík.

"Zvláště když tudy protéká jen několik týdnů v roce."

"Záleží na tom, kolik na to má času," řekl Dlouhý luk.

"Jak dlouho myslíš, že vodě trvalo vytvořit tohle korýtko?"

"Moc dlouho ne - tak padesát tisíc let."

"Tomu ty říkáš moc dlouho ne, Dlouhý luku?"

Dlouhý luk se usmál. "Voda je velmi trpělivá, můj příteli. A chce jen jedno - téct dolů."

Opatrně postupovali vyschlým korytem, až se zastavili několik stop nad místem, kde skála náhle prudce měnila sklon.

Torl se pomalu nahnul přes okraj a pravil: "Dole pod útesem je toho nového písku spousta, Králíku."

"Jak je to hluboko?"

"Asi tak padesát, možná šedesát stop."

"Bál jsem se, aby to nebylo víc," řekl Králík. "Vypadali bychom jako pitomci, kdyby se ukázalo, že jsme si vzali třeba o tři stopy kratší provaz." Posadil se, vyndal z opasku kousek volně tkané látky a zabalil do ní magnetovec. Pak nad balíčkem podržel nůž.

Balíček vyskočil a přichytil se na čepel.

"Vypadá to, že jsme připraveni," řekl Králík a pečlivě svázal cípy látky. Pak na váček uvázal konec lana a pomalu ho začal spouštět k písku. Jakmile se váček dotkl země, několikrát ho zvedl a zase spustil, aby se ujistil, že se na něj zrníčka lesklého písku opravdu nachytají. Nakonec vytáhl váček zase zpátky a ukázal ho Dlouhému luku a Torlovi. Zabalенý kámen byl prakticky celý pokrytý třpytícími se zlatými zrnky.

"Koukám, že ten tvůj magnetovec je pěkně hladový, Králíku," poznamenal Torl. "Měl bys ho krmit častěji, aby ti neumřel."

Králík se zazubil. "Dneska si svou porci zasloužil."

"Až to uvidí Narasan se Sorganem, budou vědět, že to lesklé žluté tam dole je jen napodobenina zlata. Tvoje přítelkyně nám právě vyhrála válku, Dlouhý luku."

Odpoledne se Dlouhý luk a jeho přátelé vrátili ze strmého západního hřebene do travnaté kotliny ke gejzíru, kde už na ně čekala Zelana a Veltan. "Tak co?" zeptala se Zelana.

Králík jí s širokým úsměvem ukázal váček obalený zmký falešného zlata. "Stačí tohle jako odpověď?" zeptal se. "Je to hezké kamení, ale rozhodně to není zlato."

"Měli bychom znovu zvážit pár věcí, sestřičko," pravil Veltan. "Vlagh by touhle habadůrou nic nezískalo. Když přestaneme církevní vojáky otravovat a necháme je dokončit rampu, dočista se zblázní, až uvidí moře zlata, sahající až kam oko dohlédne. Seběhnou dolů po svahu a zašlapou služebníky Vlagh do země pro hrstku kamení, které nemá žádnou cenu."

Zelana se zatvářila trochu smutně. "Vypadá to, že bych se mohla ukvapenými závěry žít," řekla. "Vlagh není jediný na světě, kdo umí podvádět. To nepravé zlato by mohlo nakonec být ještě užitečnější než opravdové. Běž si promluvit s Narasanem, Veltane. Řekni mu, ať pošle zprávu Padanovi. Nikdo se nesmí církevním vojákům plést do cesty. Ať se dostanou až nahoru."

"S radostí!" souhlasil Veltan nadšeně.

Slunce zapadlo - opravdové slunce, samozřejmě, protože Dahlainovo stále zářilo nad třpytícím se svahem. Narasan svolal své přátele k poradě na vrcholku centrální věže Gondovy zdi.

"Můžeme si být absolutně jistí, že je to jen železo, Králíku?" zeptal se Sorgan Háknos téměř plačtivě.

"Pokus s magnetovcem to dokázal, kapitáne," odpověděl Králík. "Magnetovec železo miluje, ale zlato ho vůbec nezajímá."

"Zdá se, že jsem udělal chybu, Veltane," prohlásil Narasan. "Byl jsem si natolik jistý, že sem církevní armády přišly proto, aby mě potrestaly, že mi vůbec nedošlo, že by nám mohly pomoci."

"Potrestaly?" zeptal se Sorgan zvědavě.

"Jednou nás církevní vojáci na jihu říše oklamali," vysvětlil Gonda. "Jeden z velitelových příbuzných padl, a to Narasana rozzlobilo. Já s Padanem jsem ovšem vymyslel způsob, jak účet vyrovnat, a církvi se to ani trochu nelíbilo."

"Co jste jim provedli, že by byli ochotní jít až tak daleko, aby vám nakopali zadek?"

Gonda pokrčil rameny. "Najali jsme pár profesionálních vrahů, kteří zaplnili několik hřbitovů vysoce postavenými představiteli řádu a vybranými veliteli církevní armády."

"V říši opravdu existují lidé, kteří se živí zabíjením jiných lidí?" zeptal se překvapeně Sorgan. "My v Maagu si obvykle své nepřátele zabíjíme sami."

"Profesionálové to umějí mnohem lépe," řekl Gonda, "a zabijí nepřátele přesně tak, jak si řekneš - buď rychle a tiše, nebo pomalu a hlasitě. Dokonce máme jednoho vraha, který zaručuje, že oběť bude umírat celé dva dny. Pokud zemře dřív, nevezme si honorář."

"Tak tomu říkám profesionál, Sorgane," pravil obdivně Torl.

"Myslím, že jsem zatím k nikomu nechoval až takovou nenávisť," prohlásil Sorgan.

"Zpátky k věci," pokračoval Narasan. "Ať už nás nenávidí nebo ne, jakmile spatří falešné zlato, nedokážou myslet na nic jiného."

"Klíčová otázka je, kdy k tomu dojde, Narasane," dodal Sorgan. "Shazováním balvanů jsme je hodně zpomalili. Může klidně trvat ještě celé měsíce, než rampu dodělají, a my budeme muset celou dobu bránit kotlinu před služebníky Vlagh, než za nás církevní vojáci převezmou práci."

"Já vím," řekl Narasan mrzutě. "Pokud máte nějaké nápady, sem s nimi."

"Možná bychom jim měli prostě pomoci," ozval se váhavě sedlák Omago.

"Jak to myslíš?" nechápal Veltan.

"Budou potřebovat hodně velkých kamenů, aby rampu dokončili, ale dole u vodopádu tolik balvanů není, protože řeka je většinou během let obrousila a zmenšila. Když budeme dál házet z útesu kameny, vojáci si budou myslet, že se jim stále snažíme ve stavbě zabránit, ale my jim ve skutečnosti budeme dodávat materiál, aby mohli stavbu dokončit."

"To se mi líbí!" pochválil ho Sorgan. "Oni to sice nevědí, ale jsou to naši kamarádi, a kamarádům se má pomáhat - zvláště když za vás budou ochotně umírat."

"Zároveň bychom měli trochu poopravit Gondovu zeď," dodal Dlouhý luk.

"Je to velmi dobrá zeď," protestoval Gonda.

"No právě, Gondo - je moc dobrá. Až na ni naši přátelé z jihu narazí, bude jim dlouho trvat, než se přes ni dostanou v takovém počtu, aby nám to k něčemu bylo. Chtělo by to aspoň sto stop širokou díru, aby mohli bez problémů projít."

"Pánové, já se o to s dovolením postarám," přihlásil se Veltan. "Nechte zatím Gondovu zeď, jak je, dokud se sem nevřítí naši noví přátelé vedení touhou po falešném zlatu. Já pak ve zdi udělám pěkný široký průchod, aby mohli projít a převzít umírání za nás."

"Jak to chceš udělat, Veltane?" zeptal se Gonda.

"Chceš to opravdu vědět, Gondo?"

"Když nad tím tak přemýšlím, Veltane, tak snad ani ne..."

"Víte určitě, že se broučí lidé nepřestanou po každém západu slunce vracet domů?" zeptal se Narasan Veltana a Zelany o něco později.

"Chovají se tak, jak jsou zvyklí, veliteli Narasane," odpověděla Zelana. "Jestliže dělají něco určitým způsobem dnes, budou to tak dělat i zítra."

"Ve strži jsme to ostatně viděli pořád, Narasane," připomněl veliteli Háknos.

"Tentokrát jsou možná trochu bystřejší," dodal Veltan, "ale pořád poslouchají rozkazy Vlagh, a jestliže jim Vlagh řeklo, aby se každý večer vraceli domů, budou se vracet, dokud jim Vlagh nedá nový rozkaz. Slepá poslušnost je součástí jejich povahy."

"Takže dobrá," přikývl Narasan. "Vynalezli jsme několik způsobů, jak je zpomalit natolik, že se nehrnou až sem nahoru a nekopou nám do zdi. Jasně světlo z Dahlainovy hračky nás víceméně zbavilo broukopýrů. Obranné náspy a otrávené kůly zastavily přerostlé hadí potvory a oheň z katapultů zabíjí pavoučí želvy. Máme na svahu třináct linií náspů. Nemusíme nepříteli nutně vyvraždit. Stačí, když ho zpomalíme. Protože všichni půjdou po setmění domů, můžeme se v noci sebrat a dobýt zpátky nejzazší linii. Zítra v noci se stáhneme do druhé linie. Pozítří se stáhneme ještě jednou. Církevní vojáci budou mít dobré dva týdny na dokončení rampy a na to, aby se podívali na falešné zlato. V ten moment zdvořile smekneme klobouky a odporujeme se."

"Jestli chceš, můžeš se odporoučet, Narasane," řekl Sorgan, "ale já budu utíkat. Bude lepší, když mi nebudeš stát v cestě."

Dlouhý luk shledal Narasanův plán velmi praktickým. Jestliže se služebníkům Vlagh bude zdát, že každý den o něco postupují, Vlagh nebude mít důvod vymýšlet nějakou novou, nepředvídatelnou taktiku. Jeho armáda bude každý den postupovat o jednu linii výš, a jestliže Omagův nápad vyjde, církevní vojáci by tou dobou měli mít rampu hotovou. Konečně se mu podařilo přesvědčit Narasana a Sorganu, že hlas, který ho několik nocí pronásledoval ve snu, mluvil pravdu. Náhlé zjevení celé míle dlouhé vrstvy falešného zlata tomu samozřejmě napomohlo.

"Jestli budu mít štěstí, tak už dneska v noci snad bude otravovat někoho jiného," zamumlal si pro sebe, když mířil na své místo v lese asi tak míli na jih od Gondovy zdi. Přestože měl mezi cizinci několik přátel, dával stále přednost spánku o samotě.

Zdejší stromy mu nebyly povědomé, nejspíš proto, že Veltanovo panství leželo mnohem jižněji než Zelanino, ale i tak mu poskytovaly přístřeší - i když to nebylo v létě až tak důležité.

Lehl si na lůžko z listů a pomalu usnul.

"Počínal sis výborně, statečný lovče," vkradl se mu do mysli známý hlas. "Už tě nebudu obtěžovat. Žij blaze, Dlouhý luku ze Zelanina panství. Možná se ještě v budoucích časech potkáme."

Most

1

Padanovi bylo tvrzení Dlouhého luku, že jim nějaká "neznámá přítelkyně" posílá pomoc v podobě pěti církevních armád, silně podezřelé. Amarská církev sice stála na ryzí chamtivosti, pokud ovšem Padan věděl, nikdo z církevních vojáků, kněží ani surových regulátorů zatím barevnou změnu písčité pláně Pustiny neviděl na vlastní oči.

"Takhle to prostě nechodí," mumlal si Padan, když mířil podél široké, divoké řeky k vodopádu, kde jeho muži stále ještě házeli balvany na střechu, kterou se církevní vojáci chytře chránili před šípy lattašských lučištníků.

Narasan však tvrzení přijal, a Padan tedy musel poslechnout rozkaz bez ohledu na své pochybnosti. Padan to odjakživa pociťoval jako jednu z nevýhod vojenského života. Jakmile se velitel k něčemu rozhodl, důstojníci byli nuceni ho poslechnout. Kdysi, když ještě Padan, Gonda a Narasan bývali kadeti, měli jejich cvičitelé ve zvyku vrazit jim pohlavek pokaždé, když se otočili. "Prostě udělej, co jsem řekl," zaznívalo minimálně třicetkrát až čtyřicetkrát denně. Jistý smysl to sice dávalo, ale pokud by se velitel zmýlil, polovina armády mohla skončit mrtvá.

Když dorazil na okraj rokle, kterou si řeka Vash vyhloubila ve svahu, svolal Padan své důstojníky. "Změna plánu, pánové," oznámil jim. "Vyskytly se nové okolnosti, musíme nechat toho házení kamení na střechu. Naš mocný velitel chce, abychom těm chudákům dole místo toho pomohli. Odtěd' budete balvany shazovat přes okraj tak, aby padaly před rampu a ne na ni."

"To nedává smysl, Padane," zaprotestoval jeden ze starších důstojníků.

"Narasan to tak chce," odpověděl Padan. Na okamžik zaváhal, ale pak se rozhodl prozradit, proč se plán mění. "Zdá se, že tu máme přítelkyni, která hraje velmi zajímavou hru. Všichni víme, jaký vztah má amarská církev ke zlatu, a tahle přítelkyně je nalákala na falešné zlato. Až církevní armády dokončí rampu a uvidí míle širokou plochu zlata, které se jim bude zdát pravé, přeskočí jim z toho v hlavě, nemyslíte?"

"Mně se z toho rozhodně hlava trochu zatočila, když jsem to viděl poprvé," přiznal se jiný důstojník.

"Doufejme, že církevní vojáci se budou cítit stejně," řekl Padan. "Naš nový velký plán je takový - pomůžeme jim nahoru, aby se mohli na ten třpytivý prach podívat sami. Pak jim uhneme z cesty, necháme je seběhnout po svahu pod Gondovou zdí a počkáme, až zašlapou brouky do země."

"Zatímco brouci budou pouštět jed do každého, koho potkají?" zeptal se jiný důstojník pochybovačně.

"To je základ nového plánu," přikývl Padan.

"Nezdá se mi, že bys o něm byl moc přesvědčený," pravil první důstojník.

"Přesvědčení není nutné," prohlásil Padan. "Je to Narasanův nápad, nic víc vědět nepotřebujeme. Do práce, pánové. Přesuneme naše lidi asi tak o sto yardů na sever a začneme házet balvany před rampu místo na její střechu. Uvidíme, jak dlouho bude těm svatým pitomcům trvat, než jim dojde, že naše kameny jsou stejně dobré jako ty, které si nosí z řeky." Odmlčel se. "Kdyby náhodou některé z našich kamenů tu a tam spadly na hlavy pár vojáků, nezlobil bych se," dodal. Padanovi důstojníci se uchechtli a zlomyslně se na něj zašklebili.

Další den kolem poledne přišel ze severní strany kovář Králík. "Mám ti vyřídit, že se bude u gejzíru konat schůze." "Zase?" podivil se Padan rozzlobeně. "Myslel jsem, že už jsme včera všechno probrali." "Neřekli mi přímo, co se děje," pravil Králík. "Ale starší bratr paní Zelany chce asi vědět víc o vaší církvi." Zaváhal a rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. "Ve skutečnosti by asi chtěli zjistit, kdo má v téhle hře prsty. Moře falešného zlata se objevilo jen tak zničehonic, a to je všechny rozhodilo. Nepřisahal bych na to, ale myslím si, že nic takového by nikdo ze Zelaniny rodiny nezvládl. Starší sestra je z toho tak naštvaná, že by mohla kousat hřebíky a vyplivovat je zezlé." Padan se zasmál. "To jsi řekl hezky, Králíku." Králík pokrčil rameny a zadíval se do rokle, kterou vodopád vyhloubil ve skále. "Je to pěkně hluboko," poznamenal. "To je pravda," přikývl Padan. "Těm dole bude trvat asi ještě dost dlouho, než se dostanou nahoru, co myslíš?" "To je jejich problém, Králíku, ne můj. Pojďme se tedy podívat ke gejzíru, co se chystá." Králík opět pokrčil rameny. "Je to na tobě. Padane. Já jen nosím vzkazy. Rozhodování po mně nechtěj."

Tryskající gejzír, zdroj vody pro řeku Vash, byl velmi hlučný, vystřikoval vodu vysoko do vzduchu, jako by ji tlačila obrovská síla až ze samého nitra země. Padan musel připustit, že je hezký, ale neustávající sprška spadající z vrcholku vodního sloupce byla jako nekonečný jarní déšť. Veltanův starší bratr měl naštěstí dost soudnosti, aby svolal setkání na místo trochu dál od gejzíru. Alespoň nebudou všichni mokří.

Padanovi se zdálo, že už tam jsou skoro všichni. "Kdo hlídá zásoby?" zeptal se tiše Narasana.

"Většinou četaři," odpověděl Narasan.

"Aha," řekl Padan. "V tom případě by to mohlo jít hladce."

"O tom bych se nešířil, Padane. Kdyby ostatní zjistili, kdo ve skutečnosti řídí armádu, můžeme si jít hledat jinou práci."

"Co se děje, Narasane? Zapomněli jsme včera na něco?"

Narasan se rozhlédl a ztišil hlas. "Bratra paní Zelany zajímá amarská církev a její armáda," odpověděl. "V Dhrallu je mnohem svobodnější atmosféra než v říši."

"Na co tady potřebujete mě? Já nevím o církvi vůbec nic a budu rád, když to tak zůstane."

"To bychom chtěli všichni. Nejjednodušší by bylo hodit to na krk Keselovi."

"V tom s tebou souhlasím," přikývl Padan. "Je vzdělanější než my všichni dohromady."

"Můžete mi věnovat pozornost?" ozval se šedobradý Dahlain. "Naši přátelé z trogitské říše jsou jistě s náboženstvím své země obeznámeni mnohem lépe než my ostatní, napadlo mě tedy, že by bylo užitečné, kdyby nám řekli, co se tu vlastně děje." Zmlkl a tázavě se zadíval na Narasana.

"Já se v zákrutách víry příliš nevyznám, pane Dahlaine," odpověděl Narasan zdvořile, "ale náš mladý přítel Keselo chodil na Kaldacinskou univerzitu a je zřejmě nejpopovolanějším člověkem, který ti může na tvé otázky odpovědět. Abych byl zcela upřímný, církev mi přijde naprosto zbytečná - i arogantní lidé, kteří ji vedou. Pověz Dahlainovi o náboženství, které zamožuje naši část světa, Keselo."

"Jak si přejete, pane," odpověděl Keselo poslušně. Pak se zarazil a zatvářil se trochu ustaraně. "Říšská církev není vlastně tak zajímavá, pane Dahlaine," začal. "Jsem si poměrně jistý, že kdysi bývala prospěšnější a čistší, než je teď, ale během let se stala mnohem zkaženější."

"Odkud se vůbec vzala?" zeptal se Dahlain.

"To se neví přesně, pane Dahlaine," odpověděl Keselo. "Kdysi dávno přišel do Kaldacinu svatý muž Amar - který možná existoval, ale možná také ne. Kaldacin byl tehdy jen prostou osadou. Amar mluvil k lidem o pravdě, solidaritě a morálce. Nejdřív mu nikdo příliš pozornosti nevěnoval, ale pak se začaly objevovat pověsti - které ovšem nikdo nikdy nepotvrdil."

"Jaké pověsti?" zeptal se Dahlain.

"Říkalo se, že ho viděli létat jako ptáka."

"To je směšné, Keselo," odfrkl si Gonda.

"Ne tak docela, Gondo," nesouhlasil Rudá brada. "Zelana může létat jako orel, pokud se jí zachce."

"Jako orel ne," opravila ho Zelana. "Nepotřebuju křídla. Prosím pokračuj, Keselo."

"Jak si přeješ, paní. Jsem si poměrně jistý, že většina starých pověstí je celá vymyšlená Amarovými prvními následovníky, kteří jimi chtěli přesvědčit nevěřící, aby se přidali k jejich víře. Jak léta plynula, byly výmysly stále divočejší. Amar prý mohl zůstat několik dní pod vodou. Jiné pověsti zase tvrdily, že dokázal projít pevnou zdí - aniž by po sobě zanechal díru. Pak jsou tu další zkazky o přenášení hor, zmrazování celých oceánů a další podobné nesmysly. Jak se církev zvětšovala, pověsti byly stále fantastičtější. Noví věřící byli ochotní přijmout jako pravdu naprosto cokoli. Pravým účelem těchto výmyslů bylo podle mě přesvědčit lidi, že je možné všechno, pokud se jmenujete Amar. V té době to prakticky nebylo nic víc než mýtus, šířený za účelem získávání nových konvertitů."

"Kde by ta mýtická osoba měla být teď?" zeptal se Dahlain.

"Současná církevní doktrína je trochu neurčitá, pane Dahlaine," pravil Keselo. "Co jsem naposledy slyšel, církev tvrdí, že opustil zemi, prochází se mezi hvězdami a káže jim."

"To jsem jednou zkusil," řekl Veltan, "ale hvězdy mi nevěnovaly nejmenší pozornost."

Keselo zamrkal a udiveně na něj zíral.

"Je to už dávno, Keselo," vysvětlovala Zelana. "Náš bratr urazil Matku Moře a ona ho poslala na Měsíc, aby se naučil slušně chovat."

"Jen jsem ji škádlil, Zelano," bránil se Veltan.

"Vraťme se k věci," okřikl je Dahlain. "Z toho, co jsi nám zatím řekl, Keselo, to vypadá, že amarská církev měla původně poskytnout lidem pocit bezpečí. Co se pak pokazilo?"

"Nevím přesně, kdy se to stalo - ani jaká událost amarskou církev změnila, pane Dahlaine," pokračoval Keselo. "Řekl bych, že to nejspíš byla změna postupná. Původní kněží byli v podstatě žebráci, jejichž životy závisely na dobrodiní ostatních. Časem však začaly být příspěvky spíš povinné a kněží chamtivější. V současné době jsou nejvyšší představitelé církve nejbohatšími muži v říši, přesto jim to však nestačí." Pousmál se. "V říši koluje takový ohraný vtíp - že prý církevní doktrína ukládá každému obyvateli říše povinnost odevzdat pokaždé, když se před ním ocitne kasička, všechno, co má - a pak ještě něco navrch."

"Aleluja, Jalkane!" zazubil se Gonda.

Padan se zasmál. "Dobře načasované, příteli."

Keselo se usmál. "Velitel Gonda si jen dělal legraci, ale to, co řekl, se velmi blíží přesnému popisu současného kněžstva amarské církve. Jalkan je pravděpodobně nejchamtivější člověk na světě - dokud ho nezačneš srovnávat s vyššími představiteli řádu. Ti dovádějí chamtivost k naprosté dokonalosti. Věř, že všechno na celém světě patří jim - i lidé."

"Což nás přivádí k otrokářství, pane Dahlaine," dodal Narasan temně.

"Právě jsem se na to chtěl zeptat," pravil Dahlain bez úsměvu. "Patřilo otrokářství do učení staré amarské církve, Keselo?"

"Zcela jistě ne!" zavrtěl hlavou Keselo. "Původní církev otrokářství zatracovala jako hřích."

"Úplně by se zdálo, že svatý Jalkan a jeho přátelé se od původní cesty trochu odchýlili," prohlásil Padan.

"Možná bychom to měli napravit," ozval se Sorgan Háknos. Pak se škodolibě zašklebil. "Vždycky jsem rád napravoval špatné lidi."

"To je naše povinnost, příteli Sorgane," souhlasil Narasan.

"Budete mít hodně práce s brouky, Narasane. Já za tebe tu práci s trestáním církevních vojáků vezmu." Sorgan nasadil smutný obličej. "Je to nepřijemná práce, ale někdo ji udělat musí."

"Ti idioti z trogitské církve opravdu věří, že mohou vlastnit lidi?" zeptal se Dahlain.

"Bohužel ano, pane Dahlaine," odpověděl Keselo, "ale církev si otroky nechává málokdy. Prodávají je otrokařům a ti je obratem prodají lidem, kteří vlastní velké pozemky, ale nejsou ochotní na nich sami pracovat. Během staletí měl tu a tam některý císař na otrokářství stejný názor jako vy a vydal prohlášení, kterým se otrokářství rušilo, ale pak už se většinou nedožil moc vysokého věku, protože jestliže ho nedala zabít církev, udělali to bohatí vlastníci půdy. Na otrokářství se dá hodně vydělat a lidé, kteří s otroky obchodují, i ti, kteří je kupují, si do toho nenechají nikým mluvit."

"To je ovšem trochu problém," pravil Dahlain. "Jestliže je církev zkažená, znamená to, že církevní vojáci zřejmě také. Jak můžeme takovým lidem věřit, že udělají, co po nich chceme?"

"Kdo tady říkal něco o důvěře, bratře?" zeptala se Zelana. "Někdo, koho za to opravdu miluji, vzal celou věc do rukou tím, že proměnil obrovské množství písku v něco, co vypadá jako zlato."

"Řekla bych, že si to vymýšlíš," prohlásila Zelanina sestra dotčeně. "Nikdo by nic takového nedokázal."

"Chyba, sestřičko. Někdo to dokázal. Nevím kdo - ani jak -, ale očividně se nám snaží pomoci. A my tu pomoc potřebujeme."

Aracia ji probodla pohledem, pak se prudce otočila a odkráčela pryč.

"Co na tom tvé sestře vadí, paní Zelano?" zeptal se Sorgan Háknos nechápavě.

"Právě ji někdo předčil," odpověděla Zelana s úsměvem, "a Aracia nevěří, že by právě ji mohl někdo předčit. Také jí vadí, jak Keselo popsal amarskou církev. V jejím panství je spousta tlustých, líných lidí, kteří denně tráví několik hodin tím, že jí říkají, jak je krásná a všemocná. Aracia miluje pozornost, ale Keselovo vyprávění ji postavilo před možnost, že ji její kněží obdivují jen proto, aby si udrželi své pozice v církvi svaté Aracie a vyhnuli se poctivé práci."

"Není to trochu pošetilé?" zeptal se Sorgan.

"Slovo pošetilé to docela vystihuje, co ty na to, Dahlaine?" zeptala se Zelana bratra.

"Před Aracií bych to neříkal," odpověděl Dahlain s úsměvem. Pak se napřimil. "Vraťme se k věci. Jestliže sem církevní armády jdou proto, aby nám pomohly - i když to nevědí -, měli bychom se vynasnažit jim také pomoci." Podíval se na Padana. "Jak jim jde stavba?"

"Teď, když jim dodáváme materiál, trochu lépe. Ovšem ještě před sebou mají slušný kus. Největší problém bude ale se šířkou rampy. Je široká jen nějakých deset stop a po tak úzké cestě se jim nepodaří dostat sem najednou větší vojsko."

"A k tomu," přidal se Torl, "jakmile se první z nich dostanou nahoru a uvidí ten krásný písek, rozběhnou se co nejrychleji k němu. Jestliže se budou do Pustiny trousit po dvojicích, brouci si na nich pochutnají."

"Proto se do toho vložíme my, Torle," řekl Sorgan. "Naše příkopy a barikády je zpomalí, aby je ostatní stačili dohonit."

"Poznal jsi hlas té ženy, která s tebou ve snu mluvila, Dlouhý luku?" zeptal se Dahlain.

"Určitě už jsem ji někdy slyšel, Dahlaine," odpověděl Dlouhý luk, "ale nedokážu si vzpomenout, co je zač."

"Nepochybně před tebou svou identitu zatajovala," zamyslel se Dahlain, "a to znamená, že je to někdo, koho všichni známe. Jen s tebou mluvila, nebo ti i něco ukázala?"

"Nikdy jsem ji ve snech nezahlédl," řekl Dlouhý luk. Pak se zamračil. "Mluvila trochu archaickým jazykem - jako kdyby ke mně promlouvala z minulosti."

"Možná to dělala jen proto, aby tě zmátla," napadlo Dahlaina. "To ale teď není důležité. Podařilo se jí zmanipulovat myšlení půl miliónu Trogitů, a přestože to nikdo z nich netuší, jdou nám sem pomoci. Starosti s identitou naší přítelkyně si necháme na jindy. Teď musíme udělat všechno pro to, abychom jí pomohli. Pokud se situace vyvine tak, jak předpokládám, už za nás válku vyhrála."

Druhý den brzo ráno stál Padan poblíž říčního břehu nad dunicím vodopádem a sledoval, jak jeho muži, zpocení a s kletkami na rtech, valí k okraji rokle balvany ze čtvrt míle vzdáleného svahu. "Za chvíli nám kameny dojdou," zamumlal. Pak se zadíval na řeku pod vodopádem. "Oni tam snad spí," dodal. "Vždyť zpomalují." Rozhlédl se kolem a zavolal: "Četaři Marpeku! Můžeš sem na chvíli?"

Marpek byl dobře stavěný, což bylo jediné přirozené, protože uměl stavět tak dobře, že se stal jedním z nejlepších stavařů Narasanovy armády.

"Děje se něco, pane?" zeptal se, sotva přišel k Padanovi.

"Zdá se mi to, nebo ti tupci tam dole opravdu zpomalili?"

Marpek se zadíval do rokle. "Dělají, co mohou, pane," odpověděl. "Pracují stejně tvrdě jako v posledních dnech."

"Rampa narostla sotva o yard," protestoval Padan.

"Divil bych se, kdyby vůbec, pane."

"Můžeš mi to vysvětlit - prostými, jednoslabičnými slovy?" požádal ho Padan. "Snaž se nezapomínat, že nejsem v odborném žargonu příliš zbláhý."

Marpek se usmál. "Potřebuji víc kamení, pane. Čím výš rampa vystoupá, tím víc písku, šterku, balvanů a dalšího materiálu budou potřebovat. Kdyby šlo o rovný chodník, postupovali by stále stejně rychle, ale rampa stoupá pod úhlem asi třiceti stupňů, proto je na jednu stopu délky potřeba víc materiálu než před několika dny." Natáhl ruku a zadíval se do mezery mezi palcem a ukazováčkem. "Řekl bych, že jim zbývá ještě kolem tří set stop." Podíval se do dálky a poklepal se prstem na železném kyrsu. Pak se trochu lekl. "Moc jsem o tom dosud nepřemýšlel, pane, ale teď jsem si to trochu spočítal a řekl bych, že budeme muset čekat hodně dlouho, než budou mít rampu hotovou."

"Řekni mi nějaké číslo, Marpeku," vybídl ho Padan.

"Sklon třicet stupňů, šířka deset stop, výška dvě stě stop, to znamená, že budou potřebovat asi tak šedesát tisíc krychlových yardů materiálu, pane," pravil Marpek.

"Šedesát tisíc!"

"Kdyby ji udělali strmější, nepotřebovali by tolik," přemítal Marpek, "ale teď už je stejně pozdě na nějaké opravy."

"To jim bude trvat celý zbytek léta, Marpeku!" vyjekl Padan.

"Tak nějak."

Krátce po poledni se za Padanem na okraj rokle přišli podívat Sorgan, Torl a Králík. "Co tě tak rozčílilo, Padane?" zeptal se Sorgan.

"Číslo, přáteli," odpověděl Padan. "Právě se mi dostalo velmi neočekávané lekce z násobení. Říká ti něco pojem krychlový yard?"

Sorgan pokrčil rameny. "Tři stopy krát tři stopy krát tři stopy, ne?"

"Naneštěstí je tu ještě jedno číslo," pokračoval Padan hořce. "Jak ti zní šedesát tisíc?"

"O počtu čeho mluvíš, Padane?" zeptal se Torl.

"O množství kamene, který budou církevní vojáci potřebovat na stavbu rampy."

"Kde jsi to číslo sebral, Padane?" chtěl vědět Sorgan.

"Dodal mi ho četař Marpek," odpověděl Padan zamračeně, "a to je nejlepší stavař v Narasanově armádě."

"Raději si to ověř u někoho jiného, Padane. To není možné."

"Bohužel je, bratranče," ozval se Torl. "Čím vyšší rampa bude, tím víc kamení na ni budou muset nasypat."

"Co kdybychom jim místo kamení dali na hraní klády?" navrhl Králík.

"Kamení, klády, jaký je v tom rozdíl?" mračil se Torl.

"Kdyby měli klády, nemuseli by pod sebe sypat kamení," odpověděl Králík. "Pokud jim to dojde, už tomu nebudou říkat rampa. Budou tomu říkat most."

2

"Jedinou překážku, kterou v naší nové myšlence spatřuji, je jistý nedostatek seker a pil, pane," pravil četař Marpek.

"Na svahu nad řekou je spousta stromů a my máme spoustu mužů, ale nemáme dost nářadí, abychom se do toho mohli pustit."

Padan se podíval na Králíka. "Nějaké nápady?" zeptal se.

"Nemám tu výheň ani kovadlinu," připomněl mu Králík, "takže na mě nekoukej." Chvilku zaváhal. "Ale vojáci by mohli porážet stromy meči."

Padan napodobil výraz naprostého zděšení. "To je rouhání!" zasípal.

"Mám s sebou velmi spolehlivý brousek," dodal Králík, "takže až tvoji muži skončí, můžou si všechny škrábance a zuby zabrousit. A pokud jim použití mečů tak vadí, mohli by třeba použít zuby."

"Zuby?"

"Bobří kácení stromy zuby, Padane," usmál se Králík. "A má to ještě jednu výhodu."

"Jakou?"

"Kdyby celý den hlodali stromy, bolely by je večer zuby tak, že by ani nechtěli žádnou večeři. Víš, kolik peněz bys ušetřil, kdybys je nemusel krmit?"

Když Padan nařídil svým mužům kácet stromy pomocí mečů, ozvalo se několik vášnivých protestů, ale jakmile Padan nabídl druhou možnost, okamžitě ustaly. "Hlaste se u velitele Narasana. Sekat meči do želvích krunýřů bude jistě mnohem zábavnější a méně nudné než kácet stromy."

Vojáci použili nejjednodušší způsob dopravy poražených stromů - stáhli je po svahu k řece a hodili do vody. Dvě stě stop vysoký vodopád bez problémů stáhl kmeny do těsné blízkosti církevních vojáků.

Těm chvíli trvalo, než je napadlo postavit most, a první pokus dopadl žalostně nestabilně.
"Jestli se ti amatéři pokusí na ty kmeny, které už umístili, položit další, celý most spadne do rokle a všichni zahynou," předpovídal četař Marpek.
"Ach," vzdychl Sorgan s předstíraným smutkem, "taková škoda."
Jindy vážný četař Marpek se rozesmál, až málem upadl na zem.

Během dalších dnů se přihodilo několik menších nehod, jak se církevní vojáci pokoušeli o různé zkratky, aby nemuseli postavit klasický most. Padana jejich chyby docela bavily, ale po chvíli mu zoufalý jekot vojáků padajících vstříc smrti na kamenech daleko pod nimi začal lézt na nervy.

Sorgan se přišel na církevní vojáky podívat z místa kus proti proudu, kde jeho muži kopali hluboké, dvacet stop široké zákopy a vztyčovali na jejich stranách blíž ke kotlině provizorní zábrany. Dorazil na okraj rokle zrovna ve chvíli, kdy se zhroutil další most a další skupina stavitelů se zřítla do hlubin.

"Pokolikáté jim to spadlo?" zeptal se Padana.

"Už jsem to přestal počítat," odpověděl Padan a ohlédl se na Králíka. "Bylo to pošesté nebo posedmé?" zeptal se ho.

"Podle mých počtů posedmé," odpověděl Králík.

"Jen mrhají časem," zuřil Sorgan. "Asi bychom jim měli přestat dodávat ty stromy a postavit most za ně. Postupovat s tím zatraceným krámem směrem dolů by bylo jednodušší než snažit se zvednout horní konec k okraji rokle. Spouštění je vždycky snazší než zvedání."

"Možná na to dojde," připustil Padan. "Jak jste na tom se zákopy a barikádami?"

"První tři jsou hotové," řekl Sorgan, "až na závěrečnou výzdobu."

"Výzdobu?"

"Napadlo to Bejka a já si myslím, že to bude fungovat."

"Co to je, Sorgane?"

"Zkusíme zase jedovaté kůly," informoval ho Sorgan. "Chceme je přece zpomalit, ne? Ve chvíli, kdy člověku umře pár blízkých přátel poté, co stoupili na otrávené kůly, dá si ten člověk velký pozor, kam šlape. Vojáci, kteří přejdou po mostě, uvidí všechno to falešné zlato a rozběhnou se, ale jakmile dorazí k příkopu, plnému mrtvých druhů, okamžitě se zastaví. A čím víc budou zpomalovat, tím víc ostatních vojáků je dožene. Jestli se budou s mostem dostatečně loudat, dají nám čas na vykopání dalších dvou příkopů. Pak je dost pravděpodobné, že v momentě, kdy první vojáci vylezou z posledního příkopu, bude už nahoře celá armáda. Pak varujeme Narasana, že přicházejí, a budeme co nejrychleji utíkat na západ."

"Mazané, Sorgane," pochválil Padan statného Maaga. Pak se zarazil. "Nechtěl jsi říct na východ?" zeptal se. "Tam je Nantonova stráž."

"Já vím," odpověděl Sorgan, "ale řeka teče kolem východní strany příkopů. Sice plavu docela dobře, ale je tam silný proud. Nemám zájem nechat se smést do vodopádu, ty snad ano?"

"V žádném případě," souhlasil Padan.

Druhý den brzo ráno se přišel do Padanova dočasného tábora na západním břehu řeky Vash podívat Narasan. Padan právě vstal, klečel u řeky a snažil se ledovou vodou smýt mlhu, která vždycky po probuzení halila jeho mysl.

"Já myslel, že už to dávno neděláš, Padane," řekl Narasan.

"Kdepak, Narasane," odvětil Padan. "Potřebuju být ve střehu."

"Celý svět potřebuje být ve střehu," přidal si Narasan. "Jak si vedou církevní vojáci na stavbě mostu?"

"Už trochu lépe než předtím," odpověděl Padan. "Chtěli se do zlaté země dostat tak honem, že prvních osm nebo deset mostů bylo neuvěřitelně odfláknutých - něco na způsob tří stromů svázaných na koncích k sobě kusy provázku. Poté, co se jistě množství vojáků, knězích a regulátorů zřítlo do hlubin, začali se ostatní probírat. Člověk rozplácnutý na několik set stop dlouhém kusu říčního břehu poté, co spadl z výšky sto padesáti stop, je docela přesvědčivá lekce." Narasan sebou trhl.

"Jejich poslední most - který ještě není hotový - se zdá být dost silný, aby zůstal na místě, když se po něm pokusí přejít několik tisíc lidí najednou. Přisahal bych, že pod most nasázeli vzpěry snad na každých pár palců."

"Jak dlouho jim potrvá, než most dokončí?"

"Už jen pár dní. Pak se všichni pohnou na sever a budou křičet Zlato! Zlato! Zlato!, dokud nedoběhnou k Sorganovým příkopům a otráveným kůlům."

"Sorgan mi o tom řekl, když jsem procházel jeho táborem. Umí být pěkně zlý, když si něco vezme do hlavy."

"Je to legrace," odpověděl Padan se širokým úsměvem. "Otrávené kůly na dně příkopů se postarají o to, aby všech pět armád utíkalo ke Gondově zdi najednou - a nic jiného nepotřebujeme."

"V tom případě budu muset původní plán pozměnit," zamračil se Narasan. "Myslel jsem si, že když se budeme každou noc stahovat za další linii náspů, budou mít církevní vojáci dost času, aby se dostali do kotliny - i kdyby po skupinkách. Ale Sorganovy kůly je zdrží. Přijde jich sice víc najednou, ale bude jim to trvat déle. Řeknu mužům v obranných liniích, aby drželi každý násep dva dny místo jednoho."

"Dělej, co je potřeba, příteli," souhlasil Padan.

Narasan se zadíval k severu. "Obávám se, že je trochu krátký," řekl zamračeně.

"Co tím myslíš?"

"V Pustině tu a tam vyčuhují ze země skalní špiče. Církevní vojáci je zahlédnou jako první, až vyšplhají nahoru. Skály jsou sice pokryté falešným zlatem, ale nejsou tak působivé jako velké plochy."

"Jestliže měl Sorganův bratranec Torl pravdu v tom, proč se sem církevní armády hrnou, na začátek trochu zlatého

poprašku postačí," nesouhlasil Padan. "Až dorazí ke Gondově zdi, spatří celé moře zlata. V ten moment jim musí vypovědět rozum natolik, aby jim bylo jedno, jaké nestvůry proti nim po svahu běží. Potřebujeme, aby chamtivost potlačila hrůzu."

"Snad můžeme doufat," řekl Narasan.

Hlasy

1

Andar z Kaldacinu stál za náspem v osmé linii a byl velmi neklidný. V Dhrallu neustále narážel na něco absurdního. Andar bojoval s Narasanovou armádou v mnoha válkách, ale jeho nepřátelé byli dosud pouze lidé.

Gonda a Padan si mohli během předchozí války na podivné nepřátele zvyknout, ale Andar tehdy zůstal v táboře u Castana. Sice mu polichotilo, že ho Narasan nechá velet hlavnímu voji, ale zůstal kvůli tomu také pozadu a litoval toho. Narasanův zvyk nechávat Andara stranou zřejmě pramenil z toho, že Andarův otec bydlel v jiné budově než Narasanův, když ještě bývali dětmi. Narasan se spoléhal především na Gonda a Padana proto, že je znal od dětství. Narasan jim proto důvěřoval víc než ostatním důstojníkům.

Andar si musel přiznat, že kdyby se stal velitelem armády, spoléhal by se úplně stejně na svého kamaráda z dětství Danala.

Ranní šero nad východním obzorem začalo stoupat výš a výš a barvilo mraky nad sebou na růžovo.

U Andarova náspu se objevil Danal. "Nějaký pohyb tam dole?"

"Zatím nic," odpověděl Andar tiše.

"Aspoň že se nemusíme bát těch zatracených nor, které nám otravovaly život v poslední válce," podotkl Danal.

"Zatím jsem nepochopil, o co tam šlo," přiznal se Andar.

"Je to jedna z věcí, o kterých nerad mluvím," otfásl se Danal. "Brouci už nejspíš plánovali útok velmi dlouho. Nejdřív vyhloubili tunely pod horami. Ty tunely ústily na svazích podél strže. Protože jsme o nich nevěděli, pochodovali jsme přímo k hornímu konci strže, postavili jsme si pěknou, solidní pevnost, a čekali jsme na útok. Brouci obětovali pěknou spoustu svých druhů, aby nás zaměstnali, zatímco se proplížili norami a napadli nás zezadu. Tím pádem jsme byli v pasti, protože jsme neměli kam jít."

"To jsem právě nepochopil. Jak mohou brouci kopat tunely ve tvrdé skále?"

"Prokousávat, ne kopat, Andare," opravil ho Danal. "Z toho, co nám řekli domorodci, tvor, kterému říkají Vlagh, se připravoval na invazi celá století."

"Brouci tak dlouho nežijí, Danale," zamračil se Andar.

"Tady nejsme ve skutečném světě, Andare. Dějí se tu věci, které by se nikde jinde na světě dít nemohly. Během střetu nám pomáhaly povodně a sopky, a takové příhody se přece v normálních zemích nedějí."

Andar se zadíval na temný svah. "Mám pocit, že se něco změnilo, Danale," řekl.

"Co?"

"Jako kdyby se brouci po západu slunce nevraceli do pouště jako dřív. Vypadá to, že si udělali ve spodních dvou obranných liniích tábor. Ale Vlagh je zřejmě pořád v poušti. Slyšel jsem ho párkrát rvát od chvíle, kdy jeho vojáci - nebo jak je chceš nazývat - obsadili spodní linii, a řev se pořád nesl z velké dálky."

"Broucí lidé chrání Vlagh všemi prostředky, Andare," řekl Danal, "což pochopitelně dává smysl. Vlagh je matkou všech brouků, a děti by měly svou drahou matku chránit."

Andar zavrtěl hlavou. "Na to si budu muset zvyknout. Ještě nikdy jsem nebojoval s armádou vedenou ženou."

"Když jsme byli v Lattaši a čekali jsme, až roztaje sníh, dostali jsme pár lekcí o tvorech z Pustiny," řekl mu Danal. "Mezi domorodci byl takový hodně hubený starý muž, který prý učil lučištníka Dlouhý luk. Řekl nám, že většina broucích lidí jsou ženy, ale jen Vlagh klade vejce, ze kterých rostou nové verze brouků. Stařec nám řekl, že Vlagh krade vlastnosti jiného hmyzu i zvířat. Malí tvorové, které jsme potkali ve strži, měli hadí zuby - i s jedem -, ale když jsme je převálcovali, Vlagh se asi rozhodlo, že by to chtělo větší bojovníky."

"Převálcovali?" zarazil se Andar.

Danal pokrčil rameny. "To slovo používají Maagové. Je takové barvité, takže většina mladších vojáků v naší armádě začala válcovat - nepřítel i své druhy. Když se zaposloucháš, nejspíš je uslyšíš, jak vyhrožují převálcováním každému, kdo jde kolem. Je to nejnovější stylové slovo, takže ho budou opakovat až do zemdlení. Pak si najdou nějaké jiné."

Andar se usmál. "Je to příznak poměrně běžné choroby, Danale. Říká se jí mládí. Nakonec se z toho všichni dostanou."

"Jsí cynik, Andare."

"Já vím. Nejspíš je to příznak jiné nemoci, která se jmenuje stáří. Z té se bohužel ještě nikdo nedostal."

Hned na začátku odpoledne přivedl Dlouhý luk po svahu velkou skupinu lučištníků, aby pomohli Narasanovi s obranou náspů, a to veliteli značně zlepšilo den. Přestože Dlouhý luk a Rudá brada trogitské lučištníky trochu vycvičili, nebyla to žádná sláva. Andar slyšel, že lučištníci z Lattaše jsou mnohem lepší.

"Už církevní armády dokonaly most?" zeptal se Narasan vysokého lučištníka.

"Už jim to nebude trvat dlouho," odpověděl Dlouhý luk. "Sorgan má hotové příkopy a barikády, takže jsme připraveni. Přesto jedte raději podle plánu, který jste vymysleli předtím. Nevíme jistě, jak dlouho bude církevním vojákům trvat, než překonají Sorganovu obrannou linii, měli bychom tedy pokračovat v boji proti tvorům z Pustiny, dokud nebudeme vědět, kdy se naši přátelé - kteří nevědí, že jsou naši přátelé - přihnou ke Gondově zdi."

"Můžeme si dovolit být docela pružní, veliteli," řekl Andar. "Můžeme dál držet každou linii po dva dny, pokud to bude

nezbytné, ale kdyby to vypadalo, že církevní armáda dorazí dřív, můžeme několik obranných linií vynechat, abychom se sladili."

"Máš pravdu, Andare," přikývl Narasan.

"Musíme úzce spolupracovat," dodal Andar, "ovšem jelikož oni jsou teď trochu mimo, musíme převzít spolupráci i za ně, aby se mohli soustředit na to, za co utratí zlato, kterého budou mít brzo plné kapsy."

"Líbí se mi, jak mluví," zazubil se Dlouhý luk.

"Mně také," přidal se Narasan a zkoumavě se na Andara podíval.

Za úsvitu - jako vždycky - se ozval ryk Vlagh a nemotorná nová várka broučích válečníků se bezmyšlenkovitě rozkmitala přes otevřenou plochu mezi nyní opuštěnými obrannými liniemi. Amatérští trogitsští lučištníci se drželi zpátky, ale domorodí střelci vystřelili šípy s omračující přesností. Upachtěný útok se pozastavil, protože neohrabaní broučí vojáci najednou museli lézt přes hromady mrtvých druhů.

"To jsou úplní pitomci!" prohlásil znechuceně Andar.

"Ti jsou ještě tak deset stupňů pod pitomci," opravil ho Danal. "Ve světě brouků je pitomec géniem."

"Přicházejí želvy!" vykřikl voják, který stál na vrcholku náspu.

"To je divné," poznamenal Danal. "Tentokrát jsme se neobtěžovali s otrávenými kůly, myslel jsem, že pavoukoželvy mají na starosti hlavně likvidaci kůlů."

"Ne tak docela, Danale," zavrtěl hlavou Andar. "Jejich krunýře je také chrání před šípy. Je možné, že Vlagh povýšilo z pitomce na hlupáka. Běž vyřídít posádkám katapultů, ať se připraví. Řekl bych, že je čas znovu uvést služebníky Vlagh do úžasného světa ohně."

"Esli chceš, kapitáne, tak na to teda vltnem," odpověděl Danal.

"Mám pocit, že jsi strávil moc času s Padanem, příteli," poznamenal Andar.

Nad západním obzorem se toho dne nakupily mraky a západ slunce vypadal úžasně. Andar cítil, že země Dhrall má sice mnoho nevýhod, ale z její krásy se přímo zastavovalo srdce. Civilizace byla sice pěkná věc, ale kazila vzduch natolik, že se občas nedalo dohlédnout ani na druhou stranu ulice.

Slunce ještě stále barvilo oblohu úžasnou červení, když se k náspům dostavil mladý Keselo. "Dobrý večer, veliteli," pozdravil poněkud oficiálně Andara. "Velitel Narasan navrhuje, že byste dnes v noci měli zvážit možnost přesunu do sedmé linie."

"Navrhuje?" přeptal se Andar.

"No..." odpověděl Keselo, "on vlastně vydal rozkaz, ale rozkazy neznějí moc zdvořile, takže je vždycky poupravím, než je předám dál."

"Tenhle mladík je jediný voják, který se nepříteli omluví, než ho zabije," rozesmál se Danal.

"To nedělám, generále Danale," urazil se Keselo. "Jen se snažím být zdvořilý, to je všechno."

"Jak se dá zdvořile zabíjet?"

"Musíte nejdřív smeknout klobouk, generále," odpověděl s vážnou tváří Keselo.

"Teď tě dostal, Danale," podotkl Andar. Pak se opět podíval na Kesela. "Chci jasnou odpověď, Keselo. Situace by se mohla dost komplikovat. Domníváš se, že Omagovi lidé jsou připraveni zareagovat - i když nebudou tak docela přesně vědět, co se děje?"

"Omago bude vědět, co má dělat," řekl Keselo, "a jeho lidé se naučili poslouchat jeho rozkazy bez hnutí brvou."

"V tom případě jsou ještě lepší než profesionální vojáci," prohlásil Danal. "Jak se mu to podařilo?"

"Všichni sedláci věří, že Omago mluví Veltanovým jménem."

"Oni se Veltana bojí?"

"Ani trochu," zavrtěl Keselo hlavou. "Jediný, kdo se bojí Veltana, jsou naši nepřátelé." Zarazil se. "Ještě něco, než na to zapomenu, veliteli," obrátil se na Andara. "Bylo mi řečeno, že bude zase mlha, jako už byla několikrát, když jsme ustupovali. To je Zelanin příspěvek v této nepříjemné situaci."

"Měl bys ji spíš požádat, ať neplýtvá," zamračil se Danal. "Nevím sice, jak to dělá, že nás pokaždé na ústupu zakryje mlhou, ale kdyby jí zásoba mlhy došla, až se rozhodneme utéct, brouci i církevní vojáci by si mohli uvědomit, co děláme, a pěkně nám zavařit."

"Zásoby nedojdou, generále," ujistil ho Keselo. "Když Zelana chce, aby se něco událo, tak se to stane - i když je to nemožné."

"Když tak mluvíme o těch nemožnostech, kdo - nebo co - udělá díru v Gondově zdi?"

"Pokud vím, tak se o to postará Veltan, pane."

"Úplně sám?" nevěřil vlastním uším Andar.

"Nejspíš to zařídí jeho ochočený blesk, pane."

"Jak se proboha ochočuje blesk?"

"To opravdu nevím, pane, ale vím z velmi dobrého zdroje, že Veltanův blesk prorazil průplav do ledové bariéry, abychom mohli doplout do Dhrallu během jednoho dne. Gondova zeď je velmi silná, ale jistě není tak silná, aby odolala takovému náporu."

"Na některé věci, které se tu dějí, si nikdy nezvyknu," prohlásil Andar.

"Děláš si zbytečné starosti, Andare," podotkl Danal. "Zázraky jsou báječné - pokud nám pomáhají. Teprve když začnou pomáhat nepříteli, je čas sepsat protestní petici."

Těsně po západu slunce, když se služebníci Vlagh stáhli ke dvěma nejzazším obranným liniím, přivalila se na svah

Zelanina mlha, aby skryla ústup Trogitů a jejich spojenců. V tu chvíli se velitel Narasan přišel k náspům poradit s Andarem. "Katapulty a ohnivé střely se ukázaly být velmi účinné, Andare," řekl, "ale také vážně zmenšily zásoby jedu. Nejsme schopni nijak odhadnout, kdy církevní armády prorazí Sorganovu obranu, je tedy možné, že budeme potřebovat další jed, aby nám pomohl odrážet brouky, než armády dorazí."

"To není zase takový problém, Narasane," odpověděl Andar. "Jak jsi řekl, lučištníci z Lattaše jsou více než schopní nepříteli kdykoli zastavit."

"Přizpůsobil ses situaci v Dhrallu mnohem rychleji než já, když jsme se tu ocitli poprvé. Když nám domorodci vysvětlili, co nás čeká ve strži, začal jsem z toho mít noční můry."

"Jsem ve výhodě, Narasane," odpověděl Andar. "Nemusím činit taková velká rozhodnutí jako ty. Stačí mi předpokládat, že víš, jak nepříteli porazit. Veškeré chyby padnou na tvoji hlavu, ne na moji."

"Díky, Andare."

"Nemáš zač," nedal se Andar. Pak se zadíval na svah. "Řekl bych, že mlha nás už úplně skryla, Narasane. Co kdybys šel zpátky na zeď, já zatím přesunu své muže. Vím, co mám dělat, a ty mi jen překážíš."

"Tak promiň," odpověděl Narasan trochu uraženě.

"Rozmyslím si to," odpověděl Andar. "Stav se někdy, až nebudu mít tolik práce."

Danal druhý den brzo ráno dohlédl na rozmístění katapultů a pak šel podat hlášení. "Lépe připravení než teď už nebudeme, Andare. Pohlídám to tu, co kdyby sis šel na chvíli zdřímnout?"

"Na to jsem moc nervózní, Danale," přiznal se Andar, "ale ať si odpočinou muži. Zítřka se nejspíš nic nového nestane, i když tady nikdy nevíš, tak ať jsou raději čerství."

"Dobře," přikývl Danal a odešel do mlhavé tmy.

Noc pod přikrovem mlhy prozářené Dahlainovým falešným sluníčkem pomalu plynula. K ránu se Zelanin mlžný pás vytratil. Andara napadlo, že mlha je možná pouhá iluze, ale raději ten nápad rychle zamítl. Už tak byla situace složitá. Pak se nad východním obzorem objevila tenká čárka světla a Danal se vrátil k obranným liniím. "Pustíme se do práce," řekl tiše. "Brouci nejspíš ještě nebudou vzhůru, ale tady člověk nikdy neví."

"Útočili na vás ve válce ve strži někdy v noci?" zeptal se Andar.

"Neslyšel jsem o tom. Nepřisahal bych na to, ale tenhle druh brouků nejspíš v noci vidí velice špatně. Proto se asi Vlagh rozhodlo s nimi experimentovat. Kdyby tu Dahlain neměl tu svítilku hračku, bylo by tu touhle dobou asi dost horko."

Andarovi se zdálo, že slunci trvá vycházení celé hodiny, ale nakonec se vykulilo nad obzor a přesně v okamžiku, kdy se jeho spodní oblina přestala dotýkat siluety hřebene, ozval se z lesknoucí se Pustiny známý řev.

"Nepřítel přichází," vykřikl hlasitě jeden ze starších četařů a všichni vojáci zaujali svá místa.

"Řekl jsem lučištníkům, aby se drželi zpátky," pravil Danal. "Jsem si jistý, že brouci si ani nevšimnou, že jsme naši předchozí pozici opustili. Musíme je co nejvíce zmást."

"Je možné zmást brouka?" zeptal se Andar.

"Tak to tedy nevím," odpověděl Danal a pokrčil rameny. "Ale teď máme šanci to zjistit."

Neohrabané stvůry do pochodovaly k opuštěné obranné linii a začaly se motat kolem, jako by hledaly někoho, koho by mohly kousnout.

"Mně se zdají zmatení, Andare," pronesl Danal s napjatým úšklebkem. "Kdyby to byli lidé, alespoň jeden z nich by se probral natolik, aby si všiml, že už tam nejsme. Jenže protože jsou to brouci, mohli by začít třeba kousat do kamení na náspech."

"To je absurdní, Danale," zamračil se Andar.

"Nebyl bych si tak jistý, příteli. Ten hlas z Pustiny jim poručil, aby do něčeho kousali, a protože jsme v noci ustoupili, nezbyvá tam nic než kamení." Najednou se zarazil. "Viš, Andare, jistá možnost tu je, a jestli začnou hryzat do kamení, zlámou si zuby. A celá tahle pitomá válka bude vyhraná."

"Moc bych na to nesázel, Danale," odpověděl Andar. "Jakmile se Vlagh donese, že už tam nejsme, začne zase vyřvávat rozkazy - a podle toho, co jsem slyšel, se k Vlagh informace dostanou prakticky okamžitě."

Vzápětí se ozvalo zařvání, jako by Vlagh chtělo Andarova slova potvrdit, a nemotorní broučí vojáci se začali blížit po svahu od opuštěné linie k té, v níž čekala armáda.

"Lučištníci dopředu!" zavelel Danal.

Trogitští lučištníci a jejich podstatně lepší kolegové z Lattaše zaujali pozice, nasadili šípy do luků a napnuli tětivy.

"Palte!" křikl Danal.

Šípy vyletěly vpřed v téměř jedolité vlně a nepřátelský útok pod smrtící sprchou zakolísal.

Zbývající broučí vojáci klopýтали kupředu, lezli přes hromady mrtvých druhů a lattašští lučištníci jim posílali v ústřety další bouře šípů.

Ozvalo se další zavytí, tentokrát trochu rozzuřené, a přes nehlídané náspy se na bitevní pole plné mrtvol vyvalili pavouci v krunýřích.

"Připrav katapulty!" houkl Danal.

"Můžu?" zeptal se Andar.

"Posluž si," usmál se Danal.

"Katapulty, pal!" štěkl Andar.

Zpoza náspů vyletěla ohnivá vlna, opsala ve vzduchu oblouk, dopadla na útočící nepřátele a zahalila je do plamenů.

2

Králíkovi přišla válka ve Veltanově panství v jistém smyslu zajímavější než válka ve strži. Nezbylo mu než si přiznat, že neočekávaný příchod pěti církevních armád byl velice vzrušující, a sen Dlouhého luku to ještě vylepšil. Králík cítil, že

Zelanina rodina velmi váhá přijmout lučištníkovu pevnou víru, že církevní armády byly natolik oklamány, až se z nich stali nevědomí spojenci ve válce s tvory z Pustiny. Váhání zřejmě pramenilo ze zlosti. Zelana a její sourozenci byli postaveni před fakt, že lučištníková snová návštěvnice dokáže něco, co je mimo jejich schopnosti. Králíkovi to přišlo pošetilé. Pomoc v této válce očividně potřebovali a odmítat ji jen proto, že je lučištníková návštěvnice schopnější, bylo směšné.

Most trogitských církevních vojáků už byl skoro dokončený. Padan stáhl své lidi zpátky do lesa na západní straně kotliny, aby nebyli na očích. "Nemusejí vědět, že jsme tady," prohlásil. "Právě ze všech sil dělají přesně to, co potřebujeme, tak se jim nebudeme plést pod nohy."

Rudá brada si ovšem myslel, že by bylo moudré na "přátelské nepřátele" trochu dohlédnout. Bystré poznámky Rudé brady někdy Králíka trochu iritovaly, ale pokud měl Dlouhý luk aspoň trochu pravdu, bylo označení "přátelští nepřátele" poměrně přesné.

Pozdě odpoledne týden poté, kdy trogitští církevní vojáci začali stavět most, se Králík s Rudou bradou a Sorganovým bratrancem Torlem sešli v hustém křoví na západním okraji rokle, kterou ve skále vyhloubil vodopád. "Jak jim to jde?" zeptal se tiše.

Torl si přikryl ústa, aby ztlumil smích. "Mají trochu problém s rovnováhou."

"S rovnováhou?" nechápal Králík.

"Představ si, že máš kmen stromu dlouhý sto stop a chceš jím překlenout prostor, který je osmdesát stop široký - po padesáti stopách začne být kmen dost vratký. Ovšem když už je na sedmdesáti stopách, není vratký. Prostě spadne do rokle. Ti tupci shodili dolů už čtyři kmeny a právě začali pracovat na pátém."

"Ty si děláš legraci!"

"Legraci? Ne," zazubil se Rudá brada. "Myslím to vážně. Možná - řekl bych tak příští týden - si někdo z nich všimne, že musejí připevnit na svůj konec kmene něco těžkého, aby ten druhý konec zůstal nahoře a nepadal dolů." Ukázal do rokle.

"My bychom byli rádi, kdyby to už dokončili," připomněl mu Králík ustaraně.

Torl pokrčil rameny. "Oni si s tím poradí."

"Řekl bych, že támhle se někdo právě probudil," řekl Rudá brada. "Asi jim to potrvá ještě pár kmenů a několik set mužů, kteří si budou muset sednout na jeden konec, ale vypadá to, že už se tomu blíží."

Všichni se zadívali na zaneprázdněné Trogity.

"Používat lidi jako závaží není zrovna nejlepší nápad," zapochyboval Králík.

"Mají jich tam dost, Králíku," připomněl mu Torl. "Dříve nebo později se jim to podaří."

Vojáci v červených uniformách tentokrát postrčili chvějící se kládu o kousek dál a stále víc lidí si na ni lehalo, aby ji udrželi na místě. Pak, když už zbývala jen stopa, ji přirazili na okraj rokle.

"Jak dlouho jim trvalo dostat tenhle kmen na místo?" zeptal se Králík.

"Začali kolem poledne, že ano, Rudá brado?" řekl Torl.

"Trošku dřív," přikývl Rudá brada.

"Jestli jsou dva kmeny maximum, jakého jsou schopní za jeden den dosáhnout, budou tu ještě dlouho," pravil Králík.

"Podařilo se jim umístit první kládu," řekl Torl. "Teď už jim to půjde rychleji." Pak se najednou zazubil. "Kdybychom je opravdu nepotřebovali, mohli bychom tu počkat do půlnoci a pak jim kládu z okraje sestřičit do rokle. Umíte si představit ten řev, až by zítra vyšlo slunce?"

Světla valem ubývalo, Trogité se přesunuli zpátky na rampu a založili několik ohňů, aby si uvařili jídlo. "Tím pro dnešek skončili," pravil Torl. "Pojďme se podívat, co je k večeru."

"Ještě ne," zastavil ho Rudá brada. "Po kraji sem jdou nějakí lidé."

"Jak se sem dostali?" podivil se Torl.

"Nejspíš po žebřících," tipl si Králík. "Když se to tak vezme, žebříky by byly možná ještě lepší než most."

"Vůbec se nehýbejte," řekl Rudá brada. "Dávají si dost velký pozor, aby je jejich přátelé z rampy neviděli."

"Myslel jsem, že církevní vojáci nosí červené uniformy," řekl Králík. "Ti, co se sem plíží, jsou ale v černém."

"Regulátoři," poučil ho Torl. "Slyšel jsem o nich na jižním pobřeží. Jsou něco jako policie a všichni v církvi - včetně kněží - se jich bojí."

"Zřejmě se rozhodli vyrazit na vlastní pěst," prohlásil Králík. "Když budou utíkat dost rychle, doběhnou ke zlatému moři mnohem rychleji než červenokabátníci."

"Možné to je," řekl trochu pochybovačně Torl.

"Odpověď se plíží po tom kmeni, který umístili před západem slunce," ozval se Rudá brada.

Králík se zadíval skrz houstnoucí tmu a nakonec spatřil několik temných siluet, které se pomalu plazily po kmeni. Když dolezly k okraji rokle, Králík slyšel, jak na sebe naléhavě šeptají. "Když sebou hodíme, najdeme to místo se zlatým pískem brzy. Pak si budeme moct nabrat několik pytlů a vrátit se do tábora dřív, než nás někdo začne postrádat," šeptal jeden z nich.

"Budeme muset zlato někde schovat," ozval se ze tmy druhý naléhavý hlas. "Jestli se ti hamouni dozvědí, že ho máme, pustí na nás regulátory a ti nás budou mučit, dokud nepovolíme."

"Možná bychom se měli kněží konečně zbavit, a regulátorů taky," doplnil první hlas.

Další hlas zalapal po dechu. "Nemůžeme přece zabít kněze!"

"Nemusíme je zabíjet," odpověděl druhý hlas. "Kněží jsou tak svatí, že nejspíš umějí létat, takže my je jenom otestujeme. Když je hodíme do rokle, ti svatí poletí, ne? A ti, kteří spadnou dolů a rozplácnou se, svatí nejsou. Jenom otestujeme svatost našich kněží, ovšem kdyby se náhodou rozpláclí všichni... no co."

Ostatní se chraptivě zasmáli.

Pak ze tmy vystoupili regulátoři v uniformách s kyji v rukou a během několika minut dezertéry zmlátili k naprosté poslušnosti.

"Co s nimi uděláme, Konagu?"

Muž s nevlídnou tváří, který regulátory vedl, se pousmál. "Co takhle test svatosti?"

"Nerozumím ti, Konagu," zarazil se první regulátor.

"Zřejmě jsi byl moc daleko a neslyšel jsi je," pravil Konag. "Test svatosti spočívá v tom, že testovaného hodíš z nějakého vysokého místa. Pokud je svatý, poletí. Pokud ne, spadne."

"Myslíš naházet je všechny do rokle?"

"To je úžasný nápad!" odvětil Konag sarkasticky.

Druhý den ráno se Králík rozhodl, že by mohl dokončit věc, se kterou se mořil už několik týdnů. Zvedl zahnutou větev z tvrdého dřeva, kterou si uřízl ze stromu na západním hřebeni, a jal se ji nožem upravovat do požadovaného tvaru.

"Ořezáváš větev, Králíku? To se tak nudíš?" rýpl si Torl.

"Ani ne," řekl Králík. "Minulý týden mě napadlo, že od zimy vyrábím šípky pro Dlouhý luk a jeho lidi, ale nikdy jsem sám luk v ruce nedržel."

"Není trochu krátký?" podivil se Torl.

"Kdybys si udělal luk dlouhý jako luky Zelaniných bojovníků, musel bych si stoupnout na štafle, abych z něj mohl vystřelit."

Torl se pousmál. "Nepřátelé v hrůze prchnou, až spatří, že k nim jde Dlouhý luk a Krátký luk."

Králík mu věnoval nepřátelský pohled. "Něco ti řeknu, Torle. Až luk dokončím, budu potřebovat nějaký cvičný terč. Mohl bys trochu podejít a pak zjistíme, jestli vím, co dělám. Ze začátku asi nebudu moc dobrý, takže nebudeš ve velkém nebezpečí."

"Někdy jindy, Králíku," odpověděl Torl. "Teď mám moc práce."

"Jakmile se začneš nudit, příteli, přijď, rád ti zvednu náladu."

"Budu si to pamatovat, Králíku," řekl Torl a s vrtěním hlavy odcházel.

Když Králík luk dokončil, vydal se hledat Rudou bradu. "Co používáte na výrobu tětív?" zeptal se ho a ukázal mu svůj pokus.

"Obvykle sušená střívka," odpověděl Rudá brada. "Někteří lučištníci používají zvířecí šlachy, ale já mám lepší zkušenosti se střívkou. Mám s sebou několik náhradních, můžu ti jednu dát." Vzal Králíkův luk tak, že měl v každé ruce jeden konec, a ohnul ho.

"Pěkný a pružný," konstatoval. "Mohl by ti sedět."

"To nepoznám, dokud ho nezkusím."

Králík opatřil svůj nový luk tětivou, vzal si hrst šípů a šel do lesa na západním svahu. Nikdy ještě z luku nestřílel, nestál tedy na prvním tréninku o žádné obecenstvo.

Dlouhý luk velice zdůrazňoval sjednocení - spojení lučištníka, luku a cíle. Králík o tom po cestě do lesa přemýšlel. "Asi to bude něco podobného, jako když vidím, že kov ve výhni má přesně tu správnou barvu," napadlo ho.

Rozhlédl se a spatřil na kmene stromu rostoucího asi tak padesát kroků od něj skvrnu zeleného mechu. Nasadil šíp do luku, aniž by z mechu spustil zrak. Pak zvedl luk a natahoval přitom tětívu. Nakonec, aniž by se podíval na šíp, tětívu pustil.

Šíp se zapíchl přesně doprostřed terče a Králík se upřímně lekl.

"Zdá se, že jsem lepší, než jsem si myslel," zamumlal s úsměvem. "Nikdy v životě jsem nestřelil vedle."

S rostoucí zvědavostí nasadil do luku další šíp a vystřelil.

Z mechového polštáře teď trčely dva šípky, zabodnuté těsně vedle sebe.

Poté co Králík vystřelil poslední šíp, šel se na strom podívat zblízka.

Šípky vězely v mechu tak natěsnané na sobě, že mohl zakrýt všechny jejich konce dlaní. "To není možné!" vyhrkl.

Podezřívavě se rozhlédl kolem, jako by čekal, že je někde poblíž Zelana a hraje si s ním. Potom si uvědomil, že by ji stejně neviděl, i kdyby tu byla.

Vytahat šípky z kmene nebylo jednoduché a dva se mu při tom podařilo zlomit. Pak se vrátil do tábora a schoval luk pod svou přikrývkou. "Asi bych si to měl raději nechat pro sebe," přemítal. "Stejně by mi nikdo nevěřil, tak z toho nebudu dělat vědu. A příležitost ukázat své umění se jistě vyskytne."

"Už jsou skoro hotoví, Padane," hlásil o dva dny později odpoledne Torl. "Vypadá to, že regulátoři dělají naši práci za nás. Podařilo se jim přesvědčit většinu vojáků, aby zůstali tam, kde mají, a nerozběhli se nazdařbůh za zlatíčkem."

"Za zlatíčkem?" zeptal se Padan s úsměvem.

"Je to můj miláček," pravil Torl. "Mám rád miláčky, kteří dělají všechnu práci, ty ne?"

Padan se podrbl na bradě. "Nejsem si jistý, ale regulátoři asi trochu změnili situaci. Mohlo by se stát, že hrůza převládne nad chamtivostí."

"Měli bychom to říct Sorganovi a veliteli Narasanovi," navrhl Torl. "Pokud regulátoři dokážou zdržet vojáky na místě, místo aby je nechali trusit se po dvou ke zlatíčku, bylo by vhodné už teď změnit plán."

"Máš pravdu, Torle," souhlasil Padan a obrátil se na Králíka. "Jak jsou na tom tvoje nohy, příteli?"

"Běhat jsem ještě nezapomněl," kývl Králík. "Předpokládám, že chceš, abych doručil zprávu?"

"Kdyby ti to nevadilo," odpověděl Padan.

"I kdyby ti to vadilo," dodal Torl suše.

"Vypadá to, že díky regulátorům jsme se dřeli zbytečně, bratranče," konstatoval Skell, jakmile jim Králík vyřídil, co se děje.

"Možná," zapochyboval Sorgan. "Stejně si myslím, že bychom na tom byli lépe, kdyby ti pitomci utíkali naším směrem jako o život. Jestli zpomalí, mohli by se také rozhodnout jít do zlaté pouště jinudy."

"To bych neřekl, kapitáne," nesouhlasil Králík. "Když jsme s Dlouhým lukem a Torlem šli na západní hřeben, abychom zjistili, jestli je žlutý písek tím, čím se zdá být, viděli jsme odtamtud velký kus pouště. Falešný zlatý písek se po několika mílech na západ vytrácí. Dlouhý luk tvrdí, že ho tam nasypala jeho paní ze snu jako návnadu na církevní vojáky, proto ho dala jen tam, kde je potřeba."

"Rád bych tu ženu někdy potkal," prohlásil Skell. "Myslím, že jí dlužíme tak tisíc liber díky."

"Pokud se věci vyvrbí tak, jak by asi chtěla, Skelle," zapochyboval Sorgan. "Ale jestli se něco pokazí, mohli bychom být v pěkné bryndě dřív, než se nadějeme."

3

Aracia a její sourozenci se všemi dětmi se shromáždili u gejzíru uprostřed kotliny. Bylo pozdě večer, nedlouho poté, co církevní vojáci z jihu konečně dostavěli most, který všichni pokládali za důležitý, a královně Trenicii se zdálo, že jediným účelem setkání je pozorovat, jak malá Lillabeth spí. Trenicia si byla jistá, že Lillabeth by dokázala spát i bez obecnstva, ale Araciinu rodinu to z nějakého důvodu velmi zajímalo.

Královně Trenicii z ostrova Akalla civilizace ovládané muži od začátku mátl. Na ostrově, kde vládla, byli muži sotva něco víc než domácí zvířátka, která trávila většinu dne kráslením. Při zvláštních příležitostech si dokonce malovali tváře. V Treniciině království se vyprávěly staré pověsti - pravděpodobně zcela vymyšlené -, které nebojácně trvaly na absurdní možnosti, že kdysi dávno bývali muži dominantní a zacházeli se ženami jako s pouhým majetkem. Pověsti dále detailně popisovaly události jednoho dne, kdy velká skupina žen při výpravě na dřevo narazila na jižním pobřeží na vrak velkého voru - nebo něčeho jako vylepšený vor - z daleké země. Při prohlídce vraku ženy našly zbraně, které očividně nebyly vyrobeny z kamene.

Kdyby ženy, které zbraně našly, byly poslušné puťky, historie ostrova Akalla by vypadala hodně jinak. Ty ženy však byly všechno, jen ne putky. Po staletích špatného zacházení měly v sobě hodně zášti. Většina objevitelů nových zbraní se vrátila domů se smrticími předměty v ruce a svůj hněv názorně demonstrovala.

Muži z Akally se zděsili. Z jejich žen se najednou staly divošky, které odmítaly veškeré příkazy, a na sebemenší náznak nesouhlasu reagovaly s brutální účinností.

V ten moment muži utekli, ale ženy to neuspokojilo. Chtěly krev.

Trenicia si byla jistá, že historky z minulosti přehánějí, ale chování tehdejších žen by se dalo ospravedlnit. Každopádně svévolné vraždění mužů na ostrově nakonec přinutilo starší a moudřejší ženy k tomu, aby svým divokým mladším sestrám připomněly, že když nebudou muži, nebudou ani děti a během okamžiku zůstane ostrov bez obyvatel.

Od té chvíle náhodných vražd ubylo a ženy začaly nahánět přeživší muže do ohrad z kůlů. Pak je jednoho po druhém vyváděly ven a předhazovaly je ostatním ženám. Muže, který byl starý, ošklivý nebo měl mezi ženami špatnou pověst, byl zavržen a na místě zabit.

Zvyk zabíjet nechtěné muže se ve společnosti ovládané ženami postupně vytratil, přesto se muži domnívali, že jejich život může záviset na tom, jestli budou vypadat žádoucně.

Akallští muži proto trávili veškerou volnou minutu vynalézáním dalších kráslicích metod. Kvůli tomu samozřejmě nemohli plnit žádné povinnosti, takže pěstovat obilí, sklízet, vařit, vládnout a bojovat ve válkách musely ženy.

Královna Trenicia nespátkovala na současném uspořádání nic špatného, naopak naprosto nechápala podivné způsoby z jiných zemí.

Také stále nedokázala pochopit, proč se místní bohové - a jejich děti - tolik zajímají o Araciino dítě, obrátila se tedy na hezkou holčičku Elerii, která seděla kousek stranou a v roztomilé tváři měla zvláštní výraz. "Proč jsou všichni tak zvědaví na Lillabeth?" zeptala se.

"Protože sní," odpověděla Eleria. "To je náš úkol. Svými sny ovlivňujeme skutečnost. Děláme jimi to, co naši opatrovníci nemají dovoleno."

"Ale vaši opatrovníci jsou přece bohové?"

"V jistém slova smyslu ano."

"Bohové přece mohou všechno?"

"Ve skutečnosti ne," odpověděla Eleria tajemně. "Nemohou zničit život - jakýkoli."

Trenicia nad neočekávaným omezením užasla. "Ani život nepřátel, kteří je chtějí zabít?"

"Proto jsme tu my, kdo vypadáme jako děti. Ničíme nepřátele svými sny. V panství Milované se mi zdálo o obrovské povodni, a ta povodeň spláchla tisíce nepřátel. Pak se o něco později Vashovi zdálo o sopkách, a zabil nepřátel ještě víc než já."

Trenicia se obdivně podívala na Lillabeth. Když se zadívala trochu pozorněji, spatřila ve vzduchu nad spícím dítětem objekt, který měnil barvy tak, že vypadal skoro jako oheň. "Co je ta pěkná věc nad ní?" zeptala se.

Eleria se ohlédla na spící dítě. "To je mořská lastura," odpověděla. "Myslím, že z ušně. Je hezká, ale moje perla je hezčí. Naše poklady nám přinášejí sny. Jsou hlasem Té, která nás vede. Skrze poklady nám říká, o čem máme snít."

"Kdo je to?" zeptala se Trenicia.

"Nevím to přesně," odpověděla Eleria. "Znám ji od počátku času." Pak se děvčátko trochu smutně zasmálo. "Jediná potíž je v tom, že si nedokážu vzpomenout, kdy to bylo. Samozřejmě jsem u toho byla, ale je to už tak dávno, že to nedokážu spočítat. Jen si vzpomínám, že jsme tenkrát měli hodně práce."

"Práce?"

"Tvořili jsme. Naši starší to dělali už hodně, hodně dlouho a začínali být velmi unavení, řekli jsme jim tedy, ať si odpočinou, a převzali jsme jejich břemeno. V současnosti jsme asi dosáhli bodu, kdy to budeme muset udělat znovu. Milovaná se začíná chovat divně. Je velmi unavená, potřebuje se vyspat. Držím se pořád u ní a starám se, aby všechno šlo, jak má, ale to je v pořádku. Už jsem to udělala mnohokrát." Eleria se podívala na spící děvče. "Enalla se za chvíli vzbudí. Pravděpodobně už svůj sen spustila - a ten sen vyhraje válku." Našpulila rty. "Dakas jí asi bude muset pomoci - jako mně posledně pomohl Vash," dodala zamyšleně.

"Vy máte všichni jiná jména?" žasla Trenicia. "Myslela jsem, že Araciina holčička se jmenuje Lillabeth."

"Tak jí Aracia říká, ale ve skutečnosti se jmenuje Enalla."

"A jaké je tvé opravdové jméno?"

"Balacenia, samozřejmě. Dahlain se rozhodl nepoužít naše pravá jména. Byla to součást jeho plánu. Další částí bylo vrátit nás všechny do dětství, aby si ostatní starší nevšimli, kdo ve skutečnosti jsme."

"Když za námi Aracia přišla na ostrov Akalla, nic nám o tom neřekla," pravila Trenicia trochu dotčeně.

"Aracia už je taková." Dítě se zasmálo. "Někdy leze Dahlainovi pěkně na nervy. Dahlain ví, že Aracia touží být v příštím cyklu velitelkou, a vůbec se mu to nelíbí."

"Proč má to všechno říkat?" zeptala se Trenicia. "Jestli je to aspoň trochu pravda, neměla by ses snažit to přede mnou zatajit?"

"Všichni nejsme jako Aracia, moje milá," odpovědělo dítě. "Vždycky jsem měla pocit, že upřímnost funguje mnohem lépe než klam. Jsem si jistá, že přijde chvíle, kdy bude velmi důležité, abys znala skutečnost, proto jsem tě vzala na malý výlet po cestě pravdy. Za nějakou dobu, až budeš mít čas si to promyslet, zajdeme po té cestě ještě dál." Odmlčela se a věnovala Trenicii dětský úsměv. "To bude legrace," vyjekla s přehnaným nadšením a zatleskala ručkama.

4

Sorgan Háknos, jeho bratranec Skell a první důstojník Bejk stáli na jižní straně prvního příkopu a zírali do tmy.

"Děláš si zbytečné starosti, bratranče," řekl Skell. "Podle toho, co jsem v poslední válce viděl, Trogité po západu slunce bojují dost špatně."

"To možná platí v případě skutečné armády, Skelle," nedal se Sorgan, "ale jestli nám Torl řekl o událostech na jižním pobřeží pravdu, stojíme proti lůze, ne proti armádě. Jestliže viděli všechno to zlato tam dole, jejich mozky jsou zatemněné a nebudou myslet - nebo se chovat - jako vojáci."

"Řekl bych, že to záleží na tom, jestli mají hotový most, kapitáne," dodal Bejk. "Jestliže se ještě nedostali sem nahoru, jen mrháme časem, který bychom mohli prospat."

"Kdepak, Bejku," nesouhlasil Sorgan. "Padan mi řekl, že až bude most hotový, pošle sem po někom zprávu. Jestli jeho posel nezná cestičku mezi otrávenými kůly, bude mrtvý, než k nám dorazí."

"Někdo jde, Sorgane," zasyčel Padan a ukázal k jihu.

"Vypadá to na Králíka, kapitáne," pravil Bejk, "nebo na někoho, kdo je stejně malý. Králík cestu mezi kůly zná."

Sorgan vzdychl úlevou. "To je dost."

"To jsi ty, kapitáne?" ozval se z temnoty Králíkův hlas.

"Koho jsi čekal?" odpověděl Sorgan. "Co se děje u vodopádu?"

"Červení vojáci dokonali most, kapitáne," řekl Králík, když došel až k nim, "ale situace se nevyvíjí přesně podle našich představ."

"Nějaké potíže?" chtěl vědět Skell.

"Možná, možná ne," děl Králík. "Všechno postupovalo podle očekávání. Vojákům se konečně podařilo natáhnout přes rokli jeden kmen, a když zahlédli vrcholky posypané falešným zlatem, dost je to rozrušilo. Po západu slunce se asi deset z nich přeplazilo po kmeni - nejspíš chtěli získat před ostatními náskok."

"Něco podobného jsme čekali, Králíku," připomněl mu Bejk.

"Ovšem narazili na malý zádrhel," pokračoval Králík. "Několik jiných mužů oblečených v černém vylezlo na okraj rokle po žebřících. Tam čekali, až červení přelezou po kmeni. Pak je ti v černém pochytili a naházeli je ze skály. Podle toho, co nám řekl Torl a Padan, je úkolem černých dávat pozor na červené, aby dělali, co mají. Černí si to pojišťují tak, že každého červeného, který poruší pravidla, zabijí."

Sorgan sebou škubl. "Jak vysoko je okraj skály nad těmi kameny dole?" zeptal se.

"Nejméně dvě stě stop, kapitáne," odpověděl Králík. "Neřekl bych, že po takovém pádu některý z červených odešel po svých." Otřásl se. "Ale k věci. Padan mě poslal, abych ti vyřídil, že most je hotový a červení se sem nebudou trousit. Budou chodit minimálně po stovkách." Odmlčel se. "A ještě jedna věc, kapitáne. Padan a jeho lidé jsou asi tak hodinu za mnou. Padan říká, že by ocenil, kdyby tu na něj čekal někdo, kdo mu ukáže, jak se dostat k barikádě, aniž by musel po špičkách tancovat mezi kůly."

"Zařídím to, Králíku," řekl Sorgan. "Co kdybys teď vyběhl ke Gondově zdi a vyřídil to všechno Narasanovi?"

"Podle rozkazu, kapitáne - jen co mi někdo ukáže, kudy projdu mezi kůly v ostatních příkopech, abych neskončil jako otrávená mrtvola."

Padan s Torlem dorazili k prvnímu Sorganovu příkopu před úsvitem. Jejich muži šli kus za nimi.

"Byl tu Králík a říkal, že se situace trochu změnila," přivítal je Skell. "Asi si to nevymýšlel, že ne? Jsou ti muži v černém opravdu tak suroví?"

"Možná ještě horší, brácho," odpověděl Torl. "Padan mi zhruba vyličil organizaci církevní armády, a jestli jsem to dobře pochopil, trogitská církev je výjimečně brutální. Regulátoři drží vojáky - i kněží - na uzdě pomocí čisté hrůzy. Jejich obvyklý přístup by se dal charakterizovat slovy jestli neuděláš, co chceme, tak tě zabijeme. Pak zabijí pár lidí hned na místě, aby dokázali, že to myslí vážně."

"Mluví pravdu, Padane?" zeptal se Sorgan skepticky.

"Ano, kapitáne Háknosi. Přesně takhle regulátoři pracují," přisvědčil Padan. "Církev pase po penězích a veškerá slušnost vyletěla oknem už hodně dávno." Zadíval se do tmy na druhé straně Sorganova příkopu. "Předpokládám, že východní konce příkopů leží u řeky," poznamenal. "Jak jste je zatarasili na západě?"

"Měli jsme štěstí," pravil Sorgan. "Je tam skála, která asi mílí lemují západní hřbet. Kdyby někdo opravdu chtěl, tak by po ní asi vylezl, ale trvalo by to dlouho. Jestli jsou církevní vojáci na falešné zlato v poušti tak natěšení, nebudou marnit čas. Otrávené kůly na dnech příkopů nejsou moc dlouhé, navíc jsme na ně naházeli listí, abychom je zamaskovali."

"Víš určitě, že špičky prorazí podrážky jejich bot?"

"Nemám chuť jít se tam proběhnout, abych to zjistil. Jak dlouho asi bude trvat, než sem vylezou?"

"Podle mého odhadu tu budou asi tak za dva a půl dne, kapitáne. Ale jestli budou čekat, až se nahoře shromáždí všichni vojáci, nebo je sem budou posílat po menších skupinách, to netuším."

Sorgan s Padanem stáli druhý den brzy ráno na nejnižší barikádě. Sorgan nikde neviděl ani náznak, že by církevní vojáci zahájili pochod. "Zatím žádní návštěvníci," poznamenal k Padanovi. "Víš určitě, že církevní vojáci nebudou brát tvoje žluté stužky jako značky?"

"Není to pravděpodobné, kapitáne. Vymysleli jsme to s Gondou, ještě když jsme byli děti, a nechali jsme si to pro sebe. My víme, co znamenají, ale nikdo jiný to netuší."

"Co Jalkan? Jestli jsem dobře pochopil, co mi říkal Narasan, byl ten hubený parchant ve vaší armádě docela dlouho, ale teď patří k nepříteli."

Padan zavrtěl hlavou. "Gonda, Narasan a já jsme si to nechali zásadně jen pro sebe. Nepoužíváme velké kusy žluté látky, většinou jsou to jen tenoučká vlákna. Jak se ti podařilo to tajemství odhalit?"

"Narasan mi o tom musel říct, když tě poslal se Skellovou průzkumnou skupinou. Skell by si asi myslel, že ses zbláznil, až by tě viděl vázat na stromy a keře po cestě žluté stužky."

"Jde sem Dlouhý luk," řekl Padan a ukázal k severu. "A vypadá to, že s ním jde Králík a ukazuje mu cestu."

"Výborně. Dlouhý luk bychom neradi ztratili. Paní Zelana by mě zaživa stáhla z kůže, kdyby se mu něco stalo."

"Nějaké stopy po našich přátelských nepřítelích?" zeptal se Dlouhý luk.

"Zatím ne," odpověděl Sorgan. "Ale je ještě brzo, ani nevyšlo slunce. Jak přijal Narasan nové zprávy?"

"Řekl, že mu přijde naprosto nepřírozené schválit cokoli, co církevní vojáci udělají, ale v hloubi duše naprosto souhlasí se zásahem regulátorů - vojáci by neměli utíkat napřed a chtít víc zlata. Myslím, že se těší, co se vojákům stane, až se střetnou tváří v tvář s broučnými lidmi."

Sorgan se zašklebil. "To je celý náš Narasan," pravil, "ale abych pravdu řekl, já se na to také docela těším."

"Nepřítel na dohled," oznámil Padan téměř znuděným tónem.

Sorgan se rychle otočil k jihu. "Tak tomu říká armáda," pronesl. "Pořád jsem se trochu bál, že to dopadne v duchu hesla nepozorovaně si půjdeme nakrást víc zlata, ale vypadá to, že regulátorům se podařilo zjednat pořádek."

Obrovská armáda mužů v červených uniformách pochodovala krokem, kterému Narasan říkal rychlý pochodový krok, a Sorganovi se zdálo, že postupují rychle - ovšem jen dokud nedorazili k prvnímu příkopu. Přední řada se nedůvěřivě zadívala na deset stop hlubokou překážku a začala se vlévat do zadních řad.

"Zdá se mi, že je nadšení malinko opustilo," podotkl Padan s úsměvem.

"Neopatrný člověk si při takovém seskoku může zlámat obě nohy," pravil Sorgan. "Myslím, že by se mi do toho také nechtělo."

Hubený muž v černé uniformě s ošklivým obličejem se krátce poradil s jinými muži v podobných uniformách a jeho podřízení - pokud to byli podřízení - se rychle rozklusali podél řady váhajících vojáků a strkali je přes okraj do příkopu.

"Účinné," konstatoval Padan, "ovšem přijde mi to trochu extrémní." Pak se zadíval do příkopu. "Jak blízko k druhé straně příkopu jste dali ty kůly, Sorgane?"

"Velmi blízko."

"Vypadá to, že jed je stejně silný jako předtím," poznamenal Padan. "Zdá se mi, že všichni, kteří šli dolů, jsou mrtví."

Sorgan se na něj zazubil. "To byl přece záměr, Padane. Teď, když červení vidí, co je čeká, budou muset zpomalit a opatrně kůly vykopávat. Řekl bych, že jim bude trvat tak dva dny, než dno příkopu vyčistí. Tou dobou bude na druhém konci stát dvakrát tolik vojáků než teď, a čekat, až budou moct přejít."

"Chytré," řekl Padan. "Po dalších dvou nebo třech příkopech tu bude všech pět armád a budou nedočkavě poskakovat a těšit se na moment, kdy vyběhnou do pouště a nahrabou si tolik falešného zlata, kolik unesou."

Nakonec si Sorgan musel přiznat, že tak to nebude. Regulátoři se opět poradili a ten, který byl zřejmě jejich velitelem, vyštěkl několik jasných rozkazů. Regulátoři znovu vyrazili k vojákům. Tentokrát je však nestrkali přes okraj dolů. Místo toho je házeli - co nejdál to šlo - a hromada mrtvých vojáků se začala roztahovat dál a dál ke druhému okraji příkopu jako lidský koberec.

"To je tedy něco!" vyjekl Králík hlasem, ve kterém nebylo ani stopy po jeho obvyklé plachosti. Zvedl krátký luk, který Sorgan pokládal spíš za ozdobu, a z toulce na zádech vytáhl šíp. "Kam šel ten parchant Konag?" zeptal se kovář Torla.

"Hm..." Torl přejel očima vzdálenou stranu příkopu. "Myslím, že je to támhleten, jak stojí na pravé straně, Králíku."

Dokážeš ho odsud trefit?"

"Rozhodně se o to pokusím," prohlásil Králík, natáhl tětivu a podíval se podél šípu.

Tětiva zadrnčela a šíp přeletěl příkop v lehkém oblouku.

Muž v černé uniformě, který poručil svým podřízeným házet do příkopu na otrávené kůly živé vojáky, spokojeně sledoval, jak je jeho rozkaz plněn, ale najednou se spokojený výraz rozplynul a Konag ztuhl. Z čela mu trčel Králíkův šíp. Pak upadl na záda a prázdný zrak upřel do nebe.

"Jak jsi to udělal?" zeptal se Sorgan malého kováře.

"Říká se tomu luk, kapitáne," vysvětloval nevinně Králík, "a ta věc, která čouhá tomu chlapíkovi na druhé straně příkopu z hlavy, je šíp. Když dáš tyhle dvě věci správným způsobem dohromady, můžeš dělat spoustu pěkných věcí lidem, kteří pěkní nejsou."

"Tak jsem to nemyslel, Králíku," řekl Sorgan a otočil se na Dlouhý luk. "Možná jsi mu tajně dával lekce."

"Já to nebyl, Sorganě Háknosi," odpověděl Dlouhý luk. "Je dost dobře možné, že nás ve strži sledoval, jak střílíme na tvory z Pustiny, a přišel na to sám."

"Tak nějak to je, kapitáne," přikývl Králík.

"Musel jsi trénovat celé hodiny, Králíku," řekl Torl.

Králík pokrčil rameny. "Tak dlouho to netrvá, Torle - pokud trénuješ jen trefování. Nemarnil jsem čas trénováním střílení mimo." Zamračil se. "Možná bych se mohl naučit míjet," dodal, "ale asi by mi chvíli trvalo, než by se mi to podařilo. Když na tom trochu zapracuju, tak se to snad naučím." A pak se zasmál s téměř dětskou radostí.

Sorgan si byl poměrně jistý, že tajemství správné střelby naučil Králíka Dlouhý luk. "Ale s tím si budu lámat hlavu jindy," zamumlal.

"Co jsi říkal?" zeptal se Padan.

"Jen jsem tak nahlas přemýšlel," odpověděl Sorgan a zadíval se přes příkop. "Vypadá to, že ten šíp trochu změnil situaci."

"Slyšel jsem o tom Konagovi pár zpráv," odpověděl Padan. "Prý se ho bojí i nejvyšší církevní představitelé."

"Báli," opravil ho Sorgan. "Teď, když je mrtvý, už se ho nikdo bát nebude."

"Možná," řekl Padan a nespouštěl oči z vojáků za příkopem. "Vypadá to, že vojáci začínají být neposlušní. Jeden z regulátorů právě dostal mečem do břicha."

"Taková škoda," odpověděl Sorgan sarkasticky.

"A další," hlásil Padan. "Je tam trochu mela."

"Ještě nejásej, Padane," zavrčel Sorgan. "Jestli vojáci seberou dost odvahy a zabijí všechny regulátory, můžeme tu mít staré já jsem rychlejší než ty. Začnou se nám trousit po svahu po dvojicích a trojicích a brouci je sežerou k obědu."

"Dokud jsou otrávené kůly tam, kde mají být, tak nezačnou. Budou se muset plížit vpřed na všech čtyřech a vytahovat jeden po druhém. To by je mělo dostatečně zpomalit, aby je ostatní dostihli."

"Snad můžeme doufat," zapochyboval Sorgan.

Nedlouho po poledni se náhle zablesklo a zaduněl hrom.

"Musíš dělat takový rámus, Veltane?" vynadal mu Sorgan podrážděně.

"Když spěchám, je to nejrychlejší způsob přepravy, Sorganě," bránil se Veltan. "Nebud' na něj takový. Zrovna teď ho potřebuju."

"Co se děje, pane Veltane?" zeptal se Padan Zelanina bratra. Sorganovi se zdálo, že Padan to někdy se svou předstíranou zdvořilostí přehání.

"Snící mé starší sestry za nás právě vyřešila hodně problémů, pánové," odpověděl Veltan. "Když se podíváte na západ, uvidíte, jak se sem valí její řešení."

Sorgan se otočil a spatřil nad hřebenem vřící žlutý mrak. "Co to je?" zeptal se.

"Říká se tomu písečná bouře, kapitáne Háknosi. Na moři jich asi moc nevidáte."

"Prakticky nikdy," přisvědčil Sorgan.

"Mně to nepřijde jako dobrý nápad, Veltane," namítl Padan. "Nezastaví to církevní vojáky, kteří jsou ještě na rampě?"

"Písečná bouře se valí sem, veliteli, ne tam dolů," odpověděl Veltan se širokým úsměvem. "Vojáci, kteří už jsou nahoře, se budou muset schovat, ale ti, kteří teprve stoupají po rampě a přecházejí most, nebudou vůbec tušit, co se tady děje." Najednou se rozesmál. "A je to ještě lepší."

"Co?"

"Písečná bouře jde z jihozápadu; až se prožene kolem Gondovy zdi, zcela jistě se skulí po svahu do Pustiny."

"To by mohlo brouky trochu rozptýlit," přikývl Padan s úsměvem.

"To nebude jen rozptýlení, Padane," odpověděl Veltan. "Služebníci Vlagh budou potřebovat úkryt ještě víc než církevní vojáci. Písečná bouře zastaví úplně všechno - kromě vojáků, kteří sem stoupají z rokle. Oni se budou pohybovat dál, ale nikdo jiný nebude moci."

"Ani my," upozornil ho Sorgan.

"Nespěchej na mě, Sorganě," řekl Veltan. "Na tom ještě pracuju."

5

Keselo byl skoro vyčerpaný. Sřídavé ustupování pod pláštěm tmy a Zelaniny mlhy mělo sice jistý smysl, ale po noci beze spánku měl Keselo pocit, že se rozpadne na kousky. Stál unaveně se svým novým přítelem Omagem poblíž středu šestého náspu a díval se, jak první ranní paprsky barví okraj oblohy na východě.

"Co kdyby sis šel trochu zdřímnout, Keselo," navrhl mu Omag. "Já na to tady dohlédnu, ale nemyslím, že brouci

vyrazí před východem slunce."

Keselo zavrtěl hlavou. "Neusnul bych, Omago. Víím, že nepřátelé budou za chvíli na svahu, takže jsem trochu nervózní."

Přestože ve světle odlišnosti jejich kultur se to zdálo být zvláštní, Keselo si vybudoval k Omagovi silný přátelský vztah. Vycházeli spolu velmi dobře, ale Kesela každou chvíli děsily náhlé skoky v Omagově myšlení. "Nějaké nové nápady, příteli?" zeptal se.

"Nic užitečného," pravil Omago. "Jsem také trochu unavený."

"Poslední dobou jsou unavení všichni," řekl Keselo. "Andar je velmi dobrý důstojník, ale je na své muže trochu tvrdší, než by bylo nezbytné. Teď jsem dostal nápad. Co kdybychom mu pár hodin zpívali ukolébavky, aby usnul a my si mohli odpočinout."

"Řekl bych, že velitel Narasan by si ho za to pěkně podal," podotkl Omago.

"Pravděpodobně," přikývl Keselo. "Byl to jen nápad. Vyprávěj mi nějaké příběhy o Veltanovi, třeba mě to udrží v bdělém stavu. Ve strži v Zelanině panství jsem se s ním moc často nepotkával."

Omago se pousmál. "Jestli chceš, můžu ti příběhy o Veltanovi vyprávět třeba celý den. Když jsem byl ještě kluk, strávil hodně času v otcově sadu."

"Kradl jablka?" zeptal se Keselo.

"Ne, bývalo to obyčejné na jaře, kdy kvetou stromy. Sad na jaře je krásnější než květinová zahrada. Veltan tam vždycky tráví pár týdnů. Seděli jsme a povídali si - vlastně on povídal. Já jsem jen poslouchal. Některé věci vědí o Veltanovi jen lidé z jeho panství."

"Opravdu? Jaké třeba?"

"Jednou urazil Matku Moře a ona ho za to vyhnala na Měsíc."

Keselo už měl skoro zavřené oči, ale teď je vytřeštil. "Slyšel jsem dobře?" přeptal se. "Říkal jsi, že Veltan byl na Měsíci?"

Omago se zasmál. "Přesně tak. Matka Moře se opravdu hodně urazila. Veltan musel na Měsíci zůstat několik tisíc let. To byl ovšem nápad Luny. Zalíbila se jí jeho společnost, a tak mu zalhala, že Matka Moře se ještě zlobí. Veltan byl opravdu dost vedle, když mu Matka Moře řekla, že se klidně mohl vrátit tak po pár týdnech."

"Ty si vymýšlíš, Omago," obvinil ho Keselo.

"Jen ti říkám, co mi vyprávěl Veltan," bránil se Omago. Pak se odmlčel. "Všiml jsem si, že tě to trochu probudilo," dodal. Podíval se k východu. "Řekl bych, že za chvíli vyjde slunce. Jestliže brouci nezměnili pravidla, za chvíli vyrazí na svah."

"Jestli nechceš, nemusíš odpovídat," začal Keselo, "ale jak je možné, že obyčejný sedlák jako ty uloví někoho tak krásného, jako je tvoje žena."

"Já jsem ji neulovil," odpověděl Omago. "Ona ulovila mě. Jednou z kraje léta přišla do mého sadu, když jsem protrhával jablka, a ptala se, co dělám. Vysvětlil jsem jí to a ona pak odešla. Celé následující týdny jsem nedokázal myslet na nic jiného než na ni. Potom se objevila znovu a učinila nejotevřenější prohlášení, jaké jsem kdy v životě slyšel."

"Co řekla? Pamatuješ si to?"

"Pamatuju si to výborně. Řekla: Jmenuji se Ara, je mi šestnáct a chci tě."

"Tak to bylo přímo k věci," přikývl Keselo. Překvapilo ho, jak snadno ho Omagovo vyprávění zbavilo únavy. Byl najednou zcela bdělý.

"Ještě bych ti chtěl něco říct, Keselo," pokračoval Omago. "Nechci se tě dotknout, ale tohle vojákování se mi vůbec nelíbí. Nerad ostatním rozkazuju, co mají dělat, a z myšlenky, že bych měl zabít někoho, kdo vypadá jako člověk - i když to není člověk -, se mi obrací žaludek." Pokrčil rameny. "Ale někdo to asi udělat musí a Veltan na mě spoléhá. Jen doufám, že nedělám moc chyb."

"Řekl bych, že si vedeš dobře, Omago," odpověděl Keselo. "Vynalezl jsi kopí. Jestliže můj profesor historie z univerzity věděl, co říká, natěsnať jsi do několika týdnů několik tisíc let lidských dějin."

Omago se zatvářil trochu rozpačitě a znovu se podíval na východ. "Nad obzorem právě vykoul horní okraj slunce," hlásil. "Čekám, že brouci za chvíli vyrazí."

Z Pustiny se ozval známý řev, odrazil se od okolních skal a nemotorní a přerostlí (a podle Kesela i s nedorostlým mozkiem) brouci bojovníci se začali škrábat po třpyticím se svahu vstříc prázdné linii náspů, kterou Narasanovo vojsko minulou noc opustilo. Jako už mnohokrát předtím byli hloupí služebníci Vlagh nepřítomností vojáků naprosto zaskočení.

"Moc inteligence nepobrali, co?" prohodil Omago.

"I balvany jsou chytřejší," přidal se Keselo a prsty pravé ruky si opatrně nahmatal puls na levém zápěstí.

"Něco se ti stalo, Keselo?" zeptal se Omago starostlivě.

Keselo zavrtěl hlavou. "Jen počítám," odpověděl. "Jestli se nepletu, za nějakých padesát sedm úderů srdce uslyšíme další řev."

"Možná tvého srdce," nesouhlasil Omago. "Moje bije trochu rychleji."

Čekali. Za chvíli se opravdu ozval hlas Vlagh s rozkazem k útoku.

"Padesát tři," pravil Keselo. "Dneska to bylo rychleji než jindy."

"Jak ses to naučil?"

"Naučili nás to už ve vojenské škole," vysvětloval Keselo. "Přesné načasování může být v některých situacích klíčové. Když utíkáš, tak to nefunguje, ale já od úsvitu stojím pořád na jednom místě." Kývl směrem k brouky obsazené linii, kterou v noci opustili. "Už jdou."

"A jsou tady," dodal Omago, když útočníci dopochodovali k otráveným kůlům. Keselovi se velmi ulevilo, když velitel

Narasan odvolal svůj předchozí rozkaz a dovolil vojákům opět nastražit kůly, aby nepříteli zpomalily. Jestli všechno půjde podle očekávání, objeví se tu brzy církevní armáda, aby Narasanovu vystřídala, a Gonda Keselovi otevřeně nařídil, že přijít o co nejméně vojáků je teď mnohem důležitější než udržovat zásoby jedu.

"Tentokrát to bude trvat trochu déle, než předají zprávu Vlagh," předpovídal Keselo. "Kůly je vždycky zmatou a chvíli jim trvá, než informaci odešlou."

"A potom Vlagh zařve znovu, přitíí se přišery s krunýři a začnou lézt přes kůly?"

"Přesně tak. Jakmile se želvy dostanou dost blízko, lučištníci jim začnou střílet šípy do očí, a tím tento útok skončí." Keselo zívá. "Pak se konečně budeme moct trochu prospat," dodal.

"Co když zaútočí znovu?"

"To není moc pravděpodobné, přáteli," řekl Keselo. "Nikdy to neudělali. Trvá jim velmi dlouho, než pozmění taktiku - většinou celé měsíce - možná dokonce roky. Vzbud' mě, kdyby se stalo něco zajímavého." Pak si našel pohodlný kout v náspu, uvelebil se a během chvíle usnul.

Krátce po poledni ho probudil generál Danal. "Andar chce vědět, jestli bys mu mohl nahoru přijít vysvětlit něco divného, Keselo," řekl.

"Prosím?" zeptal se Keselo a snažil se rychle probrat. "Co se děje?"

"Podívej se na Gondovu zeď - pokud ji ovšem ještě vidíš."

Keselo vstal a podíval se na svah na žlutý mrak, který zakrýval zeď. "Myslím, že je to písečná bouře, generále Danale - nebo možná prашná bouře. Pokud vím, v pouštích jsou poměrně časté."

"Pořádně tedy Andaroví vysvětlí, že se jedná o normální úkaz. On je z něj dost nervózní. V Dhrallu se děje spousta divných věcí, a Andar už z toho má trochu pocuchané nervy."

Vydali se i s Omagem podél obranných linií za velitelem Andarem.

"Keselo tvrdí, že je to jen nějaká písečná bouře, Andare. Neznamená to, že se právě rozpadl svět nebo něco podobného."

"Mohl bys mi to vysvětlit trochu podrobněji, Keselo?" zeptal se Andar.

"Nikdy jsem žádnou písečnou bouři neviděl, pane," odpověděl Keselo, "ale jeden z profesorů na univerzitě nám říkal, že v sušších krajích, kde je málo stromů a trávy, může vítr zviřit písek nebo prach a hnát ho nad zemí několik mil. Když se vítr uklidní, písek zase spadne na zem."

"Jak dlouho bouře obvykle trvají?"

"Dokud fouká vítr, pane."

"To je dost neurčité, Keselo," posteskl si Andar.

"To je ten problém s počasím, pane," řekl Keselo. "Nauka o počasí obsahuje mnohé, čemu ještě tak docela nerozumíme. Víme, že zimy jsou chladné a léta teplá, ale to je asi tak jediné, co se dá tvrdit jistě. Řekněte mužům, aby si přikryli ústa a nosy nějakou látkou. Vdechovat písek by nebylo moc dobré."

Všichni stáli a dívali se, jak se žlutý mrak začíná kutálet dolů po svahu.

"Koukám, že nejsme jediní, komu bouře zavaří," poznamenal Danal. "Brouci se valí z náspů, které jsme včera opustili, jako kdyby je pronásledovalo něco nepěkného."

Keselo se zamračil a zapátral v paměti mezi různými předměty, které studoval na Kaldacinské univerzitě. Pak si na něco vzpomněl. "Zřejmě to souvisí se způsobem, jakým brouci dýchají, generále," řekl.

"Dýchání je prostě dýchání, ne?"

"Ne tak docela, pane. Brouci, hmyz a podobní tvorové nemají nosy jako lidé nebo jiná zvířata. Dýchají řadami otvorů, které mají na bocích. Obyčejný malý brouk by se písečné bouře nemusel obávat, protože otvory jsou velmi úzké. Ale tihle obří brouci, s nimiž bojujeme, mají dýchací otvory jistě mnohem větší. Jestliže se některý z nich zhluboka nadechne uprostřed písečné bouře, patrně nasaje tolik písku, že mu to díry ucpe. V takovém případě by se samozřejmě nejspíš udusil."

"Uch," zašklebil se Danal s předstíranou lítostí. "Taková škoda."

"Je možné, že je ta zatracená bouře prostě všechny zabije, Keselo?" zeptal se Andar.

"To bych neřekl, pane," zavrtěl hlavou Keselo. "Pustina je v podstatě poušť, písečné bouře v ní patrně budou velmi časté. Jsem si jistý, že broucí tvorové se naučili před nimi chránit - zahrabáním do země, nebo možná dokonce navrství své mrtvé přátele na hromady a zalezou pod ně. Fakt, že utíkají, znamená, že vědí, jak je písečná bouře nebezpečná, a jistě také instinktivně vědí, jak se před ní chránit."

Pak se z Pustiny ozval ječivý výkřik a postupně slábl, jako by přicházel stále z větší dálky ze třpytivě žluté pouště.

"Ten rámus dělá Vlagh?" zeptal se Omago.

"Předpokládám, že ano," přikývl Keselo. "Ovšem také to nemuselo být Vlagh. Vlagh má mnoho služebníků, jejichž jediným úkolem je chránit královnu. Nedopustili by, aby se jí něco stalo."

"Myslím, že na tohle si nikdy nezvyknu," prohlásil Andar. "Bojovat proti ženám je tak nepřírozené."

"Tahle ženská si ovšem myslí, že jsme pouhá potrava, Andare," podotkl Danal. "V takové situaci jde veškerá galantnost stranou, nemyslíš? Přiznej si to, přáteli - pokud by tě Vlagh náhodou pozvala na večeři, budeš hlavním chodem ty."

Moře v poušti

1

Veltan stejně jako ostatní poněkud pochyboval o tvrzení Dlouhého luku, že církevní armády jim jdou nevědomky na

pomoc při boji se služebníky Vlagh, ale náhlé zjevení zlatého moře - které nebylo zlaté - a téměř hysterická reakce Trogitů přicházejících z jihu ho přesvědčily, že hlas, který k lučištníkovi promlouval, měl pravdu.

Ted' trápila Veltana mnohem důležitější otázka - kdo přesně je ta neznámá přítelkyně a jak se jí podařilo realizovat tak obrovský podvod. Bylo veskrze jasné, že neznámá přítelkyně pracuje na vysoce rafinované úrovni, na kterou by se Veltan a jeho sourozenci nedostali ani omylem.

V této chvíli měl však Veltan na práci důležitější věci. Vyslal myšlenku ke svému ochočenému blesku. Blesk k jeho nemalému údivu otráveně nebručel jako obvykle, ale objevil se okamžitě.

"Hodný," pochválil ho Veltan. "Musíme se podívat k Vashovu vodopádu na nějaké lidi." Na moment zaváhal. "Nechci nějak ranit tvé city, ale nemohl bys být trochu tišší než obvykle?"

Blesk tázavě zablikal.

"Vlastně to není tak důležité," pokračoval honem Veltan. "Bylo tu teď dost divné počasí, takže cizinci nebudou nijak zvlášť překvapení, ať se stane cokoli." Nasedl a uvelebil se. "Jedeme," vybídl blesk a zadíval se na pomalu se usazující písečnou bouři.

Když dorazili k mohutnému vodopádu, blesk ho překvapil tichým zahřměním namísto obvyklého ohlušujícího prásknutí.

"Výborně," pochválil ho Veltan. "To je přesně ono. Počkej tu. Vráť se za pár minut."

Sesedl a snesl se vzduchem k provizornímu mostu, který spojoval trogitskou rampu s okrajem rokle.

Vojáci v červených uniformách amarské armády se trmáceli po rampě, dole už jich čekalo jen pár.

"To je ono," zamumlal Veltan. "Vypadá to, že tohle je konec řady. Když jim dáme tak půl dne, budou nahoře všichni." Pak mezi Trogity zahlédl známou tvář.

"Tak tím se ta otázka vyřešila," zamumlal a sledoval hubeného bývalého vojáka Jalkana, jak kulhá nahoru po rampě, doprovázen nechutně tlustým knězem, který sípal a tekly z něj potoky potu. Oba byli obklopeni zachmuřenými strážci v černých uniformách regulátorů.

Veltan našpicoval uši, aby si poslechl, jestli mu nepřítel neprozradí něco užitečného.

"Už je to jen kousek, adnari," říkal Jalkan tím nosem protahovaným hlasem, který byl Veltanovi od začátku protivný.

"Potřebuju popadnout dech, Jalkane," zasípal tlust'och, zastavil se a oťel si pot z obličejů.

"Ne," poručil mu Jalkan tvrdě. "Nemůžeme překážet na rampě. Poslední brigáda je pořád za námi, nemůžeme je zdržovat."

"Mně jsou vojáci úplně ukradení, Jalkane!" rozzuřil se tlust'och. "Jejich jediným úkolem je sloužit církvi, a v téhle části světa jsem církev já!"

"Ve válce ne, adnari Estargu," nedal se Jalkan. "Ne, pokud si nemíníte udělat koníčka z padání a umírání. Vojáci v té brigádě vědí, že před námi je zlato, a když je budete zdržovat, mohli by se rozhodnout vás z rampy prostě odsunout. Odsud už je to dolů dost daleko."

"Toho by se neodvážili!"

"Jste ochotný na to vsadit krk, adnari?"

Tlust'och se ohlédl přes rameno na netrpělivé vojáky v červených uniformách, kteří ho probodávali pohledy.

"Regulátoři mě ochrání, Jalkane," prohlásil.

"Na to také vsadíte krk?" zeptal se Jalkan. "Teď, když je Konag mrtvý, nemůžeme věřit nikomu. Konag vládl železnou pěstí a ostatní regulátoři ho ze strachu poslouchali a terorizovali vojáky ze všech pěti armád. Konag byl náš klíč, teď je ovšem pryč, takže už nemůžeme zamykat dveře."

Veltan se zamyšleně podrbal na bradě, protože ho právě něco napadlo. Něco - nebo spíš někdo - donutil chytrého malého kováře Králíka udělat něco pro něj velmi netypického. Nejdřív si vyřezal luk, přestože Maagy střelba z luku nikdy moc nezajímala. Pak ho Konagova surová vražda vojáků, kteří porušili pravidla a pokusili se získat náskok před ostatními, aby si nabrali falešné zlato, pohnula k násilnému řešení. Králík, který by měl správně být maximálně amatérským střelcem, dostal Konaga jedním jediným šípem.

"Rozhodně si s námi poslední dobou někdo pořádně zahrával," přemítal Veltan.

Červení vojáci, kteří přešli most a dorazili k okraji rokle, začali cosi vykřikovat. Nejhlasitější bylo bezesporu slovo "zlato".

Veltan se podíval přes travnatou kotlinu k severu. Z Pustiny čouhalo několik skalních špicí pokrytých žlutým popraškem, ale to pravé moře zlata leželo ještě kus pod severním hřebenem za Gondovou zdí. Správně odsud nemělo být vidět, ale bylo tam - lesklo se a třpytilo přímo všem na očích.

Existovala dvě velmi nepravděpodobná vysvětlení, jak mohlo být vidět něco, co by mělo být zcela mimo dohled. Veltan se několikrát setkal s fatou morganou, převráceným odrazem velmi vzdálené krajiny, ale zatím pouze na vodě.

"Vypadá to, že kamarádka Dlouhého luku je velmi kreativní," zamumlal Veltan. "Ale měla dobrý nápad," dodal s úsměvem.

"Vážně bych chtěl, abys to už nedělal, Veltane," postěžoval si Sorgan Háknos, když blesk vysadil Veltana jen několik stop od něj. "Málem jsem leknutím vyletěl z kůže."

"Vyřídím to blesku, Sorganě," slíbil Veltan, "ale pochybuju, že poslechne. Zbožňuje, když může někoho vyděsit."

Podíval se do Sorganova třetího příkopu. "Koukám, že pořád ještě zapichujete kůly," poznamenal.

"Osvědčily se, Veltane," přikývl Sorgan. "Potřebujeme církevní Trogy zpomalit, a vykopávání kůlů jim chvíli trvá." Pak se uchechtl. "Pravda, trochu jsme podváděli."

"Podváděli?"

"Přestali jsme plýtvat jedem. Trogové lezou přes příkopy po všech čtyřech a opatrně vyhrabávají kůly, které nejsou nic

víc než obyčejné dřevěné tyče. Dokud ovšem budou věřit, že je kůly mohou zabít, postupují velmi pomalu."

"Měli bychom asi změnit pravidla, Sorgane," navrhl Veltan. "Poslední církevní armáda se konečně dostala k okraji rokle. Teď, když jsou všichni nahoře, je čas ustoupit jim z cesty, aby se mohli jít pozdravit s brouky."

"Doufám, že Dlouhý luk ví, o čem mluvím," zapochyboval Sorgan. "Víš naprosto určitě, že Trogové udělají, co od nich čekáme?"

Veltan přikývl. "Přítelkyně Dlouhého luku vybalila další překvapení. Z Pustiny čnělo několik skalních výběžků, ale když hlavní část poslední církevní armády dorazila na okraj rokle, ukázala jim mnohem hezčí pohled. Spatřili celou Pustinu - včetně toho krásného pisku, který jim tam připravila. Nemohou se dočkat, až k němu doběhnou a vezmou si ho."

"Jak to dokázala?"

"Copak já vím? Je přede mnou o tolik napřed, že nejsem schopný porozumět ničemu, co dělá. Ustupte, Sorgane. Je čas odsunout se stranou."

"Bude to chvíli trvat, Veltane," pravil Sorgan. "Moji lidé budou muset vytahat kůly, jestli chceme, aby se Trogové pohybovali rychleji než plazením."

"Co kdybys to nechal na mně, Sorgane?" zazubil se Veltan. "Můj drahý blesk potřebuje trochu rozptýlení. Určitě s radostí rozmetá všechny kůly na třísky, proč bychom mu to tedy nedopřáli?"

"Jak to tam vypadá, Veltane?" zeptal se velitel Narasan, sotva blesk vysadil svého pána na centrální věži Gondovy zdi. "Všechno jde podle plánu, příteli. Lillabethina písečná bouře nám to hodně usnadnila. Pátá církevní armáda konečně vylezla na okraj rokle, takže už jsou tu všichni. Právě jsem poradil Sorganovi, aby se stáhl a nechal chamtivé Trogity doběhnout až sem."

"Padan procházel Sorganovými barikádami a příkopy, když Trogité začali stavět most a on potřeboval odvést své lidi pryč," řekl Narasan. "Podle toho, co mi říkal, bude Sorganovi a jeho mužům stát v cestě řeka, pokud se rozhodnou jít na východ. Takže bude muset vylézt na západní hřbet, ne?"

Veltan zavrtěl hlavou. "Řekl mi, že nechá u poslední barikády menší skupinu, aby církevní armády zdržela, a jeho hlavní voj půjde na sever ke gejzíru a pak na východ."

"Co se stane s těmi muži, které tam nechá?"

Veltan se usmál. "Sorgan mi řekl, že to jsou nejrychlejší běžci z celého jeho vojska. Určitě prý dokážou církevní vojáky předběhnout a ani se nezapotí." Odmlčel se. "Málem bych zapomněl - tohle se ti určitě bude líbit."

"Co?"

"Jalkan - spolu s tím tlustým chlapíkem Estargem - jsou tu taky. Jen škoda, že je tu nebudeme moci přivítat, protože se jim budeme rychle klidit z cesty."

"Asi bys nebyl ochotný se na chvíli zdržet, Veltane?" zeptal se Narasan.

"Co máš na mysli, Narasane?"

"Něco pomalého - a velmi bolestivého."

"Proč to nenechat na služebnících Vlagh, aby se o něj postarali, Narasane?" navrhl Veltan. "Dokážou způsobit bolest, která je mnohem intenzivnější než cokoli, co si dokážeš představit." Veltan se odmlčel. "Najednou je z toho opravdu neobvyklá válka, že ano. Stojíme stranou a vesele jásáme, zatímco dva nepřátelé vyhlazují jeden druhého."

"Vím z velmi spolehlivého zdroje, že takové války jsou to nejlepší, co může armádu potkat," odpověděl Narasan.

2

Rudou bradu vývoj situace v panství Zelanina bratra velmi potěšil. Doufal, že se události budou odvíjet trochu pomaleji, ale protože důležité bylo především vyhrát, bylo vcelku jedno, jestli to bude pomalu nebo rychle. Jakmile válka skončí, začne zcela jistě jiná, a on se jí samozřejmě bude muset také zúčastnit. A po té další válce přijde ještě jedna. Rudá brada věděl, že války se potáhnou dál, dokud se lidé z jeho kmene nerozhodnou předat břemeno náčelnictví někomu vhodnějšímu, což byl momentálně jeho hlavní životní cíl.

Když církevní armáda dokončila most z rampy na okraj rokle a Padan odvedl své vojáky od Vashova vodopádu, Rudá brada se rozhodl zůstat pozadu. V kotlině to teď bylo zajímavější a kromě toho by Dlouhý luk mohl potřebovat pomoc. Oba se přidali teprve k Sorganovi, když Maagové opouštěli barikády na západní straně řeky Vash.

"Veltan se zdá být docela spokojený s tím, jak to tu probíhá," řekl jim Sorgan po cestě k obrovskému gejzíru.

"Zatím jsme neudělali příliš mnoho chyb," podotkl Dlouhý luk.

"Musíš být pořád takový pesimista, Dlouhý luku?" pokáral ho Sorgan.

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Zvyk je železná košile. Když očekáváš nejhorší, můžeš být nakonec jedině příjemně překvapený."

"Chtěl jsem se tě na něco zeptat, Dlouhý luku," pravil Sorgan. "Pokud vím, neměl jsi čas trénovat Králíka ve střelbě z luku, přesto je z něj najednou skoro stejně dobrý lučištník jako ty. Jak se ti to podařilo?"

"Já jsem ho necvičil," odpověděl Dlouhý luk. "Nějak na to přišel sám."

"Králík je hodně chytrý," řekl Sorgan skepticky, "ale aby byl člověk takhle dobrý, musí přece hodně trénovat a mít několik let praxe?"

Dlouhý luk se zadíval na obzor. "Když v Lattaši trávil celé dny kováním železných špiček na šípky, hodně jsme mluvili o tom, jak střelec dostane šíp tam, kam chce. Zřejmě si z toho něco zapamatoval."

"Myslíš ty řeči o jednotě?" zeptal se Rudá brada. "Sice jsi mi o tom vyprávěl, ale nikdy jsem to nepochopil."

"Ve skutečnosti to není tak složité, Rudá brado," pravil Dlouhý luk. "Přemýšlel jsem o tom a jsem si jistý, že myšlenku na sjednocení s cílem musí mít lučištník v hlavě, když střílí první šíp. Pokud ji tam má, bude tam vždycky. Pokud ne, už se nikdy neobjeví."

"Tak ti moc děkuji, Dlouhý luku," odpověděl Rudá brada sarkasticky.

"Nechtěl jsem tě urazit, příteli," omlouval se Dlouhý luk. "Nejspíš jsem měl štěstí, když jsem poprvé natáhl tětivu. Šaman Ten, který uzdravuje o sjednocení lučištníka, šípu a cíle hovořil poměrně často, už když kluci z našeho kmene začínali trénovat s prvními luky. Někteří z nás zkusili, jestli to bude fungovat, jak tvrdil. Ukázalo se, že ano, a ostatní chlapi z toho byli mrzutí - mysleli si, že to nikdy nedokážou, protože už první šíp vystřelili. Jestliže Králík myslel podle pravidel jednoty, když střílel poprvé, má v hlavě správnou myšlenku a nikdy ji neztrácí."

"Mně se to zdá trochu přitažené za vlasy, Dlouhý luku," nevěřil Sorgan. "A ještě víc mě mate, proč se Králík tak naštval kvůli Konagovi? Byl z něj vzteky úplně bez sebe."

"To nevím, Sorgane," pokrčil Dlouhý luk rameny. "Mohlo to být rozhodnutí té neznámé dámy, která nám pomáhá. Konag kazil její plán, a tak se ho potřebovala zbavit. Protože Králík byl po ruce, tak ho použila, aby překážku odstranila."

Po cestě na sever ke gejzíru zaslechl Rudá brada zadunění, které přicházelo z velké hloubky, a nervózně se rozhlédl kolem, neboť si živě vzpomněl na dvě ohnivé hory, jež se zasloužily o zničení osady Lattaš a pověsily mu na krk nechtěné náčelnické povinnosti.

Rudá brada s Dlouhým lukem šli kousek za Sorganovými muži, postupujícími svižně po západní straně řeky Vash ke gejzíru. Církevní vojáci se posunovali na sever nejdřív opatrně, pak ovšem zjistili, že v příkopech už nejsou otrávené kůly, zrychlili a po cestě strhávali barikády.

"Jak daleko ještě musí Sorganovi muži jít, aby se dostali ke gejzíru?" zeptal se Rudá brada.

"Tak dvě míle," odpověděl Dlouhý luk.

"Neměli bychom je popohnat?" nadhodil Rudá brada. "Jestli se budou loudat, červení jim za chvíli polezou po zádech."

"Sorgan se otočí na východ, až mine gejzír," řekl Dlouhý luk. "Má před Trogity dostatečný náskok. Než ho doženou, zmizí."

Z hlubin se opět ozvalo zadunění a země se zatřásla.

"Začínám z toho být trochu nervózní," podotkl Rudá brada. "Kdykoli se země začne takhle vlnit, nekouká z toho nic dobrého."

"Klidně ji požádej, ať toho nechá," odpověděl Dlouhý luk. "Nevím, jestli tě poslechne, ale nic ti to neudělá, když ji poprosíš."

"Velmi vtipné, Dlouhý luku," odsekl Rudá brada.

Pak se zablesklo, ozvalo se prasknutí hromu a objevil se šedobradý Dahlain. "Řekněte Zelaniným Maagům, ať co nejrychleji opustí kotlinu," řekl. "Ashadovi se zase zdál jeden z těch snů. Mám pocit, že se tu za chvíli stane něco nepěkného."

"Zase ohnivé hory?" zeptal se Rudá brada a cítil, jak mu srdce skáče až do krku.

"Netuším," odpověděl Dahlain. "Ashad to neupřesnil. Pod zemí se něco děje, nic víc však říct nemůžu. Řekněte Sorganovi, ať sebou hodí, já půjdu varovat Narasana."

Sorgan, Torl a Králík stáli kolem rozměrné praskliny v zemi, odkud už dvacet pět věků tryskal vysoko do vzduchu gejzír, zdroj řeky Vash, a všichni tři byli poněkud vyvedeni z míry faktem, že gejzír zmizel.

"Co se to tu děje?" chtěl vědět Sorgan a zamával rukama k puklině.

"Být tebou, tak bych tu nestál a nečekal, až se to dozvím, Sorgane," odpověděl Dlouhý luk. "Před chvílí tu byl Dahlain a říkal, že se nejspíš brzy stane něco ošklivého."

"Co jsi myslel tím ošklivého, Dlouhý luku?" zeptal se Králík. Země se znovu roztřásla.

"Stačí ti tohle jako odpověď, Králíku?" zeptal se kováře Rudá brada. "Už jsme přece viděli, že v těchhle končinách je lepší se na nic neptat, když se země začne třást. V takovou chvíli je nejlepší sebrat se a utíkat pryč."

Sorgan vytřeštil oči. "Kterým směrem?"

"Východní hřeben je o něco blíže, Sorgane," odpověděl Dlouhý luk, "a v takovéhle situaci bližší znamená lepší a utíkat je lepší než jít."

"Myslíš, že si s námi zase zahrává ta tvoje neznámá přítelkyně, Dlouhý luku?" zeptal se Torl.

"Co kdybychom nejprve začali utíkat?" navrhl Dlouhý luk. "Otázky můžeme řešit potom."

"A rychlý útěk je bezesporu lepší než pomalý," dodal Rudá brada. "Opravdu rychlý, jestli chápete, co tím myslím."

"Předej zprávu dál, bratranče," oslovil Sorgan Torla. "Výřid' mužům, aby co nejrychleji uháněli na východ - a také jim řekni, že na tom pravděpodobně závisejí jejich životy."

3

Ashad se choval, jako kdyby jeho sen v kotlině nad Vashovým vodopádem byl hodně odlišný od snu, který se mu zdál v jeskyni pod horou Shrak, když tohle všechno začalo. V jeho hlase jsem slyšel naléhavost, která tehdy v jeskyni chyběla. Mnoho podrobností mi neřekl, ale získal jsem pocit, že to, co se má stát, ho hodně děsí.

Uvědomil jsem si, že není čas na zkoumání detailů, a raději jsem Veltanovi a sestřím řekl, že musíme sebrat Snící a kotlinu opustit. Kdyby mi Ashad vylíčil víc podrobností, mohl bych se podle toho zachovat, ale poté, co Yaltarovy sopky zaplavily strž nad Lattašem, jsme se poučili, že nejlepší je klidit se přírodním katastrofám přivolaným Snícími urychleně z cesty.

Pak jsem na blesku vyrazil varovat Sorganu, Dlouhý luk a Rudou bradu; podobné varování jsem doručil i Narasanovi.

"Máme počítat s něčím podobným, jako byly sopky, které nám vytrhly trn z paty ve strži?" zeptal se napjatě Narasan.

"Nevím to jistě, veliteli," přiznal jsem se, "ale raději budeme počítat s nejhorším. Nejlepší bude, když své muže urychleně odvedeš z kotliny. Padan šel od vodopádu sem, nebo k východnímu okraji?"

"Přišel sem. Velí vojákům na západní straně."

"V tom případě mu pošli vzkaz," poradil jsem Narasanovi. "Raději nebudeme riskovat." Podíval jsem se na svah na překážky, které sem Narasanovi muži postavili, aby zpomalili útok služebníků Vlagh. "Už se hmyzí bojovníci vzpamatovali z Lillabethiny písečné bouře?" zeptal jsem se.

"Ještě ne úplně. Jejich útok na třetí obrannou linii byl poměrně slabý. Nevíme, kolik vojáků má Vlagh k dispozici, ale řekl bych, že většina se během bouře udusila. Vlagh bude nejspíš chvíli trvat, než je nahradí."

"Tolik času Vlagh nemá, Narasane," řekl jsem. "Církevní armády jsou na cestě a zanedlouho dorazí ke zdi. Raději své muže stáhni ze svahu a také je pošli na východ. Nerad bych, aby se někomu něco stalo."

"Dobrá," přisvědčil velitel a otočil se. "Gondo!" zavolal. "Pojď sem - teď hned!"

Narasanův plešatější přítel přiběhl podél zdi. "Nějaké potíže?" zeptal se.

"Nevím, jestli zrovna potíže, Gondo. Vyšli posla na západ za Padanem - chci, aby jeho skupina opustila svou pozici a co nejrychleji přiběhla sem. A vzkaz také pro Andara. Chci tu mít i jeho lidi."

"Jestli to uděláme, Narasane, budou tu ještě před západem slunce brouci," namítl Gonda.

"Pokud tu tou dobou nebudeme, tak ne. Plán se trochu změnil, Gondo. Budeme utíkat. Dahlain mě právě zpravil, že děti si zase hrály. Po předchozích zkušenostech bychom se jim neměli plést do cesty." Narasan se odmlčel a podíval se na mě. "Veltan nám řekl, že se svým bleskem otevrou průchod v Gondově zdi, aby církevní vojáci mohli projít a pozdravit se s brouky. Můžeš mu vyřídit, že budeme průchod potřebovat už brzy?"

Usmál jsem se. "Můj blesk je stejně výkonný jako Veltanův, veliteli. Jestli má Veltan práci někde jinde, užije si tentokrát můj blesk. Až církevní vojáci dorazí, bude tu na ně čekat parádní cesta."

Důstojníci Narasanovy armády měli velice rádi termín logistika, který znamenal něco jako dostat ty správné lidi a správné vybavení ve správný čas na správné místo. Vojenská hantýrka byla občas trochu staromódní.

Hlavní problém, na který Narasanovi lidé narazili, byla šířka Gondovy zdi - u země měla jen třicet stop, nahoře ještě méně. Protože bylo potřeba přesunout k východnímu hřbetu asi sto tisíc mužů, bylo jasné, že to bude trvat dlouho, než aby to bylo bezpečné.

Naštěstí za námi přišel mladý důstojník Keselo a navrhl řešení tak prosté, až jsem se divil, že nenapadlo Narasana ani nikoho z jeho starších důstojníků. Ale aspoň se tvářili trochu rozpačitě, když Keselo řekl: "Co takhle žebříky? Máme tu pár provazových žebříků a každý muž, který po nich sešplhá na jižní stranu zdi, nebude muset běžet po jejím vrcholku."

"Děláš si záznamy, Narasane?" zeptal se Padan velitele. "Jestli ano, tak udělej Keselovi další čárku. Země na jižní straně Gondovy zdi je rovná a široká. Po hlíně se chodí lépe než po kamenech."

"Hlavně žádné vylomeniny, Padane," řekl Narasan. "Jakmile dorazí zbytek Andarovy skupiny, vytáhněte žebříky a spusťte je na jižní straně. Do práce, pánové. Cítím ve vzduchu katastrofu a nechci tu být, až to vypukne."

"Církevní vojáci přicházejí, Narasane," hlásil Gonda o několik hodin později.

"Jsou už naši lidé v bezpečí?" zeptal se velitel.

"Většina ano," odpověděl Gonda. "Zbývá pár loudalů, samozřejmě, ale jsem si jistý, že přidají do kroku, až Dahlain prorazí do mé zdi díru. Byla to hezká zeď, ale je zřejmě na čase rozloučit se s ní."

Narasan se na mě podíval. "Máme se nějak krýt?" zeptal se. "Jestli bude všude poletovat kamení...? Chápeš, co tím chci říct?"

Podíval jsem se na hrubou černou zeď a chvíli jsem počítal. "Myslím, že to nebude nebezpečné, veliteli," ubezpečil jsem ho. "Povedu blesk z jihu, ne přímo seshora, takže kamení poletí dolů ze svahu. To nám dokonce poskytne výhodu. Náhlá smršť padajícího kamení donutí tvory z Pustiny někde se schovat, a než se zase vzpamatují, budou už u nich církevní vojáci."

"Taková škoda," odpověděl Narasan se šiléným úšklebkem.

"Raději si zacpěte uši, pánové," varoval jsem je. "Hlasitý rámus dokáže poškodit sluch, a tady bude za chvíli opravdu hlučno." Pak jsem přivolal svého oře a vypustil ho proti jižní straně Gondovy zdi.

Blesk to jako obvykle trochu přehnal a značná část kamenů, z nichž byla zeď vystavěna, se rozlétla na sever do vzdálenosti několika mil. Po dopadu do Pustiny se kolem nich zvedla oblaka třípytivého zlatého písku, který se církevním vojákům tak moc líbil.

Rámus samozřejmě zatřásl zemí, ale jakmile utichl, ozvalo se z hlubin země další zaburácení a půda pod nohama se zachvěla ještě jednou.

Napadla mě zvláštní myšlenka. Co když je neznámá přítelkyně Dlouhého luku trochu soutěživá? Právě jsem způsobil opravdu pořádný rámus, ale ten její byl ještě větší.

"Působivé," zamumlal Narasan. "Chvilí jsem si myslel, že ses rozhodl poslat Gondovu zeď až do strže v panství tvé sestry."

"To by bylo neslušné, veliteli," řekl jsem. "Snažím se být na své sestry hodný. Kdybych něco provedl, stěžovaly by si celé roky."

"Vypadá to, že církevním vojákům přestaly uši sloužit ve stejnou chvíli jako mozky," podotkl Gonda. "Ani nemrkli, když k nim dolehly ty rány. Pořád utíkají, seč jim síly stačí."

"Hodní kluci," zazubil se Padan.

Věž, na níž jsme stáli, byla trochu vyšší než zbytky zdi, měli jsme proto pěkný výhled na dění dole. Vojáci v červených uniformách se valili průrvou, kterou ve zdi udělal můj blesk. Když spatřili obrovskou poušť plnou lesknoucího se zlata, na chvíli se zarazili. Jejich chamtivost se dala přímo nahmatat ve vzduchu. Pak pokračovali v bezhlavém úprku po svahu a přes první obrannou linii.

"Brouci na obzoru," hlásil Padan. "Ještě tak minutku nebo dvě a zjistíme, jestli přítelkyně Dlouhého luku věděla, co

dělá. Jestli se církevní vojáci otočí a utečou, začne tu být pěkně horko."
"Nepředpokládám, že se něco takového stane, Padane," pravil Gonda. "Řekl bych, že brouci jsou mnohem inteligentnější než církevní vojáci. Ve vzduchu visí pořádná porce tuposti."

Prerostlí broučí tvorové, které Vlagh vyrobilo pro tuto válku, byli téměř úplně nemotorní. Vypotáčeli se vstříc lépe ozbrojeným trogitským vojákům a mnoho jich nepřežilo. Trogité radostně jásali.

"Vida, vida," řekl Padan. "Mám pocit, že jsem zahlédl známou tvář. Jestli se nepletu, převít Jalkan se právě vrátil do Dhrallu. Bez něj to tu nebylo ono."

Z druhé strany věže k nám přišel Veltanův přítel sedlák Omago s Keselem. "Kde?" zeptal se Padana neobvykle chladným hlasem.

"Támhle, poblíž západní strany náspů," odpověděl Padan a ukázal rukou.

"Kde je Dlouhý luk, když ho potřebujeme?" zamumlal Narasan.

"Nespěchal bych tolik, veliteli," pronesl jsem. "Když se podíváš pečlivěji, uvidíš na druhé straně toho náspu několik průsvitných vláken. Jalkana a toho jeho tlust'ocha nejspíš čeká pěkně nepříjemné překvapení."

"Řekl bych, že ta vlákna vidím," odpověděl Narasan poté, co se zadíval na svah. "To vypadá na pavoukoželvu, že ano?"

"Víc než jen vypadá, veliteli," přikývl jsem. "Mám silný pocit, že Jalkanova kariéra se blíží ke konci - ať už je teď jakákoli."

"Taková škoda," přidal se Padan sarkasticky.

"Ví někdo, kolikátého dnes je?" zeptal se Gonda.

"Na co potřebuješ vědět datum, Gondo?" chtěl vědět Padan.

"Před nějakou dobou jsem mluvil v Castanu s Andarem a shodli jsme se, že Jalkanovy smrtiny by měly být vyhlášeny v říší národním svátkem."

"Smrtiny?" nechápal Padan.

"To je podle vzoru narozeniny, ale když jde o Jalkana, jsou smrtiny mnohem hezčí slovo, nemyslíš?"

"Nebudu ti oponovat, Gondo."

Jalkan pomohl svému nechutně tlustému společníkovi přes obrannou linii a unaveně ho následoval - skoro celé tři stopy. Potom se náhle zastavil a začal chňapat po jemné pavučině, do které se právě zapletl. Tlust'och jeho výkřiky o pomoc ignoroval a hnal se vstříc třeptící se poušti, která sahala až za obzor a začínala jen pár stop před ním. Pak se i on zastavil, když ho zachytila hedvábná vlákna.

"To je ta pavučina tak silná?" podívil se Gonda.

"Velmi silná," ujistil jsem ho, "a pružná. Čím víc sebou budou házet, tím víc se do pavučiny zapletou."

Zpod narychlo postaveného úkrytu vycupital pavouk v krunýři a rychle předl další a další vlákna, aby zajatce spoutal ještě pevněji.

"Proč pavouci marní tolik času pletením sítí?" zeptal se zvědavě Gonda. "Proč prostě kořist nezabijí a nesežerou?"

"Jsem si jistý, že to ve skutečnosti nechceš vědět, Gondo," řekl jsem mu.

"To tedy chci," trval na svém Gonda.

"Tak dobře. Pavouci budují sítě, aby do nich lapili potravu, jenže pavouci nemají kusadla jako hmyz, proto jejich jed obsahuje velmi silnou trávicí látku, která rozpustí vnitřní orgány - a maso - oběti. Pavouk potom vzniklou tekutinu z oběti vysaje."

"Jed ji ale zabije, ne?"

"Jen omráčí, není tak smrtící jako hadí jed. Pavouci používají svůj jed a pavučiny za účelem uchování potravy pro pozdější spotřebování."

"To je strašné!" vyhrkl Gonda.

"Ale velmi praktické," dodal jsem. "Když má pavouk pavučinu na správném místě, má pořád dostatek potravy."

Jalkan a jeho odporný společník, zcela zabalení v pavoučí síti, křičeli o pomoc, ale vojáci si jich nevšimli a pokračovali v úprku po svahu, přitahovaní nekonečnou pouští zlatého písku.

Tu se z hloubi země ozvalo další zaburácení a hned poté přišlo zemětřesení.

"Pryč!" křikl jsem ostře na Narasana a jeho vojáky. "Už je to tady!"

Pelášili jsme po vršku zbytků Gondovy zdi k východnímu konci a pak - jak jsme doufali - do bezpečí.

Burácení z hlubin pokračovalo, ale tentokrát se zdálo, že stoupá nahoru k otřásající se skále.

Potom na místě vzdáleném asi sto yardů po svahu došlo k prudkému výbuchu, který ovšem nevyvrhl roztavené kamení.

Ze země vyletěla voda a mohutná vlna spláchla církevní vojáky i služebníky Vlagh.

Z dálky z Pustiny se ozval rozzuřený jekot, který rychle umlkal, jak se služebníci Vlagh rychle snažili dostat našeho nepřítele do bezpečí.

V ten moment se mi spojilo několik věcí dohromady a zjištění, čeho právě neznámá přítelkyně Dlouhého luku dosáhla, mnou hluboce otřásl. Proto gejzír tak náhle vyschl. Neznámá přítelkyně ho přesunula z prostředku kotliny k hornímu okraji svahu na severu, aby jednou ranou zabila služebníky Vlagh i pět církevních armád. Ohlédl jsem se přes rameno a viděl jsem dole v Pustině stále stoupající hladinu. Neznámá přítelkyně právě vyměnila moře zlata za moře vody, které navždy zabrání jakýmkoli dalším útokům z Pustiny na bratrovo panství.

Z gejzíru, který nyní tryskal vodorovně, stoupalo samozřejmě hodně vodní tříště, a protože slunce stálo vysoko na obloze, objevila se nad rozlévajícím se mořem v Pustině duha, která sice mohla být pouhým přírodním úkazem, ale raději jsem nevěřil, že by to bylo tak jednoduché. Neznámá přítelkyně měla ze svého nápadu patrně velkou radost, a duha je

koneckonců pěkný projev radosti.

"No, pánové," pronesl jsem k ostatním s předstíranou ležérností. "Řekl bych, že je o všechno postaráno. Můžeme se sbalit a vrátit se dolů."

Uplynuly asi dva týdny a opět jsme se sešli ve Veltanově mapovně. Bratrova mapa byla teď hodně zastaralá, navíc jsme neměli důvod být zrovna tady a ne v jiné části domu, ale tady se nám prostě líbilo nejvíc.

Nejdřív jsme si museli všechno vypovědět. Během války - pokud to, co se právě odehrálo, vůbec byla válka - jsme byli roztroušení všude možně. Naše příspěví bylo tentokrát v nejlepším případě jen minimální. Neznámá přítelkyně udělala většinu práce za nás. Samozřejmě, byl to Ashadův sen, který vyprovokoval záplavu, ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem byl přesvědčený, že neznámá přítelkyně ovlivňovala Ashada od samého začátku. Druhý útok z Ashadova prvního snu přivedl ozbrojené síly, které se střetly s útočícími služebníky Vlagh tak tvrdě, že je zadržely na dost dlouhou dobu, aby povodeň mohla smést oba nepřátele.

"Něco ti řeknu, kamaráde," vykládal Sorgan Narasanovi, "vyběhli jsme z té kotliny, jako kdyby nám hořela koudel za zadkem. Jak se začala třást země a všechno poletovalo, vzpomněli jsme si na ohnivé hory ve strži. Myšlenka na upečení zažíva jednoho pobídne, aby utíkal dvakrát rychleji, než by si kdy myslel, že je vůbec schopný."

"To bylo rozumné, Sorgane," pravil Narasan. "Nikdo z nás nemohl vědět, co se stane, takže bylo logicky nejlepší klidit se z cesty."

"Vzpomínám si, že ta lučištníková přítelkyně ze snu mu říkala něco jako klidit se z cesty asi padesátkrát pokaždé, sotva zavřel oči," doplnil Králík. "Věděla moc dobře, o čem mluvím." Malý kovář zamžoural. "Co se stalo tomu hamounovi, kvůli kterému začal druhý útok? Utopil se spolu s ostatními?"

"Neřekl bych, že tu ještě byl s námi, když začala potopa," pravil Padan.

"Co se mu stalo?"

"Byl sežrán."

"Sežrán?"

"Ano," potvrdil Padan. "Snažil se spolu s tím svým tlustým kumpánem seběhnout po svahu pro kýble toho hezkého, byť bezcenného písku, ale oba se zapletli do pavoučí sítě - a pavouk si je nejspíš dal k obědu -, zatímco ještě žili a křičeli o pomoc."

Králík se podrbal na bradě. "Zdá se mi to spravedlivé," přikývl. "Zasloužili si to. Řekl bych, že se jim dostalo lepší odměny než šípu v hlavě nebo meče v břiše."

"Omagovi se to také líbilo," dodal Keselo.

"Je po všem, hotovo," ozvala se Aracia povýšeně. "Nastala chvíle, abychom se přesunuli. Měli bychom se zamyslet nad tím, kde Vlagh zaútočí příště, a začít se připravovat."

"Neměli bychom počkat, než bude mít některé dítě zase sen?" navrhla Zelana. "Nebudeme vědět, kde Vlagh zaútočí, dokud nám nenapoví sen."

"Něco ti uniklo, sestřičko," odpověděla Aracia. "Tvoje panství, a teď už i Veltanovo, je proti útokům navždy chráněné. Vlagh už má jen dvě možnosti - Dahlainovo panství na severu a moje na východě. Tím se počet možností snižuje. Myslím, že bychom se měli připravit na obě."

V ten moment se do hovoru vložila královna válečnice Trenicia. "Už jsme o tom s Ekialem mluvili," prohlásila, "a shodli jsme se, že až nepřítel zaútočí na sever a východ, přišla by nám velmi vhod přítomnost Narasana a Sorgany. Mají s těmi tvory hodně zkušeností, mohli by nás tedy varovat před chybami. A kromě toho, pokud s nimi půjdou jejich armády, budeme mít dost bojovníků, abychom nestvůry vyhladili navždy."

"Co na to říkáš, Narasane?" zeptal se Sorgan.

"Pokud dostaneme zapláceno, nevidím v tom problém," pravil Narasan.

"Určitě se nějak dohodneme," usmála se Zelana.

Otevřely se dveře a na ochozu se objevila krásná manželka Veltanova přítele Omaga. "Večeře je na stole," oznámila nám zvučným hlasem.

V ten okamžik se mi roztočila hlava. Ařina přítomnost rozrušila Jalkana natolik, že řekl slova, která by nikdo s mozkiem v hlavě na jeho místě neřekl, a jeho poznámky donutily Narasana zbavit ho důstojnické hodnosti a nechat ho uvěznit na palubě jedné z trogitských lodí. Když Jalkan uprchl, odplul na jih a vrátil se s pěti církevními armádami, které nakonec v podstatě porazily služebníky Vlagh. Bylo sice možné, že spolu ty události vůbec nesouvisely, ale...

Udiveně jsem na tu krásnou ženu civěl. Mohla být naší neznámou přítelkyní Ara? Pokud ano, byla mnohem mocnější než já nebo moji sourozenci, tak mocná, že jsem si vůbec nedokázal představit, čeho je schopná.

Potom její hlas promluvil do ticha v mé mysli. "Teď ne, dítě," řekla mi. "Promluvíme si o tom jindy."

David (Carroll) Eddings

Americký fantasy spisovatel, narodil se 7. 7. 1931 v městě Spokane ve státě Washington, pracoval jako nákupčí, prodáváč či učitel angličtiny, dnes žije v Carson City ve státě Nevada. Debutoval thrillerem ze současnosti o napětí mezi lovci vysoké zvěře s názvem High Hunt (1973), mimo fantastiku stojí také detektivní román The Losers (1992). Oba romány společně vyšly později v knize Two Complete Novels (1994). Velký úspěch doprovázel vydání fantasy pentalogie Belgariad: Pawn of Prophecy (1982, č. Pěšec prorocství / Classic 1995 a 2005), Queen of Sorcery (1982, č.

Královna Magie / Classic 1995 a 2004), Magician's Gambit (1983, č. Kouzelníkův gambit / Classic 1995 a 2006), Castle of Wizardry (1984, č. Věž černé magie / Classic 1995) a Enchanter's End Game (1984, č. Divotvůrcova koncovka / Classic 1995). Souhrnné vydání série tvoří knihy The Belgariad 1, 2 (1985). Jde o popis putování mladíka Gariona a jeho průvodců, kteří mu pomáhají nalézt mocný klenot Orb a s jeho pomocí přispět k porážce zlého boha Toraka. Z dnešního pohledu jde o dílo stojící na počátku bouřlivého rozvoje post-tolkienovské komerční fantasy s nemalým vlivem na další vývoj žánru.

Volné pokračování tvoří pentalogie Malbreon: Guardians of the West (1987, č. Strážci západu / Classic 1995 a 2005), King of the Murgos (1988, č. Král Murgů / Classic 1995 a 2005), Demon Lord of Karanda (1988, č. Pán démonů z Karandy / Classic 1995 a 2004), The Sorceress of Darshiva (1989, č. Darshivská čarodějnice / Classic 1995 a 2005) a The Seeress of Kell (1991, č. Věštkyň z Kellu / Classic 1996 a 2005). Životní osudy dvojice dlouhověkých hrdinů z předcházejících svazků dále odkrývají rozsáhlé romány Belgarath the Sorcerer (1995, sp. Leigh Eddings, č. Čaroděj Belgarat: Úsvit a Soumrak, 2 svazky / Classic 1997) a Polgarathe Sorceress (1997, sp. Leigh Eddings, č. Kouzelnice Polgara: Rivanský trůn a Královna věků, 2 svazky / Classic 1999), chronologicky postavené před děj původní série. Rozsáhlé podklady a doplňující materiály využitě při tvorbě všech těchto knih jsou shrnuty do knihy The Rivan Codex (1998, sp. Leigh Eddings, č. Rivanský kodex / Banshies 1999). Ačkoli autor svou manželku Leigh dříve neuváděl jako spoluautora, ve skutečnosti se zřejmě podílela téměř na všech předchozích pracích.

Rytíř Sparhawk bojuje za život milované královny a hledá kouzelný klenot Bheliom v trilogii Elenium: The Diamond Throne (1989, č. Diamantový trůn / Classic 1995 a Triton 2005), The Ruby Knight (1990, č. Rubínový rytíř / Classic 1995 a Triton 2006) a The Sapphire Rose (1991, č. Sařirová růže / Classic 1995 a Triton 2006), vydané v jednom svazku jako The Elenium (1993). V porovnání s populárnějším Belgariadem nabízí tato trilogie i přes téměř identickou zápletku věrnější psychologii jednajících postav a podrobnější zpracování reálií, snad proto se opět dočkala pokračování v podobě trilogie Tamuli: Domes of Fire (1992, č. Plamenné chrámy / Classic 1995, připravuje Triton 2007), The Shining Ones (1993, č. Zářící / Classic 1995, připravuje Triton 2007) a The Hidden City (1994, č. Skryté město / Classic 1995, připravuje Triton 2007), v níž Sparhawk pokračuje v boji za záchranu světa před silami zla. Trilogie opět vyšla v jednom svazku pod názvem Tamuli (1999). S manželkou spolupracoval rovněž na prozatím samostatném románu The Redemption of Althalus (2000, č. Althalus: Smaragdová bohyně, Pevnost nesmrtelných a Démon temnoty, 3 svazky / Banshies 2001), jehož hrdinou je prohnáný zloděj Althalus najatý ke krádeži tajemné knihy z "Domu na Konci světa". V překvapivě mimo fantastiku stojícím thrilleru Regina's Song (2002, č. Pláč padlých andělů / Banshies 2004) se jedno ze zcela nerozlišitelných dvojčat stane obětí v sérii krutých vražd z prostředí současného Seattlu. Návratem k epické fantasy jsou úvodní díly připravované tetralogie Dreamers: The Elder Gods (2003, č. Staří bohové / Triton 2005), The Treasured One (2004, č. Zlatá bohyně / Triton 2007), The Crystal Gorge (2005) a The Younger Gods (2006), v níž se obyvatelé země ohrožované mohutnou armádou odporých monster pokouší zabránit zkáze domova za pomoci čtveřice dětí nadaných božskou schopností měnit svými sny předivo reality.

Otázkou zůstává, zda po poslední tetralogii napíše Eddings ještě něco dalšího, v poslední době je totiž pronásledován krutými ranami osudu, po požáru jeho kanceláře a ztrátě některých rukopisů následovala smrt jeho manželky Leigh, spoluautorky všech jeho románů z poslední doby. Snad se však přeci jen dočkáme dalších titulů od tohoto celosvětově uznávaného mistra žánru fantasy.

Martin Šust

TRIFID

David a Leigh Eddingsovi
Zlatá bohyně

Vydalo nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 889. publikaci, v edici TRIFID svazek 151.
Vydání 1.

Z anglického originálu The Treasured One
přeložila Adéla Bartlová.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Ilustroval Milan Fibiger.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Odpovědná redaktorka Marie Semíková.

Autorský medailon Martin Šust.

Sazba Petr Teichmann.

Výtiskla tiskárna Sprint.

ISBN 978-80-7254-768-5

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 239,- Kč
(členové SFK TRIFID 169,- Kč)